OLİMPOS KAHRAMANLARI

KİTAP BİR

KAYIP KAHRAMAN

32. BASKI

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

RICK RIORDAN

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/kaypkahraman0000rior

KAYIP KAHRAMAN

Olimpos Kahramanları - Kayıp Kahraman
Özgün adı: *The Heroes Of Olympus - The Lost Hero*

Copyright © 2010, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

32. Baskı / İstanbul 2015
ISBN: 978-605-111-929-8
Sertifika no: 11940

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

OLİMPOS KAHRAMANLARI

KAYIP KAHRAMAN

RICK RIORDAN

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

Hikayeleri her zaman ilk duyan
Haley ve Patrick'e,
Onlar olmasaydı Melez Kampı olmazdı.

KAYIP KAHRAMAN

1

JASON

Elektrik çarpması olayından önce bile Jason berbat bir gün geçiriyordu.

Bir okul otobüsünün arka koltuğunda açtı gözlerini, nerede olduğunu bilmiyor, tanımadığı bir kızın elini tutuyordu. Ama işin esas sevimsiz kısmı bu değildi. Kız hoş bir kızdı ama Jason, kızın kim olduğunu ya da kendisinin orada ne aradığını bilmiyordu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu, düşünmeye çalıştı.

Önündeki koltuklarda bir sürü çocuk oturuyordu, kimileri iPod'unda müzik dinliyor, kimileri konuşuyor, kimileri de uyuyordu. Hepsi Jason'ın yaşlarında gibiydi... on beş mi? On altı mı? Pekala, bu durum biraz ürkütücüydü. Jason kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu şimdi.

Otobüs engebeli bir yolda ilerliyordu. Pencerelerin ötesinde, parlak, masmavi bir gökyüzünün altında bir çöl uzanıyordu. Jason, çölde yaşamadığından bayağı emindi. İyice hatırlamaya çalıştı... hatırladığı en son şey...

Kız elini sıktı. "Jason, iyi misin?"

Kızın üzerinde taşlanmış bir kot pantolon, dağcı botları ve yün bir kayak montu vardı. Çikolata kahverengisi saçları kırpık kırpık, kat kat kesilmişti, yüzünün iki yanından inen ince saç örgülerinin üzerinde boncuklar vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, sanki dikkati kendine çekmemeye çalışıyor gibiydi ama bunun pek işe yaradığı söylenemezdi. Kız gerçekten çok hoştu. Gözlerinin rengi tıpkı bir kaleydoskoptaki gibi renk değiştiriyordu –kahverengi, mavi, yeşil.

Jason kızın elini bıraktı. "Şey, ben–"

Otobüsün önünden bir öğretmen bağırdı. "Pekala muhallebi çocukları, beni dinleyin!"

Bu adam besbelli bir koçtu. Beysbol kepini alnına indirmişti, bu yüzden alnı yerine sadece minicik gözleri görünüyordu. İncecik bir keçi sakalı vardı ve sanki az önce küflü bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitmişti. Kaslı kolları ve göğsü, parlak turuncu tişörtünün altından belli oluyordu. Naylon eşofmanı ve Nike ayakkabıları bembeyazdı, üzerlerinde tek bir leke bile yoktu. Boynunda bir düdük asılıydı ve kemerine de bir megafon takmıştı. Boyu 1.50 olmasa epey korkutucu bir görüntüsü olabilirdi. Otobüsün koridorunda dikilince çocuklardan biri bağırdı: "Ayağa kalk Koç Hedge!"

"Seni duymadım sanma!" Koç, terbiyesizi bulmak için gözleriyle koltukları taradı. Sonra gözleri Jason'a takıldı ve birden asık suratı daha da asıldı.

Jason baştan ayağa titredi. Koçun, Jason'ın buraya ait olmadığını anladığından emindi. Şimdi Jason'ı ayağa kaldıracak, burada ne işi olduğunu soracaktı ve Jason'ın verecek tek bir cevabı yoktu.

Ancak Koç Hedge başını çevirip boğazını temizledi. "Beş dakika içinde oradayız! Partnerinizden ayrılmayın. Sınav kağıtlarınızı kaybetmeyin. Ve aranızdan biri bu gezide sorun çıkaracak olursa onu

kampusa hiç istemediği bir şekilde geri gönderirim."

Bir beysbol sopası kapıp arı kovalıyormuş gibi savurdu.

Jason yanındaki kıza baktı. "Bizimle bu şekilde konuşması normal mi?"

Kız omuz silkti. "Hep böyledir o. Burası Wilderness Okulu. Buradaki çocuklar *yabani hayvanlardır*."

Bunu sanki aralarındaki bir espriymiş gibi söylemişti.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi Jason. "Burada olmamam gerek."

Önünde oturan çocuk dönüp güldü. "Yaa, evet Jason, sorma. Hepimize tezgah kuruldu. Ben altı kez evden kaçmadım. Piper da bir BMW çalmadı."

Kızın yüzü kızardı. "O arabayı ben çalmadım Leo!"

"Ah, unutmuşum Piper. Neydi senin hikayen? Galericiye arabayı sana 'ödünç vermesi' için ikna etmiştin, değil mi?" Jason'a dönüp kaşlarını kaldırdı, sanki 'Kim inanır buna?' der gibiydi.

Leo, İspanyol asıllı bir Noel Baba cücesine benziyordu; siyah kıvırcık saçları, sivri kulakları ve neşeli, bebeksi bir yüzü vardı. Öyle muzır bir ifadeyle gülümsüyordu ki anında bu çocuğa asla kibrit ya da sivri objeler teslim edilmemeli diye düşünürdünüz. Uzun, çevik parmakları durmaksızın hareket ediyordu; sürekli koltukta ritim tutuyor, saçlarını kulaklarının arkasına atıyor, asker ceketinin düğmeleriyle oynuyordu. Çocuk ya doğuştan hiperaktifti ya da bir bufaloya kalp krizi geçirtecek kadar şeker ve kafein almıştı.

"Her neyse," dedi Leo, "umarım sınav kağıdın yanındadır, ben benimkini tüf tüf yapmak için birkaç gün önce parçalamıştım. Neden öyle bakıyorsun bana? Birisi gene yüzüme bir şey mi çizmiş?"

"Seni tanımıyorum," dedi Jason.

Leo pis pis sırıttı. "Ha, ha, tabii. Ben senin en yakın arkadaşın değilim. Onun kötü kalpli ikiziyim zaten."

"Leo Valdez!" diye bağırdı Koç Hedge en önden. "Orada bir sorun mu var?"

Leo, Jason'a göz kırptı. "Bak şimdi." Önüne döndü. "Özür dilerim Koç! Sizi duyamıyorum. Megafonunuzu kullanabilir misiniz acaba?"

Koç Hedge nihayet eline megafon kullanma fırsat geçtiği için memnuniyetle homurdandı. Megafonu kemerinden çıkarıp ağzına götürerek talimatlar vermeye devam etti ama sesi Darth Vader'ın sesi gibi çıkıyordu. Çocuklar gülmekten yarıldılar. Koç tekrar denedi ama bu sefer megafon kendi kendine konuştu. "İnekler möö der!"

Çocuklar yerlere yattılar, koç megafonu fırlatıp attı. "Valdez!"

Piper gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tanrım, Leo. Nasıl yaptın bunu?"

Leo ceketinin kolundan minik bir Phillips tornavida çıkardı. "Ben özel bir çocuğum."

"Çocuklar, çok ciddiyim," dedi Jason yalvaran bir ifadeyle. "Benim burada ne işim var? Nereye gidiyoruz?"

Piper kaşlarını çattı. "Jason, şaka mı yapıyorsun sen?"

"Hayır! Kim olduğum hakkında–"

"Hah, tabii ki şaka yapıyor," dedi Leo. "Jölesinin üzerine sıktığım tıraş kreminin intikamını almaya çalışıyor, öyle değil mi Jason?"

Jason boş boş Leo'ya baktı.

"Hayır, bence gayet ciddi." Piper tekrar Jason'ın elini tutmaya çalıştı ama Jason elini çekti.

"Özür dilerim," dedi Jason. "Ben– Yapamam–"

"İşte bu!" diye bağırdı Koç Hedge ön taraftan. "Arka sıra öğle yemeğinden sonra temizlik yapmayı kabul etti!"

Otobüstekiler alkış tuttular.

"Buyur buradan yak," dedi Leo.

Fakat Piper'ın gözü Jason'daydı, sanki incinse mi endişelense mi karar veremiyor gibiydi. "Kafanı bir yere mi çarptın sen? Gerçekten bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun?"

Jason çaresizce omuzlarını silkti. "Daha da kötüsü. Kendimin kim olduğunu bilmiyorum."

Otobüs, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, müze benzeri, kırmızı tuğladan bir binanın önünde durdu. *Belki de burası Kuş Uçmaz Kervan Geçmez Müzesi'dir*, diye geçirdi içinden Jason. Çölde soğuk bir rüzgar esti. Jason üzerindekilere pek dikkat etmemişti ama şimdi görüyordu ki pek de sıcak tutacak şeyler giymemişti: kot pantolon, spor ayakkabı, mor bir tişört ve ince, siyah bir rüzgarlık.

"Pekala, işte sana hızlandırılmış hafıza kaybı kursu," dedi Leo. Jason, sesindeki alaycı yardımseverlik tonundan Leo'nun hiç de yardımcı olamayacağını anladı. "Wilderness Okulu'na gidiyoruz." Leo havada parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı. "Yani bu demek oluyor ki bizler 'kötü çocuklarız'. Ailen ya da mahkeme, çok fazla başa bela olduğuna artık her kim karar verdiyse, seni bu muhteşem hapishaneye –pardon, 'yatılı okula'– postaladılar. Okul, Armpit, Nevada'da, burada her gün kaktüslerin arasında 15 km koşmak ve şapkalara papatyalar işlemek gibi çok değerli beceriler ediniyoruz! Ve ödül olarak da beysbol sopasıyla bizi adam eden Koç Hedge ile birlikte 'eğitsel' gezilere çıkıyoruz. Şimdi biraz hatırlamaya başladın mı bakalım?"

"Hayır." Jason dikkatle diğer çocuklara baktı: belki yirmi erkek, on tane de kız vardı. Hiçbiri ağır suçlu çocuklara benzemiyordu; acaba ne yaptılar da bu sorunlu çocuk okuluna gönderildiler diye merak etti ama en çok da kendisinin burada ne aradığını.

Leo gözlerini devirdi. "İyice havaya girdin demek, ha? Pekala, biz üçümüz bu sene girdik bu okula. Aramız çok iyidir. Sen benim

her dediğimi yaparsın ve bana tatlılarını verip benim ayak işlerimi yaparsın–"

"Leo!" diye araya girdi Piper.

"İyi, tamam. Son dediğimi unut. Ama biz dostuz. Şey, Piper biraz daha yakının, son birkaç haftadır–"

"Leo, kes şunu!" Piper'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Jason da yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu. Piper gibi bir kızla çıkıyor olsaydım kesin hatırlardım diye düşündü.

"Hafıza kaybı gibi bir şey geçiriyor," dedi Piper. "Birisine söylememiz gerek."

Leo pofladı. "Kime? Koç Hedge'e mi? Onu kafasına beysbol sopası indirerek tedavi etmeye kalkabilir!"

Koç, grubun önünde durmuş, bağıra çağıra emirler yağdırıyor, düdük çalarak çocukları sıraya sokmaya çalışıyordu. Jason arada bir kendisine bakıp kaşlarını çattığını fark etti.

"Leo, Jason'ın yardıma ihtiyacı var," diye ısrar etti Piper. "Beyin sarsıntısı falan–"

"Hey, Piper." Grup müzeye girerken çocuklardan biri geri dönüp yanlarına gelmişti. Çocuk gelip Piper'la Jason'ın arasına girip Leo'yu itti. "Bu rezillerle ne işin var. Sen benim partnerimsin, unuttun mu?"

Çocuğun koyu renk saçları Süpermen'in saçlarının şeklindeydi; bronz bir teni vardı ve dişleri öyle beyazdı ki yanına bir tabela asıp 'dişlere doğrudan bakmayın, geçici körlüğe sebep olabilir' falan yazsalar yeriydi. Üzerinde Dallas Cowboys forması, kovboy pantolonuyla çizmeleri vardı ve sorunlu kızlar için Tanrı tarafından gönderilmiş bir lütuf olduğunu sanarak gülümsüyordu. Jason anında çocuktan nefret etti.

"Git buradan Dylan," dedi Piper homurdanarak. "Seninle part-

ner olmayı istemedim ben."

"Ah ama işler böyle yürümüyor. Bugün senin şanslı günün!" Dylan kolunu kızın koluna geçirip onu müze girişine doğru sürükledi. Piper son kez dönüp arkasına, Jason ve Leo'ya baktı, acil yardım çağrısı gibiydi bakışı.

Leo ayağa kalkıp üstünü silkeledi. "Nefret ediyorum bu herifften." Sanki seke seke, kol kola müzeye gireceklermiş gibi kolunu kıvırıp Jason'a uzattı. "Bendeniz Dylan. O kadar havalıyım ki kendimle çıkmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum! Onun yerine benimle sen çıkar mısın? Çok şanslısın!"

"Leo," dedi Jason. "Çok tuhafsın."

"Hah, evet, bunu da sık sık söylersin." Leo sırıttı. "Ama beni hatırlamıyorsan, bu demektir ki bütün eski esprilerimi yeniden yapabilirim! Haydi!"

Jason içinden, eğer en yakın arkadaşım buysa hayatım epey berbat olmalı diye geçirdi. Ama yine de Leo'nun peşinden müzeye girdi.

Binanın içinde yürüyerek Koç Hedge'in sağda solda durup megafonundan Sith Lordu sesiyle "Domuzlar oynk derler" deyişini dinlediler. Leo, sanki ellerini sürekli meşgul tutmak zorundaymış gibi asker ceketinin cebinden vidalar, somunlar, boru temizleyicileri çıkarıp bunları birbirlerine tutturuyordu.

Jason müzedeki sergilere dikkatini veremeyecek kadar dalgındı ama yine de Grand Canyon ve müzenin sahibi Hualapai kabilesi hakkında bir şeyler duydu.

Birkaç kız Piper'la Dylan'a bakıp kıs kıs güldü. Jason, bu kızların popüler kızlar grubu olduğunu anladı. Aynı model kot pantolonlarla pembe bluzlar giymiş, Cadılar Bayramı partisine gidiyormuşçasına fazlasıyla makyaj yapmışlardı.

Kızlardan biri, "Hey Piper," dedi. "Burayı senin kabilen mi işletiyor? Yağmur dansı yapınca giriş bedava oluyor mu acaba?"

Diğerleri kahkaha attılar. Piper'ın sözde partneri Dylan bile gülmemek için kendini zor tuttu. Piper'ın elleri kayak ceketinin manşetlerinin içinde kaybolmuştu ama Jason kızın yumruklarını sıktığını tahmin etti.

"Babam bir Cherokee yerlisi," dedi Piper. "Hualapai değil. Tabii ama ne yaparsın, aradaki farkı anlamak için birkaç beyin hücresine ihtiyacı oluyor insanın, sende de o yok."

Isabel sahte bir şaşkınlıkla gözlerini iri iri açtı, bu haliyle makyaj bağımlısı bir baykuşa benziyordu. "Ah, özür dilerim! Annen bu kabileden miydi? Aaa ama doğru ya. Sen anneni hiç tanımadın, öyle değil mi?"

Piper kıza doğru atıldı ama daha bir kavga çıkmadan Koç Hedge bağırdı. "Yeter artık! Örnek birer öğrenci olun yoksa beysbol sopamı çıkarırım!" Grup diğer sergiye doğru yöneldi ama kızlar Piper'a laf atmaya devam ettiler.

"Yeniden Kızılderili toprağında olmak güzel mi?" diye sordu bir tanesi tatlı bir ses tonuyla.

"Babası muhtemelen iş yapamayacak kadar sarhoştur," dedi bir diğeri sahte bir duyarlılıkla. "Ondan zaten Piper kleptoman olmuş."

Piper bunları duymazdan geldi ama Jason yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu. Piper'ın ya da hatta kendinin kim olduğunu hatırlamıyor olabilirdi ama zorba tiplerden hoşlanmadığından emindi. Leo onu kolundan tuttu. "Sakin ol. Piper onun yerine kavga etmemizden hiç hoşlanmaz. Ayrıca kızlar Piper'ın babası hakkındaki gerçeği öğrenseler yere çöküp adamın ayaklarına kapanır, 'Biz buna layık değiliz!' diye çığlıklar atarlar!"

"Neden, kim ki Piper'ın babası?"

Leo bunu duyduğuna inanamıyormuş gibi güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Gerçekten hatırlamıyor musun kız arkadaşının babasının–"

"Bak, keşke hatırlasam ama bırak babasını, kızın kendisini bile hatırlamıyorum."

Leo bir ıslık çaldı. "Her neyse. Yurda dönünce konuşsak iyi olacak."

Sergi salonunun sonuna vardılar, burada büyük cam kapılar bir terasa açılıyordu.

"Pekala," dedi Koç Hedge. "Şimdi Grand Canyon'u göreceksiniz. Camları kırmamaya dikkat edin. Cam zemin yetmiş adet jumbo jeti taşıyacak güçtedir o yüzden siz tüy sıkletler güvendesiniz. Mümkünse birbirinizi kenarlara itmeyin, bu bana epey bir iş çıkarabilir."

Koç kapıları açınca hep beraber terasa çıktılar. Grand Canyon, bütün görkemiyle ayaklarının altındaydı. Terasın ucunda, camdan, nal şeklinde bir yürüme yolu uzanıyordu, yere bakınca aşağısı olduğu gibi görünüyordu.

"Oğlum, şuna bak," dedi Leo. "Manyak bir şey bu."

Jason ona hak verdi. Geçirdiği hafıza kaybı ve buraya ait olmama hissine rağmen bu manzaradan etkilenmemek mümkün değildi.

Kanyon, resimlerdekinden çok çok daha büyük ve geniş görünüyordu. Grup o kadar yüksekteydi ki ayaklarının altında kuş sürüleri uçuyordu. 150 metre aşağılarında, kanyonun zemininde bir nehir, yılan gibi kıvrılarak akıyordu. Grup müzedeyken fırtına bulutları ilerleyip uçurumlara öfkeli gölgeler bırakmışlardı. Jason'ın baktığı hemen hemen her yerde kırmızı ve gri renkte derin vadiler, sanki çılgın bir tanrı gelip bıçakla ayırmış gibi parçalara ayrılıyordu. Jason kafasının içinde korkunç bir acı hissetti. Çılgın tanrılar... Bu da

nereden çıkmıştı? Sanki çok önemli, mutlaka bilmesi gereken bir şeye çok yaklaşmıştı. Tehlikede olduğu hissi de gelip çöreklendi içine.

"İyi misin sen?" diye sordu Leo. "Kusmayacaksın, değil mi? Yanıma fotoğraf makinemi almadım da, ondan diyorum."

Jason korkuluklara tutundu. Tir tir titriyor, terliyordu ama bunun sebebi yükseklik değildi. Gözlerini kırptı ve birden kafasının içindeki acı azaldı.

"İyiyim," diyebildi en sonunda. "Başıma bir ağrı girdi."

İleride gök gürlüyordu. Buz gibi, sert bir rüzgar neredeyse onu yere devirecekti.

"Buranın güvenli olduğunu sanmıyorum." Leo gözlerini kısarak bulutlara baktı. "Fırtına tam tepemizde, çevremizdeyse hiçbir şey yok. Ne tuhaf, değil mi?"

Jason yukarı bakınca Leo'nun doğru söylediğini gördü. Bir grup koyu gri bulut tam yürüme alanının üzerine konuşlanmıştı ama çevrelerinde gökyüzü pırıl pırıldı. Jason'ın içine bir kurt düştü.

"Pekala!" diye bağırdı Koç Hedge. Bulutlara bakıp kaşlarını çattı, sanki bu durum onu da rahatsız etmişti. "Bu geziyi kısa kesmemiz gerekebilir o yüzden işe koyulalım! Unutmayın, düzgün cümleler!"

Fırtına bir daha gürüldeyince Jason'ın başına yeniden ağrı girdi. Neden yaptığını bilmeden elini cebine atıp bir bozuk para çıkardı –elli sent büyüklüğünde ama elli sentten daha kalın ve daha eğri büğrü, altın bir paraydı bu. Paranın bir yüzünde bir savaş baltası resmi vardı. Diğer yüzündeyse kafasında defne dallarından bir taç olan bir adamın büstü. Altında, 'IVLIVS' gibi bir şey yazıyordu.

"Vay, altın mı yoksa o?" diye sordu Leo. "Seni kirli çıkı seni!"

Jason parayı tekrar cebine attı, parayı nereden bulduğunu ve neden kısa süre sonra bu paraya ihtiyacı olacağını hissettiğini merak etti.

"Bir şey değil," dedi. "Sadece para işte."

Leo omuz silkti. Sanki aklı da en az elleri kadar hızlı hareket etmek zorundaydı. "Haydi," dedi. "Şu kenardan aşağı tükürebilir misin bakalım."

Sınav kağıdını doldurmakla pek uğraşmadılar. Jason zaten fırtına ve karmakarışık duyguları yüzünden fazla dalgındı. Bir de 'gördüğünüz üç tane tortul kayayı yazın' ve 'iki erozyon örneği verin' kısımlarına ne yazacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Leo'nun da bir işe yaradığı yoktu. Boru temizleyicilerden mini bir helikopter yapmakla meşguldü.

"Şuna bak." Leo helikopteri havalandırdı. Jason helikopterin anında yere çakılacağını düşündü ama boru temizleyicisinden yapma pervaneler gerçekten dönüyordu. Minik helikopter neredeyse kanyonun yarısına kadar uçup ondan sonra dengesini kaybetti ve boşluğa düştü.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Jason.

Leo omuz silkti. "Bir iki lastik olsaydı daha güzel olurdu."

"Cidden," dedi Jason. "Biz arkadaş mıyız?"

"En son baktığımda öyleydi."

"Emin misin? İlk ne zaman tanıştık? Ne hakkında konuştuk?"

"Şeydi, hmmm..." Leo kaşlarını çattı. "Pek hatırlamıyorum. Bende DEHB var oğlum, her ayrıntıyı hatırlamamı bekleme benden."

"Ama ben seni hiç hatırlamıyorum. Buradaki kimseyi hatırlamıyorum. Ya ben–"

"Haklıysan ve herkes yanılıyorsa?" dedi Leo. "Bu sabah birden buraya ışınlandın ve hepimizin de seninle ilgili sahte anıları mı var yani?" Jason'ın kafasının içindeki minicik bir ses, *Evet, aynen öyle düşünüyorum*, dedi.

Ama kulağa çılgınca geliyordu. Buradaki herkes Jason zaten hep varmış gibi, Jason sınıftaki çocuklardan biriymiş gibi davranıyordu –Koç Hedge hariç.

"Şu kağıdı tutsana." Jason, Leo'ya sınav kağıdını verdi. "Birazdan geliyorum."

Leo daha itiraz edemeden Jason yürüme yolunun ucuna doğru yöneldi.

Bütün mekan okul grubuna kalmıştı. Belki henüz turistler için erken bir saatti, belki de tuhaf hava ziyaretçilerin gözünü korkutmuştu. Wilderness Okulu öğrencileri çiftler halinde yürüme yolu boyunca dağılmışlardı. Çoğu birbiriyle şakalaşıp muhabbet ediyordu. Çocuklardan bazıları aşağı bozuk para atıyordu. On beş metre kadar ileride Piper sınav kağıdını doldurmaya çalışıyordu ama aptal partneri Dylan elini kızın omzuna koyarak ona sulanıyor, o gözleri kör eden gülümsemesiyle sırıtıyordu. Piper çocuğu uzaklaştırmaya çalışıyordu, Jason'la göz göze gelince 'Şu çocuğu benim için boğar mısın lütfen' anlamına gelebilecek bir bakış attı.

Jason ona takma kafana der gibi bir işaret etti. Beysbol sopasına yaslanmış, fırtına bulutlarını seyretmekte olan Koç Hedge'e doğru yürüdü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Koç.

Jason bir adım geri gitti. "Neyi ben mi yaptım?" Koç sanki ona fırtınayı onun yapıp yapmadığını sormuş gibi gelmişti.

Koç Hedge dikkatle Jason'a baktı, minicik gözleri beysbol kepinin siperinin altında parlıyordu. "Benimle oyun oynama evlat. Burada ne yapıyorsun ve neden işime burnunu sokuyorsun?"

"Yani siz... beni tanımıyor musunuz?" dedi Jason. "Öğrencilerinizden biri değil miyim yani?"

Hedge burnundan tuhaf bir ses çıkardı. "Seni bugüne dek daha

önce hiç görmemiştim."

Jason o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı. En azından aklını kaçırmadığını biliyordu artık. Yanlış yerdeydi. "Bakın efendim, buraya nasıl geldim bilmiyorum. Gözümü açtığımda otobüsteydim. Bildiğim tek şey, burada olmamam gerektiği."

"Tam üstüne bastın." Hedge'in hırçın ses tonu mırıltıya döndü, sanki bir sırrı paylaşıyordu. "Sis konusunda çok güçlüsün evlat, bütün bu çocukların seni tanıdıklarını sanmalarını sağlayabilirsin ama beni kandıramazsın. Günlerdir burnuma canavar kokuları geliyor. Aramızda bir köstebek olduğunu biliyorum ama sen canavar gibi kokmuyorsun. Melez gibi kokuyorsun. Kimsin ve nereden geldin?"

Koçun söylediklerinin çoğu hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Jason dürüstçe cevap vermeye karar verdi. "Kim olduğumu bilmiyorum. Hafızamda hiçbir şey yok. Bana yardım etmelisiniz."

Koç Hedge, düşüncelerini okumak istiyormuşçasına dikkatle Jason'ın yüzünü inceledi.

"Harika," diye mırıldandı. "Doğru söylüyorsun."

"Elbette doğru söylüyorum! O canavarlar melezler hikayesi de neydi öyle? Bir şeyin şifresi falan mı?"

Hedge gözlerini kıstı. Jason'ın bir yanı adamın kaçığın teki olduğunu düşünüyordu. Diğer yarısıysa ne olur ne olmaz diyordu.

"Bak evlat," dedi Hedge. "Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece ne olduğunu biliyorum ve bu da bela demektir. Şimdi iki taneniz yerine üç tanenizi korumam gerekecek. Sen özel paket misin yoksa? Bu mu yani olay?"

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Hedge fırtınaya baktı. Bulutlar gittikçe kalınlaşıyor, yürüme yolunun tam üzerine konuşlanıyordu.

"Bu sabah," dedi Hedge, "kamptan bir mesaj geldi. Bir çıkarma

grubu yola çıkmış. Özel bir paket almaya geliyorlarmış, daha fazla detay vermediler. Ben de pekala dedim. Korumaya aldığım iki tanesi epey güçlü, pek çoğundan da yaşça daha büyük. Peşlerine düşüldüğünü biliyorum. Grupta bir canavarın kokusunu alabiliyorum. Sanırım bu yüzden kamp panikleyip hemen onları almaya birilerini gönderiyor. Ama sonra birden sen çıkıyorsun ortaya. Ondan soruyorum, özel paket sen misin?"

Jason'ın kafasındaki ağrı daha da şiddetlendi. Melezler. Kamp. Canavarlar. Hala Hedge'in neden bahsettiğini bilmiyordu ama bu sözcükler beynini uyuşturdu sanki. Adeta beyni bir yerlerde olması gereken bir bilgiyi arayıp tarıyor ancak bir türlü bulamıyordu.

Jason tökezleyince Hedge onu tuttu. Bu kadar kısa boylu bir adama göre çelik gibi elleri vardı.

"Aman, dur bakalım. Hafızam silindi mi demiştin? Pekala. Ekip gelene kadar sana da göz kulak olurum. Gerisine yönetici karar verir artık."

"Ne yöneticisi?" dedi Jason. "Ne kampı?"

"Sen burada otur. Yakında yardım gelir. Umarım hiçbir şey ol–"

Tam tepelerinde bir şimşek çaktı. Rüzgar intikam alır gibi şiddetle esti. Sınav kağıtları kanyona uçtu ve ayaklarının altındaki cam köprü sarsıldı. Çocuklar çığlık atıyor, tökezleyip korkuluklara tutunmaya çalışıyorlardı.

"Bir şey söylemem gerek," dedi Hedge homurdanarak. Megafonunu ağzına götürüp bağırdı. "Herkes içeri! İnekler möö der! İçeri girin!"

"Bu şeyin güvenli olduğunu söylemiştin!" diye bağırdı Jason rüzgarın sesini bastırmaya çalışarak.

"Normal şartlarda," dedi Hedge. "Bu ise normal değil. Haydi!"

11

JASON

Fırtına ufak çaplı bir kasırgaya dönüştü.

Kasırga hortumları, dev bir deniz anasının kolları gibi kıvrıla kıvrıla cam yürüme yoluna doğru ilerliyordu.

Çocuklar çığlıklar atarak müzeye doğru geri koştular. Rüzgar defterlerini, ceketlerini, şapkalarını ve sırt çantalarını çekip savurdu. Jason kaygan zeminde kaydı.

Leo dengesini kaybetti ve neredeyse korkulukların üzerinden aşağı uçuyordu ama Jason onu ceketinden yakalayıp geri çekti.

"Sağ ol dostum!" diye bağırdı Leo.

"Yürüyün, yürüyün!" dedi Koç Hedge.

Piper ve Dylan kapıları açık tutuyor, çocukları içeri alıyorlardı. Piper'ın kayak ceketi rüzgarda deli gibi savruluyor, koyu renk saçları yüzünü kapatıyordu. Jason içinden, donuyor olmalı diye geçirdi ama Piper sakin ve kendinden emin görünüyordu, herkese geçecek deyip ilerlemeleri için onları yüreklendiriyordu.

Jason, Leo ve Koç Hedge onlara doğru koştu ama bu, bataklıkta

koşmaktan farksızdı. Rüzgar onlarla mücadele ediyor, onları gerisin geri itiyordu.

Dylan ve Piper içeri birkaç çocuk daha aldıktan sonra kapıyı ellerinden kaçırdılar. Kapı güm diye kapanıp onları cam terasta bıraktı.

Piper kapının koluna asıldı ama sıkışmıştı, kapı açılmıyordu.

"Dylan, yardım et!" diye bağırdı.

Dylan yüzünde aptal bir sırıtmayla orada öylece duruyordu. Üzerindeki forma rüzgarda savruluyordu ve çocuk sanki birden fırtınadan zevk almaya başlamıştı.

"Üzgünüm Piper," dedi. "Yardımlarım buraya kadar–"

Bileğini tek bir oynatışıyla Piper gerisin geri uçup kapılara çarptı ve sonra da cam yol boyunca kaydı.

"Piper!" Jason ileri atılmak istedi ama rüzgar onu engelliyordu ve Koç Hedge de onu geri itti.

"Koç," dedi Jason, "bırak beni!"

"Jason, Leo, arkamda durun," diye emretti Koç. "Bu benim savaşım. Canavarımızın bu olduğunu tahmin etmem gerekirdi."

"Ne?" dedi Leo. Havada savrulan bir sınav kağıdı gelip yüzüne yapışınca onu çekip attı. "Ne canavarı?"

Koç Hedge'in beysbol kepi havaya uçtu ve kıvırcık saçlarının arasında iki şişlik belirdi, çizgi filmlerde, darbe sonrası çıkan şişliklere benziyorlardı. Hedge beysbol sopasını havaya kaldırdı ama artık bu sıradan bir sopa değildi. Nasıl olduysa birden üzerinde dallar ve yapraklar olan, özenle şekillendirilmiş bir ağaç dalına dönüşmüştü.

Dylan, Hedge'e bakıp manyakça güldü. "Ah, yapma koç. Bırak çocuk saldırsın bana! Sen artık çok yaşlandın. Seni emekli edip bu aptal okula o yüzden göndermediler mi zaten? Bütün bir dönemdir buradaydım ama sen farkına bile varmadın. Burnun artık iyi koku

almıyor ihtiyar."

Koç meleme gibi bir ses çıkarıp öfkeyle haykırdı. "Kes artık evlat. Bittin sen."

"Bir seferde üç melezi birden koruyabileceğini mi sanıyorsun ihtiyar?" Dylan kahkaha attı. "İyi şanslar."

Dylan parmağını Leo'ya doğrulttu ve bir kasırga hortumu Leo'nun yanında belirdi. Sanki bir şey hızla ona vurmuş gibi Leo yürüme yolu boyunca uçtu. Bir şekilde havada dönmeyi başardı ve kanyon duvarına yandan çarptı. Bir yerden destek alıp telaşla tutunacak bir şey aradı. Nihayet on beş metre aşağıda incecik bir çıkıntı bulup parmak uçlarıyla ona tutundu.

"İmdat!" diye bağırdı. "İp atın. Hortum da olur. Bir şey yollayın!"

Koç Hedge bir küfür savurup Jason'a sopasını attı. "Kim olduğunu bilmiyorum evlat ama umarım iyisindir. Şu şeyle ilgilen ki" –Dylan'ı gösterdi– "ben de gidip Leo'yu kurtarayım."

"Onunla nasıl ilgileneyim?" diye sordu Jason. "Sen uçacak mısın?"

"Uçmayacağım. Tırmanacağım." Hedge ayakkabılarını fırlatıp atınca Jason neredeyse kalp krizi geçirecekti. Koçun ayakları yoktu. Toynakları vardı –keçi toynakları. Ki bu da kafasının üzerindeki şeylerin yumru olmadığı anlamına geliyordu. Bunlar boynuzdu.

"Sen bir faunsun!" dedi Jason.

"Satir!" dedi Hedge hemen. "Faunlar Roma'da olur. Bu konuyu daha sonra tartışırız."

Hedge korkuluklara doğru sıçradı. Toynaklarıyla kanyon duvarı boyunca sekti. İnanılmaz bir çeviklikle uçurum duvarı boyunca aşağı inip pul kadar çıkıntılara toynaklarını basıp kendisine saldıran deli rüzgarlardan korunarak Leo'ya doğru ilerledi.

"Ne şeker, değil mi!" Dylan, Jason'a döndü. "Şimdi sıra sende oğlum."

Jason sopayı savurdu. Bu kadar kuvvetli bir rüzgarda bunu yapmak faydasız gibiydi ama sopa doğruca Dylan'a uçtu, hatta başını eğdiğinde dönüp gene onu buldu ve kafasına öyle hızlı indi ki Dylan yere çöktü.

Piper yeniden yanlarına geldiğinde pek şaşkına dönmüş gibi değildi. Sopa ona doğru savrulunca parmakları sopayı hemencecik kavradı ve daha onu fırlatamadan Dylan ayağa kalktı. Kan –altın renkli kan– alnından süzülüyordu.

"İyi denemeydi evlat." Dik dik Jason'a baktı. "Ama daha çok çalışman gerek."

Yürüme yolu sarsıldı. Cam zeminin üzerinde incecik çatlaklar belirmeye başladı. İçerideki çocuklar kapılara vurmayı bıraktılar. Dehşete düşmüş bir halde geri çekildiler.

Dylan'ın bedeni bir dumana dönüştü, sanki moleküllerine ayrılmıştı. Şimdi aynı yüze, aynı parlak gülümsemeye sahipti ama tüm bedeni, dönüp duran siyah bir hortumdan ibaretti, gözlerinden canlı bir fırtına bulutuymuş gibi elektrik kıvılcımları saçılıyordu. Siyah, dumansı kanatları belirdi ve yürüme yolunun üzerinde havaya yükseldi. Melekler kötü olabilselerdi eğer, işte aynen böyle görünürlerdi, diye düşündü Jason.

"Sen bir ventussun," dedi Jason ama bu sözcüğü nereden bildiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Bir fırtına ruhu."

Dylan'ın kahkahası bir evin çatısını yerinden söküp atan bir kasırga gibiydi. "Beklediğime değdi melez. Leo ve Piper'ı haftalardır biliyordum. Onları istediğim zaman öldürebilirdim. Ama hanımefendi bir üçüncünün geldiğini söyledi, özel birinin. Hanımefendi beni, senin ölümün için hediyelere boğacak!"

İki kasırga hortumu daha Dylan'ın yanına gelip birer ventusa dönüştü. Bunlar, dumandan kanatları olan, elektrik gözlü, hayaletimsi genç adamlardı.

Piper olduğu yerde kalıp şaşırmış gibi davranmaya devam etti, eli hala sopadaydı. Yüzü solgundu ama Jason'a kendinden emin bir ifadeyle baktı ve Jason mesajı hemen aldı: *Dikkatlerini kendine çekmeye devam et. Onları arkadan vuracağım.*

Hoş, zeki ve vahşi. Jason içinden keşke onu kız arkadaşım olarak hatırlayabilsem, diye geçirdi. Saldırmaya hazırlanarak yumruklarını sıktı ama çok geçti.

Dylan elini kaldırınca parmaklarının arasında elektrik dalgaları yürüdü ve Jason'ı tam göğsünden vurdu.

Güm! Jason kendini yerde buluverdi. Ağzında alüminyum folyo tadı vardı. Başını kaldırınca kıyafetlerinden duman çıktığını gördü. Şimşek doğruca bedenine girip ayakkabısının tekini ayağından uçurmuştu. Ayak parmakları isten simsiyah olmuştu.

Fırtına ruhları kahkahalar atıyorlardı. Rüzgar iyice hızlandı. Piper meydan okurcasına çığlık atıyordu ama rüzgarın içinde sesi uçup gidiyordu.

Jason gözünün kenarından Koç Hedge'in sırtında Leo'yla geri geldiğini gördü. Piper ayaktaydı, iki fırtına ruhuna karşı çaresizce mücadele veriyordu ama fırtına ruhları onunla resmen oyun oynuyorlardı. Sopa içlerinden geçti gitti, sanki içleri boştu. Ve Dylan, gözleri olan o karanlık, kanatlı kasırga, Jason'ın üzerine çöktü.

"Yeter," dedi Jason can havliyle. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kimin daha şaşkına döndüğüne karar veremedi: kendisi mi, fırtına hortumları mı.

"Sen nasıl hala hayattasın?" Dylan'ın hortumdan bedeni titredi. "Yirmi adamı öldürmeye yetecek güçte bir şimşekti o!"

"Sıra bende," dedi Jason.

Elini cebine atıp altın parayı çıkardı. Bütün işi içgüdülerine teslim etmişti artık, sanki daha öncè binlerce kez yapmış gibi parayı havada fırlattı. Sonra avucuyla yakaladı ve birden elinde bir kılıç belirdi –jilet gibi keskin, iki uçlu bir silah. Pütürlü kabzası eline tam oturuyordu ve silah baştan aşağı altındandı –kabzası, sapı ve bıçağı dahil.

Dylan hırlayıp geri çekildi. İki arkadaşına bakıp bağırdı. "Ne duruyorsunuz? Öldürün onu!"

Diğer iki fırtına ruhu bu emre çok sevinmişe benzemiyorlardı ama yine de Jason'ın üzerine atladılar, parmakları elektrikle çatırdıyordu.

Jason ilk fırtına ruhuna silahını savurdu. Kılıç içinden geçip gitti ve yaratığın duman formunu yok etti. İkinci fırtına ruhu bir şimşek savurdu ama Jason'ın kılıcı şimşeği yuttu. Jason ileri bir adım attı. Tek bir hızlı manevrayla ikinci fırtına ruhu da altın tozuna dönüştü.

Dylan öfkeyle çığlık attı. Sanki arkadaşlarının yeniden beden bulmalarını bekliyormuş gibi aşağı baktı ama fırtına ruhlarından geriye kalan altın tozları rüzgarda savrulup gitti. "İmkansız bu! Kimsin sen melez?"

Piper o kadar şaşırmıştı ki sopayı elinden düşürdü. "Jason, sen nasıl?.."

Sonra Koç Hedge yeniden yanlarına geldi ve Leo'yu bir çuval un gibi yere bıraktı.

"Fırtına ruhları, sakının benden!" diye bağırdı Hedge, kısacık kollarını savuruyordu. Sonra çevresine baktı ve ortada sadece Dylan'ın olduğunu gördü.

"Ne yaptın oğlum!" dedi Jason'a. "İnsan bana da biraz bırakır!

Canım mücadele istiyor!"

Leo ayağa kalktı, zar zor nefes alıyordu. Utanç içindeydi, elleri kayalara tutunmaktan kan içinde kalmıştı. "Hey, Koç Süperkeçi, her ne isen, Grand Canyon'dan aşağı yuvarlanıyordum be! Daha ne mücadele istiyorsun?!"

Dylan onlara doğru hırladı ama Jason onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Kaç tane düşmanı uyandırdınız farkında değilsiniz melezler. Hanımefendi bütün melezleri yok edecek. Bu savaşı kazanamayacaksınız."

Tam tepelerindeki fırtına şiddetli bir kasırgaya dönüştü. Yürüme yolundaki çatlaklar genişledi. Sicim gibi yağmur yağmaya başladı ve Jason dengesini koruyabilmek için çökmek zorunda kaldı.

Bulutların içinde bir delik açıldı; bu, siyah ve gümüş rengi bir girdaptı.

"Hanımefendi beni geri çağırıyor!" diye bağırdı Dylan hevesle. "Ve sen melez, benimle geliyorsun!"

Jason'ın üzerine atladı ama Piper canavarı arkadan yakaladı. Dumandan ibaret olmasına rağmen Piper bir şekilde onu tutmuştu. İkisi birlikte dönmeye başladılar. Leo, Jason ve Hedge yardım etmek için ileri atıldılar ama fırtına ruhu öfkeyle çığlık attı. Bir elektrik akımı yollayıp hepsini tepe taklak yere savurdu. Jason ve Hedge popolarının üstüne düştüler. Jason'ın kılıcı cam zemin boyunca kayıp gitti. Leo başının arkasını çarpıp inleyerek iki büklüm bir halde yere yığıldı. Ama en kötüsü Piper'dı. Dylan'ın sırtından savrulmuş, korkuluklara çarpmış ve diğer tarafa kaymıştı ve şimdi uçurumdan aşağı yuvarlanmamak için tek eliyle korkuluğa tutunuyordu.

Jason ona doğru bir hamle yaptı ama Dylan bağırdı. "Bunun hesabını soracağım!"

Dylan, Leo'yu kolundan yakalayıp yükselmeye başladı; yarı bay-

gın Leo, Dylan'ın altında sallanarak havalanıyordu. Fırtına daha da hızlandı, elektrikli süpürge gibi onları yukarı çekiyordu.

"İmdat!" diye bağırdı Piper. "Birisi yardım etsin!"

Sonra kaydı ve çığlıklar içinde aşağı düştü.

"Jason, koş!" diye bağırdı Hedge. "Kurtar onu!"

Koç süper bir keçi hareketiyle toynaklarını savurarak fırtına ruhunun üzerine atlayıp Leo'yu fırtına ruhundan kurtardı. Leo emniyetle yere düştü ama Dylan bu sefer de Hedge'in kolunu yakaladı. Hedge kafa atmaya çalışıp tekmeler atarak ona küfretti. Gittikçe hızlanarak yükseldiler.

Hedge bir kez daha aşağı doğru haykırdı. "Kızı kurtarın! Ben bunu hallederim!" Sonra satirle birlikte fırtına ruhu bulutlara doğru yükselip gözden kayboldular.

Kızı kurtarın mı? diye düşündü Jason. Kız gitmişti!

Ama yeniden içgüdüleri devreye girdi. Korkuluğa doğru koşup içinden aklımı kaçırmış olmalıyım diyerek korkuluğun üzerinden atladı.

Jason yüksekten korkmazdı. Ama yüz elli metre yüksekten kanyonun zeminine çakılmaktan korkardı. Piper'la birlikte ölmek dışında bir şey başaramamış olduğunu düşünüyordu ki kollarını birleştirip baş aşağı düşmeye başladı. Uçurumun kenarı hızla ileri alınmış bir film gibi yanından geçiyordu. O kadar hızlı düşüyordu ki bir an yüzü kafatasından sıyrılıp gidecekmiş gibi hissetti. Birden şiddetle sallanan Piper'ı yakaladı. Kızın beline tutunup gözlerini kapadı ve ölümü beklemeye başladı. Piper bir çığlık attı. Rüzgar Jason'ın kulaklarında uğulduyordu. Ölmek nasıl bir his acaba diye merak etti. Muhtemelen pek güzel bir his değil, diye düşündü. Keşke bir şekilde yere çakılmasak diye geçirdi içinden.

Birden rüzgar dindi. Piper boğuluyormuş gibi çığlığını yuttu. Jason öldük herhalde, diye düşündü ama hiç darbe hissetmemişti.

"J-J-Jason," dedi Piper.

Jason gözlerini açtı. Düşmüyorlardı. Havada durmuş, nehrin yüz metre kadar yukarısında boşlukta sallanıyorlardı.

Piper'a sıkıca sarıldı, Piper da duruşunu düzeltip ona sarıldı. Burun buruna geldiler. Piper'ın kalbi öyle hızlı atıyordu ki Jason neredeyse kızın kalbini hissediyordu.

Piper'ın nefesi tarçın kokuyordu. "Sen nasıl–" diyecek oldu.

"Ben yapmadım," dedi Jason. "Uçabildiğimi bilirdim herhalde..."

Sonra aklına bir şey geldi: kim olduğunu bile bilmiyordu ki?

Yukarı çıktıklarını düşündü. Bir iki metre yükseldiler ve Piper ciyakladı. Tam anlamıyla havada durmuyoruz, diye düşündü Jason. Ayağının altında bir baskı hissedebiliyordu, sanki bir gayzerin tepesindeydiler ve dengede duruyorlardı.

"Hava bizi destekliyor," dedi.

"O zaman söyle de biraz daha desteklesin! Kurtarsın bizi buradan!"

Jason aşağı baktı. En kolayı kanyon zeminine yumuşak bir iniş yapmak olacaktı. Sonra yukarı baktı. Yağmur durmuştu. Fırtına bulutları pek de kötü görünmüyorlardı ama yine de gürüldeyip şimşekler çıkarıyorlardı. Fırtına ruhlarının tamamen gitmiş olduklarından emin olamazdı. Koç Hedge'e ne olduğunu da bilmiyordu. Ve Leo'yu orada yarı baygın halde bırakmıştı.

"Onlara yardım etmemiz gerek," dedi Piper, Jason'ın düşüncelerini okur gibi. "Sen şey yapabilir misin–"

"Bir bakalım," Jason *Yukarı*, diye düşündü ve birden yukarı doğru fırladılar.

Başka zaman olsa rüzgara hükmetmek süper olabilirdi ama Jason şu anda fazlasıyla şoktaydı. Yürüme yoluna iner inmez Leo'ya doğru koştu.

Piper, Leo'yu sırtüstü çevirdi ve homurdandı. Leo'nun asker ceketi yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Kıvırcık saçları canavar tozunda sürüklenmekten altınla parıldıyordu. Ama en azından hayattaydı.

"Aptal... tipsiz... keçi," dedi Leo.

"Nereye gitti?" diye sordu Piper.

Leo yukarıyı işaret etti. "Geri gelmedi. Lütfen bana onun hayatımı kurtardığını söylemeyin."

"İki kere," dedi Jason.

Leo daha da çok homurdandı. "Ne oldu? O hortum herif, altın kılıç... Başımı vurdum. Değil mi? Halüsinasyon görüyorum."

Jason kılıcı unutmuştu. Kılıcın olduğu yere doğru yürüyüp eline aldı. Kılıç son derece dengeliydi. İçgüdüsel olarak havaya fırlattı. Kılıç havada, taklasının yarısında tekrar paraya dönüşüp Jason'ın avucuna düştü.

"Evet," dedi Leo. "Kesinlikle halüsinasyon görüyorum."

Piper yağmurda sırılsıklam olmuş kıyafetlerinin içinde tir tir titredi. "Jason o şeyler–"

"Ventuslar," dedi Jason. "Fırtına ruhları."

"Pekala. Sen şey gibiydin... Hani sanki onları daha önce görmüş gibi. Kimsin sen?"

Jason başını iki yana salladı. "Ben de size bunu söylemeye çalışıyordum. Bilmiyorum."

Fırtına dağıldı. Wilderness Okulu'nun diğer çocukları dehşet içinde cam kapılardan onları izliyorlardı. Güvenlik görevlileri kilitlerle uğraşıyordu ama bir şey becerdikleri yoktu.

"Koç Hedge üç kişiyi koruması gerektiğini söylemişti," dedi Ja-

son hatırlayarak. "Sanırım bizden bahsediyordu."

"Ve Dylan'ın dönüştüğü o şey de..." Piper titredi. "Tanrım, bana asıldığına inanamıyorum. Bize ne demişti... Melezler!"

Leo sırtüstü yatıp gökyüzüne baktı. Kalkmaya niyeti yok gibiydi. "Melez ne demek bilmiyorum ama," dedi. "Kendimi pek özel bir şey gibi hissetmiyorum ben. Siz hissediyor musunuz?"

Kuru dalların çatırdaması gibi bir ses geldi ve yürüme yolundaki çatlaklar genişlemeye başladı.

"Buradan ayrılsak iyi olacak," dedi Jason. "Belki şey yaparsak–"

"Hmm pekala," diye araya girdi Leo. "Yukarı bakın ve bana gördüğüm şeylerin kanatlı atlar olmadıklarını söyleyin lütfen."

İlk başta Jason da Leo'nun başını fazla şiddetli çarptığını düşündü. Ama sonra doğudan gelen, karanlık bir figürün kendilerine doğru alçalmakta olduğunu gördü. Bir uçak için fazla yavaş, bir kuş için fazla büyüktü. Figür yaklaştıkça bunun bir çift kanatlı hayvan olduğunu fark etti: gri renkli, dört ayaklı, bir çift at –tek fark, bu atların yaklaşık altı metre genişliğinde kanatları vardı. Ve atlar, parlak renklere boyanmış, iki tekerli bir kutu çekiyorlardı: bir savaş arabası.

"Destek geldi," dedi Jason. "Hedge bana bir çıkarma grubunun geleceğini söylemişti."

"Çıkarma grubu mu?" Leo doğrulmaya çalıştı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Nereye çıkaracaklarmış peki bizi?" diye sordu Piper.

Araba yürüme yolunun diğer ucuna iniş yaparken Jason onu seyretti. Uçan atlar kanatlarını kapayıp sinirli sinirli cam zeminin üzerinde kıpırdandılar. Zeminin kırılmak üzere olduğunu hissetmişlerdi sanki. Arabanın içinde iki genç vardı: Jason'dan belki bir iki yaş büyük, uzun boylu, sarışın bir kızla kafası kazınmış, adeta

tuğladan bir surata sahip iri yarı bir oğlan. İkisinin de üzerinde kot pantolonla turuncu tişörtler vardı ve sırtlarına kalkanlar asmışlardı. Araba daha tam durmadan kız dışarı atladı. Bir bıçak çekip Jason'ın grubuna doğru koştu. İri yarı çocuk arabanın yanında kaldı.

"Nerede o?" diye sordu kız. Gri, parlak gözleri öfkeyle bakıyordu.

"Kim nerede?" diye sordu Jason.

Kız, bu cevabı kabul edemezmiş gibi kaşlarını çattı. Sonra Leo'yla Piper'a döndü. "Peki ya Gleeson? Koruyucunuz Gleeson Hedge nerede?"

Koçun adı Gleeson mıydı yani? O gün son derece tuhaf ve korkunç bir sabah geçirmiş olmasaydı Jason buna epey gülebilirdi. Gleeson Hedge: futbol koçu, keçi adam, melez koruyucusu. Tabii ya. Neden olmasın?

Leo boğazını temizledi. "Onu bir şey aldı götürdü... fırtına şeysi."

"Ventus," dedi Jason. "Fırtına ruhu."

Sarışın kız tek kaşını havaya kaldırdı. "*Anemoi thuellai* mi yani? Yunancası budur. Sen kimsin ve burada neler oldu?"

Jason elinden geldiğince anlatmaya çalıştı ama o derin gri gözlere doğrudan bakmak çok zordu. Hikayenin yarısına gelmişti ki arabanın yanındaki çocuk kalkıp yanlarına geldi. Kollarını birleştirip dikkatle onlara baktı. Kol kaslarının üzerinde bir gökkuşağı dövmesi vardı ki bu çocuğun üzerinde bu dövme epey tuhaf duruyordu.

Jason anlatmayı bitirdiğinde sarışın kız pek de tatmin olmuşa benzemiyordu. "Hayır, hayır! Bana onun burada olacağını söylemişti. Buraya gelirsem cevabı bulacağımı söylemişti!"

"Annabeth," dedi kel kafa. "Şuna bak." Jason'ın ayaklarını işaret etti.

Jason fark etmemişti ama hala ilk şimşek darbesiyle uçan ayakkabısı yüzünden tek ayağı çıplaktı. Çıplak ayağı iyi durumdaydı

ama bir parça kömüre benziyordu.

"Tek ayakkabılı çocuk," dedi kel kafa. "Cevap o."

"Hayır, Butch," diye ısrar etti kız. "O olamaz. Kandırıldım." Sanki yanlış bir şey yapan oymuş gibi gökyüzüne baktı dik dik. "Benden ne istiyorsun?" diye çığlık attı gökyüzüne doğru. "Ona ne yaptın?"

Yürüme yolu sarsıldı ve atlar telaşla kişnediler.

"Annabeth," dedi kel kafa Butch, "gitmemiz gerek. Bu üçünü kampa götürüp orada düşünelim. O fırtına ruhları geri gelebilirler."

Kız bir an öfkelendi. "İyi tamam." Jason'a gücenmiş bir şekilde baktı. "Bunu sonra hallederiz."

Piper başını iki yana salladı. "Bu kızın derdi ne? Neler oluyor?"

"Hakikaten," dedi Leo.

"Sizi buradan çıkarmamız gerek," dedi Butch. "Yolda anlatırım."

"Ben onunla hiçbir yere gitmiyorum." Jason sarışın kızı işaret etti. "Beni öldürmek istiyormuş gibi bir hali var."

Butch bir an tereddüt etti. "Annabeth iyidir. Ona karşı biraz anlayışlı olun. Buraya gelip tek ayakkabılı çocuğu bulacağına dair bir hayal görmüştü. Sorununun çözümü o olacaktı."

"Ne sorunu?" diye sordu Piper.

"Kampçılarımızdan birini arıyor, üç gündür kayıp olan birini. Meraktan aklını kaçırmak üzere. Onun burada olmasını umut ediyordu."

"Kimin?" diye sordu Jason.

"Erkek arkadaşının," dedi Butch. "Percy Jackson."

III

PIPER

Fırtına ruhları, keçi adamlar ve uçan erkek arkadaşlarla dolu bir sabah geçiren Piper'ın normalde aklını kaçırması gerekiyordu ama hissettiği tek şey büyük bir korkuydu.

Başladı, diye düşündü. *Tıpkı rüyada söylendiği gibi.*

Leo ve Jason'la birlikte savaş arabasının arkasına geçti. Butch denen kel çocuk dizginleri aldı, Annabeth isimli sarışın kız da bronz bir seyrüsefer aletini ayarladı. Grand Canyon'un tepesine çıkıp doğuya yöneldiler. Buz gibi rüzgar Piper'ın montunu delip geçiyordu. Tam arkalarında daha da çok fırtına bulutu toplanmaya başlamıştı.

Savaş arabası sarsılıp duruyordu. Takacak emniyet kemeri yoktu ve arabanın arka kısmı açıktı. Piper, *Tekrar düşecek olsam Jason beni kurtarır mı acaba* diye geçirdi içinden. O sabahki en rahatsız edici şey Jason'un uçma yeteneği değil, Piper'a sarıldığı anda bile Piper'ı hatırlamamasıydı.

Piper o okul dönemi boyunca ilişkilerini ilerletmeye ve Jason'ın,

bir şeylerin farkına varıp Piper'da arkadaşlıktan öte bir şey görmesini sağlamaya çalışmıştı. Nihayet bu koca şapşal onu öpmüştü. Son birkaç hafta hayatının en güzel günlerini geçirmişti. Ama sonra birkaç gece önce gördüğü rüya her şeyi mahvetmişti. Meşum bir ses ona kötü haberler vermişti. Piper rüyasından kimseye, hatta Jason'a bile bahsetmemişti.

Artık *Jason* bile yoktu hayatında. Sanki birisi Jason'ın hafızasını olduğu gibi silmişti ve Piper şimdi her şeyi baştan almak gibi can sıkıcı bir durumla karşı karşıya kalmıştı. İçinden çığlık atmak geliyordu. Jason yanı başındaydı: masmavi gözleri, kısacık sarı saçları ve üst dudağının üstündeki o minik yara iziyle yanındaydı işte. Jason'ın ifadesi sevecen ve nazikti ama her zaman biraz hüzünlüydü. Piper tüm bunları düşünürken Jason gözlerini ufka dikmişti, Piper'ın yanında olduğundan haberi bile yok gibiydi.

Leo'ysa her zamanki gibi gıcıktı. Ağzına kaçan bir pegasus tüyünü tükürerek "İşte bu harika!" dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere," dedi Annabeth. "Bizim gibiler için güvenli olan tek yere. Melez Kampı'na."

Piper anında dikkat kesildi. "Melez Kampı mı?" Bu sözcükten nefret ediyordu. O güne dek 'melez' lafını o kadar çok duymuştu ki! Piper yarı Kızılderili, yarı beyazdı ve melez sözcüğünün asla bir iltifat olmadığını biliyordu. "Sen şaka yaptığını falan mı sanıyorsun?" dedi.

"Yarı tanrılar demek istiyor," dedi Jason. "Yarı tanrı, yarı ölümü olanlar yani."

Annabeth arkasını döndü. "Çok şey biliyor gibisin Jason. Ama evet, demek istediğim yarı tanrılardı. Benim annem bilgelik tanrıçası Athena. Butch ise gökkuşağı tanrıçası İris'in oğlu."

Leo öksürük krizine tutuldu. "Annen gökkuşağı tanrıçası mı?"

"N'oldu, beğenemedin mi?" dedi Butch.

"Yok, yok," dedi Leo. "Gökkuşakları. Bayağı maço tabii."

"Butch en iyi binicimizdir," dedi Annabeth. "Pegasuslarla çok iyi anlaşır."

"Gökkuşakları, midilliler, hmm tabii..." diye mırıldandı Leo.

"Biraz daha konuşursan seni arabadan aşağı atacağım," dedi Butch.

"Yarı tanrılar," dedi Piper. "Yani şimdi sen bizim şey olduğumuzu mu..."

Bir şimşek çaktı. Savaş arabası sarsıldı. Jason "Sol tekerlek alev aldı!" diye bağırdı.

Piper geri çekildi. Tekerlek gerçekten de alev almış, yanıyordu. Savaş arabasının yan tarafını bembeyaz alevler kaplamıştı.

Sert bir rüzgar esti. Piper arkasını dönünce bulutların içinde kapkara şekillerin belirdiğini gördü. Bunlar arabaya doğru süzülen başka fırtına ruhlarıydı ama melekten çok birer ata benziyorlardı.

"Bunlar neden..."

"Anemoi farklı şekillere girebilir," dedi Annabeth. "Bazen insan biçiminde görünürler, bazen de at biçimine girerler. Bu, onların ne kadar kaçık olduğuna bağlı. Sıkı tutunun. Yolun bundan sonrası zorlu geçecek."

Butch dizginleri şaklattı. Pegasuslar hızlandı ve arabanın şekli bulanıklaştı. Piper'ın midesi ağzına geldi. Gözleri karardı. Kendine geldiğinde tamamıyla farklı bir yerdeydiler.

Sol tarafta donuk gri renkli bir okyanus uzanıyordu. Sağdaysa karla kaplı alanlar, yollar ve ormanlar görünüyordu. Tam altlarında da sanki mevsimlerden ilkbaharmış gibi yemyeşil bir vadi uzanıyordu. Vadinin üç tarafı karlarla kaplı tepelerle, diğer tarafıysa okyanusla çevriliydi. Piper, Antik Yunan tapınaklarını andıran binalar,

mavi renkli büyük bir malikane, oyun sahaları, bir göl ve alev almış gibi görünen bir tırmanma duvarı gördü. Ama daha gördüklerini tam olarak idrak edemeden, arabanın tekerlekleri koptu ve hızla yere doğru inmeye başladılar.

Annabeth'le Butch arabanın kontrolünü kaybetmemek için uğraşıyorlardı. Pegasuslar arabayı havada tutmaya çalışıyorlardı ama yolculuğun son kısmında büyük çaba sarf ettikleri ve arabayı çektikleri için yorgun düşmüşlerdi. Beş kişinin ağırlığını artık taşıyamayacak haldeydiler.

"Göl!" diye bağırdı Annabeth. "Göle yönelelim!"

Piper bir zamanlar babasının ona öğrettiği bir şeyi hatırladı. Çok yüksekten suya düşmek betona çakılmak gibi bir şeymiş.

Derken... GÜM.

İnsanı asıl şok eden buz gibi suydu. Piper kendini suyun içinde bulduğunda o kadar şaşkındı ki hangi yönün yüzeye çıktığını anlamakta bile güçlük çekti.

O anda sadece *Ne salakça bir ölüm şekli* diye düşündü. Bulanık yeşil suda bir anda birtakım suratlar belirdi. Bunlar uzun siyah saçlı, parlak sarı gözlü kızlardı. Piper'a gülümseyip onu omuzlarından tuttukları gibi yüzeye çıkardılar.

Kızlar Piper'ı kıyıya attıklarında Piper nefes nefeseydi ve tir tir titriyordu. Butch biraz ötede suyun içinde durmuş, pegasusların harap olmuş dizginlerini kesiyordu. Atlar iyi durumdaydılar ama kanatlarını çırpıp her yere su sıçratıyorlardı. Jason, Leo ve Annabeth çoktan kıyıya çıkmışlardı. Etraflarını onlara battaniye uzatan ve sorular soran bir dolu çocuk çevirmişti. Birisi Piper'ın koluna girip ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Belli ki bu göle sık sık çocuklar düşüyordu çünkü bir sürü kampçı ellerinde kocaman bronz renkli, yaprak süpürücü görünümlü sıcak hava veren aletlerle kıyıya

koşup Piper'ı kurutmaya başlamışlardı. Bu alet sayesinde Piper'ın tüm üstü başı iki saniyede kupkuru olmuştu.

Etrafta yaklaşık yirmi kadar kampçı vardı. En küçükleri dokuz, en büyükleriyse on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydı. Hepsinin üstünde de Annabeth'inki gibi turuncu renkli tişörtler vardı. Piper dönüp suya bakınca, saçları yüzeyin hemen altında süzülen o tuhaf kızları gördü. Kızlar, *Görüşmek üzere*, der gibi ellerini salladılar ve suyun dibine daldılar. Bir saniye sonra savaş arabasının kalıntıları büyük bir gümbürtüyle gölden çıkarıldı.

"Annabeth!" Sırtında yay ve oklar bulunan bir çocuk kalabalığı yararak kıyıya geldi. "Sana savaş arabasını *ödünç al* demiştim, mahvet değil!" dedi.

Annabeth içini çekip "Özür dilerim Will," dedi. "Hemen tamir ettiririm, söz."

Will harap olmuş savaş arabasına bakıp suratını buruşturdu. Sonra Piper'ı, Leo'yu ve Jason'ı şöyle bir süzdü. "Onlar bunlar mı? Yaşları on üçten bayağı büyük gibi. Neden daha sahip çıkan olmamış?"

"Sahip çıkmak mı?" dedi Leo.

Annabeth yanıt veremeden Will, "Percy'den haber var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Annabeth.

Kampçılar kendi aralarında mırıldandılar. Piper, Percy denen çocuğun kim olduğunu bilmiyordu ama ortadan kaybolmuş olması önemli bir olay gibiydi.

Başka bir kız öne çıktı. Uzun boylu, çekik gözlü, siyah saçları bukle bukle olan bu kız, bir sürü mücevher takıp takıştırmıştı. Yüzünde mükemmel bir makyaj vardı. Herkesin giydiği o turuncu renkli sıradan tişörtle blucin onun üstünde daha şatafatlı duruyor-

du. Kız önce Leo'ya, sonra sanki ilgisine layık olabilirmiş gibi dik dik Jason'a baktı ve en sonunda da çöpten çıkarılmış kokuşmuş bir yemekmiş gibi Piper'a bakıp dudaklarını büzdü. Piper bu tip kızları iyi tanırdı. Wilderness Okulu'nda da, babasının onu yolladığı okulların tümünde de onun gibi bir sürü kız vardı. Piper bu kızla düşman olacaklarını şıp diye anlamıştı.

"Şey," dedi kız. "Umarım bunca zahmete değmişlerdir."

"Sağ ol be," dedi Leo alaycı bir tavırla. "Bizi ne sandın, evcil hayvan falan mı?"

"Harbiden ya," dedi Jason, "hakkımızda bir yargıya varmadan önce sorularımızı yanıtlasanız? Burası neresi, neden buradayız ve burada ne kadar süre kalmamız gerekiyor örneğin?"

Piper da aynı soruların yanıtlarını merak ediyordu ama aniden içine bir korku çöktü. Onları kurtarmalarına değmiş miydi gerçekten? Rüyasında ne gördüğünü bilselerdi... Ama bilmiyorlardı.

"Jason, sorularınızı yanıtlayacağız, merak etme," dedi Annabeth. Süslü kıza bakıp "Drew..." dedi, "tüm melezler kurtarmaya değer. Ama itiraf etmeliyim ki bu yolculuk beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Bir dakika, buraya gelmeyi biz istemedik," dedi Piper.

Drew burnunu çekti. "Seni *isteyen* de yok zaten şekerim," dedi. "Saçın hep böyle ölü sincap gibi midir?"

Piper kızın suratına bir yumruk indirmek üzere öne atıldı ama Annabeth "Piper, yapma!" diye araya girdi.

Piper durdu. Drew'dan hiç korkmuyordu ama Annabeth denen bu kız hiç de düşman edinilecek birisine benzemiyordu.

Annabeth, Drew'a ters bir bakış fırlatıp "Yeni gelenleri rahat ettirmemiz gerek," dedi. "Her birine bir rehber verip kampı gezmelerini sağlamalıyız. Her şey yolunda giderse bu gece kamp ateşi yakıldığında onlara sahip çıkılır."

"Birisi bana şu sahip çıkılma meselesinin ne olduğunu söyleyebilir mi acaba?" dedi Piper.

Derken kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. Kampçılar geri çekildi. Piper ilk önce yanlış bir şey yaptığını sandı. Sonra kampçıların suratına kırmızı renkli bir ışığın vurduğunu fark etti. Sanki birisi tam arkasında bir meşale yakmıştı. Arkasını dönünce hayretten nefesi kesildi.

Leo'nun kafasının tam üstünde ateşten bir çekiç görüntüsü belirmişti.

"İşte, sahip çıkılma böyle bir şeydir," dedi Annabeth.

Leo geri geri göle doğru giderek "N'aptım ben?" dedi. Yukarı bakınca çığlık çığlığa bağırmaya başladı. "Saçım mı yanıyor?" Eğildi ama görüntü onu takip etti. Leo hareket ettikçe görüntü de sallanıp titriyordu. Leo bu haliyle kafasındaki alevlerle havaya bir şey yazmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu hiç iyi değil," dedi Butch. "Lanet..."

"Butch, kes sesini," dedi Annabeth. "Leo, az önce sana sahip çıkıldı..."

"Bir tanrı tarafından," dedi Jason. "Bu, Vulkan'ın sembolü değil mi?"

Herkes bakışlarını ona çevirdi.

Annabeth dikkatle "Jason," dedi, "bunu nereden biliyorsun?"

"Emin değilim."

"Vulkan mı?" dedi Leo. "Ben *Uzay Yolu*'nu izlemem bile. Neden söz ediyorsunuz?"

"Vulkan, Hephaistos'un Romalı ismi," dedi Annabeth. "Demircilerin ve ateşin tanrısı."

Ateşli çekiç ortadan kayboldu ama Leo sanki görüntü onu izleyecekmiş gibi elini kolunu sallıyordu. "Ne tanrısı, ne tanrısı? Kim?"

Annabeth sırtında yayla oklar bulunan çocuğa döndü. "Will, Leo'yu alıp kampı gezdirir misin? Bir de onu dokuzuncu kulübedeki kardeşleriyle tanıştır."

"Hemen Annabeth."

"Dokuzuncu kulübe de neyin nesi?" diye sordu Leo. "Ben bir Vulkan falan değilim!"

"Gel bakalım Bay Spock, her şeyi yolda açıklarım." Will elini Leo'nun omzuna koyup onu kulübelere doğru götürmeye koyuldu.

Annabeth dikkatini bir kez daha Jason'a verdi. Piper genellikle başka kızların erkek arkadaşına bakmasından hoşlanmazdı ama Annabeth, Jason'ın yakışıklı olup olmamasıyla ilgilenmiyor gibiydi. Ona tıpkı karmaşık bir planmış gibi bakıyordu. Nihayet, "Kolunu havaya kaldır," dedi.

Annabeth'in baktığı şeyi görünce Piper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Jason gölden çıktıktan sonra üstündeki yağmurluğu çıkarmıştı ve kolları çıplaktı. Sağ kolunun iç tarafında bir dövme vardı. Piper nasıl olmuştu da bunu daha önceden hiç fark etmemişti? Jason'ın kollarına milyonlarca kez bakmıştı. Dövme bir anda Jason'ın kolunda *belirmiş* olamazdı ama oradaydı işte. Simsiyah bir şeydi. Bunu görmemek imkansızdı. Tıpkı bir barkod gibi bir düzine düz çizgiden oluşuyordu. Çizgilerin üstündeyse bir kartal ve SPQR harfleri vardı.

"Daha önce hiç böyle bir işaret görmemiştim," dedi Annabeth. "Bunu nerede yaptırdın?"

Jason başını iki yana salladı. "Artık dilimde tüy bitti ama gerçekten de bilmiyorum."

Diğer kampçılar öne atılıp Jason'ın dövmesini görmeye çalıştılar. Nedense dövme onları *epey* huzursuz etmişti. Dövmeye sanki

kendilerine savaş açılmış gibi bakıyorlardı.

"Bu işaret derine dağlanmış gibi görünüyor," dedi Annabeth.

"Öyle," dedi Jason. Sonra başı ağrımaya başlamış gibi suratını buruşturdu. "Şey, yani galiba öyle," dedi. "Hatırlamıyorum."

Kampçılardan çıt çıkmıyordu. Herkesin Annabeth'i liderleri olarak gördüğü belliydi. Tüm kampçılar onun kararını bekliyordu.

"Derhal Kheiron'un yanına gitmesi gerekiyor," dedi Annabeth. "Drew, acaba..."

"Tabii." Drew, Jason'ın koluna girdi. "Bu taraftan tatlım," dedi. "Seni kamp müdürümüzle tanıştıracağım. O çok... enteresan bir adamdır." Kendini beğenmiş bir ifadeyle Piper'a bakıp Jason'ı tepedeki mavi renkli büyük eve doğru götürmeye koyuldu.

Kalabalık yavaş yavaş dağıldı ve geride bir tek Annabeth'le Piper kaldı.

"Kheiron kim?" diye sordu Piper. "Jason'ın başı dertte mi?"

"İyi soru, Piper," dedi Annabeth tereddütle. "Gel sana kampı gezdireyim. Konuşmamız gerek."

IV

PIPER

Piper çok geçmeden Annabeth'in aklının başka bir yerde olduğunu fark etti.

Annabeth kampın sunduğu bir sürü harika şeyden söz ediyordu. Kampta sihirli eskrim, Pegasus biniciliği, lav duvarına tırmanma ve canavarlarla savaşma gibi bir dolu etkinlik yapılıyordu ama Annabeth sanki zihnini kurcalayan bir şeyler varmış gibi bunları anlatırken hiç heyecanlı görünmüyordu. Daha sonra Long Island Körfezi'ni işaret etti (evet, Long Island, New York'taydılar; savaş arabasıyla ta oraya kadar gelmişlerdi). Melez Kampı'nın aslında bir yaz kampı olduğunu, ancak bazı çocukların sene boyunca orada kaldığını, zamanla kampa çok sayıda kampçı alındığından artık kışın bile kalabalık olduğunu anlattı.

Piper kampı kimin idare ettiğini, onun ve arkadaşlarının buraya ait olduğunu nereden bildiklerini merak ediyordu. Orada daimi olarak kalıp kalmayacağını ve etkinliklerde başarılı olup olmayacağını düşünüyordu. Acaba canavar savaşlarında başarısız olmak da

söz konusu muydu? Zihninden milyonlarca soru geçiyordu ama Annabeth'in keyifsiz olduğunu görünce sessiz kalmayı tercih etti.

Kampın ucundaki tepeye tırmanırken Piper dönüp muhteşem vadi manzarasına baktı. Kuzey batı yönünde uzanan geniş bir orman, güzel bir plaj, bir dere, kano gölü, yemyeşil alanlar ve bir sürü kulübe gördü. Tuhaf görünümlü kulübeler tıpkı Yunan omega harfi Ω biçiminde dizilmişlerdi. Kulübelerin bir daire biçiminde çevrelediği yemyeşil alanın her iki yanında iki kanat vardı. Piper kampta yirmi kulübe olduğunu gördü. İçlerinden biri altın, bir diğeriyse gümüş renginde parıldıyordu. Bir tanesinin çatısı çimlerle kaplıydı. Bir başkası parlak kırmızı renkliydi ve etrafında dikenli tellerle sarılı hendekler vardı. Bir diğer kulübeyse kapkaraydı ve girişinde yeşil alevler saçan meşaleler duruyordu.

Kamptaki her şey etraftaki karla kaplı tepelerden ve alanlardan daha farklı görünüyordu. Burası bambaşka bir dünya gibiydi.

"Vadi, ölümlü gözlerden korunuyor," dedi Annabeth. "Gördüğün gibi hava durumu da kontrol ediliyor. Kulübelerden her biri bir Yunan tanrısını temsil eder. Her tanrının çocuğu annesini ya da babasını temsil eden kulübede yaşar."

Annabeth sanki Piper'ın tüm bunları nasıl karşıladığını kestirmek istercesine ona baktı.

"Yani, annemin bir tanrıça mı olduğunu söylüyorsun?"

Annabeth evet manasında başını salladı. "Anlattıklarımı gayet soğukkanlılıkla karşılıyorsun."

Piper anlatılanlara neden büyük bir tepki vermediğini bilmiyordu. Duyduklarının senelerdir hissettiği o tuhaf hisleri, evde annesinin hiç fotoğrafının olmaması ve onları terk etmesi ile ilgili olarak babasıyla yaptıkları onca tartışmayı doğruladığını söyleyemedi. Ancak Annabeth'e asıl söyleyemediği şey, rüyasında yapılan uyarıydı.

Rüyasında duyduğu ses, *Seni yakında bulacaklar melez*, demişti. *Seni buldukları zaman dediklerimizi harfiyen yapacaksın. Bizimle işbirliği yaparsan belki baban hayatta kalır.*

Piper derin bir nefes aldı. "Sanırım bu sabah olanlardan sonra bunlara inanmak daha kolay," dedi. "Peki, annem kim?"

"Yakında öğreniriz," diye yanıt verdi Annabeth. "Kaç yaşındasın, on beş falan mı? Tanrılar, çocukları on üç yaşına bastığında onları sahiplenmelidir. Anlaşma böyleydi."

"Anlaşma mı?"

"Tanrılar geçen yaz bir söz verdiler. Neyse, uzun hikaye... Ama artık melez çocuklarını görmezden gelmemeye ve on üç yaşına bastıklarında sahiplenmeye söz verdiler. Bazen çocuklarını sahiplenmeleri daha uzun sürebiliyor ama Leo'nun buraya adım atar atmaz nasıl sahiplenildiğini sen de gördün. Çok geçmez seni de birisi sahiplenir. Eminim ki bu gece kamp ateşi yakıldığında seninle ilgili bir işaret göreceğiz."

Piper kendi kafasının üstünde de ateşli bir çekiç belirip belirmeyeceğini merak etti. Belki de her zamanki şanssızlığıyla başına daha da utanç verici bir şey gelirdi. Tanrılar bilir, başının üstünde alevli bir kanguru falan bile belirebilirdi. Annesi her kimse, Piper gibi hırsızlık yapan ve tonla sorunu olan bir kızı sahiplenmek hoşuna gitmeyebilirdi. "Melezlerin neden on üç yaşında sahiplenilmesi gerekiyor?" diye sordu.

"Çünkü yaşın ilerledikçe daha fazla canavar seni fark ediyor ve seni öldürmeye çalışıyor. Genellikle bu durum melezler on üç yaşına bastıklarında başlar. Zaten bu yüzden iş işten geçmeden koruyucuları okullara gönderip melezleri kampa getirmelerini sağlıyoruz ya."

"Koç Hedge gibi koruyucular mı?"

Annabeth evet manasında başını salladı. "Hedge bir satir... Daha

doğrusu satirdi. Yarı insan, yarı keçi. Satirler kamp için çalışır, melezleri bulur, onları korur ve vakti geldiğinde kampa getirirler."

Koç Hedge'in yarı keçi oluşu Piper'a hiç de tuhaf gelmemişti. Adamın yemek yiyişine şahit olduktan sonra buna inanmak hiç de zor değildi. Ondan asla çok hoşlanmamıştı ama onları kurtarmak için canını feda ettiğine inanası da gelmiyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu. "Arabayla bulutların arasına girdiğimizde o... O öldü mü?"

Annabeth hüzünlü bir ifadeyle "Emin değilim," dedi. "Fırtına ruhlarıyla savaşmak kolay değildir. En iyi silahımız olan ilahi bronz bile onları gafil avlamadığımız sürece bir zarar veremez."

"Ama Jason'ın kılıcı onları toza çevirdi," dedi Piper.

"O halde Jason şanslıymış. Eğer bir canavara doğru bir biçimde vurursan onları yok edebilir, ruhlarını Tartarus'a yollayabilirsin."

"Tartarus'a mı?"

"Tartarus, Yeraltı Dünyası'nda bulunan uçsuz bucaksız bir uçurumdur. En kötü canavarlar oradan gelir. Orası tıpkı kötülük dolu dipsiz bir kuyu gibidir. Her neyse, canavarlar eriyip yok olduktan sonra tekrar dirilmeleri aylar, hatta yıllar sürebilir. Ama Dylan denen o fırtına ruhu kaçabildiğine göre... Şey, açıkçası onun Hedge'i sağ bırakması için bir neden göremiyorum. Ama Hedge bir koruyucuydu. Tehlikenin farkındaydı. Satirlerin ruhları ölümlü değildir. Bir ağaç ya da bir çiçek olarak yeniden doğacaktır."

Piper, Koç Hedge'i çok ama çok öfkeli bir menekşe öbeği olarak hayal etmeye çalıştı ama bunu yapınca kendini daha da kötü hissetti.

Aşağıdaki kulübelere bakınca içine bir huzursuzluk çöktü. Hedge onu sağ salim buraya ulaştırmak için hayatını feda etmişti. Annesinin kulübesi de aşağıda bir yerdeydi. Bu da o güne dek hiç karşılaşmadığı erkek ve kız kardeşleri olduğu manasına geliyordu. Ya-

ni, ihanet etmesi gereken daha çok insanla tanışacaktı. Rüyasındaki ses *Sana ne dersek onu yap* demişti. *Yoksa bu işin sonu kötü olur.* Piper sakinleşmek için titreyen ellerini kollarının altına sıkıştırdı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Annabeth. "Buradaki herkes dost. Hepimizin başından tuhaf tuhaf olaylar geçti. Neler hissettiğini gayet iyi anlıyoruz."

Hiç sanmam, diye geçirdi Piper içinden.

"Son beş senede beş ayrı okuldan atıldım. Babam artık beni yollayacak okul bulmakta zorlanıyor."

"Sadece beş okuldan mı?" dedi Annabeth. Bunu hiç de dalga geçermiş gibi söylememişti. "Piper, bugüne dek her birimize baş belası dendi. Ben yedi yaşındayken evden kaçtım."

"Cidden mi?"

"Tabii. Birçoğumuzda dikkat eksikliği ya da disleksi veya her ikisi birden var..."

"Leo'da DEHB var, evet," dedi Piper.

"İşte, bak. Bunun nedeni melezlerin savaşla fiziksel olarak bağlantılı olmaları. Bizler yerinde duramayan, çok düşünmeden hareket eden kişileriz. Yaşıtlarımıza pek benzemeyiz. Percy'nin başının ne kadar çok derde girdiğini duysan..." Annabeth'in suratı aniden allak bullak oldu. "Her neyse, melezlerin hiç de iyi bir şöhrete sahip olduğunu söyleyemem. Senin başın nasıl derde girdi?"

Piper bu soruyu duyduğunda genellikle ya kavga başlatır, konu değiştirir ya da dikkatleri başka bir şeye çekmeye çalışırdı. Ama bu sefer nedense doğruyu söyleyiverdi.

"Hırsızlık," dedi. "Şey, aslında yaptığım şeye tam olarak *hırsızlık* denemez..."

"Ailen yoksul mu?"

"Hiç de değil," dedi Piper acı bir gülümsemeyle. "Hırsızlık yap-

mamın nedeni... Aslında bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım dikkat çekmek için yapıyorum. Başım derde girmediği sürece babam benimle ilgilenmez."

Annabeth başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Ama az önce yaptığın şeye tam olarak hırsızlık denemeyeceğini söylemiştin. Ne demek istedin?"

"Şey... Bana kimse inanmıyor. Polisler, öğretmenlerim, hatta eşyalarını çaldığım insanlar bile başlarına gelen şeyden o denli utanıyorlar ki her şeyi inkar ediyorlar. Ama işin aslı hiçbir şey çalmadığım. Tek yaptığım insanlardan bir şeyler istemek. İstemem yeterli oluyor, bana hemen istediğim şeyi veriyorlar. Bu sayede spor bir BMW almayı bile başardım. Sormam yetti. Satıcı 'Tabii, al, buyur,' dedi. Sanırım ne yaptığını sonradan fark etti. Daha sonra da polis peşime düştü."

Piper bunları söyledikten sonra beklemeye başladı. İnsanların ona hırsız demesine alışmıştı ama Annabeth başını sallamakla yetindi.

"İlginç," dedi. "Baban bir tanrı olsaydı senin hırsızların tanrısı Hermes'in çocuğu olduğunu düşünebilirdim. Hermes bu konuda oldukça başarılıdır. Ama baban bir ölümlü..."

"Kesinlikle," dedi Piper.

Annabeth şaşkın şaşkın başını salladı. "O halde ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama şansın yaver giderse annen seni bu gece sahiplenir."

Piper neredeyse bunun hiç olmamasını dileyecekti. Annesi bir tanrıçaysa, rüyasında gördüklerini de bilebilir miydi? Piper'dan yapması beklenen şeyin ne olduğunu bilebilir miydi? Olimposlu tanrıların yaramazlık yapan çocuklarına ceza verip vermediğini ya da onları Yeraltı Dünyası'na yollayıp yollamadıklarını merak etti.

Annabeth dikkatle onu süzüyordu. Piper bundan böyle ağzından çıkanlara dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Belli ki Annabeth zeki bir kızdı. Şayet birileri Piper'ın sırrını öğrenecek olursa...

"Haydi gel," dedi Annabeth nihayet. "Bir şeye bakmam gerek."

Biraz daha yürüdükten sonra tepenin yakınlarında bir mağaraya vardılar. Yerler kemikler ve eski kılıçlarla doluydu. Girişi üstünde yılan işlemeleri olan kadife perdelerle örtülü mağaranın ağzında meşaleler duruyordu. Mağara Piper'a tuhaf kukla gösterileri yapılan yerleri anımsattı.

"İçeride ne var?" diye sordu Piper.

Annabeth başını içeri uzattı, sonra içini çekip perdeleri örttü. "Şu an için hiçbir şey yok," dedi. "Burada bir arkadaşım kalır. Birkaç gündür gelmesini bekliyorum ama henüz ortada yok."

"Nasıl yani, arkadaşın mağarada mı yaşıyor?"

Annabeth hafifçe gülümsedi. "Aslında ailesinin Queens'de epey lüks bir dairesi var. Kendisi Connecticut'taki özel bir kız okuluna gidiyor. Ama kampa geldiği zamanlarda bu mağarada yaşar. O kahinimizdir, geleceği görür. Bana yardım edebileceğini umuyordum..."

"Percy'yi bulmak için, değil mi?" dedi Piper.

Bunu duyan Annabeth'in beti benzi attı. Sanki o ana dek renk vermemeye çalışıyordu da birden kendini bırakıvermişti. Suratında kederli bir ifadeyle bir kayanın üstünde oturdu. Onu bu halde gören Piper başını başka yere çevirme ihtiyacı hissetti.

Diğer tarafa döndü. Tepeye bakınca ufukta bir çam ağacı gördü. Ağacın en alt dalında altın renkli bir banyo paspasına benzer bir şey parıldıyordu.

Hayır... Gördüğü şey banyo paspası falan değildi. Bu, bir koyun postuydu.

Pekala, diye geçirdi Piper içinden. *Burası bir Yunan kampı. Belli ki efsanedeki Altın Post'un bir taklidini asmışlar ağaca.*

Sonra ağacın dibindeki şeyi fark etti. İlk önce ağacın mor renkli, kocaman kablolarla sarıldığını sandı. Ama kablo sandığı şeylerin üstü bir yılan gibi pullarla kaplıydı. Dahası sivri pençeleri, sarı renkli gözleri, yılan gibi bir kafası ve duman püskürten burun delikleri vardı.

Kekeleyerek "B-bu, bir e-ejderha," dedi. "Ağacın dalındaki *gerçek* Altın Post mu yoksa?"

Annabeth evet manasında başını salladı ama aklı hala başka bir yerde gibiydi. Omuzları çökmüştü. Suratını ovuşturup derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, biraz yorulmuşum," dedi.

"Yorgunluktan bayılacak gibisin," dedi Piper. "Ne zamandır erkek arkadaşını arıyorsun?"

"Üç gün, altı saat ve yirmi dakikadır."

"Başına ne geldiğine dair hiçbir fikrin yok mu?"

Annabeth üzgün üzgün başını salladı. "Her ikimiz de kış tatiline erken girdiğimiz için çok heyecanlıydık. Birlikte geçireceğimiz üç hafta olduğunu düşünerek salı günü kampta buluştuk. Her şey harika olacaktı. Ama kamp ateşi yakıldıktan sonra Percy bana iyi geceler öpücüğü verdi ve kulübesine gitti. Sabah olduğunda ortada yoktu. Kampın altını üstüne getirdik. Annesini aradık. Aklımıza gelen her şekilde ona ulaşmaya çalıştık ama sonuç alamadık. Percy adeta sırra kadem bastı."

Demek bunlar üç gün önce olmuş, diye geçirdi Piper içinden. Rüyayı da üç gün önce görmüştü. "Ne kadar süredir birliktesiniz?"

"Ağustos'tan beri. Ağustos'un 18'inden beri."

"Ben de Jason'la o tarihte tanışmıştım," dedi Piper. "Ama sadece birkaç haftadır birlikteyiz."

Annabeth bunu duyunca irkildi. "Piper... Bu konuda konuşmalıyız," dedi. "Otursan iyi olacak."

Piper konunun nereye varacağını biliyordu. Sanki ciğerleri suyla doluyormuş gibi içini bir panik hissi kapladı. "Bak, Jason'ın bu sabah ansızın kendisini okulda bulduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama bu doğru değil. Onu tam üç aydır tanıyorum."

"Piper," dedi Annabeth hüzünle, "böyle düşünmenin nedeni Sis."

"Sis mi? Ne sisi?"

"Sis işte. Sis, ölümlülerin dünyasını bizim dünyamızdan ayıran bir örtü gibidir. Ölümlüler tanrılar ve canavarlar gibi tuhaf şeyleri idrak etmekte zorlanırlar. Bu yüzden Sis gerçekleri çarpıtır. Ölümlülere etraflarındaki her şeyi onların anlayabileceği biçimde gösterir. Örneğin ölümlüler koca bir vadiyi göremeyebilirler. Ya da ne bileyim, bir ejderhaya bakınca gördükleri tek şey kalın kalın kablolar olabilir."

Piper yutkundu. "Hayır. Bana sıradan bir ölümlü olmadığımı kendin söylemiştin. Ben bir melezim."

"Ama melezler bile Sis'ten etkilenebilir. Buna çok şahit oldum. Canavarlar okul gibi bir yere sızıp insanmış gibi görünebilirler. Herkes o kişiyi tanıdığını, onun hep aralarında olduğunu *düşünebilir*. Sis, kişilerin anılarını değiştirebilir, hatta hiç olmamış şeyleri olmuş gibi hatırlamalarını sağlayabilir."

"Ama Jason bir canavar değil!" dedi Piper ısrarla. "O sıradan bir insan, ya da melez, artık ne dersen de. Anılarım sahte değil, tam aksine son derece gerçek. Bir keresinde Koç Hedge'in pantolonunu ateşe vermiştik. Bir başka sefer de Jason'la birlikte yatakhanenin çatısına çıkıp bir meteor yağmuru izlemiştik. Sonra, o şapşal nihayet beni öpmüştü..."

Piper kendisini Annabeth'e Wilderness Okulu'nda geçirdiği dönemi anlatırken buldu. Jason'ı ilk gördüğünden andan beri ondan hoşlanıyordu. Jason ona karşı o kadar iyi, Leo gibi hiperaktif bir çocuğa ve salak esprilerine karşı o kadar sabırlı davranmıştı ki... Piper'ı asla yapmış olduğu aptalca şeyler için yargılamamıştı. Saatler boyu sohbet etmişler, yıldızları izlemişler ve nihayet... *Nihayet*, el ele tutuşmuşlardı. Tüm bunlar *sahte* olamazdı.

Annabeth dudaklarını büzdü. "Piper, itiraf edeyim ki anıların birçok kişiden çok daha canlı. Bunun nedenini bilmiyorum ama madem onu bu kadar iyi tanıyorsun..."

"Tanıyorum!"

"Peki bana onun nereli olduğunu söyleyebilir misin?"

Piper suratının ortasına okkalı bir tokat yemiş gibi oldu. "Bunu bana mutlaka söylemiş olmalı ama..."

"Dövmesini daha önce gördüğünü hatırlıyor musun? Sana hiç ailesi, arkadaşları ya da son gittiği okul hakkında bir şeyler anlattı mı?"

"Bi-bilmiyorum ama..."

"Piper, Jason'ın soyadı ne?"

Piper zihninin boşaldığını hissetti. Jason'ın soyadını bilmiyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Ağlamaya başladı. Kendini salak gibi hissediyordu. Annabeth'in yanına, kayanın üstüne oturdu. Yıkılmıştı. Tüm bunlar artık fazla oluyordu. Aptal, mutsuz hayatındaki güzel olan her şeyin elinden alınması mı gerekiyordu?

Rüyası ona, *Evet*, demişti. *Dediklerimizi yapmazsan her şeyini kaybedeceksin.*

"Piper, neler olduğunu öğreneceğiz," dedi Annabeth. "Hem Jason da burada. Kim bilir, belki gerçekten birlikte olursunuz."

Hiç sanmam, diye düşündü Piper. Rüyasında duydukları gerçek-

se bunun gerçekleşmesi mümkün değildi. Ama içinden geçenleri Annabeth'e söyleyemedi.

Yanağından süzülen bir damla yaşı silerek "Beni buraya kimsenin saçmaladığımı duymaması için getirdin, değil mi?" dedi.

Annabeth omuzlarını silkti. "Bunları kabullenmenin senin için zor olacağını düşündüm. İnsanın erkek arkadaşını kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Buna hala inanamıyorum... Aramızda bir şeyler olduğundan eminim. Ama artık her şey bitti, Jason beni tanımıyormuş gibi davranıyor. Eğer gerçekten de bu sabah kendisini aniden okulda bulduysa bunun nedeni ne olabilir? Oraya nasıl geldi? Neden hiçbir şey hatırlayamıyor?"

"Güzel sorular," dedi Annabeth. "Umarım Kheiron bize yanıt verebilir. Ama şu an için seni kampa yerleştirmek gerek. Aşağı inmeye hazır mısın?"

Piper vadideki tuhaf kulübelere baktı. Artık yeni bir yuvası, onu anlayan bir ailesi olacaktı. Ama çok geçmeden hayatına yeni giren insanlara da ihanet etmek zorunda kalacak, bir kez daha bir yerden kovulacaktı. Rüyadaki ses, *Bizim için onlara ihanet edeceksin*, demişti. *Yoksa her şeyini kaybedersin.*

Başka seçeneği yoktu.

"Hazırım," diye yalan söyledi. "Gidelim."

Kampın merkezindeki yeşil alanda bir grup kampçı basketbol oynuyordu. İnanılmaz derecede ustalıkla topu potadan geçiriyorlardı. Top bir kez olsun potaya çarpıp sekmiyordu. Üçlük atışlar otomatik olarak potadan içeri giriyordu.

"Apollon kulübesi," dedi Annabeth. "Bu işte ne kadar usta olduklarını göstermek için hava atıyorlar işte."

Merkezi bir ateş çukurun önünden geçtiler. İki çocuk kılıç talimi yapıyordu.

"Bunlar gerçek kılıç mı?" diye sòrdu Piper. "Tehlikeli değil mi?"

"Asıl amaç da bu zaten," dedi Annabeth. "Şey, pardon. Kampı daha yeni görüyorsun. Bak, şuradaki benim kulübem. Altı numaralı olan." Annabeth başıyla kapısının üstüne bir baykuş resmi kazınmış gri renkli bir kulübeyi işaret etti. Piper yarı açık kapıdan içeri göz attığında kitaplarla dolu raflar, vitrinlerde sergilenen silahlar ve pahalı okullarda bulunan türden bilgisayarlı akıllı tahtalardan gördü. İki kız bir savaş planını andıran bir harita çiziyorlardı.

"Hazır konu kılıçlardan açılmışken, buraya gel," dedi Annabeth.

Annabeth, Piper'ı kulübenin yan tarafındaki büyük metal barakaya götürdü. Burası bahçe araç gereçlerinin bulunduğu bir yere benziyordu. Annabeth barakanın kilidini açtı. İçeride bahçe araç gereçleri falan yoktu. Yani, bahçenize ektiğiniz domateslere karşı bir savaş açmaya niyetiniz yoksa içerideki şeyler bahçe bakımında kullanılamazdı. Barakada Koç Hedge'inki gibi sopalar dahil olmak üzere kılıçlardan mızraklara kadar her türden silah vardı.

"Her melezin bir silahı vardır," dedi Annabeth. "En iyi silahları Hephaistos yapar ama bizimkiler de bayağı iyidir. Athena kulübesi stratejiden ibarettir. Tek mesele doğru insana, doğru silahı vermek. Bakalım sana uygun bir şey bulabilecek miyiz?"

Piper ölümcül silahlarla falan uğraşmak istemiyordu ama Annabeth'in onun için güzel bir şey yapmaya çalıştığının da farkındaydı.

Annabeth ona ağır mı ağır, kocaman bir kılıç uzattı. Piper kılıcı tutmakta bile zorlanıyordu.

İkisi bir ağızdan "Hayır, olmadı," dediler.

Annabeth bir şeyler daha arandıktan sonra ona başka bir silah uzattı.

"Pompalı tüfek mi?!" dedi Piper.

"Mossberg 500." Annabeth çocuk oyuncağıymış gibi tüfeğin pompa eylemini kontrol etti. "Merak etme," dedi. "Bu tüfek insanlara zarar vermez. İlahi bronz atacak biçimde değiştirildi, bu yüzden sadece canavarları öldürebilir."

"Şey, pek benim tarzım değil," dedi Piper.

"Hmm, galiba haklısın. Fazla gösterişli."

Pompalı tüfeği yerine koydu ve bir raf dolusu arbalete göz atmaya koyuldu. Tam o sırada Piper barakanın arka tarafında duran başka bir silah gördü.

"Bu ne?" diye sordu. "Hançer gibi bir şey mi?"

Annabeth hançeri alıp kabzasının üstündeki tozları üfledi. Hançer sanki yüzyıllardır gün yüzü görmemiş gibiydi.

Annabeth huzursuz bir tavırla "Bilmiyorum, Piper," dedi. "Bence bunu kullanmak iyi bir fikir değil. Kılıçlar genellikle daha iyi sonuç verir."

"Ama sen de hançer kullanıyorsun." Piper, Annabeth'in belinde asılı duran hançeri işaret etti.

"Evet ama..." Annabeth omuzlarını silkti. "İstersen bakabilirsin."

Hançerin yıpranmış bronz kını siyah renkli deriyle kaplıydı. Hiç de gösterişli, dikkat çeker bir yanı yoktu. Cilalı ahşap kabzası Piper'ın eline cuk diye oturdu. Piper hançeri kınından çıkarınca üçgen biçimli, yarım metre uzunluğunda bir silahla karşılaştı. Hançer sanki daha bir gün önce cilalanmış gibi pırıl pırıldı. Kenarları ölümcül bir zarar verecek kadar keskindi. Hançerin üstünde kendi aksini gören Piper şaşırdı. Yaşından çok daha büyük ve ciddi görünüyordu. Üstelik hissettiği kadar da korkmuş bir hali yoktu.

"Bu sana yakıştı," dedi Annabeth. "Bu tür hançerlere parazonium

denir. Eskiden Yunan ordularındaki yüksek rütbeli askerler bunları törenlerde kullanırlardı. Bu tür bir hançere sahip olmak güç ve zenginlik göstergesiydi ama bir savaştà da epey işe yarayabilir."

"Bunu beğendim," dedi Piper. "Neden bana uymadığını düşünmüştün?"

Annabeth derin bir nefes aldı. "Bu hançerin çok uzun bir hikayesi var. Birçok kişi bunu kullanmaktan korkar. Hançerin ilk sahibi... Şey, neyse, onun başına çok da iyi şeyler gelmemişti. Adı Helen'di."

Piper bir süre bunun ne anlama geldiğini düşündü. "Bir dakika, hani şu bildiğimiz Helen'den mi söz ediyorsun? Truvalı Helen mi yani?"

Annabeth evet manasında başını salladı.

Piper aniden hançeri ameliyat eldivenleriyle tutması gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Bu Truvalı Helen'e ait ve bu barakada duruyor, öyle mi?" dedi hayretle.

"Burası Antik Yunan'dan kalma bir sürü şeyle dolu," dedi Annabeth. "Burası bir müze değil. Bu tür silahlar sergilenmek değil, kullanılmak için. Melezler olarak bizlere miras kalan şeyler. Bu hançer Helen'e ilk kocası Menelaus'tan bir hediyeydi. Helen hançere *Katoptris* adını vermişti."

"Ne anlama geliyor?"

"Ayna. Helen muhtemelen hançeri sadece kendi yansımasını görmek için kullanmış. Bu hançerin bir savaşta kullanıldığını sanmam."

Piper tekrar hançere baktı. Hançerde önce kendi yansımasını gördü ama sonra görüntü değişti. Alevler ve sanki kayalardan oyulmuş gibi görünen tuhaf bir surat belirdi hançerin üzerinde. Rüyasında duyduğu kahkaha kulaklarında çınladı. Babasını büyük bir

ateşin önündeki bir direğe zincirlenmiş halde gördü.

Hançeri elinden düşürüverdi.

"Piper?" Annabeth hemen dışarıdaki Apollon kulübesinden çocuklara seslendi. "Sıhhiye! Yardıma ihtiyacım var!"

"Yok, ben iyiyim," dedi Piper güçlükle.

"Emin misin?"

"Evet. Sadece..." Piper'ın kendisini kontrol etmesi gerekiyordu. Titreyen ellerle hançeri yerden aldı. "Sadece biraz şaşkınım," dedi. "Bugün o kadar çok şey oldu ki. Ama... Sakıncası yoksa hançerin bende kalmasını isterim."

Annabeth yanıt vermeden önce tereddüt etti. Sonra Apollon kulübesinden çağırdığı çocuklara her şeyin yolunda olduğunu gösterir bir işaret yaptı. "Tamam, iyi olduğundan eminsen yapacak bir şey yok. Bir an yüzün kireç gibi oldu. Nöbet falan geçirdiğini sandım."

Kalbi gümbür gümbür attığı halde "İyiyim," dedi Piper. "Şey, acaba kampta telefon var mı? Babamı arayabilir miyim?"

Annabeth'in gri renkli gözleri en az hançer kadar ürkütücüydü. Sanki zihninden bin bir türlü şey geçiyor, Piper'ın düşüncelerini okumaya çalışıyordu.

"Kampta telefon kullanmak yasak," dedi. "Birçok melez cep telefonu kullandığında canavarlara yerlerini belli eden sinyaller yollamış gibi olur. Ama... Bende bir cep telefonu var." Telefonu cebinden çıkardı. "Kurallar aykırı ama aramızda kalsın..."

Piper ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak telefonu minnetle aldı. Annabeth'ten uzaklaşıp kampçıların paylaştığı ortak alana döndü.

Ne olacağını bildiği halde babasının özel hattını aradı. Tahmin ettiği gibi karşısına telesekreter çıktı. Üç gün önce o rüyayı gördüğünden beri ona ulaşmaya çalışıyordu. Wilderness Okulu'nda öğ-

rencilerin günde bir kez telefon etmelerine izin veriliyordu. Babasını her gece aradığı halde ona ulaşamamıştı.

Tereddütle diğer numarayı tuşladı. Babasının özel asistanı hemen yanıt verdi. "Bay McLean'in ofisi."

Piper dişlerini sıkarak "Jane," dedi, "babam nerede?"

Jane bir süre yanıt vermedi. Büyük bir ihtimalle telefonu Piper'ın suratına kapatıp kapatamayacağını düşünüyordu. "Piper, okuldan telefon edemediğini sanıyordum," dedi.

"Belki okulda değilimdir?" dedi Piper. "Belki de okuldan kaçıp vahşi hayvanların arasına sığınmışımdır?"

Jane gayet sakin bir tavırla "Hmm," dedi. "Şey, babana aradığını söylerim ben."

"Nerede o?"

"Dışarıda."

"Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Piper sesini alçaltıp Annabeth'in nezaket gösterip konuşmayı dinlemediğini umdu. "Ne zaman polisi arayacaksın Jane? Babamın başı dertte olabilir."

"Piper, lütfen bunu büyütmeyelim. Babanın iyi olduğundan eminim. Hem arada sırada ortadan kaybolduğu olur. Ama eninde sonunda geri gelir."

"Demek yanılmamışım. Onun nerede olduğunu gerçekten de–"

Hat kesildi. Piper içinden lanet okudu. Annabeth'in yanına gidip ona telefonu geri verdi.

"Ulaşamadın mı?" diye sordu Annabeth.

Piper yanıt vermedi. Ağzını açacak olsa hüngür hüngür ağlayacağını biliyordu.

Annabeth telefonun ekranına bakıp tereddütle "Soyadın McLean mi?" dedi. "Bu ad bana çok tanıdık geldi."

"Yaygın bir ad işte."

"Evet, sanırım öyle. Baban ne iş yapıyor?"

"Sanatla uğraşır," dedi Piper hemen. "Bir Kızılderili ressamıdır."

Herkese bu şekilde yanıt verirdi. Yalan sayılmazdı ama gerçekleri bütünüyle yansıttığı da söylenemezdi. Çoğu kişi bu yanıtı duyduğunda babasının Kızılderililer için ayrılmış arazide yol kenarında hediyelik eşyalar falan sattığını düşünürdü. İnsanların aklına kafası sallanan Oturan Boğa bibloları, Kızılderili boncuklarından yapılmış kolyeler, Büyük Şef resimleri gibi şeyler gelirdi.

"Öyle mi?" Annabeth bu yanıttan tatmin olmamış gibiydi ama konuyu uzatmadan telefonu cebine soktu. "İyi misin? Devam etmek ister misin?"

Piper yeni hançerini beline takıp onu daha sonra yalnız kaldığında denemeye karar verdi. "Tabii," dedi. "Her şeyi görmek istiyorum."

Kulübelerin hepsi de son derece havalıydı ama Piper özellikle bir tanesine karşı *yakınlık* hissetti. Buna rağmen başının üstünde alevli kanguru olsun olmasın hiçbir işaret belirmedi.

Sekizinci kulübe baştan aşağı gümüş rengindeydi ve ay ışığı misali parıldıyordu.

Piper bir tahminde bulunarak "Burası Artemis'in mi?" diye sordu.

"Bakıyorum da Yunan Mitolojisi hakkında bilgi sahibisin?" dedi Annabeth.

"Geçen sene babam bir proje üstünde çalışırken bu konuda bir şeyler okumuştum."

"Babanın Kızılderili sanatıyla uğraştığını sanıyordum?"

Piper içinden her şeyi berbat ettiğini düşündü: McLean, Yunan Mitolojisi. Neyse ki Annabeth aradaki bağlantıyı gözden kaçırmıştı.

"Her neyse," dedi Annabeth, "Artemis ay ve av tanrıçasıdır. Ama bu kulübede kampçılar yoktur. Artemis sonsuza dek bakire kalma yemini ettiği için hiç çocuğu olmamıştır."

"Öyle mi?" Piper hayal kırıklığına uğramıştı. Artemis'le ilgili öykülere bayılırdı. Onun havalı bir anne olabileceğini düşünürdü.

"Ama Artemis'in Avcıları vardır," dedi Annabeth. "Arada sırada buraya gelirler. Onlar Artemis'in çocukları değil, kız yardımcılarıdır. Bu ölümsüz genç kızlar hep birlikte maceralar atılır, canavar avlarlar."

Piper'ın keyfi yerine gelmişti. "Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "O kızlar ölümsüz demek ha?"

"Savaşta ölmedikleri ve yeminlerini bozmadıkları takdirde ölümsüz kalırlar. Erkeklerle birlikte olmamaya yemin ettiklerini söylemiş miydim? Asla birisiyle çıkamazlar. Hem de sonsuza dek."

"Ha, anlaşıldı..."

Annabeth güldü. Bir an için mutlu görünmüştü. Piper daha iyi şartlar altında onun çok iyi bir dost olabileceğini düşündü.

Ama içinden *Boş versene*, diye geçirdi. *Burada kimseyle arkadaş olamazsın. Sırrını öğrendiklerinde zaten seninle arkadaş olmayı istemeyecekler.*

Bir Barbie evi gibi dantel perdeli, pembe kapılı, pencereleri karanfillerle süslü onuncu kulübeye doğru ilerlediler. Kapıya varır varmaz içeriden dışarı sızan parfüm kokusu Piper'ın midesini alt üst etti.

"Öff, süper modellerin son durağı falan mı burası?"

Annabeth zoraki bir tebessümle "Burası Afrodit'in kulübesi," dedi. "Aşk tanrıçası. Drew bu kulübenin baş danışmanıdır."

"Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Piper.

"Afrodit çocuklarının hepsi o kadar kötü değildir," dedi Anna-

beth. "Bundan önceki baş danışman harika bir kızdı."

"Ona ne oldu?"

Annabeth'in yüzünü karamsar bir ifade kapladı. "Haydi, devam edelim," diye yanıt verdi.

Sonra diğer kulübeleri gezdiler ama gezdikçe Piper kendisini daha da kötü hissetti. Tarım ve bereket tanrıçası Demeter'in kızı olup olamayacağını düşündü. Ama Piper elleDiği her bitkiyi kuruturdu. Athena da havalı bir tanrıçaydı. Büyü tanrıçası Hekate de fena değildi. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Herkesin kayıp olan ebeveynini bulduğu bu kampta bile istenmeyen bir çocuk olacağını biliyordu. O gece kamp ateşinin yakılmasını hiç de dört gözle beklemiyordu.

"On iki Olimposluyla başladık," dedi Annabeth. "Tanrılar solda, tanrıçalarsa sağda. Sonra geçen sene Hekate, Hades, İris gibi Olimpos'ta tahtı olmayan tanrılar için de kulübeler ekledik."

"En sondaki iki büyük kulübe kime ait?" diye sordu Piper.

Annabeth yüzünü buruşturup "Onlar Zeus'la Hera'ya ait," dedi. "Tanrıların kralı ve kraliçesi."

Piper o yöne doğru ilerleyince Annabeth de peşinden gitti. Ama nedense hiç de heyecanlı bir hali yoktu. Zeus kulübesi Piper'a bir bankayı anımsattı. Her yer bembeyaz mermerden yapılmıştı. Ön tarafta kocaman sütunlar vardı ve bronz kapılar da şimşeklerle bezeliydi.

Hera'nın kulübesi daha ufaktı ama o da aynı mimari tarzı yansıtıyordu. Sadece kapıların üstünde şimşekler yerine farklı renklerde parıldayan tavus kuşu tüyü desenleri vardı.

"Bu kulübeler boş mu?" diye sordu Piper.

Annabeth evet manasında başını salladı. "Zeus uzun süre çocuk sahibi olmadı," dedi. "Şey, daha doğrusu uzun bir süre sayılır. Zeus, Poseidon ve Hades tanrıların en yaşlılarıdır. Onlara Üç Büyük-

ler denir. Çocukları da son derece güçlü ve tehlikeli olur. Son yetmiş senedir bu üç tanrı melez çocuk sahibi olmamaya çalıştılar."

"Melez çocuk sahibi olmamaya *çalıştılar* mı?"

"Şey, arada sırada hile yaptıkları oldu tabii. Thalia Grace adlı bir arkadaşım var. Kendisi Zeus'un kızıdır. Kamp hayatını bırakıp Artemis'in avcılarından biri olmaya karar verdi. Erkek arkadaşım Percy'yse Poseidon'un oğullarından biri. Bir de buraya arada sırada uğrayan Nico adlı bir çocuk var. O da Hades'in oğlu. Onlar haricinde Üç Büyükler'in başka çocuğu yok. En azından bizim bildiğimiz yok yani."

Piper tavus kuşu desenleriyle kaplı kapılara bakıp "Peki, ya Hera?" dedi. Nedense bu kulübe onu huzursuz etmişti.

Annabeth sanki Hera hakkında kötü bir şey söylememek için kendisini tutuyormuş gibi "Evlilik tanrıçası," dedi. "Zeus dışında kimseden çocuğu yoktur. Dolayısıyla melez çocuğu da yoktur. Burası sadece onun şerefine yapılmış bir kulübe."

"Ondan pek hoşlanmıyorsun galiba," dedi Piper.

"Birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Ateşkes ilan ettiğimizi sanmıştım ama Percy ortadan kaybolunca... Onunla ilgili tuhaf bir rüya gördüm."

"Bizi kampa getirmeni söyleyen rüya mı?" dedi Piper. "Percy'nin de orada olacağını düşünmüştün hani."

"Aslında bu konuda konuşmasam daha iyi olacak. Şu anda Hera hakkında iyi bir şey söyleyecek durumda değilim."

Piper kapı eşiğine baktı. "Peki, buraya kim girebiliyor?"

"Kimse. Dediğim gibi, kulübe sadece onursal. Oraya kimse girmez."

Piper tozlu eşikteki ayak izini göstererek "Bence birisi giriyor," dedi. İçgüdüsel bir hareketle itince kapılar kolaylıkla açıldı.

Annabeth geri çekildi. "Şey, Piper, içeri girmesek daha iyi..."

Piper, "Ama tehlikeli şeyler yapmamız gerekmiyor muydu?" deyip içeri giriverdi.

Hera'nın kulübesi Piper'ın yaşamak isteyeceği bir yer değildi. İçerisi buzdolabı gibi soğuktu. Tanrıçanın üç metrelik kocaman bir heykeli odanın tam ortasında duruyordu. Altın renkli dökümlü bir elbise giymiş olan heykelin etrafını, daire biçiminde dizilmiş beyaz renkli mermer sütunlar çevrelemişti. Piper, Yunan heykellerinin bembeyaz, gözlerinin de renksiz olduğunu düşünürdü ama bu heykelin gözleri boyanmıştı. Öyle ki bu haliyle bir insanı andırıyordu. Tek farkı heyula gibi olmasıydı. Hera'nın gözleri Piper'ı delip geçiyordu.

Tanrıçanın ayaklarının dibinde bronz bir mangalın içinde ateş yanıyordu. Piper kulübede kimse kalmadığına göre ateşi kim yakıyor olabilir diye düşünmeden edemedi. Hera'nın omzuna taştan yapılmış bir şahin tünemişti. Tanrıçanın elinde de uç kısmında nilüfer çiçeği olan bir asa duruyordu. Siyah renkli saçları örülmüştü. Gülümsüyordu ama bakışları buz gibiydi. Sanki, *Anneniz her şeyin en iyisini bilir. Sakın bana karşı gelmeyin, yoksa sizi ezerim*, der gibi bir hali vardı.

Kulübede başka da hiçbir şey yoktu. Ne bir yatak ne başka mobilyalar ne bir banyo ne de bir pencere. Burada birisinin yaşamak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Ev ve evlilik tanrıçası olmasına rağmen Hera'nın kulübesi Piper'a bir mezarı anımsatmıştı.

Hayır, o annesi olamazdı. Piper en azından *bundan* emindi. Zaten kulübeye iyi bir şeyler hissettiği için değil, büyük bir korku hissettiği için girmişti. O korkunç uyarıyı içeren rüyanın bu kulübeyle bir bağlantısı olmalıydı.

Aniden donup kaldı. Kulübede birisi daha vardı. Heykelin arkasında, köşedeki ufak sunağın yanında üstü siyah bir şalla örtülü birisi duruyordu. Sadece elleri görünüyordu. Avuçlarını havaya kaldırmıştı. Bir büyü ya da dua mırıldanıyor gibiydi.

Annabeth hayretle "Rachel!" diye bağırdı.

Diğer kız onlara doğru döndü. Şalını indirince, kıvırcık kızıl bukleleri ve kulübenin ciddi havası ve üstündeki siyah şalla bir tezat oluşturan çilli suratı ortaya çıktı. Yaklaşık on yedi yaşında görünüyordu. Yeşil bir tişört ve irili ufaklı karalamalarla dolu bir blucin giymişti. Sıradan bir genç kız gibiydi. Ancak buz gibi zemine rağmen ayakları çıplaktı.

Kız "Selam!" diye bağırıp Annabeth'e sıkı sıkı sarıldı. "Çok özür dilerim! Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalıştım."

İkisi kendi aralarında Annabeth'in erkek arkadaşı hakkında birkaç dakika sohbet ettiler. Percy'den hiç haber almadıklarını konuştuktan sonra Annabeth nihayet Piper'ın da orada olduğunu hatırladı. Piper huzursuz bir biçimde oracıkta dikiliyordu.

"Kabalık ettim," dedi Annabeth. "Rachel, bu Piper. Bugün kurtardığımız melezlerden biri. Piper, bu da Rachel Dare, kahinimiz."

"Sanırım mağarada yaşayan arkadaşın," dedi Piper.

"Ta kendisi," dedi Rachel sırıtarak.

"Demek bir kahinsin," dedi Piper. "Geleceği görebiliyor musun?"

"Pek öyle denemez. Aslında gelecek arada sırada beni yokluyor demek daha doğru olur," dedi Rachel. "Kehanetlerde bulunuyorum. Kahin'in ruhu arada sırada beni ele geçiriyor ve benim aracılığımla hiç kimseye mantıklı gelmeyen önemli şeyler söylüyor. Ama kehanetler gelecekte olacakları söylüyor."

"Anladım," dedi Piper. Huzursuz bir biçimde yerinde kıpırdanı-

yordu. "Süpermiş."

Rachel güldü. "Endişelenme," dedi. "Herkes bu işin tuhaf olduğunu düşünüyor. Ben bile öyle olduğunu düşünüyorum. Ama genellikle zararsızımdır."

"Sen de bir melez misin?"

"Hayır. Sadece bir ölümlüyüm."

"O halde burada..." Piper eliyle etrafı işaret etti.

Rachel'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Önce Annabeth'e, sonra Piper'a baktı. "Önsezi diyelim," dedi. "Bence bu kulübeyle Percy'nin kayboluşu bağlantılı. Geçen ay tanrılar sessizleştiğinden beri önsezilerime güvenmeyi öğrendim."

"Tanrılar sessizleşti mi dedin?" diye sordu Piper.

Rachel, Annabeth'e bakıp yüzünü buruşturdu. "Ona daha anlatmadın, değil mi?"

"Anlatmak üzereydim," dedi Annabeth. "Piper, son bir aydır... Şey, aslında tanrıların çocuklarıyla sık sık konuşmaması normal bir şeydir ama arada sırada bize mesaj falan yollarlar. Hatta bazılarımız bazen Olimpos'a bile girebiliriz. Geçen dönemin neredeyse tamamını Empire State Binası'nda geçirdim."

"Anlamadım?"

"Orası bu sıralar Olimpos Dağı'nın girişi olarak kullanılıyor."

"Öyle mi?" dedi Piper. "Eh, neden olmasın..."

"Annabeth, Titan Savaşı'nda harap olan Olimpos'u yeniden inşa ediyor," dedi Rachel. "O inanılmaz bir mimar. Yeni inşa ettirdiği salata barını bir görsen..."

"Her neyse," dedi Annabeth, "bir ay kadar önce Olimposlular sessizleşti. Giriş kapandı. Oraya kimse giremiyor. Nedenini de kimse bilmiyor. Sanki tanrılar kendilerini Olimpos'a hapsettiler. Annem bile dualarıma yanıt vermiyor. Bu yüzden kamp müdürü-

müz Dionisos geri çağrıldı."

"Kamp müdürünüz şarap tanrısı mı?"

"Evet, aslında..."

"Eminim uzun hikayedir," dedi Piper. "Neyse. Sen anlatmaya devam et."

"Anlatacak başka bir şey yok," dedi Annabeth. "Melezlere hala sahip çıkılıyor ama başka hiçbir şey yok. Mesaj yok, ziyaret yok. Hatta tanrıların bizi dinlediğine dair bile hiçbir işaret yok. Çok ama çok kötü bir şey olmuş gibi. Sonra aniden Percy de ortadan kayboldu."

"Ve Jason birden kendisini okul gezisinde buldu," dedi Piper. "Üstelik hiçbir şey de hatırlamıyor."

"Jason kim?" diye sordu Rachel.

"Benim..." Piper 'erkek arkadaşım' diyecekti ki sustu. Bunu söyleyememek içini acıtıyordu. "Arkadaşım," dedi nihayet. "Ama Annabeth, az önce Hera'nın sana rüyanda göründüğünü söylemiştin."

"Doğru," dedi Annabeth. "Bir aydır ilk kez bir tanrı bizimle iletişim kuruyor. İşe bak ki bunu yapan Hera, yani bana yardım etmeye hiç hevesli olmayan tanrıça. Bana Grand Canyon'a gittiğim takdirde Percy'ye neler olduğunu öğrenebileceğimi söylüyor. Dahası, tek ayakkabılı bir çocuğu aramamı öğütlüyor. Bense sizi buluyorum. Tek ayakkabılı çocuksa Percy değil, Jason."

"Kesinlikle kötü bir şeyler oluyor," dedi Rachel. Rachel'ın kendisine baktığını gören Piper ona rüyasını anlatmak, neler olduğunu bildiğini söylemek için inanılmaz bir istek duydu. En azından hikayenin bir kısmını anlatabilirdi. Kötü dedikleri şey daha yeni başlıyordu.

"Kızlar," dedi, "benim size..."

Ama Piper sözlerine devam edemeden Rachel'ın bedeni kaskatı

kesildi. Gözlerini yemyeşil bir ışık kapladı ve Piper'ın omuzlarına yapıştı.

Piper geri çekilmeye çalıştı ama Rachel'ın elleri çelik birer mengene gibiydi.

Beni azat et, dedi ama ses Rachel'a ait değildi. Çok daha yaşlı bir kadın, sanki çok uzaklarda, yankılanan bir borunun içinden konuşuyormuş gibiydi. *Beni azat et Piper McLean. Yoksa dünya bizi yutacak. Bunu gündönümüne kadar yapman gerek.*

Oda gözlerinin önünde dönmeye başladı. Annabeth, Piper'ı kurtarmak için öne atıldı ama bunun bir faydası olmadı. Etraflarını yeşil renkli bir duman sardı. Piper o anda uyanık mı yoksa rüyada mı olduğunu bilemez haldeydi. Tanrıçanın devasa heykeli tahtından kalkmış gibi göründü. Piper'ın üstüne eğilip keskin bakışlarını üstüne dikti. Ağzını açınca nefesinden ağır bir parfüm kokusu yayıldı. Aynı yankılanan ses tonuyla konuşmaya başladı: *Düşmanlarımız uyanışta. Ateşli olan bunlardan daha ilki. Ona boyun eğersen kralları dirilecek ve hepimizi lanetleyecek.* BENİ AZAT ET!

Piper dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve aniden gözleri kararadı.

V

LEO

Leo'nun kamp turu, ejderhanın varlığını öğrenene dek harika geçiyordu.

Will Solace denen okçu çocuk çok kafa dengiydi. Leo'ya gösterdiği her şey o kadar harikaydı ki her birinin yasadışı olması gerekirdi. Gerçek Yunan savaş gemileri sahile demir atmış, arada sırada ateşli oklar ve patlayıcılarla savaş tatbikatı yapıyordu! Bu inanılmaz bir şeydi! Leo'nun gördükleri bununla da kalmıyordu. Zincirli testereler ve alev lambalarıyla heykellerin yapıldığı el işleri dersleri mi? Leo'nun içinden, *Adımı hemen listeye yazın*, demek geçiyordu. Ormanda sürüsüne bereket tehlikeli canavar vardı ve kimsenin oraya yalnız gitmemesi gerekiyordu. Harika! Üstüne üstlük kamp dünyalar güzeli kızlarla kaynıyordu. Leo şu tanrılarla akraba olma işini pek anlayamamıştı ama bu güzel kızlarla akraba çıkmamayı diliyordu. İşte bu korkunç bir şey olurdu. En kötüsü de gölde suyun altında gördüğü kızları tekrar görmek istiyordu. O kızlar o kadar güzeldi ki gölde boğulmaya değerlerdi.

Will ona kulübeleri, yemek yenilen yeri ve kılıç talimlerinin yapıldığı meydanı gezdirmişti.

"Bana da bir kılıç verecek misiniz?" diye sordu Leo.

Will sanki bu hiç de iyi bir fikir değilmiş gibi onu süzdü. "Dokuzuncu kulübede olduğuna göre kendi kılıcını kendin yapabilirsin," dedi.

"Nedir bu dokuzuncu kulübe meselesi? Vulkan kim?"

"Genellikle tanrıları Romalı adlarıyla anmayız," dedi Will. "Asıl adları Yunancadır. Senin baban Hephaistos."

"Fistos mu?" Leo bu adı daha önce duymuştu ama yine de içi ürpermişti. "Kulağa perdelerin tanrısı gibi geliyor."

"*Hepha*-istos," dedi Will. "Demircilerin ve ateşin tanrısı."

Leo bunu da daha önceden duyduğunu hatırlıyordu ama düşünmemeye çalışıyordu. Ateş tanrısı ha? Vay be! Annesinin başına gelenler düşünüldüğünde bu kötü bir şaka gibiydi.

"Şu kafamın üstünde beliren ateşli çekice gelince..." dedi Leo. "İyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

Will yanıt vermeden önce bir süre düşündü. "Neredeyse buraya adım atar atmaz sahiplenildin," dedi. "Bu genellikle iyiye işarettir."

"Ama Butch denen gökkuşağı dövmeli, midilli sever çocuk bir lanetten söz etti?"

"Ha... Bak, bunu unut gitsin. Dokuzuncu kulübenin son baş danışmanı öldüğünden beri..."

"Nasıl yani, o öldü mü? Acı çekerek mi?"

"Bırakayım da bunu sana kulübedekiler anlatsın."

"Evet ya! *Nerede* şu benim kankalar? Kulübe danışmanının bana bir VİP turu falan düzenlemesi gerekmez miydi?"

"Şey, kendisi bunu yapacak durumda değil. Nedenini az sonra anlarsın." Will, Leo'nun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden

kulübeye yöneldi.

Leo kendi kendine "Lanetler ve ölüm..." diye mırıldandı. "Bu iş gitgide daha keyifli olacağa benziyor."

Leo yeşillik alanı tam yarılamıştı ki eski bakıcısını gördü. Kadın, bu melez kampında görmeyi umduğu son kişiydi.

Olduğu yerde donakaldı.

"Neyin var?" dedi Will.

Tia Callida... Nam-ı diğer Callida Teyze. Bakıcısı kendisine Callida Teyze demesini isterdi. Leo onu anaokuluna gittiğinden beri görmemişti. Kadın yeşillik alanın ucunda, büyük beyaz bir kulübenin gölgesinde gözlerini ona dikmiş, duruyordu. Suratı hiç değişmemişti. Kösele gibi bir cildi, insanı delip geçen kapkara gözleri vardı. Kırış kırış olmuş elleri pençeleri andırıyordu. Çok ama çok yaşlı görünüyordu ama bu haliyle bile Leo'nun hatırladığından daha farklı değildi.

"Şu yaşlı kadın..." dedi Leo. "Onun burada ne işi var?"

Will, Leo'nun nereye baktığını anlamaya çalışarak "Hangi yaşlı kadın?" diye sordu.

"Dostum, *şuradaki* yaşlı kadını diyorum. Siyahlı kadın. Orada kaç tane yaşlı kadın var?"

Will suratını ekşitti. "Leo, bence bugün biraz yoruldun. Sis hala zihnini etkiliyor olabilir. Hemen kulübene gitsek nasıl olur?"

Leo itiraz etmek istese de beyaz renkli büyük kulübeye tekrar bakınca Tia Callida'nın artık orada olmadığını gördü. Ama onu orada gördüğünden emindi. Sanki annesini düşünmek, Callida'yı geçmişten geri getirivermişti.

Bu, hiç de iyi bir şey değildi çünkü Callida, Leo'yu öldürmeye çalışmıştı.

"Aman, boş ver be dostum. Dalga geçiyorum işte." Leo ceplerin-

den birkaç dişli çarkla levye çıkarıp sinirlerini yatıştırmak için bunlarla oynamaya başladı. Kamptaki herkesin bir kaçık olduğunu düşünmesini istemiyordu. Daha doğrusu *olduğundan daha kaçık* olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Gidip dokuzuncu kulübeyi görelim," dedi. "Tam da iyi bir lanet duyacak havadayım."

Hephaistos kulübesi dışarıdan aşırı büyük, parlak metal duvarları ve metal pervazlı pencereleri olan bir kurtarma gemisini andırıyordu. Kulübenin giriş kapısı bir banka kasası kapısı gibiydi ve en azından bir-bir buçuk metre kalınlığındaydı. Çok sayıda çarklı pirinç dişlilerin dönmesiyle açılıyor, açıldıkça da hidrolik itenekler-den duman püskürtülüyordu.

Leo hayretle ıslık çaldı. "Burası buharlı makineyle çalışan bir uzay gemisi gibi oğlum," dedi.

Kulübede in cin top oynuyordu. Çelik ranzalar ileri teknoloji portatif dolap yatakları gibi duvara doğru katlanmıştı. Her birinin bir kontrol paneli, yanıp sönen ışık yayıcı diyotları, parıldayan değerli aşları ve iç içe geçmiş dişli çarkları vardı. Leo her kampçının yatağını katlamasına yarayan özel kodlar kullandığından emindi. Yatakların ardında muhtemelen eşya koymaya yarayan oyuklar ve davetsiz misafirleri uzak tutacak tuzaklar vardı. En azından bunları tasarlayan kişi Leo olsaydı bu şekilde yapardı. İkinci kattan aşağı bir itfaiye direği sarkıyordu ama dışarıdan bakıldığında kulübenin ikinci bir katı olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Daire biçimindeki merdivenler mahzen gibi bir yere iniyordu. Duvarlara Leo'nun aklına gelebilecek her türden elektrikli alet asılmıştı. Hançerler, kılıçlar ve diğer silahlar da cabasıydı. Kocaman bir iş tezgahının üstü silme atık metal parçalarla doluydu. Vidalar, cıvatalar,

contalar, çiviler, perçin çivileri ve milyonlarca makine parçası... Leo'nun içinden hepsini ceplerine tıkıştırmak geçiyordu. Bu tür şeylere bayılırdı ama hepsini cebine indirmek için yüz tane daha cekete ihtiyacı vardı.

Etrafına bakınınca kendisini annesinin torna dükkanındaymış gibi hissetti. Gerçi bu şekilde hissetmesine neden olan şey silahlar değil, alet edevatlar, atık metal parçaları ve yağ, metal ve ısınmış motor kokusuydu. Annesi burayı görse kesin bayılırdı.

Leo bunları düşünmemeye çalıştı. Acı veren hatıralardan hoşlanmazdı. Her zaman ileriye bakmak gerek diye düşünürdü. Ona göre insan geçmişini asla fazla kurcalamamalıydı. Tek bir yerde uzun süre kalmamalıydı. Kederin önüne bir tek bunlar geçebiliyordu.

Duvardan uzunca bir alet aldı. "Burada bir tohum toplayıcının ne işi var?" dedi. "Ateş tanrısı bir tohum toplayıcıyı ne yapsın yahu?"

Gölgelerin ardından gelen bir ses "Bir bilsen şaşardın," dedi.

Odanın arka kısmındaki ranzalardan birinde birisi vardı. Koyu renkli kamuflaj perdesi geriye kayınca Leo birkaç saniye önce görünmez olan çocuğu gördü. Çocuğun neye benzediğini kestirmek güçtü çünkü bedeni tepeden tırnağa alçı içindeydi. Şiş ve mor suratı haricinde kafası olduğu gibi gazlı bezle sarılmıştı. Fena halde dayak yemiş bir bez bebeği andırıyordu.

"Ben Jake Mason," dedi çocuk. "Elini sıkardım ama..."

"Sorun değil," dedi Leo. "Rahatsız olma."

Çocuk gülümser gibi oldu ama sonra acı çekiyormuş gibi suratını ekşitti. Leo ona başından neler geçtiğini sormak istiyordu ama sormaya da korkuyordu.

"Dokuzuncu kulübeye hoş geldin," dedi Jake. "Buraya yeni birileri gelmeyeli neredeyse bir sene oldu. Şimdilik baş danışman benim."

"Şimdilik mi?" dedi Leo.

Will Solace hafifçe öksürerek "Jake, diğerleri neredeler?" diye sordu.

Jake hasretle "Demir ocağındalar," dedi. "Hani şu sorun vardı ya? Onu gidermek için çalışıyorlar."

Will "Öyle mi?" deyip konuyu değiştirdi. "Leo için boş bir yatak var mı?"

Jake dikkatle Leo'yu süzdü. "Lanetlere ya da hayaletlere inanır mısın Leo?" diye sordu.

Az önce cadaloz bakıcım Tia Callida'yı gördüm. O kadının bunca sene sonra hala hayatta olması imkansız. Torna dükkanında çıkan yangını ve annemi düşünmeden bir günüm bile geçmiyor. Kalkmış bana hayaletlerden mi söz ediyorsun, bez bebek?

Leo aklından geçenler yerine "Hayaletler mi?" dedi. "Pöh, yok canım. Öyle şeylere inanmam. Bu sabah bir fırtına ruhu Grand Canyon'da canıma okudu ama bu sıradan bir olay, değil mi?"

Jake evet manasında başını salladı. "Böyle düşünmen iyi," dedi. "Çünkü sana kulübedeki en iyi yatağı vereceğim. Bu yatak Beckendorf'a aitti."

"Dur bakalım, Jake" dedi Will. "Emin misin?"

"1-A ranzası lütfen!" diye bağırdı Jake.

Tüm kulübe zangırdamaya başladı. Zeminden daire biçiminde bir bölüm döne döne yükseldi ve bir fotoğraf makinesi merceği gibi açıldı. Kocaman bir yatak belirdi. Yatağın bronz çerçevesinin ayakucunda gömme bir oyun platformu, başucunda bir müzik seti, altında cam kapılı bir buzdolabı ve kenarlarında da bir sürü kontrol paneli vardı.

Leo hemen yatağa hoplayıp kollarını ensesinde kavuşturup uzandı. "Bak, işte buna hayır demem!"

"Yatağın altında özel bir oda da var," dedi Jake.

"Vay be," dedi Leo. "Görüşürüz millet. Ben Leo Mağarası'nda olacağım. Hangi düğmeye basmam gerek?"

"Bir dakika," dedi Will Solace. "Sizin yeraltında özel odalarınız da mı var?"

Suratı acımasaydı Jake gülümseyebilirdi. "Bizim birçok sırrımız var Will," dedi. "Gününü bir tek sizin gibi Apollon kulübesindekiler mi gün edecek? Kampçılarımız neredeyse bir asırdır dokuzuncu kulübenin altında bir tünel kazıyorlar. Daha tünelin sonu gelmedi. Her neyse Leo, ölü bir adamın yatağında yatmak senin için sorun değilse orası senindir."

Leo aniden yatağa uzanmanın iyi bir fikir olmadığını hissetti. Düğmelerden hiçbirine dokunmamaya gayret ederek doğruldu. "Bu yatak şu ölen eski baş danışmanın mıydı?"

"Evet," dedi Jake. "Charles Beckendorf'undu."

Leo birden şiltenin içinden bıçakların çıktığını, yastığının içinde el bombalarının olabileceğini hayal etti. "Tamam da o bu yatakta ölmedi, değil mi?"

"Hayır, geçen yaz Titan Savaşı'nda öldü."

"Demek Titan Savaşı'nda öldü," dedi Leo. "Savaşın bu güzelim yatakla hiçbir alakası yok yani, değil mi?"

Will, Leo sanki bir gerizekalıymış gibi, "Titanlar dünyayı tanrılardan önce yöneten iri yarı, güçlü heriflerdi," dedi. "Geçen yaz geri dönmeye çalıştılar. Liderleri Kronos, Kaliforniya'daki Tam Dağı'nda yeni bir saray yaptırdı. Orduları New York'a kadar ilerledi ve neredeyse Olimpos'u yok ediyordu. Onları durdurmaya çalışan birçok melez de hayatını kaybetti."

"Dur tahmin edeyim," dedi Leo. "Bu olay haberlere falan çıkmadı, değil mi?"

Aslında bu normal bir soruydu ama Will hayretle başını salladı. "St. Helens Dağı'nın patladığını, ülkenin dört bir yanında sıra dışı fırtınaların olduğunu ya da St. Louis'de bir binanın çöktüğünü haberlerde duydun mu?"

Leo omuzlarını silkti. Önceki yaz bir başka koruyucu ailenin evinden kaçmaya çalışıyordu. Sonra okul kaçaklarının peşine düşen bir polis memuru onu New Mexico'da yakalamıştı. Mahkeme de onu en yakındaki ıslahevine, yani Wilderness Okulu'na yollamıştı. "Sanırım geçen yaz biraz meşguldüm."

"Sorun değil," dedi Jake. "Olanları görmemen isabet olmuş. Asıl mesele, Beckendorf'un savaşta verdiğimiz ilk kayıplardan olması. O gün bugündür..."

"Kulübeniz lanetli," dedi Leo.

Jake yanıt vermedi. Ama zavallı çocuğun her yeri alçılıydı. Bu da bir yanıt sayılırdı. Leo daha önce fark etmediği şeyleri fark etmeye başladı. Kulübenin duvarında bir patlama izi vardı. Zeminde de yağ ya da kan lekesi olabilecek bir leke vardı. Odanın bir köşesine kırık dökük kılıçlar ve makine parçaları yığılmıştı. Tabii bunlar bir öfke anında da yapılmış olabilirdi. Sonuç olarak kulübede hiç de iyi bir hava *yoktu.*

Jake gönülsüzce güldü. "Şey, biraz uyusam iyi olacak," dedi. "Umarım burayı seversin Leo. Burası eskiden... çok keyifliydi."

Jake gözlerini yumdu ve kamuflaj perdesi tekrar aşağı indi.

"Haydi gel Leo," dedi Will. "Seni demir ocağına götüreyim."

Kulübeden çıkarken Leo bir kez daha yeni yatağına baktı. Gözlerinin önüne ölü bir baş danışman geldi. O da artık Leo'nun peşini asla bırakmayacak olan hayaletlerden biriydi.

VI

LEO

"O nasıl öldü?" diye sordu Leo. "Beckendorf'u diyorum..."

Will Solace önden yürümeye devam etti. "Bir patlamada öldü. Beckendorf ve Percy Jackson canavarlarla dolu bir yolcu gemisini havaya uçurdular. Beckendorf kurtulamadı."

Leo bir kez daha bu adı duymuştu: Percy Jackson. Annabeth'in kayıp erkek arkadaşıydı. Bu çocuk kampta önemli birisi olmalıydı.

"Demek Beckendorf buralarda sevilen birisiydi," dedi Leo. "Yani patlamada ölmeden önce demek istedim."

"Harika biriydi," dedi Will. "Ölümü tüm kamp için çok acı oldu. Jake savaşın ortasında baş danışman oldu. Aslında benim başıma da aynı şey geldi. Jake elinden geleni yaptı ama lider olmayı hiç istemedi. Savaştan sonra da her şey aksi gitmeye başladı. Dokuzuncu kulübenin savaş arabaları havaya uçtu. Kulübeye bir lanet çökmüş gibiydi; işte bu yüzden herkes olanları bir 'lanet' olarak görmeye başladı. Tüm bu aksiliklerden 'Dokuzuncu Kulübe Laneti' diye söz etmeye başladılar. Daha sonra da Jake bir kaza geçirdi ve..."

"Sanırım kaza sana bahsettiği şu sorunla ilgili," dedi Leo.

Will sıkkın bir tavırla "Sorunu gidermek için uğraşıyorlar," dedi. "İşte geldik."

Demir ocağının, tıpkı, Yunan Parthenon'una buhar gücüyle çalışan bir lokomotif çarpmış da ikisi birbirine geçmiş gibi bir hali vardı. İsle kaplı duvarların önünde bembeyaz mermer sütunlar diziliydi. Bacalardan yükselen dumanlar, üstüne bir sürü tanrı ve canavar şekli kazınmış üçgen çatıya erişiyordu. Bina bir dere kenarındaydı. Birkaç su değirmeni, bir dizi bronz dişli çarkı döndürüyordu.

Will ve Leo içeri girer girmez çeşitli projeler üstünde çalışan kızlı erkekli çocuklar oldukları yerde donakaldılar. Ocaktan yükselen tüm gürültü patırtı bir anda dindi. Dişli çarkların ve manivelaların *klik klik* seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

"N'aber millet?" dedi Will. "Bu, yeni kardeşiniz Leo. Şey, soyadın neydi?"

"Valdez." Leo diğer kampçılara baktı. Bu çocuklar gerçekten de kardeşleri miydi? Kuzenlerinin ailesi kalabalıktı ama Leo annesi ölene dek bir tek onunla birlikte yaşamıştı.

Çocuklar yanına gelip elini sıkmaya ve kendilerini tanıtmaya koyuldular. Çok geçmeden isimleri birbirine karıştı: Shane, Christopher, Nyssa ve Harley (Evet, tıpkı şu meşhur motosiklet markası gibi). Leo bu isimleri birbirine karıştıracağını biliyordu. Çok fazla kardeşi vardı. Tüm bunlar ona çok fazla gelmişti.

Çocuklardan hiçbiri bir diğerine benzemiyordu. Her birinin ten ve saç rengi ve boyu farklıydı. Yani bir bakışta hayatta *İşte bak bunlar Hephaistos çocukları!* diyemezdiniz. Ama hepsinin elleri son derece güçlüydü. Nasır ve motor yağıyla kaplıydı. Sekiz yaşından daha büyük göstermeyen Harley bile Chuck Norris'e karşı of, puf de-

meden altı raunt dayanabilirmiş gibi görünüyordu.

Dikkati çeken bir başka şey de çocukların hepsinin yüzündeki hüzünlü ifadeydi. Sanki hayatın sillesini yemişler gibi hepsinin omuzları sarkmıştı. Birkaçı cidden dayak yemiş gibiydi. Leo iki kol askısı, bir kol değneği, bir göz yaması, altı tane kocaman gazlı bez ve binlerce yara bandı saydı.

"Süper!" dedi Leo. "Bizimkinin parti kulübesi olduğunu duydum!"

Kimse gülmedi. Hepsi çıt çıkarmadan ona bakıyordu.

Will Solace, Leo'nun omzunu sıvazladı. "Sizi yalnız bırakayım da kaynaşın," dedi. "Yemek vakti geldiğinde biriniz Leo'ya yolu gösterin, olur mu?"

Kızlardan biri "Tamam," dedi. Leo kızın isminin Nyssa olduğunu hatırladı. Üstünde bir kargo pantolon ve kaslı kollarını ortaya çıkaran askılı bir bluz vardı. Koyu renkli gür saçlarına kırmızı bir bandana bağlamıştı. Çenesindeki komik yara bandı olmasa tıpkı aksiyon filmlerindeki, her an eline bir makineli tüfek alıp kötü uzaylıları yok eden kadın kahramanları andırıyordu.

"Harika," dedi Leo. "Hep beni dövebilecek bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

Nyssa gülümsemedi. "Gel bakalım şakacı çocuk. Sana etrafı gezdireyim."

Leo tamirhanelere aşinaydı. Motor yağlarının ve elektrikli aletlerin arasında büyümüştü. Annesi Leo'nun ilk emziğinin bir bijon anahtarı olduğunu söylerdi. Ama Leo ömründe hiç kamptaki demir ocağı gibi bir yer görmemişti.

Birisi bir savaş baltası yapıyordu. Baltayı sürekli bir beton parçasının üstüne vurup dayanıklılığını deniyordu. Baltayı her savurdu-

ğunda, beton erimiş bir peynir parçası gibi ikiye ayrılıyordu ama o tatmin olmuyor, baltanın uç kısmını bilemeye devam ediyordu.

"O baltayla kimi öldürmeyi planlıyor?" diye sordu Leo, Nyssa'ya. "Bir savaş gemisine falan mı saldıracak?"

"Hiç belli olmaz. İlahi bronzla bile..."

"Baltanın metal kısmı ilahi bronzdan mı yapılmış?"

Nyssa evet manasında başını salladı. "Olimpos Dağı'ndan çıkarılıyor," dedi. "Çok nadir bulunur. Her neyse, canavarlara değdiği anda onları yok eder ama büyük ve güçlü canavarların postları epey kalındır. Örneğin drakonlar..."

"Ejderha mı demek istedin?"

"Aslında ikisi aynı türden. Canavar savaşı dersinde aradaki farkı öğrenirsin."

"Canavar savaşı dersi ha? Heyt be! O dersten siyah kuşağımı aldım bile."

Nyssa hafifçe bile olsun gülümsemedi. Leo onun her zaman böyle ciddi olmayacağını umdu. Babasının tarafının *biraz olsun* espri anlayışı olmalıydı ama, değil mi?

Bronzdan kurmalı bir oyuncak yapan iki çocuğun yanından geçtiler. En azından yaptıkları şey kurmalı bir oyuncağı andırıyordu. Oyuncak on beş santimlik yarı insan, yarı at olan bir sentordu. Sırtında minnacık bir de yay vardı. Kampçılardan biri sentorun kuyruğunu çekince bronz oyuncak bir anda canlandı. Dörtnala masaya koşup "Geber sivrisinek! Geber sivrisinek!" diye bağırmaya, etrafa gördüğü her şeye ok fırlatmaya başladı.

Belli ki sentor daha önce de böyle davranmıştı çünkü Leo haricinde herkes kendisini oklardan korumak için yere attı. Birisi eline bir çekiç alıp da sentorun üstüne indirene dek Leo'nun gömleğine iğne gibi altı tane ok saplandı.

Çocuk baltasını sallayarak "Aptal lanet!" diye bağırdı. "Tek istediğim sihirli bir sinek kovardı! Çok şey mi istedim yani?"

"Ahhh..." dedi Leo.

Nyssa iğneleri Leo'nun gömleğinden ayıkladı. "Bir şeyin yok, merak etme," dedi. "Sentor tamir edilmeden gidelim buradan."

Leo göğsünü ovuştura ovuştura yürümeye başladı. "Bu tür şeyler sık sık olur mu?" diye sordu.

"Son zamanlarda yaptığımız hiçbir şey işe yaramıyor."

"Lanet yüzünden mi?"

Nyssa yüzünü buruşturdu. "Ben lanetlere inanmam," dedi. "Ama bir şeylerin ters gittiğinden eminim. Ejderha sorununu çözmezsek her şey daha da kötüye gidecek."

"Ejderha sorunu mu?" Leo onun hamamböceklerini öldüren minyatür bir ejderhadan söz ettiğini sandı ama içinden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Nyssa onu birkaç kızın dikkatle incelediği, duvara asılı kocaman bir haritanın önüne götürdü. Bu, kampın haritasıydı. Kuzey yönünde bir yarım daire biçimindeki Long Island Boğazı, batı yönünde ormanlar, doğu yönünde kulübeler ve güney yönünde de sıra sıra tepeler görünüyordu.

Haritayı inceleyen kızlardan biri "Tepelerde olmalı," dedi.

"Tepelere *baktık*," dedi diğer kız. "Bence ormanda saklanabileceği daha çok yer var."

"Ama ormana bir sürü tuzak kurmuştuk."

"Bir dakika," dedi Leo. "Cidden bir ejderha mı kaybettiniz?" diye sordu. "Kocaman, *gerçek* boyutlarda bir ejderhadan mı söz ediyorsunuz?"

"Bronz bir ejderha," dedi Nyssa. "Gerçek boyutlarda yapılmış bir otomaton. Hephaistos kulübesi bunu seneler önce yapmıştı. Ama

birkaç sene önce ejderha ormanda kayboldu. Daha sonra Beckendorf onu paramparça vaziyette buldu ve tekrar inşa etti. Ejderha kampı koruyor ama şey, davranışları pek de tutarlı değil."

"Tutarlı değil de ne demek?" diye sordu Leo.

"Bazen sapıtıyor, kulübeleri falan yıkıyor, insanlara ateş püskürtüyor ve satirleri yemeye çalışıyor."

"Eh, tutarlı değil derken haklıymışsın."

Nyssa evet manasında başını salladı. "Onu kontrol edebilen tek kişi Beckendorf'tu. Sonra o öldü, ejderha da kötüye gitti. Nihayet iyice çıldırdı ve kamptan kaçtı. Arada sırada geri gelip orayı burayı talan ediyor, sonra yine kaçıyor. Herkes ejderhayı bulup yok etmemizi bekliyor ama..."

"*Yok etmek* mi?" dedi Leo hayretle. "Gerçek boyutlarda bronz bir ejderhanız var ve onu yok etmek mi istiyorsunuz?"

"*Ateş* püskürtüyor," dedi Nyssa. "O ölümcül ve kontrolsüz bir otomaton artık."

"Ama o bir ejderha! Bu süper bir şey. Onunla konuşmayı, kontrol altına almayı denediniz mi?"

"Denedik. Daha doğrusu bunu Jake Mason denedi. Başına gelenleri görmüşsündür."

Leo tepeden tırnağa alçılar içinde olan ve tek başına ranzasında yatan Jake'i düşündü. "Ama..."

"Başka çare yok," dedi Nyssa. Diğer kızlara ve haritaya döndü. "Ormana daha fazla tuzak kurmayı deneyelim. Şuraya, şuraya ve şuraya... Her birine de yem olarak otuzar kiloluk motor yağı koyalım."

"Ejderhalar motor yağı mı içer?" diye sordu Leo.

"Evet." Nyssa hüzünle içini çekti. "Her gece uyumadan önce kırmızıbiber soslu motor yağı içmeyi severdi. Tuzaklardan birine

yakalanırsa ona asit püskürtebiliriz... Zırhı ancak böyle erir. Sonra metal kesicilerini alıp işini bitiririz."

Hepsi son derece üzgün görünüyordu. Leo kızların kendisiyle aynı fikirde olduğunu ve aslında ejderhayı öldürmek istemediklerini fark etti.

"Kızlar," dedi, "mutlaka başka bir yol olmalı."

Nyssa bu konuda şüpheliydi ama Leo'nun dediğini duyan birkaç kampçı işlerini güçlerini bırakıp yanlarına geldi.

"Ne gibi?" dedi içlerinden biri. "Ejderha ateş püskürtüyor. Yanına bile yaklaşamıyoruz."

Leo içinden, *Ateş*, diye düşündü. Ah, onlara ateş hakkında neler neler anlatabilirdi... Ama bu kişiler kardeşleri bile olsa bu konuda ağzını sıkı tutmalıydı. Özellikle de bundan böyle onlarla birlikte yaşayacaksa.

"Şey..." dedi. "Hephaistos ateş tanrısı değil miydi? Hiçbirinizin ateşe dayanıklılık gibi bir gücü falan yok mu?"

Çocuklardan hiçbiri Leo çılgınca bir şey söylemiş gibi tepki vermedi. Leo buna memnun olmuştu ama sonra Nyssa kederli kederli başını salladı.

"Bu, bir Kiklop yeteneğidir Leo," dedi. "Hephaistos'un melez çocukları, yani bizler sadece elle yapılan işlerde iyiyizdir. Bir şeyler inşa ederiz, aramızdan bazıları zanaatkar, bazıları da silah yapımcısıdır. Ancak bu tür işlerde becerikliyizdir."

Leo hayal kırıklığına uğramış, omuzlarını sarkıtmıştı. "Anlıyorum," dedi.

Arkalardan bir çocuk "Ama çok eskiden..." diye araya girdi.

"Tamam, tamam," dedi Nyssa. "Çok eskiden Hephaistos'un çocuklarından bazıları ateşe dayanıklıydı. Ama bu yetenek çok ama çok nadiren görülen bir şeydi. Dahası çok da tehlikeliydi. Yüzyıl-

lardır hiçbir melezde bu yetenek görülmedi. Ateşe dayanıklı olan son melez..." Nyssa diğer çocuklardan yardım beklermiş gibi onlara baktı.

Bir tanesi Nyssa'nın lafını tamamladı. "1666 senesinde, Thomas Faynor isimli bu melez çocuk Büyük Londra Yangını'nı başlattı. Şehrin neredeyse tamamı yandı."

"Aynen," dedi Nyssa. "Hephaistos'un çocuklarından birinin böyle bir yeteneği olduğu ortaya çıkınca genellikle bir felaket meydana gelir. Bundan böyle felaketlerle uğraşmak istemiyoruz."

Leo renk vermemeye çalıştı ama hislerini belli etmemekte pek de başarılı değildi. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ama çok yazık. Ateşe dayanıklı olabilseydik ejderhaya da yaklaşabilirdik."

"Ama o zaman da bizi pençeleriyle ve dişleriyle öldürürdü," dedi Nyssa. "Ya da ne bileyim üstümüze basıp ezerdi. Hayır, onu yok etmeliyiz. İnan ki aramızdan biri başka bir çözüm bulabilse..."

Nyssa sözlerini tamamlamadı ama Leo onun ne demek istediğini anlamıştı. Demek bu mesele, kulübenin vermesi gereken zor bir sınavdı. Beckendorf'un yapabildiği bir şeyi yapabilseler, ejderhayı öldürmeden kontrol altına alabilseler, belki lanetten de kurtulurlardı. Ama akıllarına başka bir çözüm yolu gelmiyordu. Bu işi başaran kampçı büyük bir kahraman olacaktı.

Uzaktan bir boru sesi geldi. Kampçılar alet edevatlarını ve projelerini toparlamaya başladılar. Leo vaktin ne çabuk geçtiğini fark etmemişti. Pencereden dışarı bakınca güneşin batmak üzere olduğunu gördü. DEHB yüzünden bazen zaman mevhumunu kaybediyordu. Sıkıldığı zaman elli dakikalık bir ders ona altı saat gibi geliyordu. Bir melez kampını gezmek gibi ilgisini çeken bir işle uğraşıyorsa da vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu ve gün küt diye sona eriyordu.

"Yemek vakti," dedi Nyssa. "Haydi gel Leo."

"Yemek meydanın orada, değil mi?"

Nyssa evet manasında başını salladı.

"Siz önden gidin," dedi Leo. "Bana biraz izin verir misiniz?"

Nyssa önce tereddüt etti ama sonra ifadesi yumuşadı. "Tabii, düşünmen gereken çok şey var," dedi. "Buradaki ilk günümü hatırlıyorum da... Neyse, hazır olduğunda gelirsin. Aman sakın hiçbir şeye dokunma. Dikkatli olmazsan buradaki hemen hemen her şey seni öldürebilir."

"Tamam, hiçbir şeyi ellemem."

Kardeşleri demir ocağından çıktılar. Çok geçmeden Leo körük ve su değirmeni sesi ve klik klik diye öten, dönüp duran aletlerle baş başa kalmıştı.

Bir kez daha kamp haritasına, yeni kardeşlerinin tuzak yerleştirdiği noktalara baktı. Hata yapmışlardı. Tuzakların başka yerlerde olması gerekirdi.

İçinden, *Demek çok nadir bir yetenek*, diye geçirdi. *Ve de çok tehlikeli.*

Elini öne uzatıp dikkatle parmaklarını inceledi. Parmakları Hephaistos Kulübesi'ndeki diğer çocuklar gibi nasırlı değil, ince uzundu. Leo asla iri yarı, güçlü bir çocuk olmamıştı. Belalı mahallelerde büyümüş, belalı okullarda okumuş, belalı yetiştirme yurtlarında kalmıştı. Ama tüm bu yerlerden zekasını kullanarak kurtulmuştu. O, sınıfın komik çocuğuydu. Bir saray soytarısı gibiydi. Çünkü espriler ve şakalar yapmanın ve korktuğunu belli etmemenin beladan uzak durmasına yaradığını öğrenmişti. En kabadayı çocuklar bile ona bulaşmaz, hatta eğlenmek için onu yanlarında tutarlardı. Üstelik espriler ve şakalar yapmak insanın acı duymasını da engelliyordu. Bu da işe yaramazsa hep uyguladığı bir B planı vardı: Kaç-

mak. Hem de defalarca.

Bir de C planı vardı ama Leo bunu bir daha asla uygulamaya koymamaya kararlıydı.

Gerçi o anda içinde bunu yapmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Kazadan ve annesinin ölümünden beri yapmadığı bir şeydi.

Parmaklarını öne uzatınca hafifçe karıncalandıklarını hissetti. Sanki parmakları derin bir uykudan uyanıyordu. Derken avucunda alevler belirdi. Elini dalga dalga, kor gibi sıcak, kırmızı renkli alevler kaplamıştı.

VII

JASON

Jason evi görür görmez işinin bittiğini anlamıştı.

"İşte geldik!" dedi Drew. "Büyük Ev kampın karargahıdır."

Aslında evin hiç de ürkütücü bir yanı yoktu. Dört katlı, pencere pervazları beyaz, dış cephesi açık mavi renkli bir binaydı. Evin etrafını çevreleyen verandada şezlonglar, bir oyun masası ve boş bir tekerlekli sandalye duruyordu. Su perisi biçimindeki rüzgar çanları döndükçe ağaca dönüşüyorlardı. Jason yaşlı başlı insanların yaz tatillerini geçirmek için buraya geldiklerini, verandada oturup gün batımını izlerken üzüm suyu içtiklerini hayal etti. Ama nedense evin pencereleri ürkütücü birer göz gibi onu izliyordu. Ardına kadar açık olan kapınınsa bir hamlede onu yutacakmış gibi bir hali vardı. Binanın üçgen biçimli çatısının en tepesinde bronzdan yapılmış, kartal biçimli bir rüzgar fırıldağı dönüyor, adeta kaçıp gitmesini söyler gibi onu işaret ediyordu.

Jason'ın bedenindeki her hücre onun düşman topraklarında olduğunu söylüyordu.

"Burada *olmamam* gerek," dedi.

Drew koluna girip "Saçmalama," dedi. "Buraya mükemmel uyum sağlayacaksın tatlım. İnan bana, bugüne dek bir sürü kahraman gördüm."

Drew tıpkı Noel zamanı gibi kokuyordu. Parfümü çam ağacı ve hindistancevizi karışımı gibiydi. Jason onun her zaman mı böyle koktuğunu, yoksa bunun Noel dönemine has bir koku mu olduğunu bilemedi. Drew'un pembe renkli göz kalemi çok dikkat çekiciydi. Kız gözlerini her kırptığında Jason kendisini ona bakar vaziyette buluyordu. Belki de pembe renkli göz kalemini özellikle dikkat çekmek için kullanıyordu, kim bilir. Güzel bir kızdı. Buna hiç şüphe yoktu. Ama nedense Jason'ı huzursuz ediyordu.

Jason kolunu nazikçe geri çekti. "Bak, bunca zahmete..."

Drew suratını astı. "Sorun o kız mı? Ay, lütfen bana o Çöplük Kraliçesi'yle çıktığını söyleme!"

"Piper'ı mı diyorsun? Şey..."

Jason ne diyeceğini bilemiyordu. Piper'ı bugüne dek hiç görmediğinden emindi ama bu yüzden kendini suçlu da hissediyordu. Burada olmaması gerektiğini biliyordu. Bu insanlardan biriyle çıkmak bir yana, onlarla arkadaş bile olmaması gerekiyordu. Ama... Otobüste uyandığında Piper elini tutuyordu. Jason'ın kız arkadaşı olduğunu sanıyordu. Kanyonda cesurca davranmış, ventuslarla savaşmış, sonra Jason onu havada yakaladığında ve yüz yüze kaldıklarında Jason'ın içinden onu öpmek geçmişti. Bunu inkar etmek istemiyordu. Ama bu doğru olmazdı. Daha kendi geçmişini bile hatırlamıyordu. Piper'ın hisleriyle oynayamazdı.

Drew gözlerini devirdi. "Sana karar vermende yardımcı olayım tatlım," dedi. "O kızdan daha iyisini bulabilirsin. Senin gibi yakışıklı ve yetenekli olduğu her halinden belli olan bir çocuk ona mı

kaldı yani?"

Drew konuşurken Jason'ın suratına değil, başının üstünde bir noktaya bakıyordu.

"Sanırım bir işaret bekliyorsun," dedi Jason. "Leo'nun başının üstünde beliren işaretlerden yani."

"Ne? Hayır! Şey... Of, evet. Yani duyduğuma göre çok güçlüymüşsün, öyle değil mi? Kampta önemli birisi olacaksın. O yüzden ebeveyninin seni hemen sahipleneceğini düşünüyorum. Bunu görmeyi çok isterim. İşaret geldiğinde yanında olmak isterim! Peki, tanrı olan baban mı, annen mi? Lütfen bana annen olduğunu söyleme. Afrodit çocuklarından biri olman feci bir şey olur."

"Neden?"

"E, o zaman yarı kardeş sayılırız da ondan, şapşal! Kendi kulübenden birisiyle çıkamazsın ki. İğrenç!"

"İyi de zaten tüm tanrılar akraba değiller mi?" diye sordu Jason. "Bu durumda kamptaki herkes kuzen falan olmalı."

"Ay, ne tatlı şeysin sen! Tatlım bak, ebeveynin haricinde ailenin tanrı olan tarafı sayılmaz. Diğer kulübelerden istediğin kişiyle çıkabilirsin. Eee, tanrı olan baban mı, annen mi?"

Jason her zamanki gibi yanıt veremedi. Yukarı baktı ama başının üstünde işaret mişaret belirmedi. Büyük Ev'in tepesindeki rüzgar fırıldağı hala ona işaret ediyordu. Bronz kartal sanki *Arkana bakmadan kaç evlat*, diyordu. *Derhal kaç buradan.*

Derken ön verandadan ayak sesleri geldi. Yok, bunlar ayak sesi değil, resmen toynak sesiydi.

"Kheiron!" diye bağırdı Drew. "Bu, Jason. Harika ötesi bir çocuk!"

Jason o kadar ani bir hareketle geri çekildi ki tökezleyip neredeyse yere devrilecekti. Verandada kendilerine doğru yaklaşmakta

olan, at sırtında bir adam vardı. Ama adam tam olarak at sırtında da değildi, atın bir parçasıydı. Belinden yukarısı insandı. Kıvırcık kahverengi saçları, düzgün bir biçimde kesilmiş bir sakalı vardı. 'Dünyanın En İyi Sentoru' yazan bir tişört giymişti. Sırtında da bir yayla ok kılıfı asılıydı. Başı o kadar yüksekteydi ki verandanın tavanından sarkan ışığa çarpmamak için eğilmek zorunda kalmıştı çünkü belinden aşağısı bembeyaz bir ata aitti.

Jason'ı gören Kheiron önce gülümsedi. Sonra beti benzi attı.

"Sen..." dedi. Sentorun gözleri köşeye sıkışmış bir hayvan gibi öfkeyle parıldadı. "Senin ölmüş olman gerekirdi."

Kheiron, Jason'a içeri girmesini emretti, aslında içeri buyur etti ama bu daha çok bir emir gibiydi. Sonra Drew'a kulübesine geri dönmesini söyledi. Bunu duyan Drew bozulup tıpış tıpış oradan uzaklaştı.

Sentor verandadaki boş tekerlekli sandalyeye doğru gitti. Yayını ve ok kılıfını çıkarıp geri geri tekerlekli sandalyeye yanaştı. Sandalye sihirli bir kutu gibi açılıverdi. Kheiron çevik bir hareketle arka ayaklarını sandalyenin içine soktu ve o minnacık yere sığışmaya çalıştı. Sentorun bedeninin arka kısmı sandalyenin içinde kaybolurken Jason'ın gözlerinin önüne geri geri giden, *bip bip* diye sesler çıkaran bir kamyon gelmişti. Sentor sandalyeye yerleştikten sonra sandalyenin ön kısmı kapandı ve ortaya üstünde bir battaniye bulunan sahte insan ayakları çıkıverdi. Kheiron bu haliyle tekerlekli sandalyeye mahkum bir ölümlü gibi görünüyordu.

"Benimle gel," dedi. "İçeride limonata var."

Oturma odası adeta bir yağmur ormanı gibiydi. Duvarları ve tavanı asma dalları kaplamıştı. Jason bunun çok tuhaf olduğunu düşündü. Bitkilerin özellikle kışın evlerin içinde büyüdüğünü bilmi-

yordu ama asma dalları hem yemyeşildi hem de üstlerinden salkım salkım kırmızı üzümler sarkıyordu.

Harıl harıl yanan şöminenin karşısında deri koltuklar vardı. Odanın bir diğer köşesinde eski tip bir Pacman atari oyunu yanıp sönüyor, *bip bip* diye sesler çıkarıyordu. Duvarlara türlü türlü maskeler asılmıştı: gülen/ağlayan Antik Yunan tiyatro maskeleri, tüylü Mardi Gras maskeleri, kuş gagasını andıran kocaman burunlu Venedik karnaval maskeleri ve ağaç kabukları oyularak yapılmış Afrika maskeleri... Asma dalları maskelerin ağız kısmından çıkıyor, maskelerin yaprak gibi dilleri varmışçasına bir görüntü oluşturuyordu.

Ama odadaki en tuhaf şey, şöminenin üstünde asılı duran, içi doldurulmuş leopar kafasıydı. O kadar gerçek görünüyordu ki gözleri adeta Jason'ı takip ediyordu. Leopar aniden hırlayınca Jason korkudan iki metre havaya sıçradı.

"Seymour, uslu dur," dedi Kheiron. "Jason dost. Yaramazlık yok."

"O şey canlı!" dedi Jason.

Kheiron tekerlekli sandalyenin yan tarafındaki cepten bir paket kuru mama çıkardı ve leopara bir parça mama fırlattı. Leopar da bunu havada kapıp dudaklarını yaladı.

"Evin dekorunu mazur gör," dedi Kheiron. "Tüm bunları Olimpos Dağı'na inzivaya çekilmeden önce eski kamp müdürümüz bıraktı. Bu sayede onu hiç unutmayacağımızı düşünüyordu. Bay D.'nin espri anlayışı bir tuhaftır zaten."

"Bu Bay D., Dionisos olmasın sakın?" dedi Jason.

"Hı, hı, ta kendisi." Kheiron bir bardağa limonata koydu. Elleri belli belirsiz titriyordu. "Seymour'a gelince... Bay D. uzun süre önce onu Long Island'daki bir ikinci el eşya pazarından kurtarmıştı.

Leopar, Bay D.'nin kutsal hayvanıdır. Bu yüzden birilerinin bu kadar asil bir yaratığın içini doldurması Bay D.'yi çok üzmüştü. Ona hayat vermeye karar verdi. Çünkü ölü olmasındansa duvara asılı bir kafa olmasının daha iyi olduğunu düşündü. Ne diyebilirim ki, leoparın onu ikinci el eşya pazarında satan adamdan çok daha iyi bir sonu oldu."

Seymour dişlerini gösterip sanki daha çok mama istiyormuş gibi havayı kokladı.

"Ama sadece bir kafadan ibaretse yediği yiyecekler nereye gidiyor?" diye sordu Jason.

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim," dedi Kheiron. "Otur lütfen."

Jason midesi bulandığı halde limonatadan bir yudum aldı. Kheiron tekerlekli sandalyesinin arkasına yaslandı ve gülümsemeye çalıştı. Ama Jason onun zoraki bir biçimde gülümsediği fark etmişti. Yaşlı adamın gözleri dipsiz bir kuyu gibi derin ve karanlıktı.

"Eee, Jason," dedi Kheiron, "bana nereli olduğunu söyleyecek misin?"

"Keşke bilseydim." Jason ona başından geçenleri anlattı. Nasıl birden otobüste uyandığını, Melez Kampı'na nasıl acil iniş yaptıklarını teker teker anlattı. Hiçbir detayı atlamaması gerektiğini düşünmüştü. Üstelik Kheiron da iyi bir dinleyiciydi. Dinlediklerine hiçbir tepki vermemiş, sadece Jason'ı anlatmaya teşvik etmek için arada sırada hafifçe başını sallamıştı.

Jason her şeyi anlattıktan sonra yaşlı adam limonatasından bir yudum aldı.

"Anlıyorum," dedi. "Bana soracağın çok şey olmalı."

"Tek bir sorum var," dedi Jason. "Ölmüş olmam gerektiğini söylediğinizde ne demek istemiştiniz?"

Kheiron sanki Jason aniden alev alabilirmiş gibi endişeyle ona

baktı. "Evladım," dedi, "kolundaki şu izlerin ya da tişörtünün renginin ne anlama geldiğini biliyor musun? Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Jason kolundaki dövmeye baktı. Dövme, SPQR harflerinden, bir kartaldan ve on iki düz çizgiden oluşuyordu.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Buranın neresi olduğunu, kim olduğumu anlıyor musun?"

"Siz, Sentor Kheiron'sunuz," dedi Jason. "Sanırım şu eski öykülerde Herakles gibi eski Yunan kahramanlarını eğiten sentorun ta kendisisiniz. Burası da Olimposlu tanrıların melez çocuklarının bulunduğu bir kamp."

"Peki, tanrıların hala var olduğuna inanıyor musun?"

Jason hemen "Evet," deyiverdi. "Yani, onlara tapınmamalı, tavuk falan kurban etmemeliyiz. Ama var olduklarına inanıyorum çünkü onlar medeniyetin çok güçlü bir bölümü. Güç merkezi yer değiştirdikçe onlar da ülkeden ülkeye geçiyorlar. Tıpkı Antik Yunan'dan Roma'ya geçtikleri gibi."

"*Ağzına sağlık.*" Kheiron'un ses tonu değişmiş gibiydi. "*Demek tanrıların gerçek olduğunu biliyorsun. Sahiplenildin, öyle değil mi?*"

"*Olabilir*," dedi Jason. "*Emin değilim.*"

Leopar Seymour hırladı.

Kheiron beklemeye başlayınca Jason neler olup bittiğini anladı. Sentor onunla farklı bir dilde konuşmuştu, kendisi de onun ne dediğini anlamış ve otomatik olarak o dilde yanıt vermişti.

"*Quis erat...*" Jason duraksadı. Sonra, her zamanki dile dönebilmek için çaba sarf etmesi gerekti. "*Bu da neydi böyle?*"

"Latince biliyorsun," dedi Kheiron. "Birçok melez birkaç cümle Latince bilir tabii. Bu dil Antik Yunanca kadar olmasa da kanların-

da var ne de olsa. Ancak hiçbiri Latinceyi senin kadar akıcı konuşamaz."

Jason bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı ama hala çok eksik parça vardı. Bir kez daha orada olmaması gerektiğini hissetti. Bir terslik vardı ve bu durum tehlikeliydi. Ama en azından Kheiron'un tehditkar bir hali yoktu. Hatta yaşlı sentor onun için endişeleniyormuş gibiydi.

Kheiron'un gözlerine yansıyan alevler kıpır kıpır oynuyorlardı. "Adaşın Jason'ı, yani İason'u ben eğitmiştim. Zorlu bir yol seçmişti. Bugüne dek birçok kahramanın gelip gittiğini gördüm. Arada sırada da olsa bazılarının hayatı mutlu bir sonla bitti. Ama çoğunlukla bunun tam aksi olur. Öğrencilerimden biri öldüğünde kendi çocuğumu kaybetmişim gibi kalbim paramparça olur. Ama sen... Bugüne dek eğittiğim hiçbir öğrenciye benzemiyorsun. Buradaki varlığın bir felakete neden olabilir."

"Teşekkürler," dedi Jason. "İlham veren bir öğretmen olmalısınız."

"Özür dilerim evlat. Ama dediklerim doğru. Percy'nin başarılarından sonra..."

"Percy Jackson, değil mi? Annabeth'in kayıp erkek arkadaşı."

Kheiron evet manasında başını salladı. "Percy, Titan Savaşı'nda başarılı olduktan ve Olimpos Dağı'nı kurtardıktan sonra biraz huzura ereceğimizi düşünmüştüm. Son bir zafer elde edip mutlu sona ulaşacağımızı ve belki sessiz sedasız emekli olabileceğimi hayal etmiştim. Görünen o ki o kadar emin olmamalıymışım. Son bölüm tıpkı eskisi gibi daha yeni başlamak üzere. Bu yaşadıklarımız daha hiçbir şey değilmiş."

Köşedeki atari oyunundan sanki Pacman ölmüş gibi hüzünlü birkaç *bip* sesi yükseldi.

"Pekala," dedi Jason. "Son bölümden, tarihin tekrarlanacağından, yaşananların aslında hiçbir şey olmadığından bahsediyorsunuz. Tüm bunlar çok keyifli gibi de hani şu ölmüş olmam gerektiği kısma geri dönsek? O kısım hiç hoşuma gitmedi de."

"Ne yazık ki bunun ne anlama geldiğini açıklayamam evlat. Styks Nehri ve kutsal olan her şey üstüne yemin etmiştim..." Kheiron suratını ekşitti. "Ama o yemine rağmen buradasın. Anlamıyorum. Bunu kim yapmış olabilir? Kim–"

Leopar Seymour kükredi. Ama ağzı yarı açık bir biçimde donakaldı. Atari oyununun bip sesleri kesildi. Şöminede alevlerin çıkardığı sesler de dindi ve alevler kırmızı renkli cam parçaları gibi kaskatı kesildi. Duvardaki maskeler tuhaf üzüm biçimindeki gözleri ve yaprak dilleriyle sessizce Jason'a bakıyorlardı.

"Kheiron?" dedi Jason. "Neler olu–"

Ama yaşlı sentor da donakalmıştı. Jason ayağa fırladı. Sentor ağzı açık bir vaziyette hala aynı noktaya bakıyordu. Gözlerini kırpmıyor, göğsü inip kalkmıyordu.

Bir ses, *Jason*, dedi.

Jason dehşet içinde önce leoparın konuştuğunu sandı. Ama sonra Seymour'un ağzından kapkara dumanlar çıktı. Bu sefer Jason'ın aklına daha da kötü bir şey geldi. *Fırtına ruhları.*

Hemen cebinden altın parayı çıkardı. Hızla havaya fırlattığı para bir kılıca dönüştü.

Duman kapkara, dökümlü bir elbise giymiş bir kadına dönüştü. Elbisesinin başlığı suratını örtüyordu ama gözleri karanlıkta parlıyordu. Omzuna keçi postundan yapılmış bir pelerin atmıştı. Jason bunun keçi postu olduğunu nereden bildiğini bilmiyordu ama bunu görür görmez tanımış ve önemli olduğunu hissetmişti.

Kadın, *Sahibene mi saldıracaksın?* dedi. Sesi Jason'ın zihninde

yankılandı. *İndir şu kılıcı.*

"Kimsin sen?" dedi Jason. "Buraya nasıl–"

Fazla vaktimiz yok Jason. İçinde bulunduğum hapishane gitgide güç kazanıyor. Buradan ufacık bir büyü yapabilmek için bile tam bir ay güç toplamak zorunda kalıyorum. Seni buraya getirmeyi başardım ama artık vaktim daralıyor. Gücüm de azaldı. Bu, seninle son konuşmam olabilir.

"Hapishanede misin?" Jason kılıcını indirmemeye karar vermişti. "Bak, seni tanımıyorum. Hem sahibem falan da değilsin."

Kadın ısrarla, *Beni tanıyorsun*, dedi. *Seni doğduğun günden beri tanıyorum.*

"Seni hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Biliyorum. Çünkü hatırlamaman gerekiyor. Çok uzun bir zaman önce baban öfkemi dindirmek için seni bana hediye etmişti. Sana en sevdiğim ölümlünün ismini vermişti Jason. Sen bana aitsin.

"Dur bakalım," dedi Jason. "Kimseye ait değilim ben."

Artık bana borcunu ödeme vaktin geldi. Hapishanemi bul. Beni azat et yoksa kralları yeraltından çıkıp beni yok edecek. Sen de asla hafızanı geri kazanamayacaksın.

"Beni tehdit mi ediyorsun? Anılarımı sen mi çaldın?"

Gündönümüne kadar vaktin var Jason. Önünde kısacık dört gün daha var. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Karalara bürünmüş kadın gözden kayboldu ve duman leoparın ağzının içine girdi.

Zaman bir kez daha işlemeye başladı. Seymour'un kükremesi sanki boğazına kılçık kaçmış gibi öksürüğe dönüştü. Şömine yanmaya, atari makinesi biplemeye başladı. Kheiron "–seni buraya getirmiş olabilir?" dedi.

"Muhtemelen dumanların arasında beliren kadın," dedi Jason.

Kheiron şaşkınlıkla ona baktı. "Sen az önce oturmuyor muydun? Neden kılıcını çektin?"

"Bunu size söylemek istemezdim ama," dedi Jason, "sanırım leoparınız az önce bir tanrıça yuttu."

Jason sentora zamanın nasıl donduğunu ve Seymour'un ağzından nasıl kara dumanlar çıktığını anlattı.

"Hay aksi," dedi Kheiron. "İşte bu her şeyi açıklıyor."

"Bana da açıklasanız nasıl olur?" dedi Jason. "Lütfen."

Kheiron başka bir şey söyleyemeden verandadan ayak sesleri yükseldi. Ön kapı ardına kadar açıldı. İçeri Annabeth'le kızıl saçlı başka bir kız girdi. Piper'ı da peşlerinden sürüklüyorlardı. Piper'ın başı sanki baygınmış gibi göğsüne sarkmıştı.

Jason yanlarına koşup "Neler oldu?" dedi. "Nesi var?"

Annabeth sanki koşmaktan tıkanmış gibi nefes nefese "Hera'nın kulübesi," dedi. "Kötü, kehanet."

Kızıl saçlı kız kafasını kaldırınca Jason onun ağladığını fark etti.

Kız yutkundu. "Onu öldürmüş olabilirim."

VIII

JASON

Jason ve kendisini Rachel olarak tanıtan kızıl saçlı kız Piper'ı koltuğa yatırırken Annabeth de içeri koşup bir ilk yardım çantası bulmaya gitti. Piper hala nefes alıyordu ama baygındı. Adeta komaya girmiş gibiydi.

"Onu iyileştirmemiz gerek," dedi Jason. "Bunu yapabiliriz, değil mi?"

Piper'ı beti benzi atmış, belli belirsiz nefes alır halde gören Jason onu koruması gerektiğini hissetmişti. Onu tanımıyor olabilirdi. Piper onun kız arkadaşı da olmayabilirdi. Ama Grand Canyon'dan birlikte kurtulmuş, kampa kadar gelmeyi başarmışlardı. Azıcık yanından ayrıldığında da kızcağız bu hale gelmişti.

Kheiron elini Piper'ın alnına dayayıp suratını ekşitti. "Zihni çok güç kaybetmiş," dedi. "Rachel, neler oldu?"

"Keşke bilebilseydim," dedi Rachel. "Kampa varır varmaz Hera'nın kulübesiyle ilgili bir şey hissettim. İçeri girdikten sonra Annabeth'le Piper geldi. Önce biraz konuştuk, sonra... Kendimi kay-

betmişim. Annabeth farklı bir sesle konuştuğumu söyledi."

"Yeni bir kehanette mi bulundun?" diye sordu Kheiron.

"Hayır. Kehanette bulunacağım zaman Kahin'in ruhu içime yerleşir. Bunun nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorum. Bu, uzaktan benim aracılığımla konuşmaya çalışan bir güç gibiydi."

Annabeth elinde deri bir keseyle koşarak içeri girdi. Hemen Piper'ın yanına çömeldi. "Kheiron, orada neler olmuş olabilir?" dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Rachel kehanette bulunurken sesinin nasıl çıktığını biliyorum. Ama bu sefer sesi farklıydı. Yaşlı bir kadın gibi konuşuyordu. Piper'ın omuzlarını kavrayıp onu..."

"Bir hapishaneden kurtarmasını mı istedi?" diye cümlesini tamamladı Jason.

Annabeth ona bakakaldı. "Evet, nereden bildin?"

Kheiron kötülüklere karşı korunmak istermiş gibi üç parmağını kalbinin üstüne götürdü. "Jason, onlara olanları anlat. Annabeth, sen de bana ilk yardım çantasını ver."

Jason onlara odada nasıl her şeyin donduğunu, karalar giymiş bir kadının nasıl dumanlar arasından çıkıp onun sahibesi olduğunu iddia ettiğini anlatırken Kheiron, Piper'ın ağzına bir ilaç şişesinden birkaç damla akıttı.

Kheiron bunu yaptıktan sonra kimseden çıt çıkmadı. Bu durum Jason'ın kendisini daha da huzursuz hissetmesine neden oldu.

"Bu tür şeyler sık sık olur mu?" dedi. "Yani, doğaüstü güçleri olan suçlular onları hapishaneden çıkarmanızı isterler mi?"

"Demek sahiben olduğunu söyledi," dedi Annabeth. "Yani, tanrı ebeveynlerinden biri olduğunu iddia etmedi."

"Evet, *sahibem* olduğunu söyledi. Bir de babamın hayatımı ona bağışladığını söyledi."

Annabeth kaşlarını çattı. "Hiç böyle bir şey duymamıştım. Şu kanyondaki fırtına ruhunun da ona emir veren birisi için çalıştığını söylemiştin, değil mi? Acaba seni korkutmaya çalışan bu kadın aynı kişi olabilir mi?"

"Sanmam," dedi Jason. "Kadın düşmanım olsaydı benden yardım ister miydi? O bir yerde tutsak. Düşmanların gitgide güçlenmesinden korkuyor. Gündönümünde yeraltından bir kralın çıkacağını–"

"Lütfen Kronos olmasın," dedi Annabeth, Kheiron'a dönüp. "Lütfen, bana onun Kronos olmadığını söyleyin."

Sentor perişan haldeydi. Piper'ın bileğini tutmuş nabzını ölçüyordu.

Nihayet "Hayır, o Kronos değil," dedi. "O tehlike geçti ama..."

"Ama ne?" dedi Annabeth.

Kheiron ilaç şişesinin ağzını kapatıp "Piper'ın dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Bunu sonra konuşuruz."

"Şimdi konuşalım," dedi Jason. "Efendim, Bay Kheiron, en büyük tehdidin yaklaşmakta olduğunu söylediniz. Bir 'son bölümden' söz ettiniz. Bir Titan ordusundan daha kötü bir şeyden bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

Rachel cılız bir sesle "Eyvah," dedi. "Eyvahlar olsun. O kadın Hera'ydı. Tabii ya! Onun kulübesindeydik ve onun sesini duyduk. Tam o sırada Jason'a da görünmüş olmalı."

Annabeth, Seymour'dan da pis bir biçimde hırlayarak "Hera mı?" dedi. "Seni ele geçiren o muydu? Piper'ı o mu bu hale getirdi yani?"

"Galiba Rachel haklı," dedi Jason. "Kadın gerçekten de bir tanrıçaya benziyordu. Bir de üstünde keçi postundan bir pelerin vardı. Bu, Juno'nun sembolü değil miydi?"

Annabeth ters ters "Öyle mi?" dedi. "Böyle bir şey duyduğumu

hiç hatırlamıyorum."

Kheiron gönülsüzce başını salladı. "Juno, Hera'nın Romalı adı," dedi. "Üstündeki pelerin de onun savaş kıyafeti. Keçi postundan yapılmış pelerin Romalı askerlerin sembolüdür."

"Yani, Hera tutsak mı?" dedi Rachel. "Bunu Tanrıların Kraliçesi'ne kim yapmış olabilir?"

Annabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kimin yaptığını bilmem ama belki de onlara teşekkür etmeliyiz," dedi. "Hera'nın çenesini kapatmayı başarırlarsa..."

"Annabeth, o Olimposlulardan biri," dedi Kheiron uyarır gibi. "Birçok açıdan Hera tanrıların ailesini bir arada tutan kişi. Eğer gerçekten de tutsak alınmışsa ve ölüm tehlikesi altındaysa bu durum tüm dünyayı temelinden sarsabilir. En iyi zamanlarda bile tehlikede olan Olimpos'un tüm dengesini alt üst edebilir. Hera, Jason'dan yardım istediyse..."

"Pekala," diye homurdandı Annabeth. "Ama Titanlar bir tanrıyı tutsak alsalardı bunu bilirdik, değil mi? Birkaç sene önce Atlas, Artemis'i yakalamıştı. Hem eski öykülerde tanrılar sürekli olarak birbirlerine tuzak kurarlar. Ama bir Titan'dan da kötü olabilecek..."

Jason leoparın kafasına baktı. Seymour sanki tanrıçanın tadı mamadan çok daha lezzetliymiş gibi dudaklarını şapırdatıyordu. "Hera son bir aydır hapishaneden kaçmaya çalıştığını söyledi."

"Olimpos da tam bir aydır kapalı," dedi Annabeth. "Demek tanrılar kötü bir şeyler olup bittiğinin farkındalar."

"İyi de neden beni buraya getirmek için onun gücünü kullansınlar?" dedi Jason. "Hera hafızamı sildi, beni Wilderness Okulu gezisine yolladı, sonra da rüyanda sana görünüp beni oradan almanı söyledi. Neden bu kadar önemliyim? Neden diğer tanrılara bir acil durum mesajı yollayıp onu kurtarmalarını istemedi?"

"Tanrılar istediklerini yeryüzünde yapabilmeleri için kahramanlara ihtiyaç duyar," dedi Rachel. "Öyle değil mi? Çünkü kaderleri melezlerle birlikte örülmüştür."

"Haklısın," dedi Annabeth. "Ama Jason da haklı. Hera neden onu seçti? Neden hafızasını sildi?"

"Bu olayın Piper'la da bir bağlantısı olmalı," dedi Rachel. "Hera ona da *Beni azat et*, dedi. Annabeth, bence tüm bunlar Percy'nin kayboluşuyla da ilgili."

Annabeth gözlerini Kheiron'a dikti. "Neden bu kadar sessizsin Kheiron?" diye sordu. "Neyle karşı karşıyayız?"

Yaşlı sentor son birkaç dakikada on sene yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşmişti. "Bak canım," dedi. "Ne yazık ki bu konuda size yardım etmem mümkün değil. Çok özür dilerim."

Annabeth şaşkınlıkla gözlerini kırpıp "Bugüne dek benden asla bir şey saklamadın," dedi. "Büyük kehaneti bile..."

"Çalışma odamda olacağım," dedi Kheiron. Sesi kederliydi. "Yemekten önce biraz düşünmem gerek. Rachel, Piper'a dikkat et olur mu? İstersen Argus'u çağırıp onu revire götürmesini söyleyebilirsin. Annabeth, Jason'la konuşmalısın. Ona Yunan ve Roma tanrılarını anlat."

"Ama–"

Sentor tekerlekli sandalyesinde arkasını döndüğü gibi uzaklaştı. Annabeth'in öfkeden gözleri yaşarmıştı. Yunanca bir şeyler homurdandı. Jason bunun sentorlarla ilgili pek de hoş bir şey olmadığı hissine kapıldı.

"Üzgünüm," dedi Jason. "Burada olmam... Bilmiyorum, sanırım buraya gelerek işleri berbat ettim. Kheiron bir konuda yeminli olduğunu ve konuşamayacağını söyledi."

"Ne yemini?" dedi Annabeth. "Onu hiç öyle görmemiştim. Hem neden sana tanrıları anlatacakmışım?"

Sonra sustu. Jason'ın masanın üstünde duran kılıcını görmüştü. Sanki kılıç kızgın olabilirmiş gibi çekinerek kılıca dokundu.

"Bu altın mı?" diye sordu. "Bunu nerden aldığını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Daha önce de dediğim gibi, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Annabeth sanki aklına son bir çare gelmiş gibi başını salladı. "Kheiron bize yardım edemiyorsa biz de başka bir yol buluruz," dedi. "Yani on beşinci kulübeye gitmemiz gerek. Rachel, Piper'a göz kulak olur musun?"

"Tabii," dedi Rachel. "Size bol şanslar."

"Bir dakika," dedi Jason. "On beşinci kulübede ne var?"

Annabeth ayağa kalktı. "Hafızanı geri getirmenin bir yolu."

Birlikte yeşillik alanın güney batı köşesindeki yeni kulübelere doğru yürümeye başladılar. Kulübelerden bazıları parlayan duvarları ya da ışıl ışıl meşaleleriyle epey gösterişliydi ama on beşinci kulübe o kadar da muhteşem değildi. Çamurla sıvanmış sazdan duvarları ve hasır çatısıyla tıpkı bir kır evini andırıyordu. Kapısında kırmızı çiçeklerden bir çelenk asılıydı. Jason bunların gelincik olduğunu düşündü ama bunu nereden bildiğinden emin değildi.

"Burası ebeveynlerimden birinin kulübesi olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıt verdi Annabeth. "Burası uyku tanrısı Hypnos'un kulübesi."

"O halde neden–"

"Çünkü hiçbir şey hatırlamıyorsun. Hafıza kaybın konusunda sana yardım edebilecek birisi varsa o da Hypnos."

Akşam olmasına, yemek vakti gelmesi rağmen içeride üç çocuk

yatak örtülerini üstlerine çekmiş, mışıl mışıl uyuyordu. Şömineden yayılan sıcaklık içerisini ısıtmıştı. Şöminenin üstünde bir ağaç dalı asılıydı ve dalın her bir ince dalından da teneke kaselere beyaz bir sıvı akıyordu. Jason bunun ne olduğunu anlamak için parmağını uzatıp sıvıyı yoklamak istedi ama sonra bir şey yapmamaya karar verdi.

Bir yerden hafif bir keman sesi geliyordu. İçerisi yeni yıkanmış çamaşır gibi kokuyordu. Kulübe o kadar rahat ve huzurluydu ki Jason göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. İçinden bir yere kıvrılıp şekerleme yapmak geçti. Çok yorgun olduğunu hissetti. Odada üstünde kuş tüyü yastıklar, tertemiz çarşaflar ve pofuduk yatak örtülerinin bulunduğu bir sürü boş yatak vardı.

Annabeth onu dürterek "Kendine gel," dedi.

Jason gözlerini kırpıştırdı. Dizlerinin boşaldığını hissetti.

"On beşinci kulübeye gelen herkes böyle olur. Bana sorarsan burası Ares kulübesinden de tehlikeli bir yer. En azından orada mayınların nerede olduğunu zamanla öğreniyorsun."

"Mayın mı?!"

Annabeth uyuyan çocuklardan en yakındakinin yanına gidip onu omuzlarından sarstı. "Clovis! Uyan!"

Çocuk tıpkı bir buzağıya benziyordu. Kocaman bir kafası, sapsarı gür saçları, belirgin yüz hatları ve kalın mı kalın bir boynu vardı. Tıknaz sayılırdı ama kolları sanki hayatında bir yastıktan daha ağır bir şey kaldırmamış gibi incecikti.

Annabeth çocuğu biraz daha sert bir biçimde sarsarak "Clovis!" dedi. Çocuk uyanmayınca da alnına beş-altı kez hafifçe vurdu.

Clovis gözlerini kırpıştırarak yatakta doğruldu. "Ne, ne var?" diye sızlandı. Ağzını ardına kadar açarak esnedi. Bunu gören Annabeth'le Jason da esnediler.

"Kes şunu!" dedi Annabeth. "Yardımına ihtiyacımız var."

"Ama uyuyordum."

"Sen *her zaman* uyuyorsun zaten."

"İyi geceler."

Clovis tekrar uykuya dalmadan Annabeth yastığı başının altından çekiverdi.

"Ama bu haksızlık," diye mırıldandı Clovis. "Yastığımı geri ver."

"Önce bize yardım et," dedi Annabeth. "Sonra uyursun."

Clovis içini çekti. Nefesi ılık süt gibi kokuyordu. "Tamam. Sorun ne?"

Annabeth ona Jason'ın sorununu anlattı. Clovis'in uykuya dalmasını engellemek için arada bir parmaklarını Clovis'in burnunun dibinde şaklatmak zorunda kaldı.

Clovis duydukları karşısında heyecanlanmış olmalıydı ki Annabeth her şeyi anlattıktan sonra uykuya dalmadı. Doğrulup gerindi, sonra da Jason'a baktı. "Demek hiçbir şey hatırlamıyorsun, ha?"

"Hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum ama bunlar daha çok hissettiğim şeyler gibi," dedi Jason.

"Ne gibi?"

"Ne bileyim, bir kere burada olmamam gerektiğini biliyorum. Kampta olmamalıyım. Tehlikedeyim."

"Hmm. Gözlerini yum."

Jason, Annabeth'e baktı ama o tamam der gibi başını salladı.

Jason odadaki yataklardan birinde sonsuza dek uyuyakalacağından endişe ediyordu ama gözlerini yumdu. Kapkara bir göle dalıyormuş gibi düşünceleri bulanıklaştı.

Sonra gözlerinin aniden açıldığını hissetti. Şöminenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Clovis'le Annabeth de yanına çömelmişlerdi.

Clovis "...ciddi bence," diyordu.

"Neler oldu?" dedi Jason. "Ne kadar–"

"Sadece birkaç dakika uyudun," dedi Annabeth. "Ama çok tuhaftı. Neredeyse eriyip gidecektin."

Jason onun bunu *mecazi* anlamda söylediğini umdu ama Annabeth'in ifadesi son derece ciddiydi.

"Genellikle," dedi Clovis, "anılar belirli bir neden yüzünden silinir. Tıpkı rüyalar gibi silikleşirler. Normal şartlar altında iyi bir uyku çektiğinde hafızanı geri getirebilmem gerekir. Ama..."

"Lethe mi?" dedi Annabeth.

"Hayır," diye yanıt verdi Clovis. "Lethe bile değil."

"Lethe mi?" dedi Jason.

Clovis şöminenin üstünde duran, her yanından süt beyazı damlalar akan dalı işaret etti. "Yeraltındaki Lethe Nehri'nden söz ediyoruz," dedi. "Bu nehir anıları siler ve zihni kalıcı bir biçimde boşaltır. Bu, Yeraltından alınmış ve Lethe Nehri'ne batırılmış bir kavak ağacı dalı. Kavak ağacı, babam Hypnos'un sembolüdür. Lethe pek de yüzmek isteyeceğin türden bir nehir değildir."

Annabeth evet manasında başını salladı. "Percy bir keresinde oraya gitmişti. Bana nehrin bir Titan'ın bile zihnini silecek kadar etkili olduğunu söylemişti."

Jason dala dokunmadığına sevindi. "Ama... bunun benimle bir ilgisi yok, değil mi?"

"Yok," dedi Clovis. "Zihnin tamamen silinmemiş. Anıların da derinlere gömülmemiş. Birisi onları *çalmış*."

Şömineden çıtırtı geldi. Lethe Nehri'ne batırılan daldan şöminenin üstünde duran kaselere damlalar akıyordu. Odadaki bir diğer Hypnos kampçısı uykusunda bir ördekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Çalınmış mı?" dedi Jason. "Nasıl?"

"Bir tanrı yapmış olmalı," dedi Clovis. "Bunu yapacak güç ancak bir tanrıda bulunabilir."

"Bunu biz de biliyoruz," dedi Jason. "Bunu yapan Juno'ydu. Ama bunu neden ve nasıl yaptı?"

Clovis ensesini kaşıdı. "Juno mu?"

"Hera demek istiyor," diye araya girdi Annabeth. "Jason nedense tanrıların Romalı adlarını kullanmayı seviyor."

"Hmm," dedi Clovis.

"Sorun ne?" diye sordu Jason. "Bunun bir önemi var mı?"

Clovis tekrar "Hmm," deyince Jason onun horladığını fark etti.

"Clovis!" diye bağırdı.

Clovis gözlerini açıp "Ha? Ne?" dedi. "Yastıklardan söz ediyorduk, değil mi? Yok, konu tanrılardı. Tamam, şimdi hatırladım. Yunanlar ve Romalılar. Tabii ki önemli olabilir."

"Ama onlar aynı tanrılar," dedi Annabeth. "Sadece adları farklı."

"Tam olarak değil," dedi Clovis.

Jason pür dikkat öne eğildi. "Tam olarak değil demekle ne demek istiyorsun?"

Clovis esnedi. "Şey... Bazı tanrılar sadece Romalıdır. Janus ya da Pompona gibi. Ama medeniyet Roma'ya geçtikten sonra değişen tek şey bazı önemli Yunan tanrılarının adları olmadı. Görünüşleri de değişti, özellikleri de. Hatta bazılarının kişilikleri biraz daha farklı bir hale bile geldi."

Annabeth "Ama..." dedi ve sustu. "Tamam, belki de insanlar yüzyıllar boyunca tanrılar hakkında farklı görüşlere sahip olmuşlardır. Bu durum tanrıların kim olduğunu değiştirmez ki."

"Tabii ki değiştirir." Clovis uykuya dalmak üzereydi. Jason parmaklarını şaklattı.

"Geliyorum anne!" diye bağırdı Clovis. "Yani... Hah, tamam, uyandım. Neyse, kişiliklerden söz ediyorduk. Tanrılar, içinde yaşadıkları toplumu yansıttıklarından değişebilirler. Bunu sen de bili-

yorsun Annabeth. Yani Zeus bugünlerde özel dikilmiş takım elbiselerden, realite şovlardan ve Manhattan'ın Doğu yakasında, 28. Sokak'taki Çin lokantasından hoşlanıyor olabilir, öyle değil mi? Romalılar döneminde de aynı şey söz konusuydu. Tanrılar önce Yunan olsalar da oraya gittikten sonra Romalı gibi yaşamaya başladılar. Roma büyük bir imparatorluktu, yüzyıllar boyu ayakta kaldı. Tabii, bu yüzden tanrıların Romalı özellikleri de kişiliklerinin önemli bir parçasını yansıtır oldu."

"Çok mantıklı," dedi Jason.

Annabeth şaşkın şaşkın başını salladı. "Peki, bunları nereden öğrendin Clovis?" diye sordu.

"Ben mi? Zamanımın büyük bir bölümü rüya görerek geçiyor. Rüyalarımda sürekli şekil değiştiren tanrıları görüyorum. Bildiğin gibi rüyalar akışkandır. Sürekli kişilik değiştirerek aynı anda birden fazla yerde bulunmak mümkün. Aslında rüya görmek bir tanrı olmak bir gibi bir şey. Örneğin geçenlerde rüyamda bir Michael Jackson konseri izliyordum. Bir de baktım ki Michael Jackson'la aynı sahnedeyim, düet yapıyoruz. Ama "The Girl is Mine" şarkısının sözlerini bir türlü hatırlayamadım. Resmen yerin dibine geçtim..."

Annabeth, "Clovis!" diye çocuğun lafını kesti. "Roma'ya geri dönsek?"

"Pekala, Roma'ya geri dönelim. Tanrılara Yunan adlarıyla hitap ediyoruz çünkü asıl adları Yunanca. Ama Romalı adlarıyla hitap etmek aynı tanrılardan söz ettiğimiz anlamına gelmez. Tanrılar Roma'da daha savaşçıl kişiliklere büründüler. Ölümlülerle pek kaynaşmadılar. Çok daha sert mizaçlı, daha güçlü tanrılar oldular. Ne de olsa bir imparatorluğun tanrıları olmuşlardı."

"Bu halleriyle karanlık yönleri daha mı çok ortaya çıktı?" diye sordu Annabeth.

"Tam olarak öyle denemez," dedi Clovis. "Romalı tanrılar disiplini, şerefi, gücü–"

"Bunlar kötü özellikler değil ki!" dedi Jason. Nedense içinden Romalı tanrıları savunmak gelmişti. Ama neden böyle hissettiğini bilmiyordu. "Yani, disiplin önemli bir şey, değil mi? Roma İmparatorluğu bu sayede yüzyıllar boyu ayakta kalmadı mı?"

Clovis dikkatle onu süzdü. "Haklısın," dedi. "Ama Romalı tanrılar pek de dostane tipler değildi. Örneğin babam Hypnos... Yunan döneminde uyumaktan başka bir şey yapmamış. Ama Roma döneminde ona Somnus derlermiş. İş başında dikkatle çalışmayan kişileri öldürmekten hoşlanırmış. İnsanlar azıcık dalacak olsunlar, güm! Bu insanlar bir daha asla uyanmazlarmış. Babam Aeneas'ın Truva'ya yelken açan dümencilerini de öldürmüş."

"İyi bir adammış desene," dedi Annabeth. "Ama tüm bunların Jason'la ne alakası olduğunu hala anlayamadım."

"Ben de," dedi Clovis. "Ama Hera hafızanı çaldıysa umarım bunu Juno gibi değil de Hera gibi yapmıştır. Artık uyuyabilir miyim?"

Annabeth kaselerin içine damlayan Lethe suyuna baktı. O kadar endişeli görünüyordu ki Jason bir an onun rahatlamak için sudan içmeyi düşündüğünü sandı. Annabeth aniden ayağa kalıp Clovis'e yastığını fırlattı. "Teşekkürler Clovis," dedi. "Yemekte görüşürüz."

Clovis "Yemeği odaya yollasalar olmaz mı?" dedi ve mahmur mahmur yatağına yöneldi. "İçimden... Horrrrrrr..." dedi ve poposu yukarı kalkık vaziyette yatağına düşüp suratını yastığına gömdü.

"Boğulmaz, değil mi?" diye sordu Jason.

"Merak etme, bir şey olmaz," dedi Annabeth. "Ama senin başının büyük bir belada olduğunu düşünmeye başladım doğrusu."

IX

PIPER

Piper rüyasında babasıyla geçirdiği son günü gördü.

Kaliforniya'daki Big Sur bölgesine yakın bir kumsaldaydılar. Sörf yapmışlar, sonra dinlenmek için mola vermişlerdi. O sabah o kadar güzel geçmişti ki Piper bir şeylerin ters gideceğinden emindi. Ya yanlarına kudurmuş bir grup paparazzi gelecekti ya da bir köpekbalığı saldırısına uğrayacaklardı. Şansı hayatta yaver gitmezdi, bugün de gitmeyecekti.

Ancak o ana dek iki tane mükemmel dalga yakalamışlardı. Hava bulutluydu ve sahilde in cin top oynuyordu. Babası kimsenin bilmediği bu yeri bulmuş, okyanus manzaralı bir villa *ile* hemen yanındaki villaları kiralamıştı. Her nasılsa orada olduğunu herkesten gizlemeyi başarmıştı. Ancak burada uzun süre kalacak olursa Piper fotoğrafçıların onu eninde sonunda bulacağını biliyordu. O güne dek hep bulmuşlardı.

"Harika bir iş çıkardın Pipes!" dedi babası. O meşhur gülümsemesi vardı yüzünde: bembeyaz dişler, gamzeli bir çene, kadınları

baştan çıkaran ve vücutlarına silinmez keçeli kalemle imza atmasını istemelerine yol açan, koyu renk gözlerindeki o muzip parıltı (*Bu ne ya*, derdi Piper böyle durumlarda, *bu ne saçmalık*). Babasının kısa kesilmiş siyah saçları tuzlu suyla parıldıyordu. "Sörf tahtasının üstünde giderek daha iyi duruyorsun," dedi.

Piper bunu duyunca çok sevindi ama babasının bunları nezaketen söylediğini düşündü. Sörf yapmaya her kalkıştığında, kendisini hala dalgaların arasında buluyordu. Sörf tahtasının üstünden düşmek de ayrı marifetti. Babasıysa doğuştan sörfçüydü ama bu hiç de mantıklı değildi. Çünkü Oklahoma'da, okyanustan kilometrelerce uzakta yaşayan yoksul bir ailenin çocuğu olarak gelmişti dünyaya. Ama dalgalarla arası çok iyiydi. Piper babasıyla vakit geçiriyor olmasa sörfü çoktan bırakırdı. Başka türlü birlikte vakit geçirmelerine olanak yoktu.

Babası, Şef Arno'nun hazırladığı piknik sepetine elini daldırıp "Sandviç ister misin?" diye sordu. "Bakalım sepette neler varmış. Hah, işte Piper'a özel bir şey. Fındık ezmeli ve reçelli sandviç."

Piper midesi yemek yiyemeyecek kadar bulandığı halde sandviçi aldı. Her zaman fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yerdi. Bir kere vejetaryendi. Chino bölgesindeki mezbahanın yanından geçtiklerinden beri öyleydi. Mezbahadan yayılan koku midesini alt üst etmişti. Ama vejetaryen olmasının başka bir nedeni daha vardı. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç, sıradan bir insanın yiyeceği türden bir şeydi. Piper bazen sandviçi, basit bir kürdanla tutturmak yerine altın renkli parlak bir kağıda sarmaktan hoşlanan özel Fransız şefin değil de babasının yaptığını hayal ederdi.

Hayatındaki hiçbir şey sıradan olamaz mıydı? Babasının ona aldığı o şık giysileri, meşhur tasarımcıların ayakkabılarını, kuaför randevularını bu yüzden reddetmiyor muydu? Saçını plastik oyun-

cak makaslarla kesiyor, özellikle dağınık bırakıyordu. Eski püskü bir çift koşu ayakkabısı, blucin, tişört ve ta ne zamandan kalan yıpranmış bir kayak montu giymeyi tercih ederdi.

Babasının ona yolladığı o züppe özel okullardan da nefret ederdi. Sürekli olarak okullardan atılmaya çalışıyordu ama babası ona hep başka okullar ayarlıyordu.

Önceki gün Piper hayatının en büyük soygununu yapmıştı. 'Ödünç aldığı' o BMW'yi araba galerisinden öylece alıp gitmişti. Ancak babasının dikkatini çekmek için her seferinde daha da büyük bir numara çekmesi gerekiyordu.

Şimdiyse önceki gün yaptığına pişmandı. Ama babası henüz olanları bilmiyordu.

Piper arabayı alıp kaçtığını ona o sabah söylemeye niyetliydi. Fakat babası bu sürpriz geziyi ayarlamıştı ve Piper da her şeyi berbat etmek istememişti. Kim bilir kaç aydır ilk defa birlikte vakit geçirebiliyorlardı. En son yaklaşık üç ay önce görüşmüşlerdi.

Babası ona bir içecek uzatıp "Bir sıkıntın mı var?" diye sordu.

"Baba, sana söylemem gereken–"

"Bir dakika Pipes. Yüzünde ciddi bir ifade var. Acaba Herhangi Üç Soru Oyunu'nu mu oynasak?"

Bu oyunu senelerdir oynarlardı. Babası oyun sayesinde onunla mümkün olan en kısa zaman diliminde iletişim kuruyordu. Birbirlerine üç soru soruyorlardı. Hiçbir kısıtlama olmaksızın sordukları bu sorulara dürüstçe yanıt vermek zorundaydılar. Babası diğer zamanlarda onu rahat bırakmaya söz vermişti. Tabii bu onun için hiç de zor bir şey değildi çünkü her dakika Piper'ın yanında değildi.

Piper birçok gencin annesi ya da babasıyla bu tür bir oyun oynamanın ne kadar dehşet verici bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordu ama o bu oyunu severdi. Oyun tıpkı sörf yapmak gibiydi.

Kolay değildi ama bu oyunu oynadıklarında Piper'a bir babası *varmış* gibi gelirdi.

"İlk soru," dedi Piper. "Annem."

Bunu sorması şaşırtıcı değildi. Annesiyle ilgili soruları sık sık sorardı.

Babası pes etmiş gibi omuzlarını silkti. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsun Piper? Sana daha önce de söyledim, annen ortadan kayboldu. Nedenini ya da nereye gittiğini bilmiyorum. Annen sen doğduktan sonra sırra kadem bastı. Ondan bir daha hiç haber almadım."

"Sence hala hayatta mıdır?"

İşte bu adil bir soru değildi. Babasının bunun yanıtını bilmediğini söylemeye hakkı vardı. Ama Piper yine de onun ne diyeceğini duymak istiyordu.

Babası bakışlarını dalgalara çevirdi.

Nihayet, "Büyükbaban Tom bana gün batımının sonuna doğru yürüdüğümde Hayalet Kasabası'na varacağımı ve ölülerle konuşabileceğimi söylerdi," dedi. "Çok uzun zaman önce, insanların ölüleri geri getirdiklerini ama sonra insanoğlunun her şeyi mahvettiğini anlatırdı. Neyse, bu uzun bir hikaye."

"Yunanlıların Ölüler Diyarı gibi," dedi Piper. "Orası da batıdaydı. Orfeus örneğin karısını geri getirmeye çalışmıştı?"

Babası evet manasında başını salladı. Bir sene önce, bir Antik Yunan tanrısı olarak ilk önemli rolünü oynamıştı. Piper ona mitolojik öyküleri araştırmasına yardım etmişti. İnsanların taşa dönüştürüldükleri ve lav göllerinin içine atılıp kaynatıldıkları öyküler okumuşlardı. Bu öyküleri okurken birlikte çok eğlenmişlerdi. Piper hayatının o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bir süre kendini babasına yakın hissetmişti ama her şey gibi bu da son-

suza dek sürmemişti.

"Yunanlılarla Kızılderililer arasında birçok benzerlik var," dedi babası. "Büyükbaban bizi şimdi batı topraklarının en ucunda otururken görseydi ne düşünürdü biliyor musun? Büyük bir ihtimalle hayalet olduğumuzu."

"Yani sen bu öykülere inanıyor musun? Annemin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Babasının gözleri parıldadı ama Piper onun ne kadar hüzünlendiğinin farkındaydı. Kadınlar babasına bu yüzden bayılıyorlardı. Babası dışarıdan bakıldığında kendine güvenen ve sert mizaçlı biri gibi görünüyordu ama gözlerinde öyle büyük ve derin bir keder vardı ki. Kadınlar bunu fark eder etmez nedenini merak etmeye başlıyorlardı. Onu ne kadar teselli etmeye çalışsalar da babası asla teselli olmuyordu. Piper'a bunun bir Kızılderili özelliği olduğunu söylemişti. Nesiller boyu acı çektikleri için hepsinin içinde büyük bir karanlık vardı. Ama Piper nedense bunun başka bir nedeni olduğunu düşünüyordu.

"O öykülere inanmıyorum," dedi babası. "Anlatması çok keyifli ama gerçekten Hayaletler Kasabası'na, hayvanların ruhlarına ya da Antik Yunan tanrılarına inanıyor olsaydım, sanırım geceleri gözüme bir damla uyku girmezdi. Hep suçlayacak birini arar dururdum."

Şöhrete ve onu iyileştirecek paraya kavuşmadan önce Büyükbaba Tom'un akciğer kanserine yakalanıp hayatını kaybetmesinde... Hayatta en çok sevdiği kadının, yani karısının bir veda mektubu bile bırakmadan onu minicik bir bebekle baş başa bırakıp ortadan kaybolmasında... Bütün bunlarda suçlayacak biri arayacaktı babası. Evet, artık çok başarılı bir adamdı ama hala mutlu değildi.

"Onun hayatta olup olmadığını bilmiyorum," dedi en sonunda.

"Kim bilir, belki gerçekten de Hayalet Kasabası'nda olabilir, Piper. Onu geri getirmenin hiçbir yolu yok. Buna inanmasaydım... Sanırım yaşayamazdım."

Tam arkalarında bir araba durdu ve kapısı açıldı. Gelen kişiyi görünce Piper'ın keyfi kaçtı. Jane her zamanki gibi bir döpiyes ve topuklu ayakkabılar giymiş, elinde bilgisayarıyla kumlara bata çıka yanlarına geliyordu. Suratında kısmen sinir olmuş, kısmen de zafer kazanmış gibi bir ifade vardı. Piper onun polisle konuştuğunu anlamıştı.

Piper içinden, *Lütfen yere kapaklan*, diye dua etmeye başladı. *Eğer bana yardımcı olabilecek bir hayvan ruhu ya da Yunan tanrısı varsa, n'olur Jane yüz üst yere kapaklansın. Kalıcı bir zarar görmesin ama bugün beni rahat bıraksın, olur mu?*

Ama Jane yürümeye devam etti.

Piper hemen "Baba," dedi, "dün bir şey oldu..."

Ama babası Jane'i çoktan görmüştü. Suratına ciddi bir ifade takınmıştı. Ciddi bir durum olmasa Jane ta buraya kadar gelmezdi. Ya bir stüdyo amiri aramıştı ya rol alacağı projelerden biri iptal edilmişti ya da Piper yine bir işler karıştırmıştı.

"Pipes, sonra konuşuruz," dedi babası. "Bakalım Jane ne istiyormuş. Nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, Piper, Jane'in nasıl bir kadın olduğunu gayet iyi biliyordu. Babası da tıpkı Jane gibi kumlara bata çıka yürümeye başladı. Piper konuşulanları duyamıyordu ama zaten duymasına gerek de yoktu. İnsanların suratından ne olup bittiğini şıp diye anlardı. Jane babasına çalınan arabayla ilgili detayları anlatmaya başlamıştı. Arada sırada sanki Piper halıya kaka yapan iğrenç bir evcil hayvanmış gibi onu işaret ediyordu.

Kadının anlattıklarını dinleyen babasının beti benzi atmış, keyfi

fena halde kaçmıştı. Jane'e olduğu yerde beklemesini işaret etti ve Piper'ın yanına geldi. Piper babasının gözlerindeki o ifadeye tahammül edemiyordu. Babası ona olan güveni sarsılmış gibi bakıyordu.

"Bana bir çaba göstereceğine söz vermiştin Piper."

"Baba, o okuldan nefret ediyorum. Yapamıyorum. Sana BMW'yle ilgili her şeyi anlatacaktım, ama–"

"Seni okuldan atmışlar. Bir araba mı çaldın Piper? Önümüzdeki sene on altı yaşına basacaksın. Sana dilediğin zaman dilediğin arabayı alabilirdim. Bunu nasıl–"

"Bence *Jane bana bir araba alabilirdi* desek daha doğru olur," dedi Piper. Elinde değildi, içinde biriken öfke bir anda ortaya çıkmıştı. "Baba, bir kez olsun beni dinle. Beni o aptal üç soruyu sormanı beklemek zorunda bırakma. Sıradan bir okula gitmek istiyorum. Beni veliler için düzenlenen gecelere Jane'in değil, senin götürmeni istiyorum. Ya da ne bileyim, bırak, evde eğitim alayım! Antik Yunan'la ilgili okuduklarımızdan o kadar çok şey öğrendim ki. Bunu her zaman yapabiliriz! Birlikte–"

"Sakın yaptıklarını bana mal etmeye kalkma," dedi babası. "Elimden geleni yapıyorum Piper. Bu konuşmayı daha önce de defalarca yaptık."

Hayır, diye geçirdi içinden Piper. *Bu konuşmayı hep yarıda kestin. Senelerdir tek yaptığın bu.*

Babası içini çekti. "Jane polisle görüşmüş ve bir anlaşmaya varmış," dedi. "Araba galerisi bize dava açmayacak ama sen Nevada'daki bir yatılı okula gideceksin. Bu okul... Ciddi sorunları olan çocuklara eğitim veriyormuş."

Piper titrek bir sesle "Tabii, sorunlu olduğumu biliyorum," dedi. "Hatta sorunun ta kendisiyim."

"Piper... Bana çaba göstereceğine dair söz vermiştin. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Elimden başka bir şey gelmiyor."

"Ne yaparsan yap, yeter ki kendin yap! Her şeyi Jane'e yaptırma. Beni o okula yollayamazsın!"

Babası piknik sepetine baktı. Altın renkli kağıda sarılı sandviçine elini bile sürmemişti. O gün tüm öğleden sonralarını sörf yaparak geçirmeyi planlamışlardı ve şimdi her şey berbat olmuştu.

Piper babasının Jane'e boyun eğdiğine inanamıyordu. Bu sefer bunu yapmamalıydı. Onu yatılı okula yollamak gibi önemli bir karara karşı çıkmalıydı.

"Jane'le konuş," dedi babası. "Detayları anlatsın."

"Baba..."

Babası bakışlarını ufka dikti. Sanki ta Hayalet Kasabası'nı görebiliyormuş gibi uzaklara daldı. Piper ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Buz gibi gülümseyen Jane'in yanına gidip uzattığı uçak biletini aldı. Piper, Jane için, o gün yapılacaklar listesinden silinecek sorunlardan biriydi sadece.

Piper'ın rüyası değişti.

Bir gece vakti bir dağın tepesine çıkmış, uzaktaki ışıl ışıl şehir manzarasını izliyordu. Tam önünde bir şenlik ateşi yanıyordu. Mor renkli alevler etrafı aydınlatmak yerine dört bir yanda tuhaf şekilli gölgeler oluşturuyordu ama hava o kadar sıcaktı ki giysilerinin üstünden buharlar yükseliyordu.

"Bu sana ikinci uyarı!" diye kükredi birisi ve yer gök zangırdadı. Piper bu sesi daha önce de rüyalarında duymuştu. Kendini sesin hatırladığı kadar korkunç olmadığına inandırmak istese de başaramadı. Ses hatırladığından da feciydi.

Ateşin ardında, karanlığın arasında kocaman bir surat belirdi.

Surat alevlerin üstünde süzülüyor gibiydi ama Piper onun heyula gibi bir bedenin parçası olduğundan emindi. Surat öyle keskin hatlıydı ki sanki bir kayadan yontularak yapılmıştı. Ham birer elmas gibi görünen ve insanı delip geçen o bembeyaz gözler ve insan kemikleri kullanılarak örülmüş saçlar olmasaydı canlı bile görünmeyebilirdi, bir heykel sanabilirdiniz. Gülünce Piper'ın tüyleri diken diken oldu.

"Sana söyleneni yapacaksın," dedi. "Görevi yerine getireceksin. Dediklerimizi yaparsan belki kurtulabilirsin. Yoksa..."

Ateşin kenarında bir yeri işaret etti. Piper'ın babası baygın haldeydi ve bir kazığa bağlanmıştı.

Piper bağırmaya çalıştı. Babasına seslenmek, garip yaratığa onu serbest bırakmasını söylemek istiyordu ama sesi çıkmıyordu.

"Seni izliyor olacağım," dedi. "Bana hizmet edersen ikiniz de hayatta kalırsınız. Enkelados sözü. Başarısız olursan... Bana bak melez, binlerce senedir uyuyorum. Karnım zil çalıyor. Başarısız olursan karnımı tıka basa doyururum, ona göre."

Kahkahalarla gülmeye başladı. Yer gök bir kez daha inledi. Piper'ın ayaklarının dibinde bir yarık belirdi ve Piper kendini zifiri bir karanlığın içinde buldu.

Uyandığında kendini bir step dansçısı ordusu tarafından çiğnenmiş gibi hissediyordu. Göğsü ağrıyordu, doğru dürüst nefes alamıyordu. Yere uzanıp Annabeth'in ona verdiği hançerin kabzasını kavradı. Katoptris adlı hançer, bir zamanlar Truvalı Helen'e aitti.

Demek Melez Kampı rüya değil, gerçekti.

Birisi "Nasılsın?" diye sordu.

Piper kafasını toparlamaya çalıştı. Bir tarafı beyaz bir perdeyle örtülü, revire benzer bir yerde yatakta yatıyordu. Rachel Dare de-

nen kızıl saçlı kız yanında oturuyordu. Duvarda ağzından bir derece sarkan ve insana rahatsızlık verecek derecede Koç Hedge'e benzeyen bir satir karikatürü vardı. Karikatürün altında *Keçi girmeyen eve doktor girer!* yazıyordu.

"Nerede..." Piper kapıda duran adamı görünce sus pus kesildi.

Adam Kaliforniyalı bir sörfçüyü andırıyordu. Yanık tenli ve sarı saçlıydı, üstünde bir şortla tişört vardı. Bedeninin her yerinde yüzlerce mavi renkli göz vardı. Kolları, bacakları ve suratı gözlerle kaplıydı. Ayaklarında bile sandaletlerinin arasından Piper'a bakan gözler vardı.

"Bu Argus, güvenlik şefimiz," dedi Rachel. "Kampa göz kulak oluyor, anlarsın ya."

Argus evet manasında başını salladı. Çenesindeki gözlerden birini kırptı.

Piper bir kez daha "Nerede..." diyecek oldu ama boğazı fena halde acıyordu.

"Büyük Ev'desin," dedi Rachel. "Burası kamp karargahı olarak kullanılır. Bayıldığında seni hemen buraya getirdik."

"Beni tuttuğunu hatırlıyorum. Sonra Hera'nın sesi..."

"O konuda çok üzgünüm," dedi Rachel. "İnan ki Hera'nın beni ele geçireceğini bilemezdim. Kheiron sana biraz nektar verip iyileştirdi."

"Nektar mı?"

"Tanrıların içeceği. Az miktarlarda verildiği zaman melezleri iyileştirir. İyileştirmediği zaman da, şey, küle çevirir."

"Aman ne hoş."

Rachel öne eğildi. "Gördüklerini hatırlıyor musun?"

Piper bir an için Rachel'ın, rüyasında gördüğü tuhaf yaratıktan söz ettiğini sanıp dehşet içinde kaldı. Sonra Hera'nın kulübesinde

olup bitenlerden bahsettiğini fark etti.

"Tanrıçanın bir sorunu var," dedi. "Sanki bir yerde hapsolmuş gibi bana onu azat etmemi, toprağın bizi yutacağını, ateşli olanın ortaya çıkacağını söyledi. Bir de gündönümünden söz etti."

Tam o sırada bir köşede oturan Argus'un göğsünden tuhaf bir hırıltı yükseldi. Bedenindeki gözler aynı anda titredi.

"Argus'u Hera yaratmıştı," dedi Rachel. "Söz konusu Hera'nın güvenliği olunca Argus biraz hassaslaşır. Onun ağlamaması için elimizden geleni yapıyoruz, son ağladığında her yeri sel basmıştı da."

Argus burnunu çekti. Yatağın yanındaki masadan bir avuç dolusu kağıt mendil alıp bedeninin her yerini kaplayan gözleri silmeye başladı.

Argus dirseklerindeki gözleri silerken Piper ona bakmamaya çalıştı. "Peki, Hera'ya ne olmuş?" diye sordu.

"Emin değiliz," dedi Rachel. "Bu arada Annabeth'le Jason da yanındaydı. Jason başından ayrılmak istemedi ama Annabeth'in aklına bir fikir geldi. Jason'ın hafızasını geri getirebilecek bir şey."

"Bu, bu harika bir haber."

Demek Jason başında beklemişti! Piper bunu göremediği için üzüldü. Ama acaba Jason'ın her şeyi hatırlaması iyi bir şey mi olurdu? Piper hala birbirlerini gerçekten tanıdıklarına inanmak istiyordu. Aralarındaki arkadaşlığın Sis'in bir oyunu olduğunu kabullenemiyordu.

İçinden, *Bırak bunları*, diye geçirdi. Babasını kurtaracaksa Jason'ın ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Jason ondan er ya da geç nefret edecekti. Bir tek o değil, kamptaki herkes ondan nefret edecekti.

Piper belindeki hançere baktı. Annabeth bunun gücü ve itibarı temsil ettiğini, savaşta pek kullanılmadığını söylemişti. Yani hançer

temsili bir şeydi. Tıpkı Piper gibi sahteydi. İsmi de *Katoptris*'ti, ayna. Piper hançeri kınından çıkarmadı çünkü kendi yansımasını hançerin üstünde görmeye tahammül edemeyecekti.

Rachel hafifçe kolunu sıkıp "Endişelenme," dedi. "Jason iyi bir çocuğa benziyor. O da bir öngörü gördü ama seninkine hiç benzemiyor. Hera'nın bu işle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum ama bence Jason'la birlikte çalışman gerekiyor."

Piper iyi bir haber duymuş gibi gülümsedi ama kendini hiç iyi hissetmiyordu. Kampta yapacağı işin ya da görevin tanımadığı insanlarla alakalı olacağını ummuştu. Ama Rachel ona sanki *Müjde!* diyordu. *Hem baban yamyam bir gigant tarafından tutsak alındı hem de hoşlandığın çocuğa ihanet edeceksin! Ne güzel, değil mi?*

"Sakın ağlama," dedi Rachel. "Her şey yoluna girecek."

Piper toparlanmaya çalışarak gözlerini sildi. Genellikle böyle ağlayıp zırlamazdı, aslında zayıf mizaçlı birisi değildi. Azılı bir araba hırsızı, Los Angeles'taki özel okulların baş belasıydı ama şimdi bir bebek gibi ağlıyordu. "Neyle karşı karşıya olduğumu nereden bilebilirsin ki?" dedi.

Rachel omuzlarını silkti. "Zor bir seçim yapman gerektiğini biliyorum," dedi. "Seçeneklerin pek de iç açıcı değil. Dediğim gibi, bazen içime bir şeyler doğar. Kamp ateşi yakıldığında sahiplenileceğinden eminim. Tanrı ebeveyninin kim olduğunu öğrendiğinde her şey biraz daha açıklığa kavuşacak."

Açıklığa kavuşacak, öyle mi? diye düşündü Piper. *Ama bu her şeyin daha iyiye gideceği anlamına gelmez.*

Piper yatakta doğruldu. Alnı sanki gözlerinin tam ortasına bir mızrak saplanmış gibi zonkluyordu. Babası ona, *Anneni geri getirmenin hiçbir yolu yok*, demişti. Ama anlaşılan annesi bu gece onu sahiplenecekti. Piper hayatında ilk kez annesiyle karşılaşmayı o ka-

dar da istemediğini hissetti.

"Umarım annem Athena'dır," dedi. Başını kaldırıp Rachel'a baktı. Onun güleceğinden korkuyordu ama kahin gülümsemekle yetindi.

"Piper, sana hak vermiyor değilim," dedi. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Annabeth de bunu umuyor. İkinizin çok ortak yanı var."

Rachel'ın yaptığı kıyaslama Piper'ın keyfini daha da kaçırdı. "Bu da bir başka önsezi mi?" dedi. "Beni hiç tanımıyorsun ki."

"Hiç belli olmaz."

"Bunu sırf kahin olduğun için söylüyorsun, değil mi? Hep gizemli şeyler söylemek zorundasın."

Rachel güldü. "Sakın bu sırrımı kimseye söyleme Piper," dedi. "Ayrıca artık endişelenme. Her şey er ya da geç yoluna girecek. Ama istediğin gibi olmayabilir tabii."

"Bunları duymak beni rahatlatmıyor."

Uzaktan bir boru sesi geldi. Argus homurdanıp kapıyı açtı.

"Yemek vakti mi geldi?" diye sordu Piper.

"Yemek vaktinde uyuyordun," dedi Rachel. "Az sonra kamp ateşi yakılacak. Haydi gel, gidip kim olduğunu öğrenelim."

X

PIPER

Kamp ateşi meselesi Piper'ın ödünü koparıyordu. Kamp ateşi deyince aklına rüyasında gördüğü ateş ile babasının bağlandığı kazık gelmişti.

Oraya varınca daha da kötü bir şeyle karşılaştı: kampçılar hep birlikte şarkı söylüyorlardı. Bir tepe oyularak amfitiyatro basamaklarına dönüştürülmüştü. Basamaklar etrafı taşlarla çevrili bir ateş çukurunun tam karşısındaydı. Elli-altmış kadar kampçı farklı bayrakların altında gruplara ayrılmıştı.

Piper, Jason'ın Annabeth'in yanında oturduğunu gördü. Leo da az ötede üstünde bir çekiç bulunan gri renkli bir bayrağın altında, bir grup iri yarı kampçının arasında oturuyordu. Ateşin karşısındaysa ellerinde eski tip arplar, daha doğrusu lirler ve gitarlar olan altı tane kampçı hoplayıp zıplıyor, bir savaş zırhının parçaları ile büyükannelerinin savaşa nasıl hazırlandığını anlatan bir şarkı söylüyordu. Herkes hep bir ağızdan şarkıya eşlik ediyor, el kol hareketleriyle savaş zırhının parçalarını anlatıyor, gülüşüyordu. Bu, Pi-

per'ın hayatında gördüğü en tuhaf manzaralardan biriydi. Yani kampçılar günışığında epey utanç verici olabilecek bir şarkı söylüyordu ama nedense karanlıkta herkes kendini şarkıya kaptırmıştı. Bu hem aptalca bir şeydi hem de çok eğlenceli görünüyordu. Kampçıların enerji seviyesi arttıkça kamp ateşi de güçlenip renk değiştirmeye başladı. Kırmızı alevler önce turuncuya, sonra altın rengine dönüştü.

Şarkı nihayet kampçıların alkışlarıyla sona erdi ve at üstünde bir adam öne çıktı. Daha doğrusu Piper karanlıkta onun *ata binmiş bir adam* olduğunu sanmıştı. Sonra onun bir sentor olduğunu fark etti. Belinden aşağısı beyaz bir at, belinden yukarısıysa kıvırcık saçlı, düzgün bir biçimde kesilmiş bir sakalı olan orta yaşlı bir adam gibiydi. Sentor, üstünde kamp ateşinde eritilmiş şekerlemeler olan bir mızrak tutuyordu. "Çok güzel!" dedi. "Kampımıza yeni gelen melezlere hoş geldin diyorum. Ben kamp müdürünüz Kheiron. Hepinizin buraya sağ salim geldiğine çok sevindim. Biraz sonra şekerleme sandviçi kısmına geçeceğiz ama önce..."

"Bayrak yakalama oyununa ne dersiniz?" diye seslendi birisi. Yaban domuzu armalı kırmızı renkli bayrağın altında oturan zırhlı çocuklardan bir homurtu yükseldi.

"Tamam," dedi Kheiron. "Ares Kulübesi'nin her zaman oynadığımız oyunlar için ormana gitmeyi dört gözle beklediğini biliyorum."

"Bir de birilerini öldürmek için!" diye bağırdı çocuklardan biri.

"Evet, her neyse," dedi Kheiron, "ejderha kontrol altına alınana dek ormana girmek mümkün olmayacak. Dokuzuncu kulübe, bu konuda herhangi bir gelişme var mı?"

Leo'nun grubuna döndü. Leo, Piper'a göz kırpıp parmaklarını bir tabancaymış gibi kaldırarak ona ateş eder gibi yaptı. Yanında

oturan kız huzursuzca ayağa kalktı. Üstünde Leo'nunkine benzer bir asker ceketi vardı, saçlarına da kırmızı bir bandana bağlamıştı. "Hala sorunu gidermeye çalışıyorùz," dedi.

Kalabalıktan yine homurtular yükseldi.

Ares kulübesindeki çocuklardan biri "Ne kadar çalışıyorsunuz Nyssa?" diye sordu.

"Çok," dedi kız.

Kalabalıktan yükselen bağırış çağırış yüzünden Nyssa süklüm püklüm yerine oturdu. Kamp ateşi iyice coşmuştu. Kheiron toynaklarından biriyle ateş çukurunun etrafındaki taşlara vurdu. *Güm, güm, güm* diye ses çıkınca kampçılar sessizleştiler.

"Sabırlı olmalıyız," dedi Kheiron. "Bu arada tartışmamız gereken daha önemli meseleler var."

"Percy gibi mi?" dedi birisi. Kamp ateşi söner gibi oldu. Ama kampçıların endişesini anlamak için Piper'ın ateşe bakması gerekmiyordu.

Kheiron, Annabeth'i gösterdi. Annabeth derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

"Percy'yi bulamadım," dedi. Percy derken sesi hafifçe titremişti. "Düşündüğüm gibi Grand Canyon'da değildi. Ama henüz pes etmiş değiliz. Dört bir yanda ekiplerimiz onu arıyor. Kıvırcık, Tyson, Nico, Artemis'in Avcıları, herkes Percy'nin peşinde. Onu mutlaka bulacağız. Kheiron başka bir şeyden söz ediyor. Önümüzde yeni bir görev var."

"Büyük Kehanet, değil mi?" diye seslendi bir kız.

Herkes kıza döndü. Ses üstünde bir güvercin arması olan gül renkli bayrağın altında oturan gruptan gelmişti. Gruptakiler kendi aralarında konuşuyor, etrafta olup bitenlere aldırış etmiyor gibiydiler. Ama liderleri Drew ayağa kalkınca hepsi dikkat kesildi.

Diğer kampçılar şaşırmışlardı. Belli ki Drew sık sık kalabalık önünde konuşmuyordu.

"Drew? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Annabeth.

Drew sanki söyleyeceklerini herkes biliyormuş gibi ellerini iki yana açtı. "Ay, yapmayın," dedi. "Olimpos kapalı. Percy ortadan kayboldu. Hera sana görünüp bir mesaj yolluyor, sen de bir gün içinde üç melez bulup kampa geri dönüyorsun. Burada tuhaf bir şeyler döndüğüne göre Büyük Kehanet başlamış olmalı, öyle değil mi?"

Piper fısıldayarak "Ne diyor bu?" diye sordu Rachel'a. "Büyük Kehanet de ne?"

Sonra tüm kampçıların Rachel'a baktığını fark etti.

"Eee?" dedi Drew. "Kahin sensin. Büyük Kehanet başladı mı, başlamadı mı?"

Rachel'ın gözleri kamp ateşinin karşısında korkunç görünüyordu. Piper onun kaskatı kesilip bir kez daha korkunç tavuskuşu tanrıçası tarafından ele geçirileceğini sandı ama Rachel gayet sakin bir tavırla öne çıkıp konuşmaya başladı.

"Evet," dedi. "Büyük Kehanet başladı."

Rachel'ın bu açıklamasından sonra ortalık karıştı.

Piper, Jason'la göz göze geldi. Jason dudaklarını oynatarak *İyi misin?* diye sorunca Piper evet manasında başını salladı ve gülümsedi. Ama sonra başını başka bir yöne çevirdi. Jason'ı görüp de yanında olmamaya tahammül edemiyordu.

Ortalık biraz yatışınca Rachel öne doğru bir adım daha attı. Elli küsur kampçı bir anda geri çekildi. Sanki bu kızıl saçlı, sıska ölümlü bunca melezi korkutuyordu.

"Duymamış olanlarınız için söyleyeyim," dedi. "Büyük Kehanet ilk kehanetimdi. Ağustos'ta söylemiştim. Şöyleydi:

Yedi melez çağrıya kulak verecek,
Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak...”

Jason aniden ayağa fırladı. Sanki birisi ona elektrik şoku vermiş gibi gözlerinde çılgın bir ifade belirdi.

Bu haliyle Rachel'ı bile hazırlıksız yakalamıştı. “Jason?” dedi Rachel. “Ne–”

Jason “*Per a denique spiritus ut servo an sacramentum!*” diye bağırdı. “*Quod foes ut ianua nex addo ornamentum.*”

Herkes sus pus oldu. Piper çocuklardan birkaçının surat ifadesinden bu dizeleri anlamaya çalıştıklarını fark etti. Jason'ın Latince konuştuğunu anlamıştı ama müstakbel erkek arkadaşının neden aniden bir Katolik rahibi gibi dua ettiğine bir anlam verememişti.

Rachel kekeleyerek “A-az önce kehaneti tamamladın,” dedi. “*Son nefesleri pahasına bir söz verilecek, Ve düşmanlar Ölümün Kapısı'na dizilecek.* Bunu nereden–”

“Bu dizeleri bir yerden hatırlıyorum.” Jason irkilip ellerini şakaklarına götürdü. “Nereden hatırladığımı bilmiyorum ama bu kehaneti biliyorum.”

“Mükemmel Latince biliyor,” dedi Drew. “Hem yakışıklı hem zeki.”

Afrodit kulübesindekiler kıkır kıkır güldüler. *Amma de ezikler*, diye düşündü Piper. Ama kıkırdamalar bile kampın üstüne çöken o gergin havayı yumuşatamadı. Kamp ateşi iyiden iyiye kontrolden çıkmış, kampçıların endişesini yansıtır gibi ortalığa yemyeşil alevler saçar olmuştu.

Jason utanç içinde yerine oturdu ama Annabeth elini omzuna koyup onu teselli edermiş gibi bir şeyler söyledi. Piper onları bu

halde görünce kıskandı. Jason'ın yanına oturan ve onu teselli eden *kendisi* olmalıydı.

Rachel Dare hala afallamış haldeydi. Yardım almak için Kheiron'a baktı ama sentor son derece kasvetli ve ciddi bir tavırla orada dikiliyor, sanki müdahale edemeyeceği bir tiyatro oyunu, bir sürü insanın sahnede öldüğü feci bir trajedi izliyordu.

Rachel toparlanmaya çalışarak "Neyse," dedi, "Büyük Kehanet'i duydunuz. Bunun daha senelerce gerçekleşmeyeceğini umuyorduk ama ne yazık ki başladığını düşünüyorum. Size bir kanıt sunamam. Benimki sadece bir önsezi. Drew'un da dediği gibi, ortada tuhaf bir şeylerin döndüğü kesin. Kehanette bahsi geçen yedi melez her kimseler, henüz bir araya gelmediler. İçimden bir ses bazılarının burada, bazılarının uzaklarda olduğunu söylüyor."

Kampçılar kendi aralarında konuşmaya, endişeyle birbirlerine bakmaya başlamışlardı ki kalabalığın arasından bir ses, "Buradayım!" diye bağırdı. "Seçmelerde değil miyiz?"

"Sen uyumaya devam et, Clovis!" diye seslendi birisi. Kampçıların çoğu kahkahalara boğuldu.

"Her neyse," dedi Rachel, "Büyük Kehanet'in ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Melezlerin ne tür mücadelelerle karşılaşacağını da bilmiyoruz ama ilk Büyük Kehanet Titan Savaşı'nın gerçekleşeceğini söylediğinden beri ikinci Büyük Kehanet'in en az birincisi kadar kötü bir şeyin haberini vereceğini tahmin ediyorduk."

"Daha da kötü bir şeyin habercisi olabilir," dedi Kheiron.

Belki yaşlı sentor bunu herkesin duymasını istememişti ama sesini pek kontrol edememişti. Kamp ateşi tıpkı Piper'ın rüyasındaki gibi koyu mor bir renge büründü.

"Bildiğimiz *tek* bir şey varsa, o da kehanetin ilk bölümünün başladığı," dedi Rachel. "Karşımızda büyük bir sorun var, bunu çöz-

mek için de elimizden geleni yapmalıyız. Tanrıların kraliçesi Hera tutsak."

Kampa önce feci bir sessizlik çöktü, sonra elli-altmış melez hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Kheiron bir kez daha toynaklarıyla yere vurdu ama kalabalık sessizleşene dek Rachel'ın bir süre beklemesi gerekti.

Sonra kampçılara Grand Canyon'da olanları anlattı. Fırtına ruhlarının saldırısına uğrayan Hedge'in kendisini nasıl feda ettiğini, fırtına ruhlarının bunun henüz başlangıç olduğu söylediklerini anlattı. Fırtına ruhları, tüm melezleri yok etmeye kararlı bir kadının emirlerini yerine getiriyorlardı.

Rachel daha sonra Piper'ın Hera'nın kulübesinde bayılışını anlattı. Bunlar anlatılırken Piper, Drew'un arka sırada bayılma taklidi yapıp kardeşlerini güldürdüğünü gördüğü halde hiç tepki vermedi. Rachel nihayet herkese Jason'ın Büyük Ev'in oturma odasında gördüklerinden söz etti. Hera'nın Jason'a ilettiği mesaj, Piper'ınkini o denli andırıyordu ki Piper tüylerinin ürperdiğini hissetti. İkisine iletilen mesajlar arasındaki tek fark şuydu: Hera, Piper'ı kendisine ihanet etmemesi konusunda uyarmıştı: *Ona boyun eğersen kralları dirilecek ve hepimizi lanetleyecek.* Hera, Piper'ın rüyasındaki yaratığın tehdidinden *haberdardı.* Peki tüm bunlar doğruysa Hera neden Jason'ı uyarıp ona Piper'ın düşman casusu olduğunu söylememişti?

"Jason," dedi Rachel, "Şey... soyadını hatırlıyor musun?"

Jason utanmış gibiydi, başını iki yana salladı.

"O halde sana adınla hitap edeceğiz," dedi Rachel. "Hera'nın sana özel bir görev verdiği apaçık ortada."

Rachel bir süre bir şey demedi. Sanki Jason'a kaderine itiraz etmesi için süre tanıyordu. Kampçıların gözleri Jason'ın üstündeydi; Piper onun yerinde olsaydı bu baskıya dayanamayacağını düşün-

meden edemedi. Jason gayet cesur ve kararlı görünüyordu. Dişlerini sıkıp başını evet anlamında salladı. "Aynı fikirdeyim," dedi.

"Büyük bir kötülüğü engellemek, bir kralın güce kavuşmasını engellemek için Hera'yı kurtarmalısın," dedi Rachel. "Nedenini henüz anlamış değiliz ama bunu kış gündönümüne kadar, yani dört gün içinde yapmalısın."

"Dört gün sonra tanrılar da toplanacak," dedi Annabeth. "Eğer tanrılar Hera'nın tutsak alındığından haberdar değilse toplantı günü onun yokluğunu fark edeceklerdir. Muhtemelen kavga etmeye başlayacaklar, birbirlerini Hera'yı kaçırmakla suçlayacaklar. Genellikle böyle olur."

"Kış gündönümü aynı zamanda en büyük karanlık dönemidir," dedi Kheiron. "Tanrılar da tıpkı ölümlülerin Noel'de bir araya gelişi gibi o gün bir araya gelirler çünkü ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar iyi olur. Kış gündönümü kötü büyülerin güç kazandığı bir gündür. *Kadim* büyülerin, tanrılardan da eski büyülerin. Kış gündönümü, işlerin... epey bir karıştığı gündür."

Kheiron bunu öyle bir söylemişti ki işlerin karışmasından kast ettiği, kulağa cidden de sinsi bir şey gibi geliyordu. Yani o gün olacaklardan öyle basit ve muzip bir şaka değil de birinci derece bir suç gibi söz ediyordu.

Annabeth öfkeyle Kheiron'a bakarak "Pekala, çok teşekkürler Polyanna!" dedi. "Burada neler olup bittiğini bilmiyorum ama Rachel'la aynı fikirdeyim. Bu görev Jason'a verildiğinden..."

Ares kulübesinden biri "Neden Jason hala sahiplenilmedi?" diye bağırdı. "Maden bu kadar önemli, neden..."

"O çoktan sahiplenildi," dedi Kheiron. "Jason, göster onlara."

Jason ilk önce Kheiron'un neden söz ettiğini anlayamadı. Heyecanla öne çıktı. Bu arada Piper, Jason'ın, ışıldayan sapsarı saçlarıyla

bir Roma heykelini andıran yüzünün kamp ateşinin önünde ne kadar muhteşem göründüğünü düşünmeden edemedi. Jason ona baktı, Piper da ona cesaret verircesine başını salladı ve eliyle havaya bozuk para atar gibi bir hareket yaptı.

Jason elini cebine sokup parayı çıkardı ve havaya fırlattı. Bozuk para havada parıldadı. Para eline düştüğünde iki metre uzunluğunda, sivri uçlu ve altın rengi bir mızrağa dönüşmüştü.

Diğer melezlerden hayret dolu fısıltılar yükseldi. Rachel ve Annabeth mızraktan uzaklaştılar. Mızrağın ucu bir kürdan kadar sivriydi.

"Ama bu, şey değil miydi?" dedi Annabeth. "Sana bir kılıç verildiğini sanıyordum?"

"Sanırım parayı havaya attığımda yazı geldi," dedi Jason. "Yazı gelince elime uzun menzilli bir mızrak olarak düştü."

"Dostum, bana da böyle bir mızrak versene!" diye seslendi Ares kulübesinden birisi.

"Clarisse'nin uyuz elektrikli mızrağından çok daha iyi!" dedi kardeşlerinden biri.

Jason sanki duyduğu çok iyi bir fikirmiş gibi "Elektrikli ha?" dedi. "Geri çekilin."

Annabeth ve Rachel onun ne yapacağını anlamışlardı. Jason mızrağı havaya kaldırınca gök gürüldedi. Piper tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Şimşek, altın mızrağın sivri ucuna kadar gitti ve kamp ateşinin tam ortasına bir topçu mermisi gibi düşüverdi.

Dumanlar ortadan kaybolduktan ve Piper'ın kulakları açıldıktan sonra tüm kamp şok olmuş, yarı kör ve ise bulanmış vaziyette kamp ateşine bakıyordu. Gökten küller yağıyordu. Kor gibi bir kütük, onca gürültüye ve patırtıya rağmen uyumaya devam eden Clovis'in yanına düştü.

"Şey, pardon," dedi Jason mızrağını indirip.

Kheiron sakalına düşen minik kıvılcımları silkeledi. Sanki en korktuğu şey başına gelmiş bibi yüzünü ekşitti. "Vur dediysek öldür demedik ama her neyse, konu anlaşılmıştır Jason," dedi. "Sanırım babanın kim olduğunu artık biliyoruz."

"Jüpiter, yani Zeus," dedi Jason. "Göklerin tanrısı."

Piper gülümsemeden edemedi. Bu, o kadar mantıklıydı ki! En güçlü tanrı, eski öykülerdeki en büyük kahramanların babası Zeus'tu. Jason'ın babası başka hiç kimse olamazdı zaten.

Ancak kampın geri kalanı bundan o kadar da emin değil gibiydi. Birden ortalık karışıverdi. Her kafadan bir ses çıkıyordu ki Annabeth kollarını havaya kaldırdı.

"Bir dakika!" dedi. "O nasıl Zeus'un oğlu olabilir ki? Üç Büyükler... Onlar bir daha çocuk sahibi olmamaya yemin etmişlerdi... Nasıl olur da Jason'dan haberleri olmaz?"

Kheiron yanıt vermedi ama Piper nedense onun bu sorunun yanıtını bildiğini hissetti. Yanıt, hiç de iyi bir şeye işaret etmiyordu.

"Önemli olan," dedi Rachel, "Jason'ın burada olması. Yerine getimesi gereken bir görev var. Ve bunun için kendi kehanetini duyması gerek."

Gözlerini yumup sallanmaya başladı. İki kampçı yanına koşup onu tuttu. Üçüncü bir kampçı amfi tiyatronun yan tarafına koşup üç ayaklı bronz bir tabure getirdi. Üç çocuk da sanki ne yapacaklarını gayet iyi biliyorlarmış gibi hareket etmişlerdi. Rachel'ı harap olmuş kamp ateşinin önüne koydukları tabureye oturttular. Kamp ateşi olmadan etraf zifiri karanlık görünüyordu ama yeşil renkli duman aniden Rachel'ın ayak bileklerinden yukarı yükselmeye başladı. Rachel gözlerini açtığında gözleri parıl parıl parıldıyor, ağzından zümrüt yeşili bir duman çıkıyordu. Sesi boğuk ve eski bir zaman-

dan kalmış gibiydi. Şayet bir yılan konuşabilseydi, işte ancak böyle bir ses çıkarabilirdi.

"Ey şimşeğin oğlu, sakın topraktan,
Yedi tanesi korksun gigantların intikamından,
Demirci ve güvercin kafesi açacak,
Hera'nın gazabıyla ölüm serbest kalacak."

Rachel son dizeyi söyler söylemez yere yığıldı. Ama yanındaki kampçılar onun yere yığılmasına müsaade etmediler. Onu ateşin başından uzaklaştırıp dinlenmesi için bir köşeye yatırdılar.

"Bu normal bir durum mu?" diye sordu Piper. Sonra herkesin ona baktığını ve bu soruyu kimseden çıt çıkmazken sorduğunu fark etti. "Bu kızın ağzından sık sık yeşil dumanlar çıkar mı?"

"Tanrılar aşkına, ne kadar da kalın kafalısın!" dedi Drew ters bir tavırla. "Rachel az önce bir kehanette bulundu... Jason'ın Hera'yı kurtarmasıyla ilgili bir kehanet! Neden–"

"Drew," diye araya girdi Annabeth. "Piper gayet doğal bir soru sordu. Bu kehanetin son derece *tuhaf* olduğu ortada. Hera'yı kurtarmak onun gazabına uğramamıza ve bir sürü insanın ölmesine neden olacaksa neden onu azat edelim? Bu bir tuzak olabilir ya da Hera kurtarıcılarına düşman kesilebilir. Kahramanlara pek iyi davranmadığını biliyoruz zaten."

Jason ayağa kalktı. "Fazla seçeneğim yok," dedi. "Hera hafızamı çaldı. Onu geri almam gerek. Hem tanrıların kraliçesinin başı dertteyse ona yardım *etmemek* olur mu?"

Hephaistos kulübesinden bir kız ayağa fırladı. Nyssa adlı kırmızılı bandanalı bu kız "Neden olmasın?" dedi. "Ama Annabeth'e kulak vermelisiniz. Hera kinci olabilir. Kendi oğlunu, babamızı, sırf

çirkin diye bir dağdan aşağı atmıştı."

"Babanız da *çok* çirkindi ama," dedi Afrodit kulübesinden biri.

"Kes sesini!" diye kükredi Nyssa. "Her neyse, kehaneti çözmemiz gerek... Neden topraktan sakınılması gerek? Gigantların alacağı intikam ne olabilir? Tanrıların kraliçesini kaçıracak güç kimde?"

Kimse yanıt vermedi ama Piper, Annabeth'le Kheiron'un bakıştıklarını fark etti. Sesli konuşuyor olsalardı, konuşma şöyle olabilirdi:

Annabeth: *Gigantların intikamı... Hayır, olamaz.*

Kheiron: *Burada bu konuyu açma. Onları korkutma.*

Annabeth: *Dalga geçiyor olmalısınız! O kadar da talihsiz olamayız.*

Kheiron: *Bunları sonra konuşuruz. Onlara her şeyi anlatırsan harekete bile geçemezler.*

Piper ikisinin yüz ifadesini okuduğunu sanmanın çılgınlık olduğunu biliyordu. Ne Annabeth'i ne de Kheiron'u tanıyordu. Ama onları anladığından emindi. Bunu fark ettiği anda içini bir dehşet hissi kapladı.

Annabeth derin bir nefes alıp "Bu, Jason'ın görevi," dedi. "O yüzden seçimi Jason yapacak. Şimşeğin oğlu besbelli o. Geleneklere göre yanına dilediği iki melezi alabilir."

Hermes kulübesinden birisi "Bu melezlerden biri kesin sensin Annabeth!" diye seslendi. "En deneyimli olan sensin."

"Hayır, Travis," dedi Annabeth. "Her şeyden önce, Hera'ya yardım etmeye hiç niyetim yok. Bunu her denediğimde beni ya kandırdı ya da acısı sonradan çıktı. Boş ver gitsin, hayatta yapmam. Asla. İkincisi, yarın sabah erkenden Percy'yi aramak üzere yola çıkacağım."

Piper, "Ama bu iki olay bağlantılı," deyiverdi ama bunu söyleyecek cesareti nereden bulduğunu kendisi de bilmiyordu. "Bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi? Erkek arkadaşının kaybolmasıyla bu

kehanetin bir bağlantısı olmalı."

"Nasıl peki?" dedi Drew. "O kadar zekiysen buna da yanıt ver bakalım."

Piper yanıt vermeye çalıştı ama söyleyecek bir şey bulamadı.

Annabeth hemen imdadına yetişti. "Haklı olabilirsin Piper," dedi. "Eğer bu iki olay bağlantılıysa bunu Percy'yi arayarak da öğrenebilirim. Dediğim gibi, Hera'nın ortadan kayboluşu tüm Olimposluları birbirine düşürse bile ona yardım etmeyeceğim. Ayrıca bu göreve gidemeyecek olmamın bir başka nedeni daha var. Kehanet öyle diyor."

"Evet. Kehanet seçilmesi gereken melezleri söylüyor zaten," dedi Jason. "*Demirci ve güvercin kafesi açacak.* Demirci, Vul... pardon, Hephaistos'u simgeliyor."

Dokuzuncu kulübenin bayrağının altında oturmakta olan Nyssa'nın omuzları bir an çöküverdi. Sanki omuzlarına ağır bir örs yüklenmişti. "Topraktan sakınacaksan havadan yolculuk etmen gerekecek," dedi.

Piper neredeyse Jason'ın uçabildiğini haykıracaktı. Ama sonra bunu söylememesi gerektiğini düşündü. Bunu söyleyebilecek olan tek kişi Jason olmasına rağmen ağzını açmıyordu. Belki de herkesi yeterince ürküttüğünü düşünüyordu.

"Pegasuslu savaş arabası paramparça oldu," dedi Nyssa. "Diğer Pegasusları da Percy'yi aramak için kullanıyoruz. Ama belki Hephaistos kulübesi bu konuda yardımcı olabilir. Jake iş göremez halde olduğuna göre baş danışman benim. Göreve katılmaya gönüllü olabilirim."

Nyssa bunu söylediği halde nedense göreve katılmaya pek hevesli değil gibiydi.

Derken Leo ayağa kalktı. O ana dek o kadar sessiz sedasız yerin-

de oturmuştu ki Piper onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Bu da hayret verici bir durumdu çünkü Leo pek de öyle sessiz sakin bir çocuk *değildi.*

"Ben gideceğim," dedi Leo.

Kardeşleri şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Birkaçı onu yerine oturtmaya çalıştı ama Leo inatla ayakta dikilmeye devam etti.

"Hayır, göreve ben gideceğim," dedi tekrar. "Bundan eminim. Ulaşım sorununu çözmek için aklıma bir şey geldi. Bırakın deneyeyim. Bunu halledebilirim!"

Jason bir süre dikkatle ona baktı. Piper onun Leo'yu reddedeceğinden emindi. Ancak Jason gülümseyerek "Bu işe birlikte başladık Leo," dedi. "Benimle birlikte gelmen doğru bir karar olur. Ulaşım sorununu çözersen benimle geliyorsun."

"İşte bu!" diye bağırdı Leo yumruğunu havaya kaldırıp.

"Bu görev çok tehlikeli olacak," diye Leo'yu uyarmaya çalıştı Nyssa. "Türlü zorluklarla, canavarlarla, korkunç acılarla karşılaşacaksın. Muhtemelen hiçbiriniz geri dönemeyecek."

"Yapma ya?" Leo'nun hevesi kırılmış gibiydi. Sonra herkesin ona baktığını hatırladı. "Yani... Bu, harika! Korkunç acılar mı? Acı çekmeye bayılırım! Haydi, hemen gidelim!"

Annabeth tamam anlamında başını salladı. "O halde Jason, üçüncü görev arkadaşını seçmelisin. Güvercin..."

Drew ayağa fırlayıp Jason'a tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii ya!" diye bağırdı. "Güvercin Afrodit'in sembolüdür. Bunu herkes bilir. *Senin*im Jason."

Piper yumruklarını sıktı. Öne çıkıp "Hayır!" dedi.

Drew gözlerini devirdi. "Yapma lütfen Çöplük Kraliçesi," dedi. "Geri çekil."

"Hera'nın kulübede mesaj yolladığı kişi sen değilsin, benim,"

dedi Piper. "Bu göreve benim gitmem gerek."

"Hepimize herhangi bir zamanda tanrılardan bir mesaj gelebilir," dedi Drew. "Sen sadece doğru zamanda doğru yerdeydin." Sonra Jason'a döndü. "Bak, görevde doğru dürüst mücadele edebilecek birisi lazım. Bu sensin. Bir şeyler inşa eden birisi de lazım..." Yüzünü buruşturarak Leo'ya baktı. "Birinin ellerini kirletmesi gerek tabii. Ama bir şeye daha ihtiyacın var: *Cazibe*. Ben epey ikna edici olabilirim. Sana çok faydam dokunur."

Kampçılar kendi aralarında Drew'un *gerçekten* de ikna edici olduğunu konuşmaya başladılar. Piper kızın herkesi etkilediğinin farkındaydı. Kheiron bile sanki Drew'un bu göreve katılması mantıklı bir şeymiş gibi düşünceli düşünceli sakalını sıvazlıyordu.

"Şey," dedi Annabeth, "Kehanette de *güvercin* dendiğine göre..."

"Hayır!" Kendi sesi Piper'a bile tuhaf gelmişti. Sesi her zamankinden çok daha ısrarcı ve kendinden emin çıkmıştı. "Ben gitmeliyim," dedi.

Sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. Herkes Piper haklıymış gibi kafa sallamaya, Piper'ın söylediklerinin de mantıklı olduğunu mırıldanmaya başladı. Drew hayretle etrafına bakındı, kendi kulübesindeki kampçılardan bazıları kafa sallıyordu.

"Kendinize gelin!" diye kalabalığa bağırdı Drew. "Piper ne yapabilir ki?"

Piper yanıt vermek istedi ama cesareti kırılmaya başlamıştı. Gerçekten de *ne yapabilirdi?* Ne savaşabilirdi ne plan yapabilirdi ne de bir şeyleri tamir edebilirdi. Başını belaya sokmaktan ve arada bir insanları aptalca şeyler yapmaya ikna etmekten başka hiçbir becerisi yoktu.

Dahası, yalancının tekiydi. Bu göreve gitmesinin tek nedeni Jason değildi. Gidecek olsa kamptaki herkese ihanet etmiş olacaktı.

Rüyasındaki ses kulaklarında çınlıyordu: *Dediklerimizi yaparsan belki kurtulabilirsin.* Babasını kurtarmakla Jason arasında bir seçim yapması nasıl mümkün olabilirdi?

"Eh, sanırım karar verilmiştir," dedi Drew kendini beğenmiş bir tavırla.

Bir anda kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükseldi. Herkes sanki patlamış da dört bir yana saçılmış gibi hayretle Piper'a bakıyordu. Piper ne yanlış yaptığını düşündü. Sonra etrafında kırmızımsı bir parıltı olduğunu fark etti.

"Ne var?" diye sordu.

Başını havaya kaldırınca Leo'nun kafasının üstünde beliren şey gibi alevler içinde bir sembol falan görmedi. Başını indirince çığlığı bastı.

Giysileri değişmişti! Bu üstündeki de neydi böyle? Elbiselerden nefret ederdi. Bir tane bile elbisesi yoktu. Ama o anda üstünde bembeyaz, ayak bileklerine kadar uzanan, çok şık, kolsuz bir elbise vardı. Elbisenin V biçimindeki göğüs dekoltesi o kadar derindi ki Piper bir an yerine dibine girecekmiş gibi oldu. Kollarında kola sarılıp yukarı tırmanan altın bileziklerden vardı. Boynundan kehribar, mercan ve altın renginde çiçeklerden yapılmış bir kolye sarkıyordu. Saçlarıysa...

"Aman tanrım, neler oluyor?" dedi.

Olduğu yerde donakalmış olan Annabeth, Piper'ın hançerini işaret etti. Hançer cilalanmış gibi parıl parıl parıldıyor, altın bir ipe bağlanmış bir biçimde Piper'ın belinden sarkıyordu. Piper hançere dokunmak istemedi. Göreceği şey onu korkutuyordu. Ama merakına yenik düştü. Katoptris'i kınından çıkardı ve ışıl ışıl parlayan hançerdeki yansımasına baktı. Saçları mükemmel görünüyordu: gür, uzun ve kahverengi saçları tek omzuna atılmış, altın renkli

kurdelelerle örülmüştü. Suratında makyaj bile vardı ki Piper bu şekilde makyaj yapmayı bilmezdi. Makyaj dudaklarını biraz daha kırmızı göstermiş, gözlerindeki tüm ışıltıları ortaya çıkarmıştı.

"Çok güzelsin," dedi Jason ona bakıp. "Piper, sen... Tam bir afetsin."

Başka şartlar altında olsaydı Jason'ın sözleri Piper'ın hayatında duyduğu en güzel iltifat olabilirdi ama herkes ona bir ucubeymiş gibi bakıyordu. Drew'un suratında bir dehşet ve tiksinti ifadesi vardı. "Hayır!" diye bağırdı. "Olamaz!"

"Bu ben değilim," dedi Piper. "Ne-neler olduğunu anlamıyorum."

Kheiron ön ayaklarını bükerek Piper'ın önünde eğildi. Daha sonra tüm kampçılar aynı şeyi yaptı.

Kheiron sanki Piper'ın cenazesinde konuşuyormuş gibi gayet kasvetli bir tavırla "Selamlar sana Piper McLean," dedi. "Selamlar, Güvercinlerin Leydisi ve Aşk Tanrıçası Afrodit'in kızı."

XI

LEO

Leo, Piper güzelleştikten sonra oradan ayrıldı. Yani, şahit olduğu şey olağanüstüydü; *Piper makyaj yapmış! Bu bir mucize!* falan filan, tamam hepsi muhteşemdi ama Leo'nun uğraşması gereken başka sorunlar vardı. Kimseye görünmeden amfi tiyatrodan sıvıştı ve burnunu soktuğu işi düşüne düşüne karanlığa karıştı.

Kendisinden çok daha güçlü ve cesur melezlerin karşısında muhtemelen ölümle sonuçlanacak bir göreve katılmaya *gönüllü* olmuştu.

Henüz kimseye eski bakıcısı Tia Callida'yı gördüğünü söylememişti ama Jason'ın gördüğü hayaldeki siyah elbiseli ve şallı kadın meselesini duyar duymaz onun aynı kadın olduğunu anlamıştı. Tia Callida, Hera'ydı. Kötü yürekli bakıcısı tanrıların kraliçesiydi. Bu tür şeyler insanda şok etkisi yaratıyordu.

Leo çocukluğunu ve annesinin ölümüne neden olan korkunç olayları düşünmemeye çalışarak ormana doğru yürümeye koyuldu. Ama elinde değildi.

Tia Callida onu ilk öldürmeye çalıştığında Leo iki yaşında olmalıydı. Annesi torna dükkanında çalışırken Tia Callida da ona bakıyordu. Tabii, Callida Teyze gerçek teyzesi değildi. Konu komşunun çocuklarına bakıcılık eden tipik, yaşlı bir kadındı sadece. Tia her zaman balda kızartılmış domuz pastırması gibi kokar, siyah renkli matem elbisesini ve şalını üstünden hiç eksik etmezdi.

"Haydi seni yatırayım," demişti bir keresinde. "Bakalım sen benim minik kahramanım mısın?"

Leo'nun uykusu gelmişti. Kadın kırmızılı sarılı... yastık mıydı? Her neyse o şeylerin arasına yatırmıştı Leo'yu. Duvara oyulup kararmış tuğlalarla sıvanmış bir cumbadaki bu yatak, is kaplı bir deliği andırıyordu. Yatağın üstünde baş hizasında metal bir kol olduğunu hatırlıyordu. Tavandaysa içinden yıldızların göründüğü bir delik vardı. Leo burada mışıl mışıl uykuya daldığını, ateş böceğine benzer kıvılcımlarla oynadığını anımsıyordu. Nihayet uykuya daldığında rüyasında, kor gibi ateşlerin üstünde giden, alevlerden yapılmış bir gemide olduğunu görmüştü. Tia Callida'ysa az ötede bir sallanan sandalyede oturuyordu. Sandalyeden *gıcır gıcır* sesler çıkıyordu. Kadın ona bir ninni söylemeye başlamıştı. Leo daha iki yaşındayken İspanyolcayı anlayabiliyordu ve Tia Callida'nın ona bambaşka bir dilde bir ninni söylediğini fark edip şaşırdığını hatırlıyordu.

Annesi eve gelene dek her şey yolunda gitmişti. Ancak içeri girer girmez Leo'yu uyuduğu yerden kapıvermiş, Tia Callida'ya avazı çıktığı kadar "Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırmıştı. Ama yaşlı kadın ortadan kaybolmuştu bile.

Leo annesinin kucağından uyuduğu yere bakıp battaniyesini saran alevleri gördüğünü hatırladı. Seneler sonra cayır cayır yanan bir *şöminede* uyuduğunu anlamıştı.

Ama işin en tuhaf yanı da şuydu: Tia Callida ne tutuklanmıştı ne de evlerinden kovulmuştu. Daha sonraları defalarca evlerine gelmişti. Bir keresinde Leo üç yaşındayken onun bıçaklarla oynamasına müsaade etmişti. "Bir gün kahramanım olacaksan bıçak kullanmasını erken yaşta öğrenmelisin," demişti. Leo kendisine zarar vermemeyi başarmıştı ama nedense bunun Tia'nın umurunda olmadığı hissine kapılmıştı.

Leo dört yaşındayken Tia yakınlardaki bir otlakta bir çıngıraklı yılan bulmuştu. Leo'ya bir değnek verip ondan hayvanı dürtmesini istemişti. "Cesaretin nerede? Hani küçük kahraman?" demişti. "Kader tanrıçalarının niye seni seçtiğini göster bana." Leo yılanın kehribar renkli gözlerine bakmış, tıslamasını duymuştu. Ama yılanı bir türlü dürtememişti. Bu haksızlıktı. Belli ki yılan bile küçücük bir çocuğu ısırmak konusunda aynı şeyi hissediyordu. Leo, yılanın *Çıldırdın mı sen be kadın?* der gibi Tia'ya baktığını ve çalılıklarına arasında gözden kaybolduğunu hatırlıyordu.

Tia onun için son kez bakıcılık yaptığında Leo beş yaşındaydı. Ona bir kutu boya kalemiyle bir tomar kağıt getirmişti. O zamanlar oturdukları apartmanın arka bahçesindeki ceviz ağacının altındaki piknik masasının başına geçmişlerdi. Tiz Callida ona tuhaf tuhaf şarkılar söylerken Leo da alevler arasında gördüğü geminin resmini çizmişti. Geminin renkli yelkenleri, sıralarda kürekleri, kıvrık bir kıçı ve muhteşem bir gemi direği vardı. Leo resmi tamamlamış, anaokulunda öğrendiği gibi altına imzasını atmak üzereyken sert bir rüzgar, resmi uzaklara savurmuştu. Resim göğe yükselip gözden kaybolmuştu.

Leo ağlamak üzereydi. Resmi yapmak için o kadar uğraşmış ama Tia Callida hayal kırıklığıyla cık cık etmekle yetinmişti.

"Henüz vakit gelmedi küçük kahraman," demişti. "Bir gün sana

bir görev verilecek. Kaderini öğrendiğinde bu zorlu yolculuğun ne anlama geldiğini anlayacaksın. Ama önce çok büyük acılar yaşaman gerekecek. Bunun böyle olması gerektiği için üzgünüm ama kahramanlar başka türlü eğitilemez. Haydi, şimdi bana bir ateş yakıver de kemiklerim ısınsın."

Birkaç dakika sonra Leo'nun annesi yanlarına gelip dehşet içinde çığlık atmıştı. Tia Callida gitmişti ve Leo üstünden dumanlar tüten bir ateşin ortasında oturuyordu. Kağıt tomarı yanıp kül olmuştu. Boya kalemleriyse rengarenk, cıvık cıvık bir şeye dönüşmüştü. Dahası, Leo'nun elleri yanıyordu, piknik masasından yükselen alevler yavaş yavaş Leo'nun masaya dayalı ellerini sarmıştı. Seneler sonra piknik masasını görenler, üzerindeki çocuk eli izlerinin masaya nasıl dağlandığını merak edip durdular.

Leo artık psikopat bakıcısı Tia Callida'nın Hera olduğundan emindi. Peki Hera bu durumda nesi oluyordu? Tanrıça büyükannesi falan mı? Leo ailesinin düşündüğünden de garip olduğunu fark etti.

Acaba anne gerçeği biliyor muydu, diye merak etti. Leo, annesinin Tia'nın bu son ziyaretinden sonra telaşla içeri girip uzun uzun konuştuklarını hatırlıyordu. Ama o zamanlar annesinin dediklerinin çok küçük bir kısmını anlamıştı.

"O artık geri gelemez," demişti annesi. Yüzü çok güzeldi. Sevecen gözleri ve kıvırcık koyu renkli saçları vardı ama hayatın zorlukları yüzünden olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Gözlerinin etrafında derin derin kırışıklıklar vardı ve elleri nasır tutmuştu. Annesi, ailelerinde bir üniversiteden mezun olmayı başarmış ilk kişiydi. Makine mühendisi olmuştu ve insanın aklına gelebilecek her şeyi tasarlayabilir, tamir ve inşa edebilirdi.

Ama nedense onu kimse ne işe alıyordu ne de ciddiye. Bu yüz-

den torna dükkanında çalışıp Leo'yu büyütmeye çalışıyordu. Üstü başı her zaman motor yağı kokardı. Leo'yla konuşurken sürekli olarak araya İspanyolca sözcükler karıştırır, bu dili bir araç gibi kullanırdı. Leo ancak yıllar sonra herkesin bu şekilde konuşmadığını anlamıştı. Annesi ona Mors Alfabesi'ni bile bir oyun gibi öğretmişti. Bazen farklı odalarda olduklarında birbirlerine bu sayede *Seni seviyorum. İyi misin?* gibi sıradan şeyler söylemek için Mors kodları yollarlardı.

Annesi ona "Callida'nın dedikleri umurumda değil," demişti. "Kadermiş, kader tanrıçalarıymış, bunlar hiç umurumda değil. Henüz bunlar için çok küçüksün. Hala benim minik bebeğimsin."

Leo'nun ellerini tutar, yanık izleri var mı diye bakardı. Tabii iz miz göremezdi. "Leo, beni dinle. Ateş de diğer şeyler gibi bir araçtır. Ama birçoğundan daha tehlikelidir. Henüz ateşi nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Bana lütfen bir söz ver: Babanla tanışana dek ateşle oynamayacaksın. Bir gün *mijo*, onunla tanışacaksın. O sana her şeyi bir bir anlatacak."

Leo kendini bildi bileli annesinden bunu duymuştu, bir gün babasıyla tanışacaktı. Annesi, babasıyla ilgili sorularına asla yanıt vermezdi. Leo babasıyla hiç tanışmamış, bir resmini bile görmemişti. Ama annesi babasından sanki süt almaya bakkala gitmiş de her an geri dönecekmiş gibi söz ederdi ve Leo ona inanmaya çalışırdı. Bir gün tüm bunları anlayacağını biliyordu.

Sonraki birkaç sene boyunca huzur içinde yaşadılar. Leo, Tia Callida'yı neredeyse tamamen unutmuştu. Hala rüyalarında alevli gemiyi görüyordu ama diğer tuhaf olaylar da artık ona bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Fakat sekiz yaşındayken her şey mahvoldu. Sekiz yaşına geldiğinde, tüm boş vaktini annesiyle birlikte torna dükkanında geçir-

meye başlamıştı. Oradaki aletleri nasıl kullanacağını biliyordu ve birçok yetişkinden çok daha iyi ölçü alabiliyor, hesap kitap yapabiliyordu. Mekanikle ilgili problemleri ona tıpkı annesinin gösterdiği gibi zihninde üç boyutlu olarak canlandırıp çözebiliyordu.

Bir gece geç vakte kadar dükkanda kalmak zorunda kaldılar çünkü annesi patentini almayı umduğu bir matkap tasarımı üstünde çalışıyordu. Prototipi satmayı başarırsa hayatları değişebilirdi ve annesi de nihayet rahata ererdi.

Annesi çalışırken Leo da ona gerekli malzemeleri veriyor, onu neşelendirmek için komik fıkralar anlatıyordu. Annesini güldürmek çok hoşuna gidiyordu. Annesi gülümseyip "Baban seni görse kim bilir ne kadar gurur duyardı *mijo*," derdi. "Onunla yakında tanışacağından eminim."

Annesinin atölyesi dükkanın arka kısmındaydı. Burası geceleri biraz ürkütücü olurdu çünkü içeride başka kimse olmazdı. İçerideki en ufak bir tıkırtı bile karanlık dükkanda yankılanırdı. Ama Leo annesiyle birlikte olduğu sürece bunları umursamazdı. Dükkanda dolanacak olursa arada bir annesine Mors koduyla mesajlar yollardı. Dükkandan çıkacakları vakit ta arka taraftan geçip otoparka yürümeleri ve kapıları kilitlemeleri gerekirdi.

O gece işleri bittikten sonra atölyeden dükkanın ön tarafına geçmişlerdi ki annesi anahtarlarının olmadığını fark etti.

"Ne tuhaf," dedi kaşlarını çatarak. "Anahtarları aldığımı sanıyordum. Sen burada bekle *mijo*. Hemen gelirim."

Leo'ya son bir kez gülümseyip gerisin geri dükkana girdi.

Annesi daha içeri gireli birkaç saniye olmuştu ki iç kapı *güm* diye kapandı ve dış kapı da kendi kendine kilitleniverdi.

Leo'nun kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. "Anne!" diye bağırdı. İçeriden *güm* diye bir ses daha geldi. Leo koşup kapıyı aç-

maya çalıştı ama var gücüyle uğraştığı, tekmeler savurduğu halde kapı bir türlü açılmamıştı. Bir kez daha "Anne!" diye bağırdı. Çaresizlik içinde duvara vurarak Mors koduyla *İyi misin?* diye sordu.

"Seni duyamaz," dedi birisi.

Leo arkasını dönünce tanımadığı bir kadınla karşılaştı. İlk önce onun Tia Callida olduğunu sanmıştı. Kadının üstünde simsiyah bir pelerin ve suratını örten bir peçe vardı.

"Tia?" dedi.

Kadın sanki uykudaymış gibi yavaşça cık cık etti. "Bakıcın değilim," dedi. "Onunla aynı ailedeniz. O yüzden benziyoruz."

"Be-benden ne istiyorsun? Annem nerede?"

"Ah, ne de bağlısın annene. Ne güzel. Ama benim de çocuklarım var. Bir gün onlarla savaşacağını biliyorum. Beni uyandırmaya çalıştıklarında onlara engel olacaksın. Buna müsaade edemem."

"Seni tanımıyorum. Kimseyle savaşmak da istemiyorum."

"Akıllıca bir karar," dedi kadın bir uyurgezer gibi.

Leo dehşet içinde kadının gerçekten de uykuda olduğunu fark etti. Peçenin ardından hayal meyal görünen gözleri kapalıydı. Ama işin daha da tuhafı, giysilerinin kumaştan değil, topraktan yapılmış olmasıydı. Kupkuru, kapkara toprak kadının etrafında dalgalanıyor, hareket ediyordu. Uyuyan solgun renkli suratı bir toz bulutunun ardından güçlükle seçiliyordu. Kadının bir mezardan fırlamış gibi göründüğünü düşününce Leo'nun tüyleri diken diken oldu. Eğer kadın gerçekten de uykudaysa öyle kalması daha iyi olacaktı. Leo, kadının uyanık halinin çok daha korkunç olabileceğini hissediyordu.

"Henüz seni yok edemem," diye mırıldandı kadın. "Furialar buna izin vermez. Ama onlar anneni korumuyorlar. Hem cesaretini kırmama engel olamazlar. Küçük kahraman, senden bana karşı gel-

men istediğinde bu geceyi unutmasan iyi olacak."

"Annemi rahat bırak!" Kadın ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladığında Leo'nun boğazı korkudan kupkuru kesilmişti. Kadın bir insan gibi değil de adeta çığ gibi yürüyordu. Sanki kapkaranlık bir toprak duvarı üstüne üstüne geliyordu.

"Beni nasıl durduracaksın?" diye fısıldadı kadın.

Sonra bir masanın içinden geçiverdi. Bedeninin parçacıkları masanın diğer tarafında yeniden birleşti.

Leo'nun tepesinde dikildiğinde Leo onun içinden geçeceğini biliyordu. Kadınla annesinin arasındaki tek şey kendisiydi.

Derken ellerinin alev aldığını hissetti.

Kadın sanki bir zafer kazanmış gibi sinsice gülümsedi. Leo çaresizlik içinde çığlık attı, etrafı artık kıpkırmızı görüyordu. Alevler toprak kadını, duvarları ve kilitli kapıları sardı ve Leo bayıldı.

Uyandığında bir ambulanstaydı.

İlk yardım görevlisi ona iyi davranmaya çalıştı. Torna dükkanının yandığını, annesinin kurtulamadığını anlattı ve çok üzgünüm dedi. Leo içinin boşaldığını hissetti. Tıpkı annesinin onu uyardığı gibi kontrolü kaybetmiş, annesinin ölümüne neden olmuştu.

Çok geçmeden ilk yardım görevlisi kadar sevecen olmayan polisler olay yerine geldiler. Yangının Leo'nun bulunduğu giriş bölümünde çıktığını söylediler. Leo bir mucize eseri kurtulmuştu ama nasıl bir çocuk annesinin işyerinin kapılarını kilitleyip onun içeride olduğunu bile bile bir yangın çıkarırdı?

Daha sonra apartmandaki komşuları polise Leo'nun ne kadar tuhaf bir çocuk olduğunu anlattılar. Piknik masasının üstündeki yanık el izlerinden söz ettiler. *Esperanza Valdez'in oğlunun bir tuhaf olduğunu herkes bilir* dediler.

Akrabaları Leo'yu yanlarına almadılar. Rosa Teyze'si ona İspan-

yolca "Diablo!" diye bağırıp sosyal hizmet görevlilerine onu almalarını söyledi. Böylece Leo ilk koruyucu ailenin yanına gönderildi. Birkaç gün sonra da oradan kaçtı. Bazı koruyucu ailelerle daha uzun süre kaldı. Espriler yapar, birkaç arkadaş edinir, hayatta onu hiçbir şey rahatsız etmezmiş gibi davranırdı ama her seferinde bulunduğu yerden er ya da geç kaçardı. Acısını bir tek bu dindiriyordu. Torna dükkanının küllerinden bu şekilde yavaş yavaş uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

Bir daha ateşle asla oynamayacağına yemin etmişti. Uzunca bir süre ne Tia Callida'yı ne de toprak giysili kadını hiç düşünmedi.

Tia Callida'nın sesini duyduğunu sandığında neredeyse ormana varmıştı. Tia, *Olanlar senin suçun değil küçük kahraman*, dedi. *Düşmanımız uyanmak üzere. Artık kaçma.*

"Hera, burada değilsin, öyle değil mi?" dedi Leo. "Bir yerlerde tutsaksın."

Yanıt gelmedi.

Ama Leo en azından bir şeyi anlamıştı. Hera tüm hayatı boyunca onu izlemişti. Her nasılsa, bir gün ona ihtiyacı olacağını biliyordu. Belki de şu Furialar geleceği görebiliyorlardı. Leo hiçbir şeyden emin değildi ama bu göreve *çıkması gerektiğini* biliyordu. Jason'ın kehaneti topraktan sakınmalarını söylemişti. Leo bunun annesinin öldüğü gece dükkanda gördüğü hareket eden toprak giysili kadınla bir alakası olduğunu biliyordu.

Tia Callida, *Kaderini öğrendiğinde bu zorlu yolculuğun ne anlama geldiğini anlayacaksın*, demişti.

Leo nihayet rüyasında gördüğü uçan geminin ne olduğunu anlayacaktı. Babasıyla tanışabilir, annesinin intikamını bile alabilirdi.

Ama daha önce yapması gereken başka bir şey vardı. Jason'a ha-

va yoluyla yolculuk edeceklerine dair söz vermişti.

Henüz rüyasında gördüğü alevli gemiyi yapma vakti gelmemişti. Karmaşık ve vakit alacak bir şey yapmanın sırası da değildi. Daha hızlı bir çözüme ihtiyacı vardı. Bir ejderha bulmalıydı.

Leo ormanın girişinde gözlerini karanlığa dikip tereddütle bekledi. Baykuşların öttüğünü, ta uzaklardan bir sürü yılanın tıslamasına benzer sesler geldiğini duydu.

Aklına Will Solace'ın söylediği şey geldi. Kimse ormana yalnız giremezdi, hele hele silahsız girmek büyük aptallık olurdu. Leo'nun yanında ne bir kılıç ne bir fener ne da ona yardım edecek birisi vardı.

Geride kalan kulübe ışıklarına baktı. Hemen geri dönüp herkese şaka yaptığını söyleyebilirdi. *Şakaa!* diye bağırabilirdi. Göreve de Nyssa giderdi. Böylelikle kampta kalıp Hephaistos kulübesinin keyfini sürebilirdi. Ama sonra aklına kardeşleri geldi; çok geçmeden onlar gibi olurdu: üzgün, karamsar, başlarında bir lanet olduğundan emin bir Hephaistos çocuğu.

Cesaretini kırmama engel olamazlar. Senden bana karşı gelmen istediğinde bu geceyi unutmasan iyi olacak, demişti uyuyan kadın.

"İnanın bana hanımefendi, o geceyi gayet iyi hatırlıyorum," diye mırıldandı Leo. "Her neredeyseniz sizi yere çakacağım. Benim adım Leo."

Derin bir nefes alıp ormana daldı.

XII

LEO

Orman daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Leo ABD'nin kuzey bölgesinde, Houston'daki apartmanlarda büyümüştü. Hayatında gördüğü en acaip şey otlaktaki çıngıraklı yılanla Rosa Teyzesi'nin gecelikli hali olmuştu, ta ki Wilderness Okulu'na başlayana dek.

Ama Wilderness Okulu bu ormanın yanında lunapark gibi kalıyordu. Okulda kökleri ta derinlere uzanan, yürürken insanın takılıp düşeceği ağaçlar, yanlışlıkla içine düşeceği ırmaklar yoktu. Karanlıkta korkunç gölgeler oluşturan ağaç dalları, kocaman ayna gibi gözleriyle onu süzen baykuşlar da yoktu. Burası adeta Alacakaranlık Kuşağı'ydı.

Kulübelerin oradan kimsenin onu göremeyeceğinden emin olana dek yürümeye devam etti. Sonra ateş yarattı. Parmaklarının arasında beliren kıvılcımlar önünü görmesine yetecek kadar aydınlatmıştı etrafı. Beş yaşında piknik masasını yaktığından beri bilerek ateş yaratmamıştı. Annesi öldüğünden beri de bunu deneyecek cesareti ol-

mamıştı. Bu ufacık kıvılcımlar bile ödünü koparmaya yetiyordu.

Yürümeye devam edip etrafta bir ejderhaya ait olabilecek izler aramaya başladı. Kocaman ayak izleri, devrilmiş ağaçlar, yanan bir bölge... O kadar kocaman bir şey kolay kolay gizlenemezdi, değil mi? Ama Leo hiçbir ize rastlamadı. Bir ara ileride bir kurdu ya da ayıyı andıran tüylü bir şey görür gibi oldu ama yaratık ateşten uzak duruyordu. Bu da Leo'nun işine geldi.

Sonra açık bir alanın dibinde kampçıların kurduğu ilk tuzağı gördü. Bu tuzak, etrafı kayalarla çevrili, otuz metrelik bir çukurdu.

Leo tuzağın dahiyane bir şey olduğunu düşünmeden edemedi. Çukurun tam ortasına içinde koyu renkli köpüklü bir sıvı olan kocaman bir fıçı yerleştirilmişti. Sıvı kırmızıbiber sosuyla motor yağı karışımı olmalıydı. Fıçının tepesineyse bir platformun üstünde daireler çizerek dönen elektrikli bir pervane yerleştirilmişti. Pervane döndükçe fıçının içindeki karışımın kokusu ormana yayılıyordu. Acaba metal ejderhalar koku alabilirler miydi?

Fıçının yanında kimse yoktu. Leo biraz daha dikkatlice bakınca yıldızların ve elindeki ateşin oluşturduğu aydınlık sayesinde, toprağın ve kuru yaprakların hemen altında metalimsi bir ışıldama fark etti. Bronz bir ağ, çukuru tamamıyla örtüyordu. Aslında Leo'nun bunları tam olarak *gördüğü* söylenemezdi. Tuzağın parçaları adeta etrafa ısı yayıyor, Leo da bunu hissedebiliyordu. Fıçıya birer jant telini andıran altı tane kocaman bronz şerit bağlıydı. Leo bunların basınca duyarlı olması gerektiğini düşündü; ejderha bunlardan birinin üstüne basacak olursa ağ kapanacak ve kampçılar ejderhayı hediye paketi olmuş şekilde ele geçireceklerdi.

Leo tuzağa biraz daha yanaştı. Ayağını tuzağı harekete geçirecek olan en yakındaki şeride yasladı. Neler olacağını düşünürken hiçbir şey olmadığını fark etti. Tuzak çok ağır bir şeyi yakalamak için ta-

sarlanmış olmalıydı; aksi taktirde tuzağa bir hayvan, insan ya da daha ufak bir canavar da yakalanabilirdi. Bu ormanda metal bir ejderhadan daha ağır bir şey olamayacağını düşündü. En azından öyle olmasını umdu.

Çukurun içine girip fıçıya yaklaştı. Fıçıdan yayılan koku insanı bayıltacak kadar güçlüydü, gözleri sulanmaya başladı. Tia Callida'nın (ya da Hera'nın) ona mutfakta acı biber doğrattığı ve gözüne biber suyu kaçtığı gün geldi aklına. Leo'nun canı çok yanmıştı ama tabii kadın "Buna dayanmalısın küçük kahraman," demişti. "Annenin ataları olan Aztekler bir dolu Meksika biberini yakar, çocuklarını cezalandırmak için ateşin üstüne tutarlardı. Bu şekilde bir sürü kahraman yetiştirdiler."

O kadın zır delinin tekiydi. Leo onu kurtarmak üzere bir göreve çıktığına çok memnundu doğrusu.

Tia Callida bu tuzağı görse bayılırdı çünkü etrafa yayılan koku Meksika biberlerinin kokusundan bin beterdi. Etrafa bakınıp ağı etkisiz hale getirecek bir şey arandı ama hiçbir şey bulamadı.

Bir an içini feci bir panik hissi kapladı. Nyssa ormanda bunun gibi birkaç tuzak olduğundan söz etmişti ve kampçılar ormana daha da çok tuzak yerleştirmeyi planlıyorlardı. Ya ejderha bir başka tuzağa çoktan yakalanmışsa ne olacaktı? Tuzakların hepsini nasıl bulacaktı?

Etrafa bakınmaya devam etti ama salış tertibatına benzer hiçbir şey görmedi. Üstünde KAPAT yazan bir düğme falan da yoktu. Derken tuzağı etkisiz hale getiren bir mekanizmanın olmayacağı ihtimali geldi aklına. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken bir ses duydu.

Aslında duyduğu şey tam olarak bir ses değildi. Sanki yer sarsılmış da onu hissetmişti. Tüyleri diken diken olduğu halde sesin ne-

reden geldiğini anlamak için etrafına bakınmadı. Tuzağı incelemeye devam etti çünkü *Ejderha uzakta olmalı*, diye düşünüyordu. *Ormanda geziniyor olmalı. Elimi çabuk tutmam gerek.*

Sonra metalik bir soluma sesi duydu. Sanki metal bir fıçının içinden hava boşalmıştı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yavaşça arkasını döndü. Yaklaşık on beş metre ileride, çukurun hemen kenarında, bir çift kıpkırmızı parlak göz ona bakıyordu. Tuhaf yaratık ay ışığının altında parıldıyordu. Leo bu kadar büyük bir şeyin çıt çıkarmadan oraya kadar gelmiş olmasına şaştı. Ejderhanın, gözlerini parmaklarının arasındaki alevlere diktiğini fark edince hemen ateşi söndürdü. Ama geç kalmıştı.

Ejderhayı hala görebiliyordu. Yaratık burnunun ucundan kuyruğunun bittiği yere kadar yaklaşık yirmi metre uzunluğundaydı. Gövdesi birbirine geçmiş bronz tabakalardan yapılmıştı, pençeleri kasap bıçağı büyüklüğündeydi. Ağzı hançer gibi keskin dişlerle doluydu ve hırladığında çıkardığı ses bir ağacın testereyle kesilme sesini andırıyordu. İstese Leo'yu çoktan ısırıp ikiye ayırmış ya da üstüne basıp dümdüz etmişti. Bu ejderha Leo'nun hayatında gördüğü en güzel şeydi ama planlarını tamamıyla alt üst eden bir eksiği de vardı.

"Kanatların yok senin," dedi Leo.

Ejderha hırlamayı kesti. *Neden dehşet içinde kaçmıyorsun?* der gibi kafasını bir yana eğdi.

"Alınma!" dedi Leo. "Harika bir şeysin! Aman tanrım, seni kim yaptı acaba? Su basıncıyla mı yoksa nükleer güçle mi çalışıyorsun? Ama seni yapan ben olsaydım sana kanat da yapardım. Ejderhaların kanatları olmaz mı yahu? Acaba uçamayacak kadar ağır mısın? Hımm, bunu daha önce düşünmeliydim."

Ejderha daha da şaşkın bir biçimde hırladı. Leo'yu çoktan ezmiş olması gerekirdi. Ejderhayla sohbet etmek planın bir parçası değildi. Ejderha öne doğru bir adım atınca Leo "Hayır!" diye bağırdı.

Ejderha bir kez daha hırladı.

"Bu bir tuzak bronz kafa! Seni yakalamaya çalışıyorlar."

Ejderha ağzını açıp Leo'ya ateş püskürttü. Annesinin öldüğü gece gördüğü, dükkanı saran beyaz renkli alev duvarı Leo'nun üstünü kapladı. Leo kendisini çok güçlü ve ateş saçan bir hortumla yıkanıyormuş gibi hissetti. Azıcık canı yanmıştı ama dayanabilirdi. Alevler dindiğinde hiçbir şeyi kalmamıştı. Hatta giysileri bile zarar görmemişti. Leo bu duruma bir anlam veremedi ama yine de giysilerinin yanmadığına minnettardı. Hem asker ceketini çok severdi hem de pantolonunun yanması cidden utanç verici bir şey olabilirdi.

Ejderha dik dik Leo'ya baktı. Suratı metalden olduğu için ifadesi değişmemişti ama Leo onun ne hissettiğini anlamıştı. *Eee, bu çocuk neden yanmadı şimdi?* diye düşünüyor olmalıydı. Aniden kısa devre yapacakmış gibi boynundan bir kıvılcım fırladı.

Leo kararlı ve sakin bir tavırla konuşmaya çalışarak "Beni yakamazsın," dedi. Daha önce hiç evcil hayvan beslemediği için bir köpekle nasıl konuşulduğunu da bilmiyordu ama ejderhayla bir köpekle konuşur gibi konuşmaya çalışıyordu. "Otur oğlum," dedi. "Sakın daha fazla yaklaşma. Tuzağa yakalanmanı istemiyorum. Kamptakiler senin arızalandığını ve ıskartaya alınman gerektiğini düşünüyorlar. Ama ben onlarla aynı fikirde değilim. Bana izin verirsen seni tamir edebilirim..."

Ejderha gıcırdadı, kükredi ve saldırıya geçti. Tuzak da küt diye kapanıverdi. Çukurun zemini sanki binlerce çöp tenekesi kapağı birbirine vuruluyormuş gibi çın çın öttü. Etrafa toprak ve kuru yapraklar saçıldı. Metal ağ havalandı. Leo kendisini tepetaklak vazi-

yette kırmızıbiber ve motor yağı karışımının içinde buldu. Fıçıyla ejderhanın arasına sıkışmıştı. Ejderha her ikisini de tutsak eden ağdan kurtulmaya çalışırken debelenip duruyordu.

Her yöne ateş püskürtüyor, alevleri göğü aydınlatıyor, ağaçları tutuşturuyordu. Tepeden tırnağa motor yağına ve biber sosuna bulanmışlardı. Leo'nun canı falan yanmıyordu ama ağzında iğrenç bir tat hissediyordu.

"Kes artık şunu!" diye bağırdı ejderhaya.

Ejderha debelenmeyi kesti. Leo hemen harekete geçmediği taktirde ejderhanın altında kalıp ezileceğini fark etti. Bunu yapmak kolay değildi ama ejderhanın ve fıçının arasından çıkmayı başardı. Sürünerek ağda ilerlemeye başladı. Neyse ki bronz ağ sıska bir çocuğun içinden çıkabileceği kadar büyük deliklerden oluşmuştu.

Leo hemen ejderhanın kafasına doğru koştu. Ejderha onu ısırmaya çalıştı ama dişleri ağa takılmıştı. Tekrar ateş püskürttü fakat enerjisi tükeniyor gibiydi. Bu sefer püskürttüğü alevler turuncu renkti. Alevler Leo'nun suratını yalamadan etrafa yayıldı.

"Bak dostum," dedi Leo, "yerini tespit etmeye çalışıyorlar. Bunu öğrendikleri zaman soluğu burada alacaklar. Üstüne asit dökecekler, seni parçalara ayıracaklar. Bunu mu istiyorsun?"

Ejderhanın çenesi gıcırtıyla açıldı. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

"Pekala," dedi Leo. "O halde bana güvenmen gerek."

Ve böylece işe koyuldu.

Leo'nun kontrol panelini bulması yaklaşık bir saat sürdü. Panel, ejderhanın kafasının tam arkasındaydı ki orada olması gayet mantıklıydı. Leo ejderhayı ağdan çıkarmadan çalışmaya karar vermişti ama ejderhanın bu durumdan hoşnut olduğu söylenemezdi.

"Rahat dursana!" diye azarladı Leo.

Ejderhadan sızlanmaya benzer bir gıcırtı daha yükseldi.

Leo ejderhanın kafasının içindeki kablolara göz attı. Bir ara ormandan gelen bir ses dikkatini dağıttı ama kafasını kaldırınca karşısında bir ağaç perisi gördü. Leo bunlara dryad dendiğini hatırlıyordu, orman perisi yani. Dryad, tutuşan dallarını söndürmeye çalışıyordu. Ejderha tüm ormanı yakacak kadar ateş püskürtmemişti ama dryad bir hayli sinirlenmiş gibiydi. Elbisesinin üstünden dumanlar tütüyordu. Dumanları ipekli bir örtüyle dağıttıktan sonra Leo'nun ona baktığını gördü. Orman perileri arasında muhtemelen pek de hoş bir anlam taşımayan bir hareket yaptıktan sonra yemyeşil bir buhara dönüşüp gözden kayboldu.

Leo dikkatini tekrar ejderhanın başının içindeki kablolara verdi. Gördükleri büyük bir zeka ürünüydü ve her şey belli bir mantık çerçevesinde yapılmıştı. Bu bölüm motor kontrol merkezi olmalıydı. Yani, şu parça ejderhanın gözlerinden gelen duyusal girdileri kullanarak işliyordu. Bu disket...

"Hah, sorun buymuş demek," dedi Leo.

Ejderha çenesini araladı. *Gıcırt?*

"Kontrol disketin aşınmış. Disket daha büyük kararlar vermeni sağlayan devreleri etkiliyor olmalı. Beynin paslanmış dostum. Şey, kafa...nın karışmış olması çok normal." Leo neredeyse *kafayı yemiş olman* çok normal diyecekti kendisini tuttu. "Keşke yanımda yedek bir disket olsaydı. Ama ne yazık ki bu, karmaşık bir devrenin parçası. Bunu yerinden çıkarıp temizlemem gerek. Merak etme, uzun sürmez." Disketi çıkarınca ejderha hareketsiz kaldı, gözlerindeki parıltı kayboldu. Leo ejderhanın sırtından aşağı inip disketi silmeye koyuldu. Ceketinin koluna bir parça motor yağı ve kırmızıbiber sosu döküp disketin paslanmış kısmını silmeye başladı. Ama disketi

temizledikçe daha da endişelenmeye başladı; bazı devrelerin tamir edilmesi mümkün değildi. Disketi mükemmel değil, ancak biraz daha kullanılır hale getirebilirdi. Asıl gerekli olan yepyeni bir disketti ama bunu nereden bulacağını bilmiyordu.

Elini çabuk tutmaya çalıştı. Kontrol disketini ejderhaya zarar vermeden ne kadar süre dışarıda tutacağını bilmiyordu. Disketi temizlerken bile ona kalıcı bir zarar vermiş olabilirdi; bu yüzden daha fazla riske girmemeye karar verdi. Disketi iyice temizledikten sonra tekrar ejderhanın sırtına çıktı ve ejderhanın başındaki tellerle dişli kutusunu da temizledi. Bu sırada üstü başı fena halde kirlenmişti.

"Temiz eller, kirli aletler," diye homurdandı. Eskiden annesi hep böyle derdi. İşi bittikten sonra elleri yağdan kapkara olmuştu, giysileriyse sanki bir çamur güreşi yarışmasından çıkmış gibi görünüyordu. Ama ejderhanın başındaki mekanizma çok daha iyi görünüyordu. Diski yerine yerleştirip son kabloyu da taktıktan sonra kıvılcımlar uçuştu. Ejderha titredi ve gözleri eskisi gibi parıldamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Leo.

Ejderha matkap sesine benzer bir ses çıkardı. Ağzını açtı ve tüm dişleri dönerek yerli yerine oturdu.

"Sanırım evet demek istiyorsun. Dur, seni ağdan kurtarayım."

Leo ağı serbest bırakan kolları bulmak ve ejderhayı serbest bırakmak için yarım saat kadar uğraştı. Ejderha ayağa kalkıp silkinerek üstündeki ağlardan kurtuldu. Sonra bir zafer çığlığı attı ve başını göğe kaldırıp ateş püskürttü.

"Of, gösteriş yapmasan olmaz mı?"

Gıcırt? diye yanıt verdi ejderha.

"Sana bir isim koymak gerek," dedi Leo. "Sana bundan sonra

Festus diyeceğim."

Ejderha dişlerini göstererek sırıttı. Daha doğrusu Leo onun sırıttığını umut etti.

"Harika," dedi. "Ama hala bir sorunumuz var. Kanatların yok."

Festus başını kaldırıp burun deliklerinden duman püskürttü. Sonra yere çöküp sırtını eğdi; belli ki Leo'nun sırtına binmesini istiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Leo.

Ama ejderhanın yanıtını bekleyemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Festus'ın sırtına atlayıverdi ve Festus son sürat ormana daldı.

Çok geçmeden Leo tüm zaman ve yön duygusunu kaybetti. Ormanın bu kadar derin ve el değmemiş olması imkansızdı ama ejderha ağaçların arasından, gökdelenlerin arasından geçer gibi gidiyordu. Ağaçlar o kadar sıktı ki yıldızlar bile görünmüyordu. Leo'nun ellerindeki alevler bile yolu aydınlatamazdı ama ejderhanın parıldayan kırmızı gözleri birer araba farı gibi ortalığa ışık saçıyordu.

Nihayet bir dereden karşıya geçtiler. Karşılarına otuz metre yüksekliğinde kireç taşından bir duvar çıktı. Duvar o kadar yüksek ve sağlamdı ki ejderhanın buraya tırmanması mümkün değildi.

Leo aşağı inip "Bu da ne?" dedi. Duvara yaklaştı. Duvarın üstünde hiçbir işaret yoktu ama ejderha ısrarla duvarı gösteriyordu.

"Duvar kendi kendine önümüzden çekilmez," dedi Leo.

Ejderhanın boynundaki gevşek tellerden birinden kıvılcımlar çıktı ama bunun dışında herhangi bir tuhaflık yoktu. Leo ellerini duvarın üstüne yasladı. Aniden parmaklarından dumanlar çıkmaya başladı. Parmaklarının arasından tıpkı ateşlenmiş barut gibi kıvılcımlar çıkıp duvarın yüzeyinde parlak izler bıraktı. Sonra bu parlak izler duvarın üstünde Leo'nun beş misli büyüklüğünde kırmızı renkli bir

kapı çizdi. Leo geri çekilince kapı açıldı. Koskoca duvarın üstünde dev gibi bir kapı açılmasına rağmen çıt bile çıkmamıştı.

"Çok dengeli yapılmış," dedi Leo. "Birinci sınıf bir mühendislik işi."

Ejderha nihayet harekete geçip sanki evine geri dönmüş gibi içeri girdi.

Leo da içeri girdikten sonra kapı kapanmaya başladı. Leo çocukluğunda torna dükkanında kilitli kaldığı zamanı hatırladı ve bir an için paniğe kapıldı. Ya buradan çıkamazsa ne olacaktı? Bunları düşünürken içeride ışık yandı. Hem fluoresan lambalar hem de duvarlara iliştirilmiş meşaleler vardı. Leo mağaranın içini gördüğü anda oradan ayrılmaktan vazgeçti.

"Festus," dedi, "burası da ne böyle?"

Ejderha tozla kaplı zeminde ayak izleri bırakarak mağaranın ortasına yürüdü ve daire biçiminde büyükçe bir platformun üstüne çıkıp oturdu.

Mağara bir uçak hangarı kadar büyüktü. İçeride sayısız tezgah ve bir şeyleri depolamak amacıyla kullanılan kafes duruyordu. Her iki duvarda da garaj büyüklüğünde kapılar ve tavana kadar uzanan çok sayıda geçit vardı. Her yer çeşit çeşit alet edevatla kaplıydı: hidrolik vinçler, kaynak hamlaçları, ateş geçirmez giysiler, havalı kürekler, yük kaldırma arabaları. Bir de nükleer reaksiyon odasına benzer şüpheli bir yer vardı. Duyuru panolarının üstü lime lime olmuş, rengi solmuş planlarla doluydu. Leo kafasını hangi yöne çevirse birçoğu tamamlanmamış silah, zırh ve kalkan gibi savaş aletleriyle karşılaşıyordu.

Ejderhanın üstüne çıktığı platformun ta tepesine asılmış zincirlerden de üstündeki yazı okunmayacak kadar eskimiş bir bayrak sarkıyordu. Bayrağın üstündeki yazı Antik Yunancaydı ama Leo

her nasılsa bunu okumayı başarmıştı: 9. DEPO.

Acaba buradaki 9 sayısının Hephaistos kulübesiyle bir ilgisi var mıydı? Yoksa bu sayı bundan başka sekiz deponun daha olduğu anlamına mı geliyordu? Leo platformun üstüne kıvrılmış Festus'a baktı. Ejderhanın kendisini bu kadar rahat hissetmesinin nedeni ancak şu olabilirdi: Platform gerçekten de Festus'un *eviydi*. Festus, bu platformda yapılmıştı.

"Diğer çocuklar burayı biliyorlar mı?" diye soracak oldu ama sonra deponun senelerdir el sürülmemiş göründüğünü fark etti. Her şeyin üstü örümcek ağları ve tozla kaplıydı. Zemindeyse kendi ayak izleri ve ejderhanın pençe izlerinden başka bir şey yoktu. Demek ki uzun süredir buraya ilk giren kişi kendisiydi. 9. Depo masaların üstüne yığılmış, yarım kalmış projelerle kaplıydı. Her şey olduğu gibi, aniden bırakılmış gibiydi. Acaba neden?

Leo duvardaki haritalardan birine baktı. Harita kampın savaş alanlarını gösteriyordu ama kağıt tıpkı bir soğan kabuğu gibi sararıp çatlamıştı. Alt köşedeki tarih 1864 senesini gösteriyordu.

"Olamaz," diye mırıldandı Leo.

Sonra biraz ilerideki duyuru panolarından birindeki bir planı görünce neye uğradığını şaşırdı. Hemen tezgahlardan birinin başına koşup yol çizgilerini gösteren planı incelemeye koyuldu. Plan tanınmayacak haldeydi ama bir Antik Yunan gemisini farklı açılardan gösteriyordu. Planın altında silik harflerle KEHANET? MUĞLAK. UÇUŞ? yazıyordu.

Bu, Leo'nun çocukluğunda rüyasında gördüğü gemiydi. Birisi uçan gemiyi burada inşa etmeye çalışmış ya da en azından fikir olarak kağıt üstünde yaratmış olmalıydı. Sonra da plan unutulup gitmişti. Dahası, planda başka bir kehanetten söz ediliyordu. Ama işin en tuhaf yanı, gemi direğinin Leo'nun beş yaşındayken çizdiği gemi-

nin direğine benzemesiydi. Direk, bir ejderha kafası biçimindeydi.

"Bu tıpkı sana benziyor Festus," dedi. "Çok tuhaf doğrusu."

Gemi direği onu huzursuz etmişti ama Leo'nun zihninden o an binlerce şey geçiyordu. Çok geçmeden ejderha kafalı direği unuttu. Planı eline alıp daha dikkatlice incelemek istedi ama kağıt parçalanır gibi olunca bundan vazgeçti. Başka bir ipucu bulmak için etrafına bakındı. İçeride bir gemi parçasına benzer bir şey yoktu. Bu projenin parçasıymış gibi duran hiçbir şey yoktu ama keşfedilecek sürüyle kapı ve kiler vardı.

Festus, Leo'nun dikkatini çekmek, ona fazla vakitlerinin olmadığını anlatmak ister gibi homurdandı. Haklıydı; Leo birkaç saat sonra sabah olacağını tahmin ediyordu. Asıl amacından sapmış durumdaydı. Ejderhayı kurtarmıştı kurtarmasına ama onu bu görevde kullanması söz konusu değildi. Uçabilen bir şeye ihtiyacı vardı.

Festus burnunun ucuyla ona doğru bir şey itti. Bu, çalışma tezgahının yanında bırakılmış olan eski püskü, deri bir kemerdi. Ejderha parlamaya başlayan kırmızı gözlerini tavana dikti. Leo ejderhanın birer spot ışığını andıran gözlerini takip edip de karanlık mağarada tavanda asılı duran şeyi görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi oldu.

"Festus, yapacak çok işimiz var," dedi kısık bir sesle.

XIII

JASON

Jason rüyasında kurtlar görüyordu.

Selvi ağaçlarıyla dolu bir ormanda, açıklık bir alanın tam ortasındaydı. Tam önündeyse taştan yapılmış bir malikanenin yıkıntıları vardı. Gri renkli alçak bulutlar, üstü pusla kaplanmış toprakla iç içe geçmişti. İnsanın iliklerini donduran bir yağmur yağacakmış gibi bir hava vardı. Kocaman, gri renkli kurtlar etrafında dolanıyor, bacaklarına sürtünüyor, dişlerini göstere göstere hırlıyordu. Kurtlar Jason'ı nazikçe iterek yıkıntılara doğru götürdüler.

Jason'ın bu kocaman yaratıklara yem olmaya hiç niyeti yoktu; o yüzden kurtlara karşı gelmedi.

Yürürken ayaklarının çamurlu zemine gömüldüğünü hissediyordu. Malikanenin çatısından düşmüş kule gibi taş bacalar birer totem gibi önünde dikiliydi. Bu çok katlı malikane bir zamanlar kocaman olmalıydı, duvarları devasa boyutlarda kütükler birleştirilerek yapılmıştı. Belli ki bir zamanlar büyük bir siperlikli çatısı vardı ama şimdi geriye sadece taş bir iskelet kalmıştı. Jason yıkılmaya

yüz tutmuş kapıdan geçince kendini bir avluda buldu.

Önünde uzun ve dikdörtgen biçiminde boş bir yansıma havuzu vardı. Jason havuzun ne kadar derin olduğunu göremiyordu çünkü dibi çamurla kaplıydı. Havuzun etrafı bir patikayla çevriliydi. Evin birbirine eşit olmayan duvarları her iki taraftan yükseliyordu. Kurtlarsa kırmızı renkli volkanik taş kemerlerin altında dolanıyordu.

Havuzun diğer ucunda kocaman bir dişi kurt oturuyordu. Kurt, Jason'dan en az bir metre kadar daha uzundu. Gözleri pusta gümüşümsü bir ışıltı saçıyordu. Postu da o civardaki kayalar gibi kahverengiye çalan bir kızıl renkteydi.

"Burayı biliyorum," dedi Jason.

Kurt ona baktı; konuşmadığı halde Jason onu anlayabiliyordu. Kurdun kulaklarının ve bıyıklarının hareketinden, gözlerinin parıltısından ve dudaklarını büzüşünden ne dediğini anlayabiliyordu. Tüm bu hareketler ve mimikler kurdun konuşma dilinin bir parçasıydı.

Tabii, dedi dişi kurt. *Sen de yolculuğuna minik bir kurt olarak başlamıştın. Artık yolunu kendin bulmalısın. Yeni bir görev, yeni bir başlangıç demek.*

"Ama bu haksızlık," dedi Jason fakat konuşur konuşmaz dişi kurda şikayet etmenin bir faydası olmayacağını da anladı.

Kurtlar sevecen yaratıklar değillerdi. Dahası, adalet duygusundan yoksun hayvanlardı. *Ya fethet ya da öl,* dedi dişi kurt. *Biz her zaman böyle yaşarız.*

Jason kim olduğunu ya da nereye gideceğini bilmediği sürece hiçbir yeri fethedemeyeceğini söylemek üzereydi ama dişi kurdu tanıyordu. Adı, 'ana kurt' anlamına gelen *Lupa*'ydı, türünün en muhteşem örneğiydi. Kurt çok eskiden Jason'ı burada bulmuş, onu korumuş, beslemiş ve *seçmişti*. Ama Jason herhangi bir zayıflık be-

lirtisi gösterecek olsa dişi kurt onu paramparça edebilirdi. Jason onun yavrusu olmak yerine bir anda akşam yemeği haline gelebilirdi. Kurt sürüsünde zayıflık, bir seçenek bile değildi.

"Bana yol gösterebilir misin?" diye sordu Jason.

Lupa'nın genzinden hırıltılar yükseldi ve havuzun üstüne çökmüş olan pus kayboldu.

Jason önce ne gördüğünü tam olarak anlayamadı. Havuzun birbirine bakan iki tarafında, yeraltından adeta kocaman bir tünel kazma makinesi fırlamış gibi iki tane kapkara kule belirmişti. Jason kulelerin taştan mı yoksa taşlaşmış asma dallarından mı oluştuğunu anlayamadı ama filizler kulelerin tepesinde inceliyordu. İki kule de yaklaşık olarak bir buçuk metre yüksekliğindeydi ama tıpatıp aynı değillerdi. Jason'a daha yakın olanı daha koyu renkliydi ve üstündeki filizler daha sık bir biçimde birbirine geçmiş, kuleyi katı bir kütle haline getirmişti. Jason bakarken kule toprağın altından biraz daha yüzeye çıktı ve biraz daha genişledi.

Lupa'nın durduğu taraftaysa ikinci kulenin üstündeki dallar daha aralıklıydı. Bir kafesin parmaklıkları gibi görünüyorlardı. Jason kafesin içinde bulanık bir şeklin debelenmekte olduğunu hayal meyal seçebiliyordu.

"Hera," dedi Jason.

Dişi kurt ona hak verircesine uludu. Diğer kurtlar havuzun etrafını çevirdi. Kulelere hırlarken hepsinin tüyleri diken diken olmuştu.

Düşman burayı en güçlü oğlunu, gigant kralı uyandırmak için seçti, dedi Lupa. *Burası melezlerin sahiplenildiği kutsal bölgemiz, ölümün ya da doğuşun evi. Yanmış ev. Kurdun evi. Bu gördüğün, tiksinç bir şey. Onu durdurmalısın.*

"Onu durdurmalı mıyım?" dedi Jason şaşkınlıkla. "Hera'dan mı söz ediyorsun?"

Dişi kurt dişlerinin tümünü göstererek sabırsızlıkla hırladı. *Duyularını kullan yavrucuk*, dedi. *Juno umurumda değil ama onun işi bittiği anda düşmanımız uyanacak. Bu da hepimizin sonu olacak. Burayı iyi biliyorsun. Yeniden bulabilirsin. Evimizi temizle. Çok geç olmadan bu işe bir son ver.*

Kara kule korkunç görünümlü bir çiçeğin soğanı gibi şiştikçe şişti. Jason çiçek açıldığı taktirde içinden hiç de görmek istemeyeceği bir şeyin çıkacağını hissediyordu.

"Kimim ben?" diye sordu dişi kurda. "Bana en azından bunu söyle."

Kurtlar pek de espri anlayışına sahip yaratıklar değillerdir ama Jason bu sorunun Lupa'nın hoşuna gittiğini görebiliyordu. Jason sanki Lupa'nın gözünde sürüdeki alfa erkek olmayı deneyen, pençelerinin gücünü sınayan bir yavruydu.

Her zamanki gibi kurtarıcımız, şerefimizsin. Dişi kurt espri yapmış gibi dudaklarını büzdü. *Sakın başarısız olayım deme Jüpiter'in oğlu.*

XIV

JASON

Jason gök gürlemesiyle uyandı. Sonra nerede olduğunu hatırladı. Birinci kulübede sanki sürekli gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu.

Kulübenin bombeli tavanı bulutlu bir gökyüzü gibi mavili beyazlı mozaiklerle kaplıydı. Bulut mozaikler tavanda yer değiştiriyor, beyazdan siyaha dönüşüyordu. Odanın içinde şimşekler gürlüyor, altın renkli mozaiklerse birer şimşek gibi parıldıyordu.

Diğer kampçıların onu götürdüğü diğer kulübe hariç bu kulübede sıradan mobilyalar da yoktu. Yani, içeride ne bir sandalye ne bir masa ne de gardırop vardı. Jason'ın görebildiği kadarıyla içeride bir tuvalet bile yoktu. Duvarlara oyuklar açılmış, her birine mermer bir tabanlığın üstüne bronz bir mangal ya da altın renkli bir kartal heykeli yerleştirilmişti. Odanın tam ortasındaysa altı metrelik renkli ve kocaman bir Zeus heykeli duruyordu. Heykelin üstünde Yunan giysileri, elindeyse bir kalkan ve havaya kaldırılmış bir şimşek duruyordu. Şimşeğin her an birini çarpabilirmiş gibi bir hali vardı.

Jason dikkatle heykele baktı. Göklerin tanrısıyla arasında ne gibi bir benzerlik olduğunu anlamaya çalıştı. Simsiyah saçları mı? Hayır. Yüzündeki kasvetli ifade mi? Eh, belki. Ya sakalı? Yok, kalsın. Zeus üstündeki toga ve sandaletleriyle çok ama çok öfkeli bir hippi gibi görünüyordu.

Evet, Jason birinci kulübedeydi. Diğer kampçılar ona bunun büyük bir şeref olduğunu söylemişlerdi. Yani, buz gibi bir tapınakta, her gece tepesinde dikilen Hippi Zeus heykeliyle yaşamak güzel bir şeyse bu cidden büyük bir şerefti.

Jason ayağa kalkıp ensesini ovuşturdu. Bedeni yarım yamalak uyumaktan ve şimşek çaktırmaktan tutulmuştu. Önceki geceki numarayı yapmak hiç de kolay bir şey değildi. Jason neredeyse bayılacakmış gibi olmuştu.

Yatağının yanına kot pantolonu, spor ayakkabıları ve turuncu renkli Melez Kampı tişörtü konmuştu. Jason aniden giysilerini değiştirmek için dayanılmaz bir istek duydu ama üstündeki lime lime olmuş mor renkli tişörte bakınca bundan vazgeçti. Nedense turuncu kamp tişörtünü giymek ona doğru gelmiyordu. Ona anlatılan her şeye rağmen hala buraya ait olduğuna inanamıyordu.

Lupa ya da selvi ağaçlarıyla kaplı ormanla ilgili bir şeyler daha hatırlayabilmek umuduyla rüyasını düşünmeye başladı. Oraya daha önce gittiğini biliyordu. Kurt gerçekti; ama geçmişini hatırlamaya çalıştığında başı çatlayacakmış gibi ağrımaya, kolundaki izler de yanmaya başlıyordu.

Rüyasında gördüğü yıkıntıları bulacak olsa geçmişini hatırlayabilecekti. O kulenin içinde büyüyen şeyi Jason'ın durdurması gerekiyordu.

Hippi Zeus'a bakıp "Yardım etmek istersen çekinme," dedi.

Heykel yanıt vermedi.

"Teşekkürler baba."

Giysilerini değiştirip Zeus'un kalkanından yansımasına baktı. Kalkana yansıyan yüzü bulanık ve tuhaf görünüyordu, altın dolu bir havuzda eriyormuş gibiydi. Piper'ın önceki geceki değişiminden sonra ortaya çıkan güzelliğiyle boy ölçüşemezdi.

Jason hala bu konuda hissettiklerinden emin değildi. Onun çok güzel olduğunu söyleyerek herkesin önünde koca bir gerzek gibi davranmıştı. Kaldı ki Piper'ın önceki hali de kötü değildi. Afrodit onu değiştirdikten sonra kendi gibi olmamıştı; hatta sanki tüm dikkatlerin üstünde olması onu rahatsız etmişti.

Jason onun için üzülmüştü. Tamam, Piper'ın bir tanrıça tarafından sahiplenilip kamptaki en muhteşem kıza dönüştürülmesine üzülmek saçma olabilirdi. Herkes Piper'a bayılmış, ona ne kadar muhteşem olduğunu ve mutlaka göreve gitmesi gerektiğini söylemişti. Ama ona gösterilen onca ilginin onun kim olduğuyla hiçbir alakası yoktu. Yeni bir elbise, biraz makyaj, etrafını saran yeni, pembe renkli bir hale ve *güm!* Birden herkes onu sevmeye başlamıştı. Jason onlara hak vermiyor da değildi gerçi ama...

Önceki gece şimşek çaktırdığı zaman diğer kampçıların tepkileri ona tanıdık gelmişti. Bunu daha önce de uzun bir süre yaptığından emindi. İnsanlar ona Zeus'un oğlu olduğu için hayranlıkla bakıyor, özel biriymiş gibi davranıyordu. Ama bunların onunla hiçbir alakası yoktu. O kimsenin umurunda değildi. İnsanların asıl umursadığı *Ya bu çocuğa saygı gösterirsiniz ya da sizi çarparım!* der gibi elinde ölümcül şimşeğiyle duran iri yarı babasıydı.

Kamp ateşinden sonra herkes kulübesine dönerken Jason, Piper'ın yanına gidip ondan resmi bir biçimde göreve katılmasını istemişti.

Piper hala şok içindeydi ama başını peki anlamında sallamış ve

kollarını ovuşturmaya başlamıştı. O incecik elbiseyle donmuş olmalıydı.

"Afrodit kayak montumu aldı," demişti. "Öz annem giysilerimi aldı."

Jason, "Sana yeni bir ceket alırız," diyerek amfi tiyatronun ön basamaklarında bulduğu bir battaniyeyi çekip Piper'ın omzuna atmıştı.

Piper gönülsüzce gülümsemişti. Jason ona sımsıkı sarılmak istiyordu ama kendisini tutmuştu. Diğer kampçılar gibi sığ birisi olduğunu düşünmesini, sırf dünyalar güzeli bir kız oldu diye ondan hoşlandığını sanmasını istemiyordu.

Piper'ın onunla birlikte göreve geleceğine memnundu. Jason kamp ateşi sırasında cesur davranmaya çalışmıştı ama aslında numara yapıyordu. Hera'yı bile kaçırabilecek kadar büyük bir güce karşı gelme düşüncesi ödünü koparıyordu. Geçmişini hatırlamaması da onu ayrıca korkutuyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Piper'ın yanında olacak olması ona doğru bir şey gibi geliyordu ama ondan ne kadar ve neden hoşlandığını fark etmeden önce de hayatı yeterince karışıktı. Kızın duygularıyla yeterince oynamıştı zaten.

Yeni ayakkabılarını giyip bu buz gibi boş kulübeden çıkmaya hazırlandı. Ama sonra önceki gece dikkatini çekmemiş olan bir şeyi fark etti. Duvardaki oyuklardan birinde duran bir mangal yere koyulmuş, oyuğa bir şilte, sırt çantası yerleştirilmiş, hatta duvarına bir-iki fotoğraf yapıştırılmış ve bir yuva haline getirilmişti.

Jason oyuğa yaklaştı. Burada her kim uyuduysa bu uzun zaman önce olmalıydı. Şilte küf kokuyordu, sırt çantasının üstüyse bir karış tozla kaplıydı. Duvara yapıştırılmış fotoğraflardan bazıları gevşeyip yere düşmüştü.

Fotoğraflardan birinde Annabeth vardı. Şimdiki halinden çok

daha küçük görünüyordu. Sekiz yaşlarında olmalıydı ama Jason bu fotoğrafın ona ait olduğu biliyordu. Sarı saçlar, gri gözler ve zihninden aynı anda binlerce şey geçiyormuş gibi görünen bir ifade. Bu kesinlikle Annabeth'ti. Açık kumral, on dört-on beş yaşlarındaki bir gencin yanında duruyordu. Çocuğun yüzünde muzip bir gülümseme vardı, tişörtünün üstüne deri bir zırh giymişti. Arkalarındaki bir ara sokağı işaret ediyordu. Fotoğrafı çeken kişiye, *Haydi şu karanlık ara sokağa girelim de bir şeyler öldürelim!* der gibi bakıyordu. İkinci fotoğrafta Annabeth ve aynı çocuk kamp ateşinin başında oturmuş, kahkahalarla gülüyorlardı.

Nihayet Jason yerdeki fotoğraflardan birini eline aldı. Bu bir polaroiddi ve bu fotoğrafta Annabeth ile kumral çocuğun yanında bir başka kız daha vardı. Bu simsiyah, dağınık saçlı kız on beş yaşında görünüyordu. Üstünde siyah bir deri ceket ve gümüş renkli takılar vardı. Biraz Goth tarzında giyinmiş gibiydi ama fotoğrafta gülüyordu. Yanındakilerin en iyi iki arkadaşı olduğu da her halinden belliydi.

"Thalia," dedi birisi.

Jason arkasını döndü.

Annabeth tam arkasındaydı. Sanki fotoğraf ona kötü günleri hatırlatmış gibi yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Thalia, eskiden burada yaşardı," dedi. "O da Zeus'un çocuklarından biridir. Ama burada uzun süre kalmadı. Özür dilerim, girmeden önce kapıyı çalmalıydım."

"Sorun değil," dedi Jason. "Buranın henüz evim olduğu fikrine alışmadım gitti."

Annabeth bir yolculuğa çıkacakmış gibi giyinmiş, kamp giysilerinin üstüne kalınca bir palto geçirmişti. Kemerine bir hançer, sırtına da bir çanta asmıştı.

"Herhalde bizimle gelmek üzere fikrini değiştirmemişsindir," dedi Jason.

Annabeth başını iki yana salladı. "Siz zaten çok iyi bir ekip oldunuz," dedi. "Ben Percy'yi aramaya gideceğim."

Jason hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Annabeth gibi deneyimli bir melezin de göreve gelmesini isterdi. Piper'ı ve Leo'yu tehlikeye atmayı hiç istemiyordu.

"Endişelenme," dedi Annabeth. "Her şey yolunda gidecek. İçimden bir ses bunun ilk görevin olmadığını söylüyor."

Jason nedense onun haklı olduğunu düşündü ama bu durum kendisini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Herkes onun çok cesur ve kendinden emin olduğunu düşünüyordu fakat ne kadar çaresiz olduğunu bilmiyorlardı. Jason henüz kim olduğunu bile bilmezken ona nasıl olur da bu kadar güvenebilirlerdi?

Annabeth'in gülümseyen fotoğraflarına baktı. Acaba Annabeth en son en zaman gülümsemişti? Percy denen çocuğu ısrarla araması onu ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Jason, Percy'yi kıskandığını hissetti. Acaba *onu* şu anda kim arıyordu? Jason daha geçmişi hatırlamadığı halde ya birisi de onu bu kadar seviyor ve ortadan kaybolduğu için çıldırıyorsa ne olacaktı?

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Öyle değil mi?"

Annabeth hançerinin kabzasını kavradı. Oturacak bir yer aradı ama içeride tek bir sandalye bile yoktu. "Aslında emin değilim Jason," dedi. "Yapabileceğim en iyi tahmin, senin hayatını yalnız başına geçirdiğin yönünde. Arada sırada böyle şeyler olur. Nedense bugüne dek kamp seni hiç bulamamış ama sen sürekli yer değiştirerek hayatta kalmayı başarmışsın. Kendi kendine savaşmayı öğrenmişsin. Tek başına canavarları yenmişsin. Tüm zorlukları aşmışsın."

"Kheiron beni ilk gördüğünde çoktan ölmüş olmam gerektiğini

söyledi."

"İşte bu yüzden olabilir. Birçok melez kendi başına hayatta kalmayı başaramaz. Zeus'un çocuklarından biri olarak herkesten daha çok tehlikede kalmış olman gerekirdi. On beş yaşına gelip de Melez Kampı'nı bulamamak... Ne bileyim, mucize eseri kurtulmuşsun diyebilirim. Ama dediğim gibi, bu tür şeyler olabiliyor. Thalia da küçükken evden kaçıp senelerce tek başına idare etmiş. Hatta bir süre bana bile göz kulak oldu. Belki sen de onun gibi bir şekilde başının çaresine bakmışsındır."

"Ya bu izlere ne demeli?"

Annabeth dövmeye baktı. Jason'ın kolundaki şekillerin onu bir hayli rahatsız ettiği belliydi. "Şey, kartal Zeus'un sembolü. Dolayısıyla bunda garip bir şey yok. On iki çizgi de seneleri temsil ediyor olabilir. Belki de üç yaşından beri koluna bunları kendin çizmişsindir. SPQR harflerine gelince... Bunlar eski Roma İmparatorluğu'nu temsil eden harfler: *Senatus Populusque Romanus*, yani Roma Halkı ve Senatosu. Ama bunları koluna ne diye damgaladığını bilmiyorum. Tabii çok haşin bir Latince hocan falan olduysa..."

Jason hiçbir zaman bir Latince hocası olmadığını biliyordu. Tüm hayatını tek başına geçirmiş olması da akla yatkın değildi. Hiçbir şey mantıklı değildi ki zaten. Annabeth şunu açık açık söylemişti: Melez Kampı melezler için tek güvenilir yerdi.

"Ben... Şey, dün gece tuhaf bir rüya gördüm," dedi. Ona bunu anlatması büyük bir aptallık gibi gelse de Annabeth şaşırmadı.

"Hepimizin başına gelir," dedi. "Ne gördün?"

Jason ona kurtları, yıkılmış evi ve iki toprak kuleyi anlattı. O bunları anlattıkça Annabeth gitgide endişeli bir tavırla odada volta atmaya başladı.

"Peki, bu evin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Jason başını iki yana salladı. "Ama oraya daha önce gittiğimden eminim."

"Selvi ağaçları," dedi Annabeth. "Kuzey Kaliforniya'da bir yer olabilir. Dişi kurt da... Hayatım boyunca tanrıçalar, periler ve canavarlar hakkında araştırma yaptım. Lupa diye bir yaratığı hiç duymadım."

"Dişi kurt bana düşmanın bir 'kadın' olduğunu söyledi. Ben de onun Hera olabileceğini sandım ama..."

"Hera'ya hiç güvenmesem de onun düşman olduğunu sanmam. Şu topraktan çıkan şey..." Annabeth'in beti benzi atıverdi. "Bunu durdurman gerekiyor, öyle mi?"

"Neden söz ettiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Jason. "En azından bir tahmin yürütebiliyorsun. Dün gece kamp ateşinin başında yüzündeki ifadeyi gördüm. Sanki neler olup bittiğini anlamış gibi Kheiron'a baktın ama bizi korkutmak istemedin."

Annabeth tereddütle yanıt verdi. "Jason, kehanetler şöyledir: Ne kadar çok şey bilirsen, ne kadar çok şeyi değiştirmeye çalışırsan, sonuç bir o kadar feci olabilir. Kheiron herkesin kendi yolunu zamanla çizmesi ve bir şeyler öğrenmesi gerektiğine inanır. Eğer Percy'yle ilk görevime gitmeden önce bana her şeyi anlatmış olsaydı... İtiraf etmeliyim ki belki o göreve gitmeye cesaret bile edemezdim. Bu hele senin görevin için çok daha büyük bir önem taşıyor."

"Durum o kadar kötü ha?"

"Başarılı olursan kötü değil. Umarım başarılı olursun."

"Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Nereye gitmem gerekiyor?"

"Canavarları izle."

Jason bunu düşünmeye başladı. Grand Canyon'da onlara saldıran fırtına ruhları sahibelerinin geri çağırdığını söylemişti. Jason

fırtına ruhlarını bulacak olursa onları kontrol eden kişiyi de bulabilirdi. Belki böylelikle Hera'nın tutsak olduğu yeri de bulabilirdi.

"Tamam," dedi. "Peki, fırtına ruhlarını nereden bulabilirim?"

"Yerinde olsaydım, bir rüzgar tanrısına sorardım," dedi Annabeth. "Aeolus tüm rüzgarların efendisidir ama o, nasıl desem, biraz sağı solu belli olmayan bir tanrıdır. Yerini belli etmek istemediği zaman onu kimse bulamaz. Aeolus için çalışan dört mevsim rüzgar tanrılarını arardım. En yakındaki, kahramanları iyi tanıyan, kuzey rüzgarı Boreas'tır."

"Onu Google haritalarda falan arasam..."

"Emin ol onu bulmak zor değildir," dedi Annabeth. "Diğer tanrılar gibi o da Kuzey Amerika'da yaşar. Ama ülkenin en kuzeyinde."

"Maine'de mi?"

"Daha kuzeyde."

Jason gözlerinin önüne bir harita getirmeye çalıştı. Maine'den daha kuzeyde olan şehir hangisiydi? Kuzeydeki en eski yerleşim bölgesi...

"Kanada," dedi. "Quebec..."

Annabeth gülümsedi. "Umarım Fransızca biliyorsundur."

Jason heyecanlandığını hissetti. Şimdi en azından bir hedefi vardı: Quebec'e gidecekti. Önce kuzey rüzgarını bulacak, fırtına ruhlarının peşine düşecek, kime çalıştıklarını ve yıkık evin nerede olduğunu bulacaktı. Hera'yı kurtaracaktı. Tüm bunları dört gün içinde yapacaktı. Kolaydı canım.

"Teşekkürler Annabeth," dedi. Elindeki fotoğrafa baktı. "Şey... Zeus'un çocuğu olmak tehlikeli demiştin. Thalia'ya ne oldu?"

"Thalia gayet iyi. Artemis'in Avcılarına katıldı. Tanrıçanın yardımcılarından biri olmayı tercih etti. Bu avcılar ülkenin dört bir ya-

nında canavarları avlarlar. Bu yüzden de kampa pek sık gelmezler."

Jason, Zeus'un devasa boyutlardaki heykeline baktı. Thalia'nın neden duvardaki oyukta uyuduğunu anlamıştı. Bu oyuk, Hippi Zeus heykelinin gözlerinden uzak tek yerdi. Ve bu bile yetmemişti. Babasının, Jason'ın babasının altı metrelik heykeliyle birlikte bu soğuk ve nemli tapınakta yaşamaktansa Artemis'in Avcılarından biri olmayı tercih etmişti. *Al sana şimşek, babalık!* Jason, Thalia'ya hak vermeden edemedi. Acaba erkeklerin de katılabileceği bir avcı grubu var mıydı?

"Fotoğraftaki diğer çocuk kim?" diye sordu. "Şu kumral çocuk..."

Annabeth'in ifadesi değişti. Demek ki bu hassas bir konuydu.

"Luke. Öldü."

Jason daha fazla soru sormamaya karar verdi ama Annabeth'in ifadesine bakılacak olursa muhtemelen Percy, bugüne dek hoşlandığı tek çocuk değildi.

Dikkatini tekrar Thalia'nın fotoğrafına verdi. Nedense bu fotoğrafın önemli olduğunu hissediyordu. Gözünden kaçan bir şey olmalıydı.

Zeus'un kızına karşı bir yakınlık hissetmişti. Belki de hissettiklerini anlayacak, sorularına yanıt verecek kişi de oydu ama içinden bir ses sürekli *Tehlikeli. Uzak dur*, diyordu.

"Thalia şimdi kaç yaşında?" diye sordu Jason.

"Emin değilim. Bir süre bir ağaç olarak yaşadı. Ama artık ölümsüz."

"Ne?"

Jason'ın yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmiş olmalıydı. Annabeth gülmeye başladı. "Merak etme," dedi. "Zeus'un tüm çocuklarının başına gelmez bu. Uzun hikaye ama Thalia uzun bir sü-

re öyle dikili kaldı diyebilirim. Eğer sıradan bir insan gibi yaşlanacak olsaydı şimdilerde yirmilerinde olurdu. Ama hala senin yaşlarında görünüyor olmalı. Kaç yaşındaydın sen? On beş mi, on altı mı?"

Rüyasında gördüğü dişi kurdun söylediği bir şey Jason'ın aklına takılmıştı. "Thalia'nın soyadı neydi?" diye sordu.

Annabeth huzursuz olmuştu. "Aslında soyadını kullanmazdı. Kullanmak zorunda kaldığında da annesininkini kullanırdı ama annesiyle anlaşamazlardı. Thalia küçücük bir çocukken evden kaçmış."

Jason sorusunun yanıtını bekledi.

"Grace," dedi Annabeth. "Thalia Grace."

Jason parmaklarının uyuştuğunu hissetti. Fotoğraf yere düştü.

"İyi misin?" dedi Annabeth.

Jason'ın zihninde minicik bir anı canlandı. Belki Hera bu anıyı çalmayı unutmuştu, belki de Jason bir ipucu bulsun diye özellikle çalmamıştı; böylece Jason geçmişini kurcalamanın çok ama çok kötü sonuçları olacağını bilecekti.

Kheiron, *Ölmüş olmalıydın*, demişti. Bu sözler Jason'ın hayatını tek başına geçirmiş olmasıyla ilgili önemli bir ipucu olabilirdi. Kheiron, Jason'la, onun ailesiyle ilgili önemli bir şey biliyor olmalıydı.

Dişi kurdun söylediği şeyler nihayet anlamlı gelmeye başladı, gülerek söylediği şey çok önemliydi. Jason, Lupa'nın bir yerlerde kıs kıs güldüğünü hayal edebiliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Annabeth.

Jason'ın bunu mutlaka birine anlatması gerekiyordu. Bu bilgi canına mal olabilirdi ama Annabeth'ten yardım istemeliydi. Annabeth Thalia'yı tanıdığına göre belki ona yardım edebilirdi.

"Kimseye söylemeyeceğine yemin et," dedi.

"Jason..."

"Yemin et," dedi Jason ısrarla. "Neler olduğunu anlayana dek..." Kolundaki dövmeyi ovuşturdu. "Bunu bir sır olarak saklamalısın."

Annabeth tereddüt etse de sonunda merakına yenildi. "Pekala," dedi. "Sen bana bunu başkalarına anlatabileceğimi söyleyene dek kimseye bir şey söylemeyeceğim. Styks Nehri üstüne yemin ederim."

Tam o sırada, kulübede her zaman çakan şimşeklerden daha feci bir şimşek çaktı.

Şerefimizsin, demişti dişi kurt.

Jason fotoğrafı yerden aldı.

"Soyadım, *şeref* anlamına gelen Grace," dedi. "Thalia benim ablam."

Annabeth'in yüzü kireç gibi oldu. Jason, Annabeth'in buna inanıp inanmamak arasında gidip geldiğini, hatta öfkelendiğini görebiliyordu. Jason'ın yalan söylediğini düşünüyordu, iddiası akıl alacak şey değildi. Jason da içinden bunun inanılmaz bir şey olduğunu hissediyordu ama bunu söyler söylemez de doğru söylediğinden yüzde yüz emin olmuştu.

Kulübenin kapıları ardına kadar açıldı ve içeri altı tane kampçı girdi. En önde İris'in oğlu Butch vardı.

"Çabuk!" dedi. Jason çocuğun yüzündeki ifadenin heyecan mı yoksa korku mu olduğunu kestiremedi. "Ejderha geri döndü."

XV

PIPER

Piper uyanır uyanmaz eline bir ayna aldı. Afrodit kulübesinde aynadan bol bir şey yoktu zaten. Yatağında doğrulup aynadaki aksine baktı ve çaresizlik içinde inledi.

Hala çok güzeldi.

Önceki gece kamp ateşinden sonra hemen hemen her şeyi denemişti. Saçlarını karıştırmış, makyajını silmiş, gözlerini ovuşturmuştu ama hiçbiri işe yaramamıştı. Saçları anında düzleşmiş, büyülü makyaj bir kez daha yüzünde belirmişti. Gözleriyse ne yaparsa yapsın ne kızarıyor ne de şişiyordu.

Piper giysilerini de değiştirememişti çünkü zaten başka kıyafeti yoktu. Afrodit kulübesindeki kardeşleri ona giysi vermeyi teklif etmişlerdi ama Piper onların arkasından güldüklerinden emindi. Dahası, verdikleri her kıyafet üstündekinden daha şık ve gösterişliydi.

Berbat bir gece geçirdikten sonra görüntüsünde hiçbir değişiklik olmamıştı. Piper genellikle sabahları bir zombiye benzerdi ama o anda saçları bir süpermodelinki gibiydi. Cildiyse mükemmel du-

rumdaydı, günlerdir ısrarla burnunun ucunda duran ve artık adını Bob koyduğu o korkunç sivilce bile kaybolmuştu.

Öfkeyle homurdanıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Saçları kesinlikle bozulmuyor, hemen eskisi gibi oluyordu. Bu haliyle bir Kızılderili Barbie'den hiçbir farkı yoktu.

"Boşuna uğraşma tatlım, saçların bozulmaz!" diye seslendi Drew. Kızın sesinde bile sahte bir sevecenlik vardı. "Annemizin kutsaması en az bir gün devam eder. Şanslıysan bir hafta."

"Bir *hafta* mı?" dedi Piper dişlerini sıkarak.

Altı kız ve beş erkek çocuktan ibaret Afrodit kulübesi sakinleri Piper'ın bu durumdan rahatsız olmasına hiçbir anlam veremiyorlardı. Piper istifini bozmaması ve öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu; *hiçbir* ortak noktaları olmasa da bu insanlar onun kardeşleriydi. Afrodit yaşları birbirine yakın bunca çocuğu nasıl... Neyse. Piper bunun yanıtını bilmek bile istemiyordu.

"Merak etme tatlım," dedi Drew fluoresan rujunu sürerken. "Buraya ait olmadığını düşünüyorsun, değil mi? Doğrusunu istersen biz de aynen öyle düşünüyoruz. Öyle değil mi *Mitchell?*"

"Şey, tabii," dedi çocuklardan biri irkilerek.

"Hı, hı." Drew rimelini çıkarıp kirpiklerine sürdü. Herkes çıtını çıkarmadan onu izliyordu. "Neyse millet, kahvaltıya on beş dakika kaldı. Kulübe kendi kendine temizlenmeyecek! Ha, bu arada Mitchell, sanırım dersini almışsındır, değil mi tatlım? Bugün çöplerden sen sorumlusun, tamam mı? Ne yapması gerektiğini Piper'a da göster. Bence bu işi yakında o üstlenecek. Tabii, görevden sağ dönerse. Haydi, herkes işine millet! Banyo yapmam gerek!"

Çocuklar dört bir yana koşturmaya, yatakları toplamaya, giysileri katlamaya başladı. Drew makyaj setini, saç kurutma makinesini ve saç fırçasını alıp banyonun yolunu tuttu.

Banyodan bir çığlık sesi geldi. On bir yaşlarında bir kız bir havluya sarınmış halde, saçlarından köpükler damlaya damlaya dışarı fırladı.

Kapı *güm* diye kapandı ve küçük kız ağlamaya başladı. Yaşı daha büyük kampçılardan birkaçı kızı teselli etmeye ve saçlarındaki köpükleri temizlemeye koyuldular.

"Neden Drew'un size bu şekilde davranmasına izin veriyorsunuz?" diye sordu Piper ortalığa.

Birkaç çocuk Piper'a hak vermiş gibi gözünün ucuyla ona baktı ama kimse bir şey söylemedi.

Kampçılar kulübedeki işleri yapmaya devam ettiler ama Piper onların neden böyle canla başla çalıştıklarını anlayamamıştı. Kulübe zaten tertemizdi. Kocaman bir bebek evine benziyordu. Duvarlar pembeye, pencere pervazları beyaza boyanmıştı. Dantelli perdeler açık mavi ve yeşil renkteydi ve elbette perdeler yatak örtüleri ve peluş yastıklarla büyük bir uyum içindeydi.

Erkek çocukların yattığı bölüm bir perdeyle ayrılmıştı ama onların bölümü de kulübenin geri kalanı gibi gayet temiz ve düzenliydi. İşte bu hiç normal değildi. Her kampçının yatağının ayakucunda üstünde adının yazılı olduğu ahşap bir sandık vardı. Piper'ın görebildiği kadarıyla sandıkların içindeki giysiler renklerine göre ayrılmış ve güzelce katlanmıştı. Burada farklı kişiliklere sahip çocukların yaşadığına dair tek işaret, yatakların etrafına asılmış olan posterlerdi. Kampçılar o sırada hangi yıldızdan hoşlanıyorsa duvara onun resimlerini asmıştı. Birkaçı kişisel fotoğraflarını da asmıştı ama çoğu oyunculara ya da şarkıcılara aitti.

Piper, *meşhur* posteri orada görmeyeceğini umuyordu. Film gösterime gireli aradan bir sene geçmişti. Dolayısıyla herkes lime lime olmuş posterlerin yerine daha yeni filmlerin posterlerini asmış ol-

malıydı ama şans işte! Piper *o* posteri dolaplardan birinin hemen yanında, yığınla ünlünün posterinin tam ortasında gördü.

Posterin başlığı parlak kırmızı harflerle yazılmıştı: SPARTA KRALI. Filmin başrol oyuncusunun bronz renkli göğüs ve karın kasları posterin dörtte üçünü kaplıyordu. Üstünde sadece bir Yunan savaş eteği ve mor renkli bir pelerin vardı ve elinde bir kılıç tutuyordu. Bedeni bitkisel yağlarla yıkanmış gibi parıl parıl parlıyordu. Simsiyah saçları ışıldıyor, yüzünden boncuk boncuk terler damlıyordu. Hüzünlü siyah gözleri objektife, *Erkeklerinizi öldürüp kadınlarınızla evleneceğim, ha, ha, ha!* der gibi bakıyordu.

Uzun lafın kısası, poster son derece utanç vericiydi. Piper ve babası posteri ilk gördüklerinde kahkahalarla gülmüşlerdi ama sonra film inanılmaz bir hasılat yapmıştı. Şehrin her köşesinde bu posteri görmek mümkündü. Piper posteri okulda, sokakta, hatta web sayfalarında bile görmüştü ve bu poster hayatının utanç kaynağı haline gelmişti. Posterdeki adamın babası olması da cabasıydı.

Hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Belki kimse postere baktığını fark etmezdi. Belki herkes kahvaltıya gittiğinde posteri duvardan indirip paramparça ederdi.

Meşgulmüş gibi davranmaya çalıştı ama katlayacak tek bir giysisi bile yoktu. Yatağını yaptıktan sonra en üstteki battaniyenin önceki gece Jason'ın omuzlarına sardığı battaniye olduğunu fark etti. Battaniyeyi alıp kokladı. Jason gibi değil, kamp ateşi gibi kokuyordu. Jason, Piper'ın sahiplenilmesinden sonra ona iyi davranan tek kişi olmuştu. Aptal giysilerine değil, hissettiklerine değer veriyormuş gibi davranmıştı. Piper onu öpmek istemişti ama Jason onun yanında huzursuzdu, adeta Piper'dan korkuyor gibiydi. Eh, haksız da sayılmazdı, Piper'ın dört bir yanı pembe pembe ışıldıyordu.

Ayaklarının dibinden bir ses "Pardon," dedi. Çöpçülük görevini

üstlenmiş olan Mitchell, ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, yerden çikolata kağıtları ve buruşturulup yere fırlatılmış notları topluyordu. Belli ki Afrodit kulübesinde yaşayan çocuklar o kadar da düzenli değillerdi.

Piper çocuğun önünden çekildi. "Drew'u bu denli kızdıracak ne yaptın?" diye sordu.

Mitchell hemen banyo kapısına göz attı. "Dün gece sen sahiplenildikten sonra herkese senin hiç de fena görünmediğini söyledim."

Bu pek de büyük bir iltifat sayılmazdı ama Piper yine de çok şaşırmıştı. Afrodit'in çocuklarından biri onu korumaya çalışmıştı demek!

"Teşekkürler," dedi.

Mitchell omuzlarını silkti. "Rica ederim. Ama bak sonucunda başıma neler geldi. Onuncu kulübeye hoş geldin."

Sarı saçları iki yandan örülmüş, diş telleri olan bir kız Piper'ın kollarına bir kucak dolusu giysi tutuşturdu. Sonra sanki ona nükleer bomba vermiş gibi endişeyle etrafına bakındı.

"Sana bunları getirdim," diye fısıldadı.

Mitchell yerde sürüne sürüne "Piper, bu Lacy," dedi.

"Selam," dedi Lacy nefes nefese. "Üstünü değiştirebilirsin. Kutsama bunu engellemez. Orada bir sırt çantası, biraz yiyecek, ambrosia ve acil durumlar için azıcık nektar var. Birkaç tane de kot pantolon ve tişört. Bir de seni sıcak tutsun diye bir mont koydum. Çizmeler küçük gelebilir. Herkesten bir şeyler toparlamaya çalıştım. Görevinde bol şans!"

Lacy giysilerin bir kısmını yatağa boca edip Piper'ın yanından uzaklaşmak üzere harekete geçti ama Piper onu kolundan yakalayıverdi. "Bir dakika," dedi. "Bırak da sana teşekkür edeyim! Acelen ne?"

Lacy korkudan tir tir titriyordu. "Şey..."

"Drew öğrenirse kötü olur," dedi Mitchell.

"Sonra utanç ayakkabılarını giymek zorunda kalırım," dedi Lacy.

"Ne?"

Lacy ve Mitchell odanın köşesindeki sunağı andıran kapkara rafı işaret etti. Rafın üstünde cidden çok çirkin bir çift kaba saba, ortopedik hemşire ayakkabısı duruyordu.

"Bir seferinde bunları tam bir hafta giymek zorunda kalmıştım," dedi Lacy. "Bu ayakkabılar *hiçbir* kıyafete uymuyor!"

"Bundan beter cezalar da var," dedi Mitchell. "Drew insanları konuşarak etkileyebilir, buna *büyükonuş* yeteneği denir, büyülü konuşma gibi yani. Tüm Afrodit çocuklarının bu tür bir yeteneği yoktur ama Drew istediğinde insana çok rezil şeyler yaptırabilir. Piper, sen uzun süredir Drew'un büyükonuş yeteneğinin etkilemediği ilk kişisin."

"Büyükonuş ha?" Piper önceki gece olanları hatırladı. Kamp ateşinin etrafındaki kalabalık bir Drew'a, bir ona hak vermişti. "Yani bu yetenekle insanlara istediğini yaptırabilir misin?" diye sordu. "Ya da ne bileyim, bu sayede sana istediğin şeyleri verirler mi? Birisinden bana bir araba vermesini istesem bunu elde eder miyim?"

"Aman, Drew duymasın, aklına bir fikir gelebilir!" dedi Lacy.

"Evet, Drew bunu yapabilir," dedi Mitchell.

"Demek o yüzden baş danışman olmuş," dedi Piper. "Hepinizi buna ikna mı etti?"

Mitchell, Piper'ın yatağının altından yapış yapıp bir sakız parçası çıkardı. "Hayır, Silena Beauregard savaşta öldükten sonra baş danışman oldu. Drew yaşça ikinci büyük çocuktu. Yaşça en büyük kampçı otomatik olarak baş danışman olur. Tabii, ondan daha büyük ve daha fazla görev tamamlamış birisi ortaya çıkıp da bu görevi üstlenmek isterse işler değişir. Bu durumda bir düello yapılır ama

bu nadiren olan bir şeydir. Her neyse, Ağustostan beri Drew'u çekmek zorunda kaldık. Drew, nasıl desem, kulübede birtakım değişiklikler yapmaya karar verdi."

"Aynen öyle!" Drew geri dönmüştü, ranzalardan birine yaslanıyordu. Lacy bir kobay faresi gibi cıyaklayıp kaçmaya çalıştı ama Drew onu durdurdu. Mitchell'a bakıp "Gözünden kaçan şeyler var galiba canım," dedi. "Biraz daha dikkatli olsan iyi olacak."

Piper banyoya bakınca Drew'un çöp tenekesindeki her şeyi yere saçtığını gördü. Banyo zemini *iğrenç* şeylerle kaplıydı.

Mitchell dirseklerinin üstünde doğruldu. Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi Drew'a baktı ama sonunda ters ters "Pekala," dedi. Piper onun kıza saldırdığını görmek için üstüne para bile verecek durumdaydı.

Drew gülümsedi. "Gördün mü Piper?" dedi. "Biz iyi bir kulübeyiz canım. Harika bir aileyiz! Ama Silena Beauregard... Neyse, onu örnek almasan iyi olur. Titan Savaşı'nda *en büyük düşmanımız* Kronos'a bilgi sızdırıyordu."

Drew tatlı tatlı gülümsedi, yüzünde pembe renkli bir makyaj vardı. Yeni fönlenmiş saçları hindistancevizi gibi kokuyordu. Sıradan bir lise öğrencisi gibi görünmesine rağmen bakışları buz gibiydi. Piper kızın ruhunu okumaya, sırlarını açığa çıkarmaya çalıştığını hissetti.

Düşmana bilgi sızdırmak ha?

"Ha, bu arada," dedi Drew, "diğer kulübedekiler bu konudan hiç söz etmezler. Onlar Silena Beauregard'ı bir kahraman gibi görürler."

"Silena savaşırken canından oldu," diye homurdandı Mitchell. "Tabii ki bir kahramandı."

"Hı, hı" dedi Drew. "Mitchell, diğer gün de çöpçülük yapmaya hak kazandın. *Her neyse,* Silena bu kulübenin amacını unuttu. Biz-

ler kamptaki şirin çiftleri bir araya getiririz! Sonra onları ayırıp başkalarıyla eşleştiririz! Müthiş keyifli bir şeydir! Savaşlarla, görevlerle falan da hiç ilgilenmeyiz. Mesela ben bugüne dek tek bir göreve bile gitmedim. Boşa vakit harcayamam!"

Lacy endişeyle elini havaya kaldırdı. "Ama dün gece göreve..."

Drew öfkeyle ona bakınca küçük kız sustu.

"Dahası, casuslar tarafından itibarımızın alt üst olmasına asla göz yumamayız, öyle değil mi Piper?"

Piper yanıt vermeye çalıştı ama başaramadı. Drew'un rüyalarından ya da babasının kaçırılmış olduğundan haberdar olması mümkün değildi!

"Ne yazık ki buralarda olmayacaksın," dedi Drew içini çekip. "Ama şu küçük görevinden sağ dönersen sana bir *erkek arkadaş* bulabilirim. Şu tiksinç Hephaistos çocuklarından biri belki. Ya da Clovis'e ne dersin? Çok itici bir çocuk." Piper'a acıma ve tiksinti karışımı bir ifadeyle baktı. "Samimiyetle söylemem gerekirse Afrodit'in hiç çirkin bir çocuğu olacağını düşünmezdim ama... Dur, bir dakika! Baban kimdi senin? Bir mutant falan mıydı?"

"Tristan McLean," deyiverdi Piper bir anda.

Bunu der demez de pişman oldu. Asla ama asla 'meşhur babanın kızı' kartını oynamazdı ama Drew artık sabrını taşırmıştı. "Babam Tristan McLean," dedi.

Kulübeye çöken sessizlik dayanılır gibi değildi. Piper bunu söylediği için çok utanıyordu. Herkes dönüp postere ve kaslarını olanca ihtişamıyla gösteren babasına baktı.

Kızların yarısı hep bir ağızdan "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Vay be!" dedi erkeklerden biri. "Şu filmdeki diğer adamı kılıcıyla öldüren adam değil mi bu?"

Kızlardan biri, "Yaşlı bir adam ama çok yakışıklı!" dedi ve kıp-

kırmızı oldu. "Ayy, çok özür dilerim. Onun *baban* olduğunu biliyorum, çok garip oldu!"

"Evet, biraz garip oldu," dedi Piper.

Bir diğer kız, "Bana onun imzalı bir fotoğrafını alabilir misin?" diye sordu.

Piper zoraki gülümsedi. *Tabii, eğer babam hayatta kalırsa alırım*, diyecek değildi ya.

"Tabii, sorun değil," dedi.

Kız heyecanla ciyakladı. Diğer çocuklar öne atılıp hep bir ağızdan soru sormaya başladılar.

"Hiç bir film setine gittin mi?"

"Bir malikanede mi yaşıyorsunuz?"

"O ünlülerle öğle yemeği yer misin?"

"Rüştünü ispat ettin mi?"

İşte bu soru Piper'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. "*Neyi* ispat ettim mi?"

Kızlar ve erkekler kıkırdayıp sanki bu utanç verici bir konuymuş gibi birbirlerini dürttüler.

İçlerinden biri, "Afrodit'in çocukları rüştünü şöyle ispat eder," diye açıklamaya koyuldu. "Birisini kendine sırılsıklam aşık edersin. Sonra da kalbini kırıp onu terk edersin. Bunu yapınca Afrodit'e layık olduğunu ispatlamış olursun."

Piper çocukların ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle onlara baktı. "Kasten birinin kalbini kırmak mı?" dedi. "Bu korkunç bir şey!"

Çocuklar şaşırmışlardı.

"Neden?" diye sordu erkeklerden biri.

"Aman tanrılarım," dedi kızlardan biri, "bahse girerim Afrodit babanın kalbini kırmıştır! Eminim baban bir daha asla kimseyi se-

vememiştir! Ne romantik! Rüştünü ispatladıktan sonra annemiz gibi olabilirsin!"

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı Piper. Sesi istemeden fazla yüksek çıkmıştı, diğer çocuklar geri çekildiler. "Aptalca bir rüştünü ispatlama meselesi yüzünden asla birinin kalbini kasten kıramam!"

Tabii, Piper'ın bu sözlerinden sonra kontrol bir kez daha Drew'a geçti. "İşte, duydunuz!" diye araya girdi. "Silena da aynı şeyi yapmıştı. Gelenekleri hiçe sayıp Beckendorf'a aşık oldu ve onu *terk etmedi*. Bana sorarsanız başına gelen trajik olayların tek nedeni de bu!"

Lacy "Bu doğru değil!" diye cıyakladı ama Drew ona öyle bir baktı ki kızcağız hemen diğer çocukların arasına karıştı.

"Neyse, bunların hiçbir önemi yok," dedi Drew. "Çünkü sevgili Pipercığım, sen istesen de kimsenin kalbini kıramazsın. Hem babanın Tristan McLean olduğu saçmalığını da kes artık. Bunu sırf dikkat çekmek için yapıyorsun."

Çocuklardan birkaçı şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdılar.

"Yani, Piper'ın babası o değil mi?" diye sordu içlerinden biri.

Drew gözlerini devirdi. "Ay, lütfen, yapmayın ya. Haydi millet, kahvaltı vakti geldi. Piper da göreve gidecek. Ona hoşça kal diyelim de gitsin artık!"

Drew çocukları kulübeden çıkarmaya koyuldu. Onlara canım, tatlım diye hitap ediyordu ama ses tonundan sözünün dinlenmesini istediği de ortadaydı. Mitchell ve Lacy, Piper'ın çıkmasını engellediler. Piper banyoya girip üstünü değiştirirken kapıda nöbet bile tuttular. Verilen giysiler Piper'ın korktuğu gibi aşırı şık falan değil, kulübedeki çocukların eskileriydi. Üstüne yıpranmış bir kot pantolon, eski bir tişört, rahat bir mont ve ayağına tıpatıp uyan yürüyüş çizmeleri giymişti. Hançeri *Katoptris*'i de hemen beline taktı.

Banyodan çıktığı zaman kendini daha normal hissediyordu.

Drew yanına gelip onu tepeden tırnağa süzerken diğer kampçılar da ranzalarına yaslanmış, bekleşiyorlardı. Piper, Mitchell'la Lacy'ye dönüp sadece dudaklarını oynatarak *Teşekkürler*, dedi. Mitchell kasvetli bir tavırla başını sallarken Lacy diş tellerini göstererek gülümsedi. Piper o an, Drew'un onlara hiçbir şey için teşekkür etmediğinden emin oldu. Bu arada, Sparta Kralı posteri duvardan indirilmiş ve çöpe atılmıştı; bu emri Drew vermiş olmalıydı. Piper posteri biraz evvel bizzat kendisi indirmek istediği halde çok öfkelendi.

Drew onu görünce sahte bir tavırla ellerini çırptı. "Ne tatlı! Kahramanımız yine çöpçü giysilerini giymiş. Haydi, git bakalım! Bizimle kahvaltı etmene gerek yok. Sana hayatta başarılar. Güle güle!"

Piper çantasını sırtladı. Kapıya doğru yürürken herkesin ona baktığını hissedebiliyordu. Kulübeden çıkıp her şeyi unutabilirdi, en kolayı bu olurdu. Hem bu kulübe ve bu sığ çocuklar umurunda mıydı ki?

Ama bazıları ona yardım etmek istemişti, bazıları Drew'a karşı gelip onu savunmuştu.

Piper kapıyı tam açmak üzereyken geri döndü. "Biliyor musunuz, Drew'un emirlerini yerine getirmek zorunda değilsiniz," dedi.

Çocuklar huzursuzca kıpırdandılar. Birkaçı Drew'a baktı ama Drew yanıt veremeyecek kadar afallamıştı.

"Ama o bizim baş danışmanımız," dedi çocuklardan biri.

"Hayır, o bir zorba," dedi Piper. "Kendi kararlarınızı kendiniz verebilirsiniz. Afrodit kulübesi bundan ibaret olmamalı."

"Evet, olmamalı," dedi biri.

"Kendi kararlarımızı kendimiz verebiliriz," diye mırıldandı bir diğeri.

"Hey, millet!" diye bağırdı Drew. "Salaklaşmayın! Büyükonuş kullanıyor!"

"Hayır," dedi Piper. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

En azından Piper doğruyu söylediğini düşünüyordu. Büyükonuşun nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlamamıştı ama konuşurken özel bir çaba harcıyormuş gibi hissetmiyordu. İnsanları kandırarak herhangi bir tartışmanın galibi olmak istemiyordu, böyle yapsa Drew'dan hiçbir farkı kalmazdı. Piper doğruları söylemekten yanaydı. Ayrıca büyükonuşu Drew üzerinde denese o da aynı yeteneğe sahip olduğu için onu etkileyemeyeceği hissi doğdu içine.

Drew ona bakıp suratını ekşitti. "Bana bak Küçük Yıldız, azıcık yeteneğin olabilir. Ama Afrodit'i hiç mi hiç tanımıyorsun. Her şeyi bildiğini sanıyorsun, öyle mi? Sence bu kulübenin amacı ne? Haydi, söyle onlara. Sonra ben de sana seninle ilgili birkaç şey söyleyeyim, ne dersin?"

Piper ona yanıt vermek istedi ama öfkesi bir anda paniğe dönüştü. Tıpkı Silena Beauregard gibi kendi de düşmanlar için casusluk yapıyordu. O, Afrodit kulübesindeki haindi. Drew bunu biliyor muydu, yoksa blöf mü yapıyordu? Drew'un dik bakışları altında cesareti kırılmaya başladı.

"Bu kulübenin amacı bu olamaz," dedi. "Afrodit böyle bir tanrıça olamaz."

Sonra arkasını döndüğü gibi dışarı fırladı. Suratının kıpkırmızı kesildiğini kimsenin görmesini istemiyordu.

Drew arkasından gülmeye başladı. "Kulübenin amacı bu değil, ha?" dedi. "Duydunuz mu millet? Bu kızın dünyadan haberi yok!"

Piper o kulübeye bir daha asla geri dönmemeye yemin etti. Kendini tutup ağlamamaya çalışarak yeşillik alanda yürümeye başladı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Derken birden kampın üstünde uçan ejderhayı gördü.

XVI

PIPER

"Leo?" diye bağırdı.

Leo bronzdan bir ölüm makinesinin sırtına oturmuş, çılgınlar gibi gülüyordu. Daha yere inmeden kampın alarmları çalmaya başladı ve satir borusu öttü. Satirlerin hepsi bir ağızdan "Beni öldürme!" diye bağırmaya başladılar. Kampın yarısı üstünde pijamaları ve zırhlarıyla dışarı fırladı. Ejderha yeşillik alanın ortasına inince Leo seslendi. "Her şey yolunda! Ateş etmeyin!"

Okçular tereddütle yaylarını indirirken savaşçılar mızraklarını ve kılıçlarını doğrultmuş halde geri çekilip uzaktan metal canavarın etrafını çevirdiler. Bazı melezler kulübelerin kapılarından, pencerelerinden olan biteni seyrediyordu. Kimsenin ejderhanın yanına yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu.

Piper onlar hak vermeden edemedi. Ejderha cidden çok büyüktü, sabah güneşinin altında kanlı canlı bir yaratık gibi parıldıyordu. Rengi bakırdan bronza değişiyordu; yirmi metrelik bir gövdesi, çelik pençeleri, birer matkap ucunu andıran dişleri ve parlak yakut

kırmızısı gözleri vardı. Gövdesinin iki misli uzunluğunda, bir yarasanınkine benzer kanatları metalik birer yelken misali katlandı. Kanatlarını her oynatışında kollu bir kumar makinesinden düşen paralar gibi şıngır şıngır sesler yükseliyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı Piper. Diğer melezler ona delinin tekiymiş gibi baktılar.

Ejderha başını arkaya atıp göğe ateş püskürttü. Kampçılar panik içinde dört bir yana kaçışıp silahlarını havaya kaldırdılar ama Leo sakin bir tavırla ejderhanın sırtından indi. Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ama hala sırıtıyordu.

"Selam dünyalılar, kötü bir niyetim yok!" diye bağırdı. Üstü başı kamp ateşinin içinde yuvarlanmış gibiydi, asker ceketi ve yüzü is içindeydi. Elleri motor yağıyla kaplıydı ve beline de yeni bir alet kemeri takmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş, kıvırcık saçları o kadar yağlanmıştı ki kirpi dikenleri gibi havaya dikilmişti. Buram buram kırmızıbiber sosu kokuyordu. Ama keyfine diyecek yok gibiydi. "Festus sadece size merhaba diyor!" dedi.

Ares kulübesinden bir kız mızrağını havaya dikerek "Bu şey çok tehlikeli!" diye bağırdı. "Öldürelim!"

"Sakin olun!" diye seslendi birisi.

Piper şaşkınlıkla konuşanın Jason olduğunu gördü. Jason, yanında Annabeth ve Hephaistos kulübesinden Nyssa'yla birlikte kalabalığı yara yara öne çıktı.

Hayretle ejderhaya bakıp başını iki yana salladı. "Leo, ne yaptın sen oğlum?"

"Görevde işimize yarayacak bir şey buldum!" dedi Leo neşeyle. "Uçan bir şey bulduğumuz taktirde seninle göreve gelebileceğimi söylemiştin. İşte buldum! Al sana birinci sınıf, manyakötesi bir alet! Festus bizi istediğimiz her yere götürebilir!"

"A-ama bu-bunun kanatları var?" diye kekeledi Nyssa. O kadar şaşkındı ki ağzı açık kalmıştı.

"Evet!" dedi Leo. "Kanatları bulup yerine taktım!"

"Ama bunun kanatları yoktu ki! Nereden buldun?"

Leo yanıt vermeyince Piper onun bir şeyler gizlediğini anladı.

"Ormandan," dedi Leo. "Devrelerin çoğunu da tamir ettim. Artık kafayı yemeyecek."

"Devrelerin *çoğu* mu dedin?" diye sordu Nyssa.

Ejderhanın kafası titredi. Başını bir yana eğdi ve kulağından Leo'nun üstüne başına kapkara bir sıvı aktı. Bu, motor yağı olmalıydı. Daha doğrusu, herkes bunun motor yağı olduğunu *umut etti.*

"Eh, biraz uğraştım işte," dedi Leo.

"Ama ölmeden nasıl becerdin bu işi?" Nyssa hala hayretle ejderhaya bakıyordu. "Yani, sana ateş falan püskürtmedi mi?"

"Çok çeviğimdir. Çok da şanslıyımdır. Artık göreve gidebilir miyim?"

Jason başını kaşıdı. "Adını festus mu koydun?" dedi. "Latincede 'festus' sözcüğünün 'mutlu' anlamına geldiğini biliyor muydun? Dünyayı Ejderha Mutlu'yla mı kurtarmamızı bekliyorsun yani?"

Ejderha bir kez daha titreyip kanatlarını çırptı.

"Aynen dostum!" dedi Leo. "Şey, artık gitsek iyi olur çocuklar. Yanımıza alacağımız şeyleri ormana sakladım. Festus silah görünce biraz huzursuz oluyor da."

Jason yüzünü ekşitti. "Ama daha hiç plan program yapmadık. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya–"

"Gidin," dedi Annabeth araya girerek. Endişeli görünmeyen tek kampçı oydu. İfadesi hüzün ve özlem doluydu, sanki eski güzel günleri özlüyordu. "Gündönümüne dek üç günün var Jason," dedi. "Hem heyecanlı bir ejderhayı bekletmeye gelmez. Bence bunlar iyi-

ye işaret. Haydi, gidin artık!"

Jason tamam anlamında başını salladı. Sonra dönüp Piper'a gülümsedi. "Hazır mısın ortak?"

Piper kanat çırpan bronz ejderhaya ve kendisini tek hamlede paramparça edebilecek pençelere baktı.

"Hem de nasıl..."

Ejderhayla uçmak müthiş bir şeydi.

Yükseklerde hava buz gibiydi ama ejderhanın metal postundan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki onunla birlikte uçmak bir balonun içinde uçmaya benziyordu. Koltuk ısıtıcılarının pabucu resmen dama atılabilirdi. Sırtı da ileri teknoloji ürünü bir eyerden farksızdı, bu yüzden son derece rahattı. Leo, Piper'la Jason'a ayaklarını ejderhanın postundaki çentiklere nasıl koymaları gerektiğini ve ejderhanın postunun altındaki deri emniyet kayışlarını nasıl kullanacaklarını gösterdi. Ejderhanın üstüne tek sıra halinde oturmuşlardı, en önde Leo, arkasında Piper, en arkada da Jason vardı. Piper, Jason'ın tam arkasında olduğu gerçeğini aklından bir türlü çıkaramıyordu. Ona deli gibi sarılmak istedi. Keşke Jason kollarını beline sarsaydı ama ne yazık ki bunu yapmadı.

Leo sanki hayatı boyunca uçan ejderhalar sürmüş gibi son derece profesyonelce bir şekilde dizginleri çekerek ejderhayı daha da yükseklere çıkardı. Metal kanatlar mükemmel çalışıyordu. Çok geçmeden Long Island sahili geride bulanık bir çizgi olarak kaldı. Connecticut'ın üstünden uçup gri, kış bulutlarına doğru yol aldılar.

"Harika, değil mi?" dedi Leo sırıtarak.

"Ya bizi gören olursa?" diye sordu Piper.

"Sis yüzünden göremezler," dedi Jason. "Sis, ölümlülerin büyülü şeyleri görmesini engeller. Bizi görseler bile ufak bir uçak gördükle-

rini sanacaklardır."

Piper arkasına baktı. "Emin misin?"

"Hayır."

Piper o an Jason'ın elindeki fotoğrafı fark etti. Bu, siyah saçlı bir kızın fotoğrafıydı.

Şaşkın şaşkın ona baktı ama Jason kıpkırmızı kesilip fotoğrafı cebine koydu. "İyi gidiyoruz," dedi. "Bu gece oraya varırız."

Piper fotoğraftaki kızın kim olduğunu merak etmişti ama sormak istemiyordu. Hem Jason bir şeyler gizliyorsa bu hiç de iyiye işaret değildi. Acaba geçmişi hakkında bir şeyler mi hatırlamıştı? Acaba bu, kız arkadaşının fotoğrafı mıydı?

Kes artık, dedi içinden. *İşkenceye dönecek her şey.*

Sonra daha güvenli bir soru sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kuzey Rüzgarı tanrısını bulmaya," dedi Jason. "Sonra fırtına ruhlarının peşine düşeceğiz."

XVII

LEO

Leo'nun keyfine değecek yoktu.

İnsanların ejderhayı kampa getirdiği anki surat ifadesi? Paha biçilemez! Kardeşleri az kaldı sevinçten parende atacaklardı.

Festus da hiç fena değildi doğrusu. Ne bir kulübeyi yakmış ne de satirleri yemişti. Kulağından damlayan azıcık motor yağı dışında kontrolü elden kaybetmemişti. Pekala, azıcık değil, çok miktarda yağ akıyordu. Ama Leo bunu sonra halledebilirdi.

Birilerine 9. Depo'yla ilgili bir şeyler anlatma fırsatı bulamamıştı ama zaten gördüklerini önce enine boyuna düşünmesi gerekiyordu. Her şeyi kampa geri döndüklerinde de anlatabilirdi.

Ama içindeki kötü ses, *Geri dönebilirsek tabii*, diyordu.

Yok canım, tabii ki geri dönecekti. Depodan işine çok yarayacak bir alet kemeriyle sırt çantasına attığı bir sürü alev edevat almıştı. Hem kulağı aksa da ateş püskürten bir ejderha vardı yanında. Bunca şey varken ne ters gidebilirdi ki?

Kontrol disketi bozulabilir, dedi içinden bir ses. *Festus seni yutabilir.*

Tamam, ejderha Leo'nun *umduğu* kadar kontrollü değildi. Leo kanatları yerine takmak için bütün gece uğraşmıştı ama depoda fazladan bir ejderha beyni de bulamamıştı. İyi de ama vakitleri kısıtlıydı! Gündönümüne üç gün kalmıştı. Yola bir an önce çıkmaları gerekiyordu. Hem Leo disketi gayet iyi temizlemişti. Devrelerin çoğu iyi durumdaydı. Görev süresince idare etmesi gerekirdi.

Sonra, içindeki kötü ses, *Evet ama ya...* diyecek oldu.

"Kes sesini," dedi Leo.

"Ne dedin?" diye sordu Piper.

"Hiç. Uzun bir gece geçirdim. Galiba hayal görmeye başladım. Aman ne güzel."

Leo en önde oturduğundan arkadaşlarının yüzünü göremiyordu ama ikisinden de çıt çıkmadığına göre uykusuz ve hayal gören bir ejderha sürücüsünden hoşnut olmadıkları fikrine kapıldı.

"Aman, şaka yapıyordum," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "Eee, plan nedir dostum? Bir rüzgarı mı yakalayacağız demiştin, neydi?"

New England üstünde uçarken Jason planı yapmıştı. İlk olarak Boreas adlı herifi bulup ondan bilgi alacaklardı–

"Adı Boreas mı?" dedi Leo. "Boru tanrısı falan mı?"

–Sonra onlara Grand Canyon'da saldıran ventusları bulacaklardı.

"Onlara neden fırtına ruhu demiyoruz? *Ventus* deyince kulağa kötü niyetli bir futbol takımı gibi geliyor."

Jason planı anlatmaya devam etti. Son olarak fırtına ruhlarının kimin için çalıştıklarını öğreneceklerdi. Böylece Hera'nın yerini öğrenip onu kurtarabileceklerdi.

"Yani ciddi ciddi Dylan denen şu sevimsiz fırtına ruhunun peşine düşeceğiz, öyle mi?" dedi Leo. "Hani şu beni kanyondan aşağı atan, Koç Hedge'i bulutların arasına yollayan herifi?"

"Aynen öyle," dedi Jason. "Şey, işin içine bir kurt da girebilir. Ama onun dost olduğunu düşünüyorum. Ödlek gibi davranmazsak bizi yiyeceğini sanmam."

Jason onlara rüyasında gördüklerini anlattı. Dev gibi dişi kurttan, yansıma havuzundan, iki tarafındaki kocaman kulelerden ve yıkık evden söz etti.

"Hmm," dedi Leo. "Ama bu evin nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Bilmiyorum."

"Bir de gigantlar var," dedi Piper. "Kehanet *gigantların intikamından* bahsediyordu."

"Bir dakika," dedi Leo. "Gigantlar... Yani birden fazla gigant söz konusu. Acaba intikam alacak olan tek bir gigant olamaz mı?"

"Sanmam," dedi Piper. "Antik Yunan öykülerinde bir gigantlar ordusundan söz edildiğini hatırlıyorum."

"İşte bu harika," diye homurdandı Leo. "Tabii, bizdeki şansla karşımıza mutlaka bir ordu çıkar. Şu gigant ordusu hakkında başka bir şey biliyor musunuz? Sen oynayacağı film için babanla birlikte araştırma yapmamış mıydın?"

"Baban oyuncu mu?" diye sordu Jason.

Leo güldü. "Hafızanı kaybettiğini unutup duruyorum. Heh. Hafıza kaybını unutmak! Hakikaten komik oldu. Şey neyse, evet, Piper'ın babası Tristan McLean."

"Şey, pardon... Hangi filmde oynadığını söylemiştin?"

"Aman boş ver," dedi Piper hemen. "Gigantlar diyorduk... Şey, Yunan Mitolojisi'nde bir sürü gigant var. Ama aradığımız gigantlar en kötü olanlar olmalı. Kocaman, öldürülmesi mümkün olmayan yaratıklar. O kadar büyükler ki dağları falan fırlatabiliyorlar. Yanılmıyorsam bu gigantlar Titanlarla akraba. Kronos savaşı kaybettikten sonra topraktan çıkıyorlardı. Tabii, binlerce sene önce gerçekle-

şen ilk Titan Savaşı'nı diyorum. Olimpos'u yok etmeye çalışmışlardı. Aynı gigantlardan söz ediyorsak..."

"Kheiron bana aynı şeyin tekrarlanacağını söylemişti," dedi Jason. "*Son bölüm* diye bir şeyden söz etmişti. Aynen böyle. Bence bize tüm detayları anlatmak istememesinin nedeni de bu."

Leo ıslık çaldı. "Demek bu gigantlar dağları yerinden oynatabiliyor, ha? Bir de ödlek davrandığımız anda bizi midelerine indirecek kurtlar ve adı kötü kalpli futbol takımlarını andıran ventuslar var! Anlaşıldı. Belki de şu anda size hain bakıcımdan söz etmenin sırası değildir."

"Yine dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Piper.

Leo onlara aslında Hera olan Tia Callida'yı ve onu kampta nasıl gördüğünü anlattı. Ama onlara ateşle ilgili yeteneğinden bahsetmedi, bu hala hassas bir konuydu. Nyssa ona şehirleri küle çeviren ateş gücüne sahip melezlerden söz ettiğinden beri içinden bunu kimseye anlatmak gelmiyordu. Bu yeteneğinden bahsedecek olsa onlara annesinin nasıl öldüğünü de anlatması gerekecekti. Hayır, henüz bunu anlatmaya hazır değildi. Ama onlara annesinin öldüğü geceyi, ateş yeteneğini işin içine katmadan anlattı ve torna dükkanının çöktüğünü söyledi. Tabii, tüm bunları arkadaşlarının yüzüne bakmadan anlatmak kolaydı. Ejderhanın üstünde uçarlarken gözlerini dimdik ileriye dikmişti.

Sonra onlara topraktan bir elbise giymiş, uyuyormuş gibi görünen ve geleceği bilen o tuhaf kadından bahsetti.

Leo sözlerini bitirdiğinde Massachusetts eyaletinin üstünden geçmiş olmaları gerektiğini düşündü.

"Bunlar cidden çok ürkütücü," dedi Piper.

"İşte böyle," dedi Leo. "Asıl mesele, herkesin sakın Hera'ya güvenme demesi. Bu tanrıça melezlerden nefret ediyor. Kehanet de

Hera'nın gazabıyla ölümün serbest kalacağını söylüyordu. O yüzden, düşünüyordum da... Biz bunu neden yapıyoruz yahu?"

"Çünkü Hera bizi seçti," dedi Jason. "Üçümüzü de o seçti. Büyük Kehanet için bir araya gelen yedi melezden ilk üçü biziz. Bu görev çok daha büyük bir olayın başlangıcı."

Leo bunları duyunca rahatlamamıştı ama Jason'ın haklı olduğunu biliyordu. Görev *gerçekten* de daha büyük olaylara yol açacak gibiydi. Keşke diğer dört melez de bir an önce onlara katılsa diye düşündü. Ölümle sonuçlanabilecek, tehlikeli bir maceraya onlarsız atılmak istemiyordu.

"Dahası," dedi Jason, "ancak Hera'ya yardım ederek hafızamı geri kazanabilirim. Rüyamda gördüğüm o kara kule Hera'nın enerjisinden besleniyor gibiydi. Eğer gigantlar kralı Hera'yı yok ederek dirilecekse–"

"Bu hiç iyi olmaz," dedi Piper. "En azından Hera bizim tarafımızda. Yani, bizim tarafımızda *sayılır*. Tanrılar onu kaybederlerse büyük bir kargaşa çıkar. Olimpos'ta huzuru sağlayan tanrıça Hera. Gigantlarla yapılacak bir savaş Titan Savaşı'ndan bile daha yıkıcı olabilir."

Jason evet manasında başını salladı. "Kheiron gündönümünde daha da kötü güçlerin ortaya çıkabileceğini söylemişti. Çünkü gündönümü kara büyü için uygun bir zaman. Hera o gün kurban edilecek olursa ortaya çok kötü bir güç çıkabilir. Fırtına ruhlarını kontrol eden ve tüm melezleri öldürmek isteyen kadına gelince–"

"Çocukken gördüğüm uyuyan kadın o olabilir!" dedi Leo. "Toprak Kadın'ın uyanışını görmek ister miyim? Hayır!"

"İyi de kim o?" diye sordu Jason. "Gigantlarla ilgisi ne?"

Bunlar güzel ama yanıtsız sorulardı. Leo arkadaşlarına bazı şeyleri anlatarak hata edip etmediğini düşünedursun, kimseden çıt çık-

mıyordu. Torna dükkanında olanları hiç kimseye anlatmamıştı. Onlara olanları tüm açıklığıyla anlatırsa sanki göğsünü açıp hayatta kalmasını sağlayan donanımı çıkarıp atmış gibi hissedecekti. Bedeni tir tir titriyordu ama bunun nedeni soğuk falan değildi. Tam arkasında oturan Piper'ın bunu fark etmemesini umdu.

Demirci ve güvercin kafesi açacak. Kehanet böyle demiyor muydu? Demek Piper'la kendisi o büyülü kayayı bulsalar bile içeri nasıl girileceğini de bulmak zorundaydılar. Sonra Hera'nın gazabını serbest bırakacaklardı ve birçok kişi ölecekti. Aman ne hoş! Leo, Tia Callida'nın neler yapabildiğine şahit olmuştu. Kadın bıçaklardan, yılanlardan ve bebekleri harıl harıl yanan ateşe atmaktan hoşlanıyordu. Evet, Hera'nın gazabını serbest bırakmak cidden de muhteşem bir fikirdi.

Festus uçmaya devam ediyordu, rüzgar daha da buz gibi esmeye başlamıştı. Aşağıda uçsuz bucaksız karlarla kaplı ormanlar vardı. Leo, Quebec'in tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Festus'a onları Boreas'ın yaşadığı yere götürmesini söylemiş, Festus da kuzeye doğru uçmaya devam etmişti. Ejderhanın doğru yöne gittiğini ve kendilerini bir anda Kuzey Kutbu'nda bulmayacaklarını umut etti.

"Biraz uyusana?" dedi Piper kulağına. "Dün gece hiç uyumadın."

Leo uyumak istemediğini söyleyecekti ki aniden 'uyku' sözcüğü kulağına çok hoş geldi. "Bana göz kulak olursun, değil mi?" dedi. "Aşağı düşmek istemem de."

Piper omzuna vurdu. "Güven bana Valdez. Güzel insanlar asla yalan söylemez."

"Tamam," diye mırıldandı Leo. Sonra ejderhanın ılık bronz ensesine uzandı ve gözlerini yumdu.

XVIII

LEO

Leo uykuya dalalı daha birkaç saniye olduğunu düşünüyordu ki Piper onu sarsarak uyandırdı. Hava kararmak üzereydi.

"Geldik!" dedi Piper.

Leo mahmur mahmur gözlerini ovuşturdu. Aşağıda bir yamacın üstüne inşa edilmiş bir şehir vardı ve şehir bir nehre bakıyordu. Şehri çevreleyen ovaların üstü karla kaplıydı ama günbatımında her yer ışıl ışıldı. Tıpkı ortaçağ döneminden kalma bir yer gibi, şehir yüksek duvarlarla çevriliydi. Burası Leo'nun daha önce gördüğü her şehirden çok daha eski bir yerdi. Şehrin tam ortasında da gerçek bir kale vardı. Daha doğrusu Leo uzaktan bakınca binayı bir kaleye benzetmişti. Binanın kırmızı tuğladan örülmüş yüksek duvarları ve yeşil renkli, sivri uçlu, kule gibi bir çatısı vardı.

"Burası Quebec falan değil, resmen Noel Baba'nın oyuncak atölyesi!" dedi Leo.

"Burası Quebec," dedi Piper. "Kuzey Amerika'nın en eski şehirlerindendir. Sanırım 1600 senesinde falan kurulmuştu, öyle değil mi?"

"Yoksa baban Quebec'le ilgili bir filmde de mi oynamıştı?" diye sordu Leo şaşkınlıkla.

Piper yüzünü ekşitti. Leo onun böyle davranmasına alışıktı ama Piper'ın makyajlı haline hiç uymuyordu. "Arada sırada *kitap okurum*, tamam mı? Afrodit beni sahiplendi diye boş kafalının teki olmam gerekmiyor herhalde?!"

"Amma da alıngansın," dedi Leo. "O kadar çok şey biliyorsan bu kalenin neyin nesi olduğunu da söyle bakalım."

"Bence orası bir otel."

Leo güldü. "Mümkün değil."

Ama binaya yaklaştıkça Piper'ın haklı olduğu fark etti. Binanın ana girişi kapı görevlileri, valeler ve valiz taşıyıcı çocuklarla doluydu. Binanın önüne şık, siyah renkli arabalar dizilmişti. Son moda mantolar giymiş insanlar soğuktan korunma telaşıyla içeri girmeye çalışıyorlardı.

"Kuzey Rüzgarı bu otelde mi kalıyor yani?" dedi Leo. "Yapmayın arka–"

"Bir dakika," dedi Jason. "Misafirlerimiz var."

Leo aşağı bakınca Jason'ın ne demek istediğini anladı. Kulenin üstünden yukarı doğru yükselen iki şekil görmüştü. Bunlar epey öfkeli görünen, ellerinde korkunç kılıçlar taşıyan meleklerdi.

Festus bu melek tiplerden hiç hoşlanmamıştı. Kanatlarını çırparak havada durdu ve sivri dişlerini gösterdi. Sonra öyle bir kükredi ki Leo az sonra olacaklardan korkmaya başladı. Festus ateş püskürtmek üzereydi.

"Uslu dur oğlum," dedi. İçinden bir ses, meleklerin tütsülenmekten hoşlanmayacağını söylüyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Jason. "Fırtına ruhlarına benzi-

yorlar."

Leo ilk önce onun haklı olduğunu sandı ama melekler yanlarına yaklaştıkça onların ventuslardan çok daha *katı* bir biçime sahip olduklarını fark etti. Melekler sıradan delikanlılara benziyorlardı ama saçları kar beyazıydı ve sırtlarında mor renkli tüy kanatları vardı. Bronz kılıçlarının üstünden tırtıklı buz saçakları sarkıyordu. Yüzleri, ikiz kadar olmasa da birbirine kardeş gibi benziyordu.

Meleklerden biri iri yarıydı. Üstünde parlak kırmızı renkli bir hokey forması, bol bir pantolon, ayağında da siyah deri kramponlar vardı. Sık sık kavgaya karıştığı belliydi çünkü gözlerinin etrafı mosmordu ve ağzını açıp dişlerini gösterdiğinde de bazı dişlerinin eksik olduğu hemen göze çarpıyordu.

Diğer melekse Leo'nun annesinin 80'lerden kalma rock albümlerinin kapaklarından fırlamış gibiydi; Journey, Hall & Oates ya da daha vasat bir rock grubu örneğin. Buz beyazı saçları uzun ve tel teldi. Ayaklarında ucu sivri deri ayakkabılar, üstündeyse bacaklarını sıkı sıkı saran marka bir pantolon ve üstteki üç düğmesi iliklenmemiş korkunç bir ipek gömlek vardı. Havalı bir aşk tanrısı gibi göründüğünü sanıyor olabilirdi ama hem sıskanın tekiydi hem de suratı koca koca sivilcelerle kaplıydı.

Melekler ejderhanın önüne kadar uçup kılıçlarını çektiler.

Hokey formalı genç irisi "Giriş yok," diye homurdandı.

"Efendim?" dedi Leo.

Havalı aşk tanrısı kılıklı olan "Uçuş izniniz elimize geçmedi," dedi. Tipi ve kılığı kırafeti yetmezmiş gibi bir de abuk subuk bir Fransız aksanıyla konuşuyordu; hatta o kadar kötü bir aksandı ki Leo bir an onun özellikle bu aksanla konuştuğunu düşündü. "Burası sınırlı hava sahası," diye devam etti tipsiz.

İri yarı olan eksik dişlerini göstererek sırıttı. "Bittin sen."

Ejderha sırtındakileri korumak için burnundan duman püskürtmeye başlamıştı. Jason hemen altın kılıcını çıkardı ama Leo "Dur!" diye bağırdı. "Kendinize gelin çocuklar! En azından bizi kimin yok etmek istediğini söyler misiniz lütfen?"

"Ben Cal!" diye homurdandı ayı gibi olan. Kendisiyle gurur duyduğu belliydi ama bu cümleyi ezberlemesi bile uzun süre almış olmalıydı.

Aşk tanrısı, "Calais'in kısaltması," dedi. "Ne yazık ki kardeşim sadece iki ve ikiden az hecesi olan sözcüklerle konuşabiliyor..."

Cal hemen "Pizza! Hokey! Yok et!" diye araya girdi.

"Buna kendi ismi de dahil," diye sözünü tamamladı aşk tanrısı.

Cal, "Ben Cal," dedi tekrar. "Bu da Zethes! Kardeş!"

"Vay canına," dedi Leo. "Peş peşe üç cümle! Aferin sana!"

Cal kendisiyle gurur duymuş gibi homurdandı.

"Gerizekalı," dedi kardeşi. "Seninle dalga geçiyorlar. Ama önemli değil. Ben Zethes, Zethes'in kısaltılmışı. Şuradaki hanımefendi..." Piper'a göz kırptı ama göz kırparken yüz felci geçiriyormuş gibi bir hali vardı. "O bana istediği şekilde hitap edebilir. Kendisi, biz sizi yok etmeden önce ünlü bir melezle akşam yemeği yemek ister belki?"

Piper'dan kusacakmış gibi bir ses çıktı. "Şey... Bu gerçekten de dehşet bir teklif."

"Sorun değil," Zethes kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Biz Boreadlar çok romantik bir halkızdır."

"Boreadlar mı?" dedi Jason. "Yoksa siz Boreas'ın oğulları mısınız?"

"Demek namımız almış yürümüş!" dedi Zethes gururla. "Bizler babamızın bekçileriyiz. Bu yüzden de gıcır gıcır sesler çıkaran ejderhalar süren ve şapşal ölümlüleri korkutan kişilerin bu hava saha-

sında izinsiz uçmalarına izin veremeyiz."

Zethes aşağıyı işaret edince Leo ölümlülerin onları fark etmeye başladıklarını gördü. Birkaç kişi onları işaret ediyordu. Gerçi panik olmuş bir halleri yoktu ama sanki ejderha fazla alçalmış bir trafik helikopteriymiş gibi hem şaşkınlıkla hem de sinir olmuş bir ifadeyle gökyüzüne bakıyorlardı.

"İşte bu yüzden inişiniz acil bir iniş olmadığı taktirde acı çektirerek sizi yok etmemiz gerek," dedi Zethes saçlarını sivilce kaplı suratından çekerek.

"Yok et!" dedi Cal, Leo'yu ürküten bir hevesle.

"Bir dakika!" dedi Piper. "Bizimki gerçekten de acil bir iniş ama."

"Tühhhh..." Cal bunu duyduğuna o kadar üzülmüştü ki Leo bir an onu teselli etme gereği duydu.

"Güzel kız bunun acil bir iniş olduğunu da nereden çıkarıyor?" diye sordu Zethes gözlerini Piper'dan ayırmadan.

"Boreas'ı görmeliyiz. Acil bir durum söz konusu! Lütfen!" Piper yarım yamalak gülümsedi. Leo onun bunu yaparken bir hayli zorlanmış olduğunu biliyordu; ama Afrodit'in kutsamasının etkileri hala devam ediyordu ve Piper muhteşem görünüyordu. Üstelik ses tonu da çok etkileyiciydi. Leo onun ağzından çıkan her söze inanmıştı, Jason da ikna olmuş gibi başını sallayıp duruyordu.

Zethes gömleğinin üst düğmelerinin yeterince açık olup olmadığını kontrol eder gibi ipek gömleğini çekiştirdi. "Şey, güzel bir hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sizi içeri alırsam kız kardeşim üstünüze çığ düşürür..."

"Üstelik ejderhamız da bozulmak üzere," dedi Piper. "Her an yere çakılabilir!"

Festus bunu doğrularcasına titredi ve kafasını yana eğdi. Kula-

ğından akan litrelerce motor yağı aşağıdaki otoparkta duran siyah renkli Mercedeslerden birinin üstünü kapladı.

"Yok et yok mu?" diye sızlandı Cal.

Zethes ne yapacağını düşündü. Sonra yine yüz felci geçiriyormuş gibi Piper'a göz kırptı. "O zaman güzelsin," dedi. "Şey, pardon, *haklısın* demek istemiştim. Bozulmak üzere olan bir ejderha acil bir durum sayılabilir."

Cal olabildiğince tatlı bir sesle "Sonra yok et?" diye sordu.

"Ancak epey bir açıklama yapmanız gerekecek," dedi Zethes. "Babam son günlerde ziyaretçilere hiç de iyi davranmıyor. Gelin, bozuk ejderhalı insanlar. Beni takip edin."

Boreadlar kılıçlarını kınlarına sokup bellerinden daha ufak silahlar çektiler. Leo bunları silah sanmıştı ama Boreadlar ellerindeki aletleri yakınca bunların uçak pistlerindeki trafik kontrolörlerinin kullandığı türden koni biçiminde, turuncu ışıklı birer el feneri olduğunu gördü. Cal ve Zethes arkalarını dönüp otelin kulesine doğru süzüldüler.

Leo arkadaşlarına dönüp "Çok sevdim bu çocukları," dedi. "Takip edelim mi?"

Jason ve Piper onun kadar hevesli görünmüyorlardı.

"Olabilir," dedi Jason. "Nasıl olsa buraya kadar geldik. Ama Boreas'ın ziyaretçilere neden kötü davrandığı aklımı kurcalıyor doğrusu."

"Çünkü henüz bizimle tanışmadı," dedi Leo. "Festus, el fenerlerini takip et."

Ejderha yukarı doğru uçtukça Leo kuleye çarpacaklarından endişe etmeye başladı. Boreadlar sağa sapıp son sürat yeşil çatıya doğru ilerlemeye devam ettiler. Sonra eğimli çatının bir kısmı yana doğru

açıldı ve ortaya Festus'un içinden geçebileceği kadar büyük bir delik çıktı. Girişin alt ve üst kısımları sipsivri dişleri andıran buz saçaklarıyla çevriliydi.

Jason, "Bu iyiye işaret değil," dedi ama Leo ejderhayı aşağı doğru sürdü ve Boreadların peşinden içeri girdiler.

Çatı katına benzer bir yere inmişlerdi ama içerisi bir şok dondurucusunu andırıyordu. Giriş holünün tavanı on metreden yüksekti, kocaman pencereler perdelerle örtülmüştü ve yerde kalın kilimler vardı. Girişin gerisindeki merdivenler bir bu kadar büyük başka bir odaya açılıyordu. Sağlı sollu bir sürü koridor vardı. İçerideki buzlar odanın güzelliğini epey korkutucu kılmıştı. Mobilyaların üstü kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı. Perdeler yerinden kımıldamıyordu çünkü donup kaskatı kesilmişlerdi. Üstü buzla kaplı camlardan, batmakta olan güneşin parıltıları görünüyordu. Leo basamaklara bir göz attı ve yukarı çıkmayı denemesi durumunda kesin düşüp bir tarafını kıracağından emin oldu.

"Çocuklar," dedi Leo, "kombiyi tamir ettirin, ertesi gün buraya taşınmazsam ne olayım."

"Ben burada yaşayamam," dedi Jason. Huzursuzlukla merdivenlere bakıyordu. "Burada bir tuhaflık var. Yukarıda..."

Festus titreyip alevler püskürttü. Pullarının üstünde buzlanma başlamıştı.

"Hayır, hayır, hayır." Zethes yanlarına geldi. Leo çocuğun o sivri uçlu ayakkabılarla buzla kaplı zeminde nasıl yürüdüğünü merak etti. "Ejderhayı etkisiz hale getirmeniz gerek. Buraya ateş sokamazsınız. Isı saçımı mahvediyor."

Festus kükreyip birer matkap ucunu andıran dişlerini döndürdü.

"Sakin ol oğlum," dedi Leo. Zethes'e döndü. "Ejderha *etkisiz hale getirilmek* konusunda biraz hassas. Benim başka bir fikrim var."

"Yok et?" dedi Cal.

"Hayır, dostum. Şu *yok et* lafını kessen artık diyorum. Bekleyin."

"Leo, ne yapıyorsun?" dedi Piper endişeyle.

"İzle de gör güzellik kraliçesi. Dün gece Festus'u hazırlarken üstünde bir sürü düğme buldum. Bazılarının ne işe yaradığını bilmek bile istemezsin. Ama bazıları... Hah, işte oldu."

Leo parmaklarını ejderhanın sol ön ayağının gerisine koydu. Oradaki bir kolu çekince ejderha tepeden tırnağa titremeye ve bir origami gibi katlanmaya başladı; herkes geri çekildi. Festus'un bronz pulları birbirine geçti. Boynu ve kuyruğu gövdesinin içine girdi. Kanatları kapandı ve gövdesi dikdörtgen biçiminde bir valize dönüşene dek küçüldü de küçüldü.

Leo ejderhayı kaldırmaya çalıştı ama valiz yaklaşık iki ton ağırlığında olmalıydı. "Şey, bir dakika. Sanırım... hah."

Başka bir düğmeye bastı. Valizin üstünde bir kol belirdi ve alt kısmından da tekerlekler çıktı.

"İşte!" dedi Leo. "Dünyanın en ağır, tekerlekli valizi!"

"Bu nasıl olur!" dedi Jason. "O kadar büyük bir şey–"

"Durun!" diye bağırdı Zethes. Cal ile birlikte kılıçlarını çekip Leo'ya baktılar.

Leo teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne yaptım şimdi? Sakin olun çocuklar. Sizi huzursuz edecekse ejderhayı valiz olarak taşımaktan vazgeçerim."

Zethes kılıcının ucunu Leo'nun göğsüne dayadı. "Kimsin sen? Yoksa Güney Rüzgarı'nın oğlu musun? Buraya casusluk yapmaya mı geldin?"

"Ne? Hayır!" diye bağırdı Leo. "Hephaistos'un oğluyum. Dost canlısı bir demirciyim, kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok!"

Cal kükredi. Leo'nun yüzüne doğru yaklaştı. Morarmış gözleri ve dağılmış ağzıyla yakından hepten tipsizdi. "Ateş koktu," dedi. "Ateş kötü."

Leo'nun kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. "Bak, giysilerim azıcık tütsülendi. Dünden beri ejderhayı tamir etmeye çalışıyorum–"

"Hayır!" Zethes kılıcıyla Leo'yu geriye itti. "Burnumuza ateş kokusu geliyor melez! Kokunun şu gacırdayan ejderhadan geldiğini sanmıştık ama ejderha bir valize dönüştü. Koku *senden* geliyor."

İçerisi eksi otuz derece olmasaydı Leo ecel terleri dökmeye başlayabilirdi. "Bakın, ben ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi. Çaresizlik içinde arkadaşlarına baktı. "Millet, bana biraz yardım etseniz diyorum!"

Jason altın parayı elinde tutuyordu. Gözlerini Zethes'ten ayırmadan öne çıktı. "Bakın, bu işte bir yanlışlık olmalı," dedi. "Leo'nun ateşle falan bir ilgisi yok. Söylesene onlara Leo. Onlara ateşle hiçbir ilgin olmadığını söyle."

"Şey..."

"Zethes?" Piper biraz endişeli ve mesafeli göründüğü halde tatlı tatlı gülümsemeye çalıştı. "Şunun şurasında hepimiz dostuz," dedi. "Kılıçlarınızı indirin de konuşalım."

"Kız güzel," dedi Zethes. "Ve tabii ki dayanılmaz cazibeme yenik düştü. Ama ne yazık ki şu anda aşkına karşılık veremeyeceğim." Kılıcını Leo'nun göğsüne biraz daha bastırdı. Leo buzun göğsüne yayıldığını ve tenini dondurduğunu hissedebiliyordu.

Keşke o anda Festus'u tekrar çalıştırabilseydi. Biraz desteğe ihtiyacı vardı. Gerçi onu çalıştırmaya kalksa bile ejderhanın esas boyutuna dönmesi birkaç dakika alırdı. Hem zaten karşısında mor kanatlı bu iki ruh hastası varken düğmeye erişmesi de zordu.

"Yok et?" dedi Cal kardeşine.

Zethes evet anlamında başını salladı. "Üzgünüm ama sanırım–"

"Hayır," dedi Jason. Gayet sakin görünmesine rağmen Leo onun altın parayı havaya fırlatıp her an bir gladyatöre dönüşeceğinden emindi. "Leo, Hephaistos'un oğlu. Ondan size bir zarar gelmez. Piper ise Afrodit'in kızı. Ben de Zeus'un oğluyum. Buraya barış–"

Boreadlar birden dik dik kendisine bakınca Jason sustu.

"Ne dedin sen?" dedi Zethes. "Zeus'un oğlu mu?"

"Şey, evet," dedi Jason. "Bu iyi bir şey, değil mi? Adım Jason."

Cal o kadar şaşırmıştı ki neredeyse kılıcını yere düşürecekti. "Jason değil," dedi. "Onun gibi değil."

Zethes öne çıkıp Jason'ın yüzünü inceledi. "Hayır, o *bizim* Jason değil," dedi. "Bizim Jason daha yakışıklı bir çocuktu. Benim kadar yakışıklı değildi tabii ama hiç fena sayılmazdı. Hem bizim Jason binlerce sene önce öldü."

"Bir dakika," dedi Jason. "Sizin Jason mı? İason'dan, ilk Jason'dan mı söz ediyorsun yani? Hani şu Altın Post öyküsündeki?"

"Ta kendisi," dedi Zethes. "Eskiden, her ikimiz de ölümlü melezlerken onun Argo adlı gemisinde tayfaydık. Daha sonra babamıza hizmet etmek için ölümsüz olmayı seçtik. Çünkü sonsuza dek böyle yakışıklı kalmak istedim. Kafasız kardeşim de bugünlere dek yaşayıp pizzayı görüp hokeyi öğrendi."

"Hokey!" diye bağırdı Cal.

"Ama Jason, yani bizim İason, bir ölümlü gibi öldü. Sen o olamazsın."

"O değilim zaten," dedi Jason.

"O zaman yok et?" diye sordu Cal. Belli ki bu konuşma beyin hücrelerini ciddi şekilde zorlamaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Zethes üzgün üzgün. "Eğer o Zeus'un oğluysa beklediğimiz kişi olabilir."

"Beklediğiniz kişi mi?" dedi Leo. "Bunu iyi anlamda söylüyorsunuz, değil mi? Ona bir sürü hediye falan mı vereceksiniz şimdi? Yoksa başı dertte mi demek istiyorsunuz?"

"Bu, babamın isteğine bağlı," dedi bir kız.

Leo merdivenlere baktı. Kalbi neredeyse duracaktı. Merdivenlerin başında, beyaz bir ipek elbise giymiş bir kız duruyordu. Kızın teni inanılmaz derecede beyazdı, tıpkı karı andırıyordu ama saçları gür ve simsiyah, gözleriyse kahverengiydi. İfadesiz bir biçimde, hiç gülümsemeden ve dostane bir tavır göstermeden gözlerini Leo'ya dikti. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Leo aşık olmuştu. Hayatında gördüğü en göz kamaştırıcı kızdı bu.

Kız Jason'a ve Piper'a bakınca neler olup bittiğini hemen anladı.

"Babam Jason adlı olanla görüşmek isteyecektir," dedi.

"Yani, bu o mu?" diye sordu Zethes heyecanla.

"Göreceğiz. Zethes, konuklarımızı yukarı çıkar."

Leo bronz ejderha valizinin koluna asıldı. Valizi yukarı nasıl taşıyacağını bilmiyordu ama bir şeyler yapıp o kızın *yanında* olmalı ve e-posta adresini veya telefon numarasını falan almalıydı.

Ama Leo daha tek bir adım atamadan kız onu buz gibi bir bakışla dondurdu. Gerçekten dondurmamıştı tabii ama Leo donmuş kadar oldu.

"Sen gelmeyeceksin Leo Valdez."

Leo kızın adını biliyor olmasına çok şaşırmıştı ama o an şaşkınlıktan çok hayal kırıklığı hissediyordu.

"Neden?" diye sordu. Sesi tıpkı küçük, mızmız bir çocuk gibi çıkmıştı ama elinde değildi.

"Babamın huzuruna çıkamazsın," dedi kız. "Ateş ve buz... Yan

yana gelmeleri pek akıllıca olmaz."

Jason elini Leo'nun omzuna attı. "Anca beraber, kanca beraber."

Kız sanki kendisine karşı gelinmesine alışık değilmiş gibi başını yana eğdi. "Huzursuzluk çıkarmadığınız taktirde ona bir zarar gelmeyecek Jason Grace. Calais, Leo Valdez burada kalıyor. Ona göz kulak ol, sakın öldüreyim deme."

"Az yok et?" diye sordu Cal dudaklarını bükerek.

"Hayır. Bir de babam bir karara varana dek şu tuhaf valize göz kulak ol."

Jason'la Piper *Ne yapmak istiyorsun?* der gibi Leo'ya baktılar.

Leo arkadaşları yanında olduğu için onlara minnettardı. Her ikisi de onun için savaşmaya hazırdı, onu hokeyci bir ayıyla yalnız bırakacak değillerdi. Bir yanı onlarla gitmek ve yeni alet kemerini denemek istiyordu. Belki bir-iki ateş topu oluşturup burayı biraz hareketlendirebilirdi. Ama Boread kardeşler gözünü korkutuyordu. Dahası hala telefon numarasını almak istediği halde o dünyalar güzeli kızdan da bir parça korkmuştu.

"Sorun değil çocuklar," dedi. "Başımızı belaya sokmanın bir anlamı yok. Siz gidin."

"Arkadaşınıza kulak verin," dedi solgun suratlı kız. "Leo Valdez burada güvende olacak. Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilseydim, Zeus'un oğlu. Haydi, Kral Boreas sizi bekliyor."

XIX

JASON

Jason, Leo'yu geride bırakmak istemiyordu ama hokeyci Cal'la vakit geçirmenin burada karşılaşacakları en tehlikeli şey *olmadığını* hissetmeye başlamıştı.

Buzlu basamaklardan yukarı çıkarlarken Zethes kılıcını çekip arkalarına geçti. Çocuk bir 80'ler diskosundan fırlama bir ezik gibi görünüyor olabilirdi ama kılıcının hiç şakaya gelir yanı yoktu. Jason, Zethes'in bir kılıç darbesiyle buzlu içecek kıvamına döneceğinden emindi.

Bir de buzlar prensesi vardı tabii. Arada sırada onlara dönüyor, Jason'a gülümsüyordu ama ifadesinde hiçbir samimiyet yoktu. Jason'a adeta paramparça etmek için can attığı ilginç bir fen projesiymiş gibi bakıyordu.

Eğer Boreas'ın çocukları bunlarsa, Jason babalarıyla tanışmak istediğinden pek emin değildi. Annabeth ona Boreas'ın en dost canlısı rüzgar tanrısı olduğunu söylemişti. Demek ki Boreas, kahramanları en azından diğer tanrılar gibi *hemen* öldürmüyordu.

Jason arkadaşlarını bir tuzağa düşürmüş olmaktan korkuyordu. İşler umdukları gibi gitmeyecek olursa onları buradan sağ salim çıkarabileceğinden emin değildi. Birden Piper'ın elini tuttu.

Piper şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı ama elini geri çekmedi.

"Her şey yolunda gidecek," dedi. "Alt tarafı konuşacağız."

Merdivenlerin tepesine vardıklarında buzlar prensesi onlara bakıp el ele olduklarını fark etti. Suratındaki gülümseme kayboluverdi ve aniden Jason'ın eli buz kesti. Eli soğuktan resmen yanıyordu. Elini geri çektiğinde parmaklarının üstünün buzla kaplandığını fark etti.

"Sıcaklık burada hoş karşılanmaz," dedi prenses. "Özellikle de hayatta kalmanızı sağlayacak kişi bensem. Lütfen bu taraftan gelin."

Piper endişeyle Jason'a baktı. *Bu da neydi böyle?* der gibiydi.

Jason neler olup bittiğini anlamamıştı. Zethes buz tutmuş kılıcıyla sırtını dürtükledi. Prensesin peşinden buzlu perdelerle süslenmiş kocaman bir koridora girdiler.

Koridorda buz gibi bir rüzgar esiyordu. Jason'ın aklından bin bir türlü şey geçiyordu. Ejderhanın sırtında kuzeye doğru yol alırken düşünecek çok vakti olmuştu ama o anda şaşkın bir ördekten hiçbir farkı yoktu.

Thalia'nın fotoğrafı hala cebindeydi ama artık buna bakması gerekmiyordu. Thalia'nın yüzü zihnine kazınmıştı. Geçmişini hatırlamaması yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi bir de geçmişiyle ilgili tüm soruları yanıtlayabilecek ama kayıp bir ablasının olduğunu bilmek onu deli ediyordu.

Thalia ona hiç benzemiyordu. Her ikisinin de gözleri maviydi ama aralarındaki benzerlik bu kadardı. Thalia siyah saçlı ve buğday tenliydi, yüz hatlarıysa bir şahin kadar keskindi.

Ama Thalia yine de ona çok tanıdık geliyordu. Hera onun ablası

olduğunu hatırlamasına yetecek kadar anı bırakmıştı zihninde. Ama bunu Annabeth'e söylediğinde, Annabeth sanki Thalia'nın bir erkek kardeşi olduğunu daha önce hiç duymamış gibi şaşırmıştı. Acaba Thalia'nın Jason'dan haberi var mıydı? Acaba birbirlerinden nasıl ayrılmışlardı?

Hera bu anıları çalmıştı. Jason'ın geçmişiyle ilgili her şeyi elinden almış, onu yepyeni bir hayatın kucağına atmıştı. Şimdi de sırf Jason kaybettiklerini geri alabilsin diye onu kurtarmasını istiyordu. Jason o kadar öfkeliydi ki görevi falan yarıda bırakıp Hera'yı o kafeste çürümeye terk etmek istiyordu. Ama bunu yapamazdı, bir kere bu işe girmişti artık. Daha fazlasını öğrenme ihtiyacı duyuyordu. Bu yüzden de içini gitgide daha büyük bir kin hissi kaplıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Piper koluna dokunup.

"Evet, pardon. Dalmışım."

Piper'a minnettardı. Bir dosta ihtiyacı vardı. Hem Afrodit kutsamasının etkisinin yavaş yavaş kaybolmaya başlamasından da memnundu. Piper'ın makyajı silinmek üzereydi. Saçları da tıpkı eskisi gibi dağınık bir hal almaya, başının her iki yanını süsleyen minik örgüler geri gelmeye başlamıştı. Jason'a göre Piper bu haliyle çok daha gerçek, çok daha güzel görünüyordu.

Jason artık birbirlerini Grand Canyon'daki olaylardan önce hiç tanımadıklarından emindi. İlişkileri Sis'in Piper'ın zihninde yarattığı bir oyundan ibaretti. Fakat Jason onunla vakit geçirdikçe gerçekten aralarında bir şeyler olmuş olmasını istemeye başlamıştı.

Kes şunu, dedi içinden. Bu şekilde düşünmesi Piper'a büyük haksızlıktı. Jason geçmişiyle ilgili olarak karşısına neyin ya da *kimin* çıkacağını bilemiyordu. Tek bildiği, geçmişinin Melez Kampı'yla örtüşmediğiydi. Bu görevden sonra kim bilir neler olacaktı. Hayatta kalacakları bile şüpheliydi.

Koridorun sonuna varınca kendilerini üstüne dünya haritası kazınmış meşe kapıların önünde buldular. Her köşede rüzgar üfleyen sakallı bir adam suratı vardı. Jason bunlara benzer haritaları daha önce de gördüğünden emindi. Ama buradaki haritalarda rüzgar üfleyen adamların tümü dünyanın dört bir köşesinden kar ve buz üflüyorlardı.

Prenses onlara döndü. Kahverengi gözleri parıldadı. Jason kendisini, prensesin açmak üzere olduğu bir Noel hediyesi gibi hissetti.

"Burası taht odası," dedi prenses. "Uslu dur Jason Grace. Babam bazen tüyler ürpertici bir varlık olabilir. Size tercümanlık yapacağım. Sizi dinlemesi için elinizden geleni yapın. Umarım sizi öldürmez. Birlikte çok eğlenebiliriz."

Jason prensesin eğlence anlayışının kendi bildiği eğlencelerden farklı olduğunu hissetti.

"Şey, tamam," dedi. "Ama biz buraya gerçekten de konuşmaya geldik. Sonra hemen gideceğiz."

Kız gülümsedi. "Kahramanlara bayılıyorum. Ne kadar da cahil oluyorlar."

Piper elini hançerine götürdü. "O zaman bizi aydınlatıver," dedi. "Bizim için tercümanlık yapacağını söyledin ama daha kim olduğunu bile bilmiyoruz. Adın ne?"

Kız yüzünü ekşitip burnunu çekti. "Sanırım beni tanımamanıza şaşmamak gerek. Eski zamanlarda Yunanlılar bile beni iyi tanımazlardı. Yaşadıkları bölge, bana göre fazlasıyla sıcak ve benim hükümranlığımdan uzaktı. Adım Khione. Boreas'ın kızı ve kar tanrıçası."

Kız parmağıyla havada bir işaret yaptı ve minicik bir kar fırtınası oluştu. İçeri lapa lapa kar yağmaya başladı.

"Gelin," dedi. Meşe kapılar ardına kadar açıldı ve mavi renkli, buz gibi bir ışık içeri doldu. "Umarım konuşmanızın sonunda hala hayatta olursunuz."

XX

JASON

Koridor da çok soğuktu ama taht odasının soğuğu insanın iliklerine işliyordu.

İçerisi pusluydu. Jason titremeye başlamıştı, nefesinden buharlar çıkıyordu. Duvarlardaki mor renkli resimlerde kar manzaraları, çorak dağlar ve buzullar vardı. Tavanı renkli ışıklar, yani kuzey ışıkları süslüyordu. Zemin buzla kaplı olduğu için Jason dikkatle yürümeye başladı. Odanın her yanında buzdan yapılmış, insan boyunda savaşçı heykelleri bulunuyordu, bazılarının üstünde Antik Yunan savaş zırhları, bazılarında ortaçağ zırhları, bazılarında da modern savaş giysileri vardı. Hepsi de kılıçlarını havaya kaldırmış, silahlarını doğrultup çekmeye hazır bir biçimde donmuşlardı.

Jason ilk başta bunların birer heykel olduğunu düşünmüştü. Sonra iki mızrakçının arasına girmeye kalkışınca adamlar inanılmaz bir hızla harekete geçtiler. Eklem yerleri çatırdamış, mızraklarıyla Jason'ın yolunu tıkadıklarında etrafa buz parçacıkları saçmışlardı.

Odanın diğer ucundan Fransızcaya benzer bir dil konuşan bir adamın sesi geldi. Oda o kadar uzun ve pusluydu ki Jason biraz ilerisinden sonrasını göremiyordu. Adamın ne dediğini anlamamıştı ama buz adamlar bir emirle mızraklarını hemen indirdiler.

"Sorun yok," dedi Khione. "Babam onlara henüz sizi öldürmemelerini emretti."

"Harika," dedi Jason.

Zethes kılıcının ucuyla dürtükledi. "Yürümeye devam et, küçük Jason."

"Lütfen bana küçük Jason deme."

"Babam sabırlı değildir," dedi Zethes. "Bu arada güzel Piper'ın büyülü saçı hızla bozuluyor. Belki ona daha sonra kendi saç bakım ürünlerimden birini verebilirim."

"Teşekkürler," diye homurdandı Piper.

Yürümeye devam ettiler. Pus iki yana dağılınca karşılarına buzdan yapılmış bir tahtta oturan bir adam çıktı. Adam iri yarıydı; üstünde beyaz renkli, buzdan yapılmış gibi görünen şık bir takım elbise, sırtında da iki yana açılmış mor renkli kocaman kanatlar vardı. Uzun saçları ve dağınık sakalı buz parçacıklarıyla kaplıydı. Jason adamın saçlarının gri renkli mi olduğunu, yoksa buzdan mı böyle bembeyaz kesildiğini bilemedi. Kalkık kaşları yüzüne kızgın bir ifade yerleştirmişti ama gözleri kızınınkilerden çok daha dostane bir biçimde parlıyor, bakışları her yanını kaplayan buzlara rağmen gayet sıcakkanlıymış izlenimi veriyordu. Jason içinden onun sıcakkanlı bir adam olmasını umdu.

"*Bienvenu*," dedi adam. "*Je suis Boreas le Roy. Et vous?*"

Tam kar tanrıçası Khione konuşacaktı ki Piper öne çıkıp reverans yaptı.

"*Votre Majestie*," dedi. "*Je suis Piper McLean. Et c'est Jason, fille*

de Zeus."

Kral şaşkınlıkla gülümsedi. "*Vous parlez français? Tres bien!*"

"Piper, Fransızca biliyor muydun sen?" diye sordu Jason.

Piper yüzünü ekşitti. "Hayır, neden sordun?"

"Az önce Fransızca konuştun?"

"Sahi mi?" dedi Piper gözlerini kırpıştırıp.

Kral bir şey daha deyince Piper evet manasında başını salladı. "*Oui, votre majestie.*"

Kral bu yanıt çok hoşuna gitmiş gibi gülüp ellerini çırptı. Sonra birkaç cümle daha söyleyip eliyle kızını dışarı kışkışladı.

Khione gücenmiş gibi "Kral diyor ki–"

"Afrodit'in kızı olmalısın diyor," dedi Piper araya girip. "Bu yüzden aşkın dili Fransızcayı doğuştan bildiğimi söylüyor. Ama ben bunu bilmiyordum. Majesteleri artık Khione'nin tercümanlığına gerek kalmadığını da söylüyor."

Arkalarında duran Zethes alaycı bir şekilde gülünce Khione onu öldürecekmiş gibi bir bakış fırlattı. Sonra ciddi bir tavırla babasının önünde eğilip geri çekildi.

Kral dikkatle Jason'ı incelemeye koyuldu. Jason reverans yapması gerektiğini düşündü. "Majesteleri, ben Jason Grace," dedi. "Şey, bizi öldürmediğiniz için size teşekkür ederiz. Bir şey sormak istiyorum. Siz Yunan tanrısı değil misiniz, neden Fransızca konuşuyorsunuz?"

Piper kralın söylediklerini dinledikten sonra tercüme etmeye koyuldu.

"Kendisine ev sahipliği yapan ülkenin dilini konuşuyormuş. Tüm tanrıların böyle yaptığını söylüyor. Birçok Yunan tanrısı artık Amerika'da yaşadığı için İngilizce konuşuyor ama Boreas o taraflarda pek hoş karşılanmamış. Kendisinin kuzeyde daha rahat ettiğini

söylüyor. Quebec'te yaşamayı sevdiği için de Fransızca konuşuyormuş."

Kral bir şey daha söyleyince Piper'ın beti benzi attı.

"Kral... Şey, kral diyor ki–"

"Ben tercüme edeyim," dedi Khione. "Babam sizi öldürmesi için emir aldığını söylüyor. Bunu ilk geldiğinizde size söylemeyi unutmuşum galiba."

Jason tüm bedeninin gerildiğini hissetti. Kral sanki çok iyi bir haber vermiş gibi hala tatlı tatlı onlara gülümsüyordu.

"Bizi öldürecek mi?" dedi Jason. "Neden?"

Kral bozuk bir aksanla "Çünkü," dedi, "efendim Aeolus böyle emretti."

Boreas ayağa kalkıp tahtından indi, kanatlarını sırtına topladı. Babalarının yanlarına geldiğini gören Khione ve Zethes hemen eğilerek selam verince Jason ve Piper da aynı şeyi yaptılar.

"Dilinizi konuşmak gibi bir alçak gönüllülük göstereceğim," dedi Boreas. "Piper McLean de benim dilimi konuşma inceliğinde bulundu. *Toujours*, Afrodit'in çocuklarını çok severim. Sana gelince Jason Grace, efendim Aeolus, Zeus'un oğullarından birini öldürmemi istemez... ta ki ben seni dinleyene kadar."

Jason altın parasının cebinde ağırlaştığını hissetti. Savaşmak zorunda kalırsa zor durumda kalacaktı. Kılıcı eline düşene kadar iki saniye geçerdi. Sonra bir tanrı, iki çocuğu ve buzdan bir orduyla baş başa kalacaktı.

"Aeolus rüzgarların efendisi değil mi?" diye sordu Jason. "Neden bizi öldürmek istesin ki?"

"Sizler melezsiniz," dedi Boreas sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Aeolus'un görevi rüzgarları kontrol etmektir. Ama melezler başına hep bela olurlar, sürekli ondan bir iyilik isterler. Rüzgarları

serbest bırakıp kargaşa yaratırlar. Ama bardağı taşıran son damla geçen yaz Tayfun'la yapılan savaştı..."

Boreas elini sallayınca havada kocaman, düz bir ekran belirdi. Ekranda savaş görüntüleri vardı, fırtına bulutlarıyla sarılı bir dev, bir nehrin üstünden geçip Manhattan'a doğru yürüyordu. Pırıltılı minik figürler de öfkeli eşek arıları gibi devin etrafını sarmışlar, onu ateş ve şimşek yağmuruna tutuyorlardı. Jason bu pırıltılı figürlerin tanrılar olduğunu tahmin etti. Nihayet nehir koca bir girdaba dönüştü ve dumanlar saçan yaratık dalgaların arasında gözden kayboldu.

"Bu, fırtına devi Tayfun," dedi Boreas. "Tanrılar onu binlerce sene önce ilk yendiklerinde de Tayfun sessiz sedasız ölmemişti. Ölümü, sayısız fırtına ruhunu serbest bırakmıştı. Bunlar kimseden emir almayan çılgın rüzgarlardır. Onları yakalayıp kalesine hapsetmek de Boreas'ın göreviydi ve diğer tanrılar ona yardım etmediler. Hatta yardım etmedikleri için ondan özür bile dilemediler. Aeolus'un tüm fırtına ruhlarını bulması yüzyıllar aldı. Tabii, bu yüzden çok öfkelendi. Sonra geçen yaz Tayfun bir kez daha bozguna uğratıldı..."

"Ölümü de fırtına ruhlarının tekrar ortaya çıkmasına neden oldu," diye tahmin yürüttü Jason. "Aeolus bu yüzden daha da öfkelenmiş olmalı."

"*C'est vrai*," dedi Boreas.

"Ama Majesteleri," dedi Piper, "tanrıların Tayfun'la savaşmaktan başka çaresi kalmamıştı. Tayfun, Olimpos'u yerle bir edecekti! Hem bu yüzden neden melezler cezalandırılıyor?"

Kral omuzlarını silkti. "Aeolus öfkesini tanrılardan çıkaramıyor da ondan. Tanrılar onun efendileri ve çok güçlüler. Bu yüzden de intikamını savaşta tanrılara yardım eden melezlerden alıyor. Bize

verdiği emir şu: *Bizden yardım isteyen melezlere artık yardım etmeyeceğiz. Onların minik ölümlü suratlarını ezeceğiz.*"

İçeriye feci bir sessizlik çöktü.

"Ama bu çok aşırı bir tepki," dedi Jason. "Suratımızı ezmeyeceksiniz, değil mi? Önce bizi dinleyeceğinizi söylemiştiniz çünkü görevimizin ne olduğunu–"

"Evet, evet," dedi Boreas. "Aeolus bana ayrıca Zeus'un oğullarından birinin benden yardım isteyebileceğini, bu gerçekleştiği taktirde önce onu dinlememi söyledi. Yani seni öldürmeden önce mutlaka anlatacaklarını dinleyeceğim. Aeolus ne demişti... Söyleyeceklerinle hayatımıza renk katabilirmişsin. Ama benim görevim sadece dinlemek. Ondan sonra dilediğim gibi hareket edebilirim. *Önce* dinleyeceğim. Khione de sana kulak vermemi istiyor. Bakarsın seni öldürmeyiz."

Jason derin bir oh çekti. "Harika. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme," dedi Boreas gülümseyerek. "Hayatımıza renk katabilirsin. Gördüğün gibi, bazen sırf eğlence osun diye melezleri burada tutabiliyoruz."

Kral odadaki diğer donmuş heykelleri gösterdi.

"Yani... bunlar melezler mi?" diye sordu Piper yutkunup. "Donmuş melezler, öyle mi? Peki hayattalar mı?"

"İlginç bir soru," dedi Boreas sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi. "Emirlerimi yerine getirmek dışında hiç kımıldamazlar. Diğer zamanlarda da donuk vaziyette dururlar. Ama eriyecek olurlarsa her taraf batabilir tabii."

Jason'ın arkasında duran Khione buz gibi parmaklarını Jason'ın ensesine dayadı. "Babam o kadar güzel hediyeler verir ki," diye fısıldadı. "Sen de sarayımıza katıl. Hem buna razı gelirsen belki arkadaşlarını serbest bırakırım."

"Ne?" dedi Zethes. "Khione onu alırsa ben de kızı alırım. Khione hep benden daha çok hediye alıyor!"

"Didişmek yok!" dedi Boreas sert bir tavırla. "Konuklarımız şımarık birer velet olduğunuzu sanacaklar! Ayrıca biraz acele ediyorsunuz. Henüz melezin öyküsünü dinlemedik. Onlarla ne yapacağımıza sonra karar veririz. Jason Grace, lütfen eğlendir bizi."

Jason beyninin boşaldığını hissetti. Ne diyeceğimi hepten unuturum diye Piper'a bakmaktan bile çekindi. Arkadaşlarını bu işe kendi bulaştırmıştı. Şimdi onun yüzünden ikisi de ölecekti. Ya da daha da kötüsü, Boreas'ın çocuklarının elinde eğlence olacaklar ve sonsuza dek bu taht odasında tutsak kalıp donarak öleceklerdi.

Khione mırlar gibi bir ses çıkarıp Jason'ın ensesini okşadı. Jason bir şey yapmadığı halde teninde minik elektrik kıvılcımları oluştu. Sonra *pof* diye bir ses çıktı ve Khione arkaya savrulup yere yığıldı.

"İşte bu harika!" dedi Zethes gülerek. "Bunu yaptığına sevindim ama ne yazık ki şimdi seni öldürmek zorundayım."

Khione bir süre ne yapacağını bilemedi. Derken etrafındaki hava döne döne minnacık bir kar fırtınası oluşturdu. "Ne cüretle bana–"

"Dur!" dedi Jason mümkün olduğunca kararlı bir tavırla. "Bizi öldürmeyeceksiniz. Tutsak da almayacaksınız. Tanrıların kraliçesi için bir göreve çıktık. Dolayısıyla Hera'nın kapınıza dayanmasını istemiyorsanız bizi serbest bırakırsınız."

Jason hissettiğinden de kararlı bir biçimde konuşmuştu ve herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Khione'nin kar fırtınası aniden durdu. Zethes kılıcını aşağı indirdi. İkisi birden şaşkın şaşkın babalarına baktılar.

"Hmm," dedi Boreas. Gözleri parıldıyordu ama Jason onun kızgın mı yoksa neşeli mi olduğunu anlayamadı. "Demek Hera, Zeus'un oğullarından birinin arkasında ha? Bak işte bunu ilk kez du-

yuyorum. Anlat öykünü."

Jason her şeyi oracıkta mahvedebilirdi. Kendisine konuşma fırsatı verileceği hiç aklına gelmemişti. Kral ona konuşmasını söylüyordu ama bu sefer de sesi çıkmıyordu.

Piper imdadına yetişti. "Majesteleri," dedi. Sonra hayatının tehlikede olduğunu hatırlayıp elinden gelen en zarif şekilde reverans yaptı. Boreas'a Grand Canyon'da olanlardan kehanete kadar her şeyi Jason'dan daha hızlı ve iyi bir biçimde anlattı.

"Tek istediğimiz bize yol gösterilmesi," dedi. "Fırtına ruhları bize saldırdılar. Onların kötü bir kadın için çalıştıklarını biliyoruz. Onları bulabilirsek belki Hera'yı da buluruz."

Kral sakalındaki buz parçacıklarını sıvazladı. Dışarıda hava kararmıştı. İçerideki tek ışık kaynağı, taht odasındaki her şeyi mavili kırmızılı bir renge büründüren, tavandaki kuzey ışıklarıydı.

"Fırtına ruhlarını bilirim," dedi Boreas. "Onların nerede bulunduklarını da biliyorum, aldıkları tutsağı da."

"Koç Hedge mi?" dedi Jason. "O yaşıyor mu?"

Boreas soruyu geçiştirdi. "Şimdilik yaşıyor. Ama bu fırtına ruhlarını kontrol eden kişi... Ona karşı gelmek çılgınlık olur. Donmuş heykeller olarak burada kalsanız çok daha iyi."

"Hera'nın başı dertte," dedi Jason. "Üç gün sonra ona ne olacağını bilmiyorum. Büyük bir ihtimalle yok edilecek. Sonra bir gigant dirilecek."

"Evet," dedi Boreas. Babası Khione'ye öfkeli bir bakış mı atmıştı yoksa Jason'a mı öyle gelmişti? "Toprakta daha nice dehşet verici şey uyanmakta. Çocuklarım bile bana tüm duyduklarını anlatmıyor. Kronos'la birlikte başlayan Büyük Uyanış... Baban Zeus bile Titanları yendikleri zaman tüm bunların sona ereceğini düşünmüştü. Ama hiçbir şey değişmedi. Nihai savaş henüz verilmedi. Dahası,

uyanacak olan şey herhangi bir Titan'dan çok daha korkunç. Fırtına ruhlarıysa sadece bir başlangıç. Dünyada daha ne korkunç şeyler var bir bilseniz. Canavarlar artık Tartarus'a esir olmayıp, Hades ruhları tutsak edemeyecek hale gelince... Doğrusu Olimpos'un korkması için fazlasıyla neden var."

Jason tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildi ama Khione'nin yüzündeki gülümseme hiç hoşuna gitmemişti. Demek tüm bunlar prensesi *eğlendiren* şeylerdi.

"Bize yardım edecek misiniz?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Boreas kaşlarını çatarak.

"Lütfen Majesteleri," dedi Piper.

Herkes ona baktı. Piper çıldırmış olmalıydı ama o kadar güzel ve kendinden emin görünüyordu ki. Hem bunun Afrodit'in kutsamasıyla da bir ilgisi yoktu. Şimdi tıpkı kutsamadan önceki gibi yolculuk giysileri giymiş, dağınık saçlı ve makyajsız bir kızdı. Ama buz gibi taht odasını eritecek kadar ışıl ışıldı. "Eğer bize fırtına ruhlarının nerede olduğunu söylerseniz onları yakalayıp Aeolus'a götürebiliriz. Siz de patronunuza rezil olmamış olursunuz. Aeolus bizi ve diğer melezleri affeder. Belki Koç Hedge'i bile kurtarabiliriz. Böylece her iki taraf da kazanmış olur."

"Kız güzel," diye homurdandı Zethes. "Yani şey, *haklı* demek istedim."

"Baba, sakın onu dinleme," dedi Khione. "O, Afrodit'in kızı. Ne cüretle bir tanrıya karşı büyükonuş kullanır? Onu derhal dondur!"

Boreas bir süre düşündü. Jason elini cebine attı, altın parayı çıkarmaya hazırlandı. Bir şeyler ters gidecek olursa elini çabuk tutması gerekecekti.

Boreas onun ne yaptığını fark etti. "Kolundaki şu işaretler nedir

melez?" diye sordu.

Jason ceketinin kolunun sıyrıldığını fark etmemişti. Dövmesinin kenarı görünüyordu. Tereddütle Boreas'a dövmeyi gösterdi.

Tanrının gözleri fal taşı gibi açıldı. Khione tıslayıp geri çekildi.

Sonra Boreas hiç umulmadık bir şey yaptı. Kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle bir gülüyordu ki tavandaki saçaklardan biri sesten tahtın yanına düşüp parçalandı. Derken tanrının görüntüsü titremeye başladı, sakalı kayboldu. Daha uzun, ince bir adama dönüştü. Üstünde mor çizgili bir Romalı togası belirdi. Başında defne yapraklarından yapılmış, üstü buz tutmuş bir taç vardı. Belinden de Jason'ınkine benzer bir Roma kılıcı sarkıyordu.

"Aquilon," dedi Jason ama tanrının Romalı adını nereden bildiğini bilmiyordu.

Tanrı başını kaldırdı. "Galiba beni bu halimle daha iyi tanıyorsun," dedi. "Ama bana Melez Kampı'ndan geldiğini söylemiştin?"

"Şey, evet Majesteleri," dedi Jason huzursuz bir biçimde.

"Seni buraya Hera yolladı, öyle mi?" Kış tanrısının gözleri neşe saçıyordu. "Şimdi anladım. Ah, şu Hera yok mu? Çok tehlikeli işler peşinde. Çok cesur ama bir o kadar da tehlikeli! Olimpos'un kapalı olmasına şaşmamak gerek. Hera'nın oynadığı kumar yüzünden hepsi tir tir titriyor olmalı."

"Jason," dedi Piper endişeyle, "Boreas neden değişti? Bu togayla defne taç da ne? Neler oluyor?"

"Bu onun Romalı görüntüsü," dedi Jason. "Ama neler olup bittiğini ben de bilmiyorum."

Tanrı güldü. "Eminim bilmiyorsundur. Olacakları izlemek çok keyifli olacak."

"Yani, bizi serbest mi bırakıyorsunuz?" diye sordu Piper.

"Hayatım," dedi Boreas, "sizi öldürmem için hiçbir neden yok.

Eğer Hera'nın planı başarısız olursa, ki bence olacak, zaten hepiniz birbirinizi parçalayacaksınız. Aeolus'un da bir daha melezleri dert etmesine gerek kalmayacak."

Jason bir an için Khione'nin buz gibi parmaklarını ensesinde hissettiğini sandı. Ama arkasına bakınca onun orada *olmadığını* gördü. Boreas'ın haklı olduğunu biliyordu. Jason'ı Melez Kampı'na gittiğinden beri rahat bırakmayan o kötü his ve Kheiron'un onun bir felakete yol açacağına dair söyledikleri gelmişti aklına. Boreas bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

"Bize olanları biraz açıklayabilir misiniz?" dedi Jason.

"Aklından bile geçirme! Hera'nın planlarına burnumu sokamam. Anılarını çalmasına şaşmamak gerek." Boreas cık cık etti, melezlerin birbirlerini paramparça edeceklerini hayal edip eğleniyordu sanki. "Biliyor musunuz, aslında yardımsever bir rüzgar tanrısı olarak bilinirim. Diğer kardeşlerimin aksine ölümlülere aşık olduğum da olmuştur. Oğullarım Zethes ve Calais de birer melezler."

"Zaten o yüzden her ikisi de sersemin teki ya," dedi Khione.

"Sus!" diye bağırdı Zethes. "Sırf sen doğuştan tanrıçasın diye–"

"İkiniz de donun!" diye kükredi Boreas. Belli ki evde sözü geçiyordu. İki kardeş hareketsiz kaldı. "Dediğim gibi, iyi bir tanrı olarak tanınırım ama Boreas'ın tanrıların işlerine pek karıştığı ve büyük bir rol oynadığı görülmüş şey değildir. Sarayımda, medeniyetin kıyısında oturup nadiren eğlenirim. Güney Rüzgarı denen o salak Notus bile her ilkbaharda Meksika'da, Cancun'da gününü gün eder. Ya ben? Çıplak Quebeclilerin karda yuvarlanıp durmasını izlerim!"

"Kış festivalini seviyorum ben," diye mırıldandı Zethes.

"Demek istediğim şu: Şimdi elime ilgi odağı olmak için bir fır-

sat geçti. Tabii ki bu göreve gitmenize izin vereceğim. Fırtına ruhlarını rüzgarlı şehir Chicago'da bulabilirsiniz."

"Baba!" diye araya girdi Khione.

Boreas kızını duymazdan geldi. "Eğer rüzgarları yakalayabilirseniz Aeolus'un sarayına sağ salim girmeyi de başarabilirsiniz. Bir mucize eseri başarılı olursanız ona rüzgarları benim emrimle yakaladığınızı söyleyin."

"Tabii," dedi Jason. "Demek rüzgarları kontrol eden kadını Chicago'da bulacağız? Hera'yı tutsak alan da o mu?"

"Ha, bak bu ikisi farklı sorular, Jüpiter'in oğlu," dedi Boreas sırıtarak.

Jason onun Jüpiter dediğini fark etmişti. *Daha önce bana Zeus'un oğlu diyordu*, diye düşündü.

"Rüzgarları kontrol eden kadını Chicago'da bulacaksınız. O sadece bir emir kulu ama sizi yok edebilecek güce sahip. Onu alt etmeyi başarırsanız rüzgarları alıp dosdoğru Aeolus'a gidin. Dünyadaki tüm rüzgarları bilen tek kişi Aeolus'tur. Tüm sırlar er ya da geç onun sarayına gelir. Size Hera'nın nerede tutsak olduğunu söyleyebilecek birisi varsa o da Aeolus'tur. Hera'nın kafesinde kiminle karşılaşacağınıza gelince... Size bunu söyleyecek olursam sizi hemen şimdi dondurmam için diz çöküp bana yalvarırsınız."

Khione "Baba, onlara–" diyecek oldu.

"İstediğimi söylerim!" dedi Boreas sert bir ses tonuyla. "Buranın efendisi ben değil miyim?"

Boreas'ın kızına bakışından aralarında bir gerginlik olduğu belliydi. Khione'nin gözleri öfkeyle parladı ama dişlerini sıkarak "Nasıl isterseniz babacığım," dedi.

"Melezler, fikrimi değiştirmeden hemen gidin," dedi Boreas. "Zethes, onların güvenle buradan çıkmalarını sağla."

Hepsi kralın önünde eğildiler. Kuzey Rüzgarı bir anda buharlaşıp yok oldu.

Cal ve Leo onları girişte bekliyordu. Leo üşümüş gibiydi ama gayet iyi görünüyordu. Hatta üstünü başını temizlemiş, giysileri otel görevlileri tarafından yeni yıkanmış gibiydi. Ejderha Festus da eski haline dönmüş, donmamak için pullarının üstüne ateş püskürtüyordu.

Khione onları aşağı kata götürürken Jason, Leo'nun ona baktığını fark etti. Leo elleriyle saçlarını düzeltmeye girişmişti. *Eyvahlar olsun*, dedi Jason içinden. Daha sonradan Leo'yu bu kar tanrıçası hakkında uyarmayı aklında bir kenara not etti. Bu kız hiç de aşık olunacak birisi değildi.

Khione en alt basamakta Piper'a döndü. "Babamı kandırdın ama beni kandıramazsın," dedi. "Daha işimiz bitmedi. Sana gelince Jason Grace, seni yakında taht odasındaki o heykellerden biri olarak göreceğimden emin olabilirsin."

"Boreas haklı," dedi Jason. "Sen gerçekten de şımarık veledin tekisin. Görüşürüz Buz Prensesi."

Khione'nin gözleri bembeyaz olup parıldadı. İlk kez ne diyeceğini bilemiyordu. Hızla merdivenleri çıkmaya koyuldu ve yarı yolda bir tipiye dönüşüp gözden kayboldu.

"Aman dikkat et," dedi Zethes. "O kendine yapılan hakaretleri asla unutmaz."

Cal ona hak verircesine homurdandı. "Kötü kız."

"Alt tarafı kar tanrıçası," dedi Jason. "Ne yapacak bize, kartopu mu fırlatacak?" Ama Jason bunları söyler söylemez Khione'nin çok daha kötü şeyler yapabileceğini hissetti.

Leo perişan olmuştu. "Yukarıda *neler* oldu?" diye sordu. "Onu

kızdırdın mı? Bana da mı kızgın? Millet, o benim mezuniyet balo-ma davet edeceğim kızdı!"

Piper, "Sonra anlatırız," dedi ama Jason'a bakınca, Jason açıklamayı Piper'ın yapmasını beklediğini fark etti.

Yukarıda neler olmuştu? Jason emin değildi. Boreas aniden Aquilon'a, Romalı haline dönüşmüştü. Sanki Jason'ın varlığı onu şizofren falan yapmıştı.

Tanrı, Jason'ın Melez Kampı'na yollandığını duyunca çok keyiflenmişti. Ama Boreas/Aquilon onları iyiliğinden serbest bırakmamıştı. Sanki bir köpek dövüşüne bahis yatırmış gibi gözlerinden bir anlığına kötü bir parıltı geçmişti.

Keyifle *Birbirinizi parçalayacaksınız*, demişti. *Aeolus'un da bir daha melezleri dert etmesine gerek kalmayacak.*

Jason ne kadar endişeli olduğunu belli etmemek için başını başka yöne çevirdi. "Evet," dedi, "sonra anlatırız."

"Dikkatli ol, güzel kız," dedi Zethes. "Burayla Chicago arasındaki rüzgarlar aksidir. Zaten pek çok kötü şey uyanmaya başladı. Burada kalmayacak olmana üzüldüm. Ayna gibi kullanabileceğim güzel bir buz heykel olabilirdin oysa."

"Teşekkürler," dedi Piper. "Cal ile hokey oynamayı bile buna tercih ederim."

Cal'ın gözleri ışıldadı. "Hokey?"

"Şaka," dedi Piper. "Bence fırtına ruhları en büyük sorunumuz değil, öyle değil mi?"

"Aynen," dedi Zethes. "Bir şey daha var. Çok kötü bir şey."

"Daha kötü," dedi Cal.

"Bunun ne olduğunu bana söyler misiniz?" dedi Piper gülümseyerek.

Büyükonuş yeteneği bu sefer etkili olmadı. Mor kanatlı kardeş-

ler aynı anda başlarını salladılar. Hangar kapıları açıldı ve karşılarına buz gibi yıldızlı bir gece çıkıverdi. Festus uçmak için sabırsızlanarak ayaklarını yere vurdu.

Zethes karamsar bir tavırla "Aeolus'a neyin daha kötü olabileceğini sorun," dedi. "O bilir. İyi şanslar."

Zethes sanki onları gerçekten de umursuyormuş gibi konuşmuştu. Oysa daha birkaç dakika önce Piper'ı bir buz heykeline dönüştürmek için can atıyordu.

Cal, Leo'nun omzunu sıvazladı. "Sakın yok olma," dedi. Büyük bir ihtimalle kurduğu en uzun cümlelerden biriydi bu. "Sonra pizza ve hokey."

"Haydi, gidelim." Jason karanlığa baktı. Bu soğuk çatı katından ayrılmak üzereydi ama buranın uzunca bir süre görüp görecekleri en misafirperver yer olduğu hissine kapılmıştı. "Chicago'ya gidip hayatta kalmaya çalışalım."

XXI

PIPER

Piper, Quebec şehrinin ışıkları uzaklarda kalana dek rahatlayamadı.

"Harikaydın," dedi Jason.

Bu iltifatın onu çok mutlu etmesi gerekirdi. Ama Piper'ın düşündüğü tek şey başlarına geleceklerdi. Zethes, *Kötü şeyler uyanıyor*, diyerek onları uyarmıştı. Piper kötü bir şeyler olacağını kendi de biliyordu. Gündönümü yaklaştıkça karar verme süresi de azalıyordu.

Fransızca, "Hakkımdaki tüm gerçekleri bilseydin harika olduğumu düşünmezdin," dedi Jason'a.

"Ne dedin?" dedi Jason.

"Boreas'la sadece konuştuğumu söyledim dedim. Pek harika bir şey sayılmaz."

Piper dönüp ona bakmadı ama Jason'ın gülümsediğini biliyordu.

"Beni Khione'nin donmuş kahraman koleksiyonunun bir parçası olmaktan kurtardın. Sana borçluyum," dedi Jason.

O işin en kolay kısmıydı, diye düşündü Piper. O buz cadısının

Jason'ı almasına asla göz yumamazdı. Piper'ı asıl rahatsız eden şey, Boreas'ın şekil değiştirmesi ve onları serbest bırakmasıydı. Bunun mutlaka Jason'ın geçmişi ve kolundaki dövmeyle bir ilgisi vardı. Boreas, Jason'ın Romalı olduğunu düşünmüş olmalıydı. Romalılarla Yunanlılar bir arada bulunamazlardı. Piper, Jason'ın bir açıklama yapmasını bekledi ama belli ki Jason bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Piper o güne dek Jason'ın Melez Kampı'na ait olmadığı düşüncesini bir kenara itmişti. Jason'ın bir melez olduğu kesindi, *tabii ki* oraya aitti. Ama şimdi... Ya Jason başka bir şeyse diye düşünmeden edemiyordu. Ya Jason gerçekten de düşmansa ne olacaktı? Bu düşünce Piper'ı en az Khione kadar huzursuz etti.

Leo sırt çantasından sandviç çıkarıp onlara uzattı. Ona taht odasında olanları anlattıklarından beri Leo'nun ağzını bıçak açmamıştı. Sadece "Khione'ye inanamıyorum," dedi. "Ne kadar da iyi bir kıza benziyordu."

"İnan bana," dedi Jason, "kar güzel olabilir ama yakından soğuk ve kötü. Sana daha iyi bir kız buluruz, merak etme."

Piper gülümsedi ama Leo hala keyifsizdi. Sarayda neler yaptığına ya da Boreadların onu neden ateş koktuğu için kralın huzuruna çıkarmadığına dair bir şey söylemiyordu. Piper onun bir şeyler gizlediği hissine kapıldı. Leo'nun anlatmadığı şey bir yana, Leo'nun ruh hali Festus'u da etkiliyordu. Ejderha buz gibi Kanada havasında kendini ısıtmaya çalışırken homurdanıp buharlar saçıyordu. Ejderha Mutlu, o sırada pek de mutlu görünmüyordu.

Uçarken sandviçlerini yediler. Piper, Leo'nun bunca şeyi nereden bulduğunu merak ediyordu. Leo ona vejetaryen sandviçi bile bulmuştu, peynirli ve avokadolu sandviç çok lezzetliydi.

Hiçbiri konuşmuyordu. Chicago'da neyle karşılaşırla karşılaşsın-

lar, Boreas'ın öleceklerini düşündüğü için onları serbest bıraktığını biliyorlardı.

Ay ortaya çıktı ve yıldızlar belirdi. Piper göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. İtiraf etmek istemese de Boreas ve çocuklarıyla karşılaşmak onu bayağı korkutmuştu. Artık karnı da doyunca, adrenalinin bedeninden yavaş yavaş çekildiğini hissediyordu.

Koç Hedge orada olsa, *Kendine gel muhallebi çocuğu!* derdi. *Ödleklik yapma!*

Boreas onun hayatta olduğunu söylediğinden beri Piper, Koç Hedge'i düşünüyordu. Ondan hiç hoşlanmazdı ama Hedge, Leo'yu kurtarmak için kanyondan aşağı atlamıştı. Dahası, onları orada korumak için *canını tehlikeye atmıştı.* Piper okulda olan bazı şeylerin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Hedge onu her zorladığında, daha hızlı koşması ya da daha çok mekik çekmesi için bağırdığında, o salak kızlarla kavga ederken onu korumadığında, aslında onu bir melez olmaya hazırlıyordu.

Kanyonda Dylan denen fırtına ruhu da Hedge'le ilgili bir şey söylemiş, Hedge'in Wilderness Okulu'na yaşlandığı için yollandığını belirtmişti. Sanki koçun okulda çalışmaya başlaması bir cezaydı. Piper bunun ne anlama geldiğini ve yaşlı satirin neden aksi olduğunu açıklayıp açıklamadığını düşündü. Gerçek her neyse, Piper artık onun hayatta olduğunu biliyordu. İçinde onu kurtarmak için dayanılmaz bir istek vardı.

Saçmalama, dedi içinden. *Daha büyük sorunların var. Bu yolculuğun sonu hiç iyi olmayabilir.*

O da tıpkı Silena Beauregard gibi bir haindi. Tüm arkadaşlarının bunu öğrenmesi de an meselesiydi.

Piper yıldızlara bakınca babasıyla birlikte Büyükbaba Tom'un kulübesinin önünde kamp yaptıkları geceyi hatırladı. Büyükbaba

Tom öleli bir sene olmuştu ama babası Oklahoma'daki evini satmamıştı; çünkü burası çocukluğunun geçtiği yerdi.

Birkaç günlüğüne oraya gidip evi satışa hazırlamayı planlamışlardı. Piper eski püskü, pencere yerine kepenkleri olan ve içi puro kokan, minnacık iki odalı bir kulübeyi kimin satın almak isteyeceğini bilmiyordu. Ağustos ayının tam ortasında kliması bile olmayan kulübeye gittiklerinde ilk gece hava o kadar sıcaktı ki babası dışarıda uyku tulumlarında uyumayı önermişti.

Uyku tulumlarını yere serip ağaçlardaki cır cır böceklerinin sesini dinlemişlerdi. Piper kitaplarda okuduğu takımyıldızlarını göstermişti babasına. Herkül, Apollon'un Liri, Sentor Sagittarius...

Babası kollarını başının arkasında kavuşturmuştu, üstünde eski bir tişörtle bir kot pantolon vardı. Tahlequah, Oklahomalı sıradan biri gibiydi. Kabilesinin topraklarından hiç ayrılmamış bir Kızılderili. "Büyükbaban Yunanlıların sözünü ettiği takımyıldızlarının saçmalık olduğunu söylerdi. Bana yıldızların parlak postlu, sihirli kirpiler gibi yaratıklar olduğunu anlatmıştı. Çok uzun zaman önce, avcılar birkaçını ormanda yakalamayı başarmışlar. Gece vakti olana dek de ne yaptıklarının farkına varmamışlar. Çünkü hava kararınca yıldız yaratıklar parıldamaya başlamış. Postları altın renginde parıldıyormuş. Bu yüzden onları tekrar göğe salmışlar."

"Sen de sihirli kirpilere inanıyor musun?" diye sormuştu Piper.

Babası gülmüştü. "Sanırım Büyükbaba Tom da Yunanlılar gibi azıcık saçmalıyordu," demişti. "Ama gökyüzü uçsuz bucaksız bir yer. Sanırım Herkül'e de, kirpilere de yetecek kadar yer vardır."

Bir süre öylece yatmışlardı yerde. Sonra Piper cesaretini toplayıp aklını kurcalayan soruyu sormuştu. "Baba, neden hiç Kızılderili rolleri oynamıyorsun?"

Babası tam bir hafta önce tekrar çekilecek olan *Yalnız Kovboy*

filminde kendisine teklif edilen Tonto rolünü geri çevirmişti. Piper buna bir anlam verememişti. Babası belalı bir Los Angeles okulunda çalışan Hispanik bir öğretmenden, gişe rekorları kıran bir macera filminde muhteşem bir İsrail ajanına, hatta bir James Bond filminde Suriyeli bir teröriste kadar sayısız rolde oynamıştı. Ama tabii her zaman Sparta Kralı olarak tanınacaktı. Ama kendisine teklif edilen rol iyi de olsa kötü de olsa, eğer bir Kızılderili rolüyse hemen geri çeviriyordu.

Babası ona göz kırpmıştı. "Gerçek kişiliğime çok yakın olur Piper. Bir başkasını oynamak çok daha kolay."

"Ama bundan hiç sıkılmıyor musun? Arada sırada inanların düşüncelerini değiştirecek mükemmel bir Kızılderili rolü hiç mi çıkmıyor?"

"Öyle bir rol varsa bile ben henüz bulamadım Pipes," demişti babası hüzünlü bir tavırla.

Piper yıldızlara bakıp onların parıldayan kirpiler olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Ama gördüğü tek şey, kitaplarda okuduğu desenlerdi: Herkül canavarları öldürmek için gökte koşuyordu. Babası haklı olmalıydı. Yunanlılar ve Kızılderililer gerçekten de zırdeliydi. Yıldızlar birer ateş topundan ibaretti.

"Baba, eğer kendi özüne yakın roller oynamaktan hoşlanmıyorsan neden Büyükbaba Tom'un kulübesinin önünde uyuyorsun?"

Babasının kahkahaları Oklahoma'nın sessiz gecesinde yankılanmıştı. "Bence sen beni çok iyi tanıyorsun Pipes."

"Burayı satmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," demişti babası içini çekip. "Muhtemelen satmayacağım."

Piper gözlerini kırpıştırıp düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Ejderhanın sırtında uyuyakalmak üzere olduğunu fark etti. Acaba ba-

bası nasıl olup da başka kişilermiş gibi rol yapabiliyordu? Piper da o anda babasından farksızdı. Rol yapıyordu ama bunun her anından nefret ediyordu.

Belki de bir süre daha rol yapabilirdi. Arkadaşlarına ihanet etmeden babasını kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. O anda mutlu bir sona ulaşmak, en az sihirli kirpiler kadar saçma bir düşünce olsa da bir ihtimal bunu başarabilirdi.

Jason'ın ılık göğsüne yaslandı ve Jason da bu durumdan şikayetçi olmadı. Piper gözlerini yumar yummaz uykuya daldı.

Rüyasında kendini yine o dağ başında buldu. Mor renkli ürkütücü şenlik ateşi ağaçların üstüne yansıyordu. Piper'ın gözleri dumandan yaşarmaya başladı. Zemin o kadar yumuşaktı ki çizmelerinin altının yapış yapış olduğunu hissetti.

Karanlıktan gelen bir ses, "Görevini unuttun!" diye kükredi.

Piper onu göremiyordu ama konuşanın o sevimsiz gigant olduğunu biliyordu. Gigant kendinden Enkelados diye söz ediyordu. Piper babasını görmek için etrafına bakındı ama babasının daha önce zincirlendiği direği göremedi.

"Nerede o?" diye bağırdı. "Ona ne yaptın?"

Gigantın kahkahaları bir yanardağın içinden çıkan lavların sesi gibi hırıltılıydı. "Bedeni güvenli bir yerde ama zavallı adamın zihni artık beni kaldıramayacak durumda. Benden rahatsız oluyor. Elini çabuk tutmalısın, yoksa onun tek bir parçasını bile bulamayacaksın."

"Bırak onu!" diye bağırdı Piper. "Onun yerine beni al. O sıradan bir ölümlü!"

"Ama hayatım," dedi gigant, "ebeveynlerimize olan sevgimizi kanıtlamamız gerekir. Ben de bunu yapıyorum. Dediklerimi yapa-

rak babanı ne kadar sevdiğini göster bana. Kim daha önemli? Baban mı, yoksa seni kullanan, hislerinle ve anılarınla oynayan o iki yüzlü tanrıça mı? Hera senin için kim ki?"

Piper titremeye başladı. İçinde o kadar büyük bir öfke ve korku birikmişti ki konuşmaktan acizdi. "Benden arkadaşlarıma ihanet etmemi istiyorsun," dedi.

"Ne yazık ki arkadaşlarının kaderinde ölüm var hayatım. Bu görevi tamamlamaları mümkün değil. Başarılı olsan bile kehanetin ne dediğini duydun: Hera'nın gazabı sonunuzu getirecek. Sana tek bir soru soracağım: Arkadaşlarınla birlikte ölmeyi mi istersin, yoksa babanla birlikte yaşamayı mı?"

Ateş daha da coştu. Piper geri çekilmeye çalıştı ama ayakları külçe gibi olmuştu. Zeminin onu dibe çektiğini, çizmelerini ıslak kum gibi sardığını hissetti. Yukarı baktığında mor kıvılcımların tüm göğe yayıldığını ve güneşin doğduğunu gördü. Aşağıdaki vadide irili ufaklı bir sürü şehir parıldıyordu. Ta batıda, yan yana dizilmiş tepelerin oradaysa pusların arasından tanıdık bir yapının yükseldiğini gördü.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye sordu Piper. "Yerini belli ediyorsun."

"Evet, burayı biliyorsun," dedi gigant. "Arkadaşlarını gerçek hedeflerine değil de buraya getir. Onların icabına ben bakarım. Daha da iyisi, buraya gelmeden önce ölmelerini sağla. Seçim sana kalmış. Ama gündönümünde, öğle vakti mutlaka burada ol. Böylece, babanı tek parça halinde kurtarıp huzura erebilirsin."

"Bunu yapamam," dedi Piper. "Benden bunu..."

"Ne yani, seni sürekli sinir eden, senden bir şeyler gizleyen Valdez denen çocuğa, asla sahip olmadığın erkek arkadaşına ihanet etmeni isteyemez miyim? Onlar babandan daha mı önemli?"

"Seni yenmenin bir yolunu bulacağım. Hem babamı *hem de* arkadaşlarımı kurtaracağım."

Gigant karanlıkta kükredi. "Bir zamanlar ben de şanlı şerefli biriydim," dedi. "Tanrıların beni asla yenemeyeceğini düşünürdüm. Sonra üstüme bir dağ koydular, beni binlerce yıl acı içinde ve yarı bilinçsiz halde debelendiğim toprağa gömdüler. Bana sabırlı olmayı öğrettiler, kızım. Fevri davranmamayı öğrettiler. Uyanan toprakla birlikte ben de pençelerimi yara yara yukarı tırmandım. Ben daha başlangıcım. Kardeşlerim ardımdan gelecekler. İntikam almamızı kimse engelleyemeyecek. Sana gelince Piper McLean, sana bir tevazu dersi gerek. Uslanmaz ruhunun nasıl yola geleceğini göstereceğim sana."

Rüya aniden bitti. Piper çığlık ata ata uyandığında boşluğa düşmekteydi.

XXII

PIPER

Piper ellerini kollarını sallaya sallaya düşüyor, aşağıda alacakaranlıkta parıldayan şehir ışıklarını görebiliyordu. Birkaç metre ötedeyse, kontrolünü kaybetmiş olan bronz ejderha, kanatları hareketsiz vaziyette hızla aşağıya iniyordu. Ağzında, kısa devre yapmak üzere olan bir ampul gibi kıvılcımlar yanıp sönüyordu.

Piper yanından birinin geçtiğini gördü. Leo düşerken debeleniyor, bulutlara tutunmaya çalışıyordu. "Aaaaaaaa!"

Piper ona seslenmeye çalıştı ama Leo hızla yanından geçti.

Jason yukarıdan bir yerden "Piper, dengeni sağla!" diye bağırdı. "Kollarını ve bacaklarını iki yana aç!"

Korkusunu kontrol etmesi güçtü ama Piper yine de onun dediğini yaptı ve biraz daha dengeli bir biçimde düşmeye başladı. Kollarını bir paraşütçü gibi iki yana açtı. Aşağıdan vuran rüzgar sert bir buz kalıbı gibiydi. Derken Jason yanından belirdi ve kollarını beline doladı.

Şükürler olsun, dedi Piper içinden. Bir yandan da, *Harika. Jason*

bana ikinci kez sarılıyor ama sadece kafa üstü yere çakılacağım için, diye düşünmeden edemedi.

"Bundan sonra zorlu olacak," dedi Jason. "Sıkı tutun!"

Piper ona sıkı sıkı sarıldı. Jason yere doğru hızla inmeye başladı. Piper o sırada çığlık atmış olabilirdi ama ağzından sadece boğuk bir ses çıktığını duydu. Her yer bulanıktı.

Sonra *küt!* Ilık bir şeye çarptılar. Debelene debelene, söylene söylene aşağı düşen Leo'ya çarpmışlardı.

"Debelenmeyi kes!" dedi Jason. "Benim!"

"Ejderham gitti!" diye bağırdı Leo. "Festus'u kurtarman gerek!"

Jason zaten üçünü birden havada tutmak için çırpınıyordu. Piper onun elli tonluk metal bir ejderhaya yardım edemeyeceğini biliyordu. Ama Leo'ya bunun mümkün olmayacağını söylemeye fırsat bulamadan aşağıdan büyük bir patlama sesi geldi. Bir deponun tam arkasından kocaman bir ateş topu göğe yükseldi. Leo hıçkıra hıçkıra "Festus!" diye ağlamaya başladı.

Jason üçünün altında bir hava yastığı oluşturmak için çaba sarf ediyordu ama elinden gelen tek şey arada sırada hızlarını kesmekti. Son sürat düşmek yerine adeta devasa boyutlardaki bir merdivenden aşağı yuvarlanıyormuş gibiydiler. Biraz yavaşladıktan sonra her seferinde otuz metre aşağı düşüyorlardı. Piper'ın midesi fena halde alt üst olmuştu.

Döne döne, yuvarlana yuvarlana aşağı düşerlerken Piper aşağıdaki fabrika binalarını görebiliyordu. Aşağıda depolar, bacalar, dikenli tellerle çevrili çitler ve üstü karla kaplı arabaların bulunduğu bir de otopark vardı. Jason "Yapamıyorum..." diye bağırdığında hala yere çakılıp dümdüz olacakları bir yükseklikteydiler.

Jason'ın canhıraş çığlığından sonra birer külçe gibi düştüler.

En büyük deponun çatısına çarpıp karanlığa gömüldüler.

Piper ne yazık ki ayaklarının üstüne düşmeye çalışmıştı ve ayakları bundan hiç hoşlanmamıştı. Buz gibi metal bir yüzeye çarptığında sol ayak bileğinde feci bir ağrı hissetti.

Birkaç saniye boyunca ağrıdan başka bir şey hissetmedi. Ağrı o kadar keskindi ki kulakları uğulduyor, her yeri bulanık görüyordu.

Sonra aşağıdan bir yerden Jason'ın sesinin geldiğini ve sesin depoda yankılandığını duydu. "Piper! Piper nerede?"

"Ah, dostum!" diye inledi Leo. "Dur, sırtımdasın! Ben yatak değilim! Piper, nereye kayboldun?"

"Buradayım!" diye inledi Piper cılız bir sesle.

Sonra hışırtı ve debelenme sesleri geldi, metal basamaklardan birileri yukarı çıkıyordu.

Şimdi etrafı biraz daha net görebiliyordu. Deponun iç kısmını bir daire biçiminde çevreleyen metal bir iskelenin üstündeydi. Ayağına bakınca midesi bir kez daha alt üst oldu. Ayak parmaklarının ters tarafa bakmamaları gerekirdi, değil mi?

Eyvahlar olsun, diye geçirdi içinden. Başını çevirip kustu. Kendi kendine sürekli başka bir şey düşünmesi gerektiğini söylüyordu.

Tam altı metre yukarıda kalan çatıda, kenarları tırtıklı kocaman bir delik açılmıştı. Nasıl hayatta kaldıkları belli değildi. Tavandan yanıp sönen birkaç ampul sarkıyordu ama kocaman depoyu pek de aydınlattıkları söylenemezdi. Piper'ın hemen yanındaki oluklu metal duvarda bir şirket amblemi vardı ama üstü neredeyse tamamıyla grafitiyle örtülmüştü. Piper karanlık depoda kocaman makinelerin, robot kollarının ve bir montaj hattının üstünde duran, henüz imalat aşamasındaki kamyonları görebiliyordu. Buraya sanki senelerdir el değmemişti.

Jason ve Leo yanına geldiler.

Leo, "İyi misin?" diye soracak oldu ki Piper'ın ayağını gördü.

"Eyvah, iyi değilsin."

"İçimi rahatlattın doğrusu," dedi Piper.

Jason, "Merak etme, iyileşeceksin," dediği halde Piper onun endişeli olduğunu fark etti. "Leo, yanında ilk yardım malzemesi var mı?"

"Tabii, var." Leo belindeki alet kemerinden kocaman bir gazlı bez rulosuyla bant çıkardı. Her ikisi de kemerin ceplerine sığamayacak kadar büyüktü. Piper alet kemerini önceki gün de görmüştü ama Leo'ya bunu nereden bulduğunu sormayı unutmuştu. Aslında kemer sıradan bir şeye benziyordu. Bir demircinin ya da marangozun kullandığı ve üstünde birçok cebi olan sıradan bir alet kemeriydi işte. Ama dışarıdan bakıldığında boş görünüyordu.

"Bunu nasıl..." Piper doğrulmaya çalıştı ve kaşlarını çattı. "Boş bir alet kemerinin içinden bunları nasıl çıkardın?"

"Sihir," dedi Leo. "Aslında bunu nasıl yaptığımı ben de pek anlamış değilim. Ama alet kemerinin ceplerinden hem bana gerekli olan sıradan malzemeleri hem de işe yarayabilecek başka şeyleri çıkarabiliyorum." Başka bir cebe elini sokup içinden minicik bir teneke kutu çıkardı. "Naneli şeker ister misin?"

Jason şeker kutusunu bir kenara itti. "İyiymiş," dedi. "Şimdi bana Piper'ın ayağını iyileştirip iyileştiremeyeceğini söyle."

"Ben bir makine işçisiyim dostum. Yani, Piper bir araba olsaydı..." Leo parmaklarını şaklattı. "Bir dakika," dedi, "kampta sana verdikleri şu şifalı şeyler neydi? Rambo yiyeceği miydi?"

"Ambrosia, şapşal," dedi Piper dişlerini sıkarak. "Düştüğümde ezilmediyse çantamda biraz olması gerek."

Jason sırt çantasını dikkatle Piper'ın omuzlarından çıkardı. Afrodit kulübesindeki çocukların ona verdiği şeyleri karıştırdıktan sonra küçük kekleri andıran dikdörtgen şekilli şeylerden bir torba

dolusu buldu. Bir tanesinden bir parça koparıp Piper'a yedirdi.

Ambrosianın tadı hiç de Piper'ın umduğu gibi değildi. Babasının ona küçükken yaptığı kırmızı fasulye çorbasına benziyordu. Piper ne zaman hasta olsa babası ona bu çorbadan içirirdi. Piper bunu hatırlayınca rahatladığı halde içini bir hüzün kapladı. Kısa süre sonra bileğindeki ağrı dinmeye başladı.

"Biraz daha ver," dedi.

Jason yüzünü buruşturdu. "Piper, bence kendimizi tehlikeye atmayalım," dedi. "Bunlardan aşırı miktarda yenmesi durumunda yanıp küle döneceğimizi söylemişlerdi. Bence ayağını eski şekline geri sokmalıyız."

Piper midesinin tekrar bulandığını hissetti. "Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Evet, sanırım yapmıştım."

Leo bir kontrplak parçası bulup ikiye böldü. Sonra gazlı bezle bandı hazır etti.

Jason Piper'ın ayağını düzelttiğinde Piper'ın canı öyle yandı ki Leo'nun koluna sert bir yumruk yapıştırıverdi. Leo da en az onun kadar bas bas bağırdı. Gözleri tekrar net bir biçimde görmeye başladığında Piper ayak parmaklarının eski haline döndüklerini fark etti. Bileği kontrplak, gazlı bez ve bantla sarılmıştı.

"Çok acıyor."

Leo kolunu ovuşturdu. "Amma sızlandın güzellik kraliçesi. İyi ki suratıma indirmedin o yumruğu."

"Özür dilerim," dedi Piper. "Ama sakın bana bir daha 'güzellik kraliçesi' deme, yoksa tekrar yumruğu yersin."

"Her ikiniz de harikasınız." Jason, Piper'ın sırt çantasından ufak bir matara bulup ona biraz su içirdi. Birkaç dakika sonra Piper'ın midesi de yatıştı.

Artık acıdan çığlık atmadığı için dışarıda uğuldayan rüzgarı duyabiliyordu. Çatıdaki delikten içeri kar tanecikleri giriyordu. Khione'yle tanıştıktan sonra Piper'ın görmek istediği en son şey kardı.

"Ejderhaya ne oldu?" diye sordu. "Neredeyiz?"

Leo'nun yüzü bir kez daha allak bullak oldu. "Festus'a ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi sarsılıp tepetaklak düşmeye başladı."

Piper'ın aklına Enkelados'un sözleri geldi: *Uslanmaz ruhunun nasıl yola geleceğini göstereceğim sana.* Acaba o kadar uzak bir mesafeden onları bu hale getirmiş olabilir miydi? Bu imkansızdı. Eğer o kadar güçlüyse neden arkadaşlarını öldürmek yerine Piper'ın onlara ihanet etmesini istemişti? Nasıl olmuştu da binlerce kilometre ötede yağan tipide onu görebilmişti?

Leo duvardaki amblemi gösterdi. "Nerede olduğumuza gelince..." dedi. Grafitiden amblemi görmek kolay değildi ama Piper amblemin üstündeki kocaman kırmızı göz resmini ve hemen altındaki MONOKL MOTORLARI, MONTAJ FABRİKASI 1 yazısını görebiliyordu.

"Burası kapanmış bir araba montaj fabrikası," dedi Leo. "Detroit'e mecburi iniş yapmış olmalıyız."

Piper, Detroit'te pek çok araba montaj fabrikasının kapandığını duymuştu, bu yüzden Leo'nun dediği son derece mantıklıydı. Ama burası mecburen iniş yapmak için pek de elverişli bir yer değildi. "Burası Chicago'dan ne kadar uzakta?" diye sordu.

Jason ona matarayı uzattı. "Sanırım Quebec'ten buraya yolun dörtte üçünü kat ettik. Asıl mesele, ejderha artık yok ve karadan ilerlememiz gerek."

"Hayatta olmaz, çok tehlikeli," dedi Leo.

Piper rüyasında toprağın onu nasıl dibe çektiğini ve Kral Bore-

as'ın toprakta daha nice dehşet verici şeylerin uyanmak üzere olduğunu söyleyişini hatırladı. "Leo haklı," dedi. "Hem yürüyüp yürüyemeyeceğimden de emin değilim. Üstelik üç kişiyiz... Jason, üçümüzü birden onca yol boyunca uçuramazsın."

"Mümkün değil," dedi Jason. "Leo, ejderhanın arıza yapmadığından emisin? Yani, ne de olsa Festus yaşlı bir ejderha ve–"

"Onu iyi tamir edemediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Ne bileyim, belki de onu şimdi tamir edebilirsin?"

"Bilmiyorum." Leo'nun süngüsü düşmüştü. Cebinden birkaç vida çıkarıp bunlarla oynamaya başladı. "İlk önce nereye düştüğünü bulmam gerek. Tabii, onu tek parça halinde bulacak mıyım, onu da bilmiyorum."

Piper hiç düşünmeden "Hepsi benim suçum," dedi. Artık arkadaşlarından bir şeyler gizlemeye dayanamıyordu. Babasıyla ilgili sır, aşırı miktarda ambrosia yemişcesine içini kavuruyordu. Arkadaşlarına yalan söylemeye devam edecek olursa yanıp kül olacakmış gibi geliyordu.

"Piper," dedi Jason yavaşça, "Festus düştüğünde uyuyordun. Olanlar senin suçun olamaz."

"Evet, ben de biraz sarsıldım," dedi Leo. Bu konuda son derece ciddi görünüyordu. Espri bile yapmamıştı. "Canın acıyor. Biraz dinlenmen gerek."

Piper onlara her şeyi anlatmak istiyordu ama sözcükler boğazına diziliverdi. Arkadaşları ona çok iyi davranıyorlardı. Ama Enkelados onu izleyebiliyorsa yalan söylemek babasının canına mal olabilirdi.

"Şey, Jason," dedi Leo ayağa kalkıp, "sen Piper'la kalsana? Ben gidip Festus'u arayayım. Deponun dışına bir yere düşmüş olmalı. Onu bulabilirsem belki de arızanın ne olduğunu anlayabilir, onu

tamir edebilirim."

"Ama bu çok tehlikeli," dedi Jason. "Oraya tek başına gitmemelisin."

"Aman boş ver, yanımda naneli şekerlerimle yapışkan bant var." Piper, Leo'nun korktuğunu ama cesur davranmaya çalıştığını fark etti. "Sakın beni burada bırakıp kaçmayın."

Leo sihirli alet kemerinden bir el feneri çıkarıp merdivenlere yöneldi.

Jason Piper'a gülümsedi ama endişeli olduğu her halinden belliydi. Wilderness Okulu'nun çatısında Piper'ı ilk kez öptükten sonra da yüzünde aynı ifade belirmişti. Dudağının üstündeki minik iz yarım ay gibi görünüyordu. Piper o günü hatırlayınca içine sıcacık bir hissin yayıldığını hissetti. Sonra bu öpücüğün hiçbir zaman gerçekleşmediğini hatırladı.

"Böyle çok daha iyi görünüyorsun," dedi Jason.

Piper, Jason'un ayağından mı yoksa annesinin kutsamasının geçip de kamptaki halinin silinmiş olmasından mı bahsettiğini anlayamadı. Çatıdan düşerken kot pantolonu yırtılmıştı. Botlarının üstü çamurla karışık karla kaplıydı. Yüzünün ne halde olduğunu bilmiyordu ama berbat görünüyor olmalıydı.

Ama bunların ne önemi vardı? Bu tür şeyleri daha önceden hiç kafaya takmazdı. Acaba bunları düşünmesine yol açan şey aşk tanrıçası olan annesi miydi? Eğer Afrodit, içinde moda dergileri okumak gibi bir istek uyandıracak olursa onu bulup suratına yumruğu indirecekti.

Piper bileğine yoğunlaşmaya karar verdi. Bileğini oynatmadığı sürece canı o kadar yanmıyordu. "İyi iş çıkardın," dedi Jason'a. "İlk yardımı nerede öğrendin?"

Jason omuzlarını silkti. "Yanıtım aynı," dedi. "Bilmiyorum."

"Ama bir şeyler hatırlamaya başladın, değil mi? Kamptaki Latince kehanet ya da rüyanda gördüğün şu kurtla ilgili şeyleri hatırlıyor gibisin?"

"Her şey bulanık," dedi Jason. "Déja vu gibi. Ya da hani, bir ad ya da bir sözcük insanın dilinin ucunda olur ya, onun gibi. Tek sorun, tek bir sözcüğü değil de tüm hayatımı unutmuş olmam."

Piper onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. Son üç aydır yaşadığını sandığı hayatın ve Jason'la ilişkisinin Sis'in bir oyunu olduğunu anlamıştı.

Enkelados, *Asla sahip olmadığın bir erkek arkadaş*, demişti. *O mu daha önemli, yoksa baban mı?*

Ağzını hiç açmamalıydı ama önceki günden beri onu rahatsız eden soruyu nihayet sordu.

"Cebindeki fotoğraftaki kız geçmişinden birisi mi?"

Jason geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi Piper. "Burnumu hiç sokmamalıydım. Unut gitsin."

"Sorun değil," dedi Jason. İfadesi eski haline döndü. "Sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum. Onun adı Thalia ve benim ablam. Detayları hatırlamıyorum. Bunu nasıl bildiğimi de bilmiyorum ama... Neden gülümsüyorsun?"

"Yok bir şey." Piper ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. Demek o kız eski bir *kız arkadaş* değildi. İçinden gülüp oynamak geliyordu. "Şey, hatırlamana sevindim. Annabeth bana onun Artemis'in Avcılarından biri olduğunu söylemişti, bu doğru mu?"

Jason evet anlamında başını salladı. "Onu bulmam gerektiğini hissediyorum. Hera bana bu anıyı özellikle bırakmış olmalı. Thalia'nın bu görevle bir ilgisi var. Ama... İçimden bir ses de onu bulmanın tehlikeli olacağını söylüyor. Aslında, gerçeği öğrenmek iste-

diğimden pek emin değilim. Saçmalık, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil."

Sonra Piper duvardaki amblème baktı: MONOKL MOTORLARI, tek bir kırmızı göz... Nedense amblem onu huzursuz etmişti.

Belki de babasının tutsak olması ve Enkelados'un onları izliyor olma ihtimali yüzünden huzursuzdu. Babasını kurtarmalıydı ama arkadaşlarına nasıl ihanet edecekti?

"Jason," dedi, "hazır gerçeklerden konu açılmışken sana bir şey söylemem gerek... Babamla ilgili bir şey..."

Ama Piper lafını tamamlayamadı. Aşağıda bir yerde bir şangırtı koptu. Sanki birisi bir kapıyı çarpmıştı. Ses deponun her yerinde yankılandı.

Jason ayağa fırladı. Altın parasını havaya atıp kılıcı havada kaptı. Sonra tırabzanlardan aşağı eğilip "Leo?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Piper'ın yanına çömeldi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Leo'nun başı dertte olabilir. Gidip baksana."

"Seni yalnız bırakamam."

"Beni dert etme." Aslında Piper'ın ödü kopuyordu ama bunu ona söyleyecek değildi. Hançeri Katoptris'i çekip kendinden emin bir ifade takınmaya çalıştı. "Birisi yanıma gelecek olursa onu deşerim."

"Sırt çantası yanında kalsın," dedi Jason tereddütle. "Eğer beş dakikaya kadar dönmezsem..."

"Korkmaya başlayayım mı?"

Jason hafifçe gülümsedi. "Normale döndüğüne sevindim. O makyaj ve elbise şu hançerden çok daha ürkütücüydü."

"Seni de deşmeden git Parlak Çocuk."

"Parlak Çocuk mu?"

Jason alındığında bile çok yakışıklı görünüyordu. Bu büyük bir haksızlıktı. Merdivenlere doğru gitti ve sonra karanlıkta gözden kayboldu.

Piper nefes alıp verişini sayıyor, aradan ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalışıyordu. Ama kırk üçe geldiğinde dikkati dağıldı. Depoda *güm!* diye bir ses yankılandı.

Ses dindi. Piper'ın kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı ama çıtını çıkarmadan beklemeye devam etti. İçinden bir ses, hareket etmesinin doğru olmayacağını söylüyordu.

İncinmiş bileğine baktı. *Koşamam ki*, diye düşündü. Sonra tekrar MONOKL MOTORLARI amblemine baktı. Nedense amblem onu hala huzursuz ediyor, bir tehlikeye karşı adeta uyarıyordu. Amblemdeki bir şeyin Yunan Mitolojisindeki öykülerle...

Elini sırt çantasına daldırdı. Ambrosia parçalarından bir tane daha aldı. Fazlası onu küle dönüştürebilirdi ama azıcık daha yese acaba bileği iyileşir miydi?

Güm. Ses bu sefer daha yakından, tam aşağıdan gelmişti. Ambrosia parçalarından bir tanesini olduğu gibi ağzına attı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Yüzü yanıyor gibiydi.

Tereddütle bileğini oynattı. Bileği acımıyordu, şiş de değildi. Hançeriyle bandı kesti. Tam o sırada merdivenlerde *güm güm* ayak sesleri duydu. Sanki metal çizme giymiş birisi o yana yaklaşıyordu.

Aradan beş dakika mı geçmişti? Daha fazla süre mi? Ayak sesleri Jason'a ait değil gibiydi ama belki de Jason, Leo'yu sırtında falan taşıyordu. Nihayet sessiz kalmaya daha fazla tahammül edemedi. Hançerini sıkı sıkı kavrayıp "Jason?" diye seslendi.

Jason karanlığın içinden bir yerden "Yukarı geliyorum!" dedi.

Bu, kesinlikle Jason'ın sesiydi. Peki neden içgüdüleri *Hemen kaç!* diyordu?

Güçlükle ayağa kalktı.

Ayak sesleri yaklaştı.

Jason, "Geliyorum, merak etme!" diye seslendi.

Derken merdivenlerin başında, karanlığın arasında bir surat belirdi. Dehşet verici kapkara bir ağız, eğri büğrü bir burun ve alnının ortasında kan çanağına dönmüş tek bir göz...

"Merak etme," dedi kiklop, Jason'ın sesini mükemmel bir biçimde taklit ederek. "Yemeğe tam vaktinde yetiştin."

XXIII

LEO

Ejderha keşke tuvaletlerin üstüne düşmeseydi, diye düşündü Leo.

Onca yer arasında portatif tuvaletlerin üstüne çakılmıştı. Fabrikanın avlusuna bir düzine kadar mavi renkli plastik portatif tuvalet dizilmişti ve Festus aşağı düştüğünde hepsini dümdüz etmişti. Neyse ki tuvaletler uzun süredir kullanılmamıştı ve çarpışma anında oluşan ateş topu tuvaletlerin içindeki çoğu şeyi yok etmişti. Ama enkazdan etrafa yine de tiksinç görünümlü kimyasal sıvılar akıyordu. Leo hiçbir şeye basmamaya ve bunundan solumamaya gayret ederek yürümeye başladı. Dışarıda fena bir tipi vardı ama ejderhanın gövdesinden dumanlar yükseliyordu. Tabii, Leo bu durumdan hiç rahatsız olmadı.

Festus'un hareketsiz gövdesine tırmanmak için birkaç dakika uğraştıktan sonra sinirlenmeye başladı. Ejderhanın hiçbir sorunu yok gibiydi. Evet, gökten son sürat yere çakılmıştı ama gövdesinde en ufak bir sıyrık bile yoktu. Belli ki ateş topu ejderhadan değil, tuvaletlerdeki gaz ünitelerinde sıkışmış gazlardan kaynaklanıyordu.

Festus'un kanatları sapasağlamdı, hiçbir tarafı da kırık değildi. Durup dururken düşmesi için ortada hiçbir neden görünmüyordu.

"Benim hatam değilmiş," diyè mırıldandı Leo. "Festus, beni rezil ediyorsun."

Sonra ejderhanın kafasındaki kontrol panelini açtı ve gördüğü manzara karşısında kalakaldı. "Olamaz, Festus, bu da ne?"

Kontrol panelindeki teller ve kablolar donmuştu. Leo önceki gün paneli kontrol ettiğinde hiçbir tuhaflık görmemişti. Aşınmış telleri tamir etmek için çok uğraşmıştı ama ejderhanın kafatası bilinmeyen bir nedenden buz kesmişti. Halbuki kontrol panelinin buz tutmayacak kadar sıcak olması gerekirdi. Buzlar kablolara kısa devre yaptırmış ve kontrol disketini zedelemişti. Leo bunun neden olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ejderha yaşlıydı yaşlı olmasına ama olanların hiçbir mantıklı açıklaması da yoktu.

Telleri değiştirmesi gerekiyordu. Bu büyük bir sorun değildi. Ama zedelenmiş kontrol disketinin durumu iyi görünmüyordu. Üstündeki büyülü Yunan harfleri ve kenarlarına kazınmış resimler hem aşınmış hem de kararmıştı.

Üstelik en çok zarar gören kısım Leo'nun değiştiremeyeceği parçaydı.

Annesinin sesini duyar gibi oldu: *Birçok sorun olduğundan daha kötü görünür mijo. Her şey tamir edilebilir.*

Annesi gerçekten de her şeyi tamir edebilirdi. Ama Leo onun, elli yaşındaki büyülü ve metal bir ejderhayı tamir etmediğinden de emindi.

Dişlerini sıkıp ejderhayı tamir etmeyi denemeye karar verdi. Bu tipide Detroit'ten ta Chicago'ya kadar yürümek ve arkadaşlarının burada mahsur kalmasından sorumlu olmak istemiyordu.

Omuzlarında biriken karları silkeleyerek "Pekala," dedi. "Bana

plastik kıllı ince bir fırça, birkaç nitril eldiven ve bir de aerosol temizleme sıvısı ver bakalım."

Alet kemeri Leo'nun istediklerini verdi. Leo malzemeleri kemerden çıkarırken gülümsemeden edemedi, bu kemerdeki malzemenin haddi hesabı yoktu. Kemer ona Jason'ın kılıcı gibi sihirli silahlar ya da bir testere gibi kocaman aletler vermiyordu, Leo bunları istemeyi denemişti. Aynı anda birçok şey isteyecek olduğunda da alet kemerinin yeniden işe yarayabilmesi için bir süre soğuması gerekiyordu. Dahası, Leo'nun istediği şeyler bulunması ne kadar zor şeylerse kemerin soğuma süresi de bir o kadar uzuyordu. Ama sıradan bir torna dükkanında bulunabilecek ufak tefek şeyleri istediği anda elde edebiliyordu.

Leo kontrol disketini temizlemeye girişti. Temizlik yaparken soğumaya başlayan ejderhanın üstünde karlar birikti. Leo arada sırada temizlik işini yarıda kesip karı eritmek için ateş yaratıyordu. Ama bunun dışında zihninden bin bir türlü şey geçedursun, elleri otomatik pilota bağlamış gibi dur durak bilmeden çalışıyordu.

Leo, Boreas'ın sarayında o kadar aptalca davrandığına inanamıyordu. Kış tanrılarından oluşan bir ailenin, görür görmez ondan nefret edeceğini tahmin etmeliydi. Ne de olsa o buzdan yapılmış bir çatı katına ateş püskürten bir ejderhayla girmişti. Üstelik ateş tanrısının oğluydu. Evet, bunu yapması pek akıllıca olmamıştı ama yine de dışlanmak hoşuna gitmemişti. Jason ve Piper taht odasına girebilmişlerdi. Leo da sarayın giriş holünde hokey ve kafa yarma usatsı Cal'la baş başa kalmıştı.

"Ateş kötü," demişti Cal ona.

İşte, olanlar bundan ibaretti. Leo gerçeği arkadaşlarından daha ne kadar süre saklayabileceğini merak etti. Melez Kampı'ndan ayrıldıklarından beri Büyük Kehanet'in dizelerinden biri aklından

çıkmıyordu: *Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.*

Leo ateş yeteneğine sahipti. Hem de 1666 senesinde Londra'da çıkan o büyük yangından beri bu yeteneğe sahip olan ilk melezdi. Arkadaşlarına bundan söz edecek olsa ne diyecekti? *Baksanıza, ben dünyayı yok edebilirim!* dese onu bir daha kampa alırlar mıydı? Leo'nun oradan kaçması gerekirdi. Bunu daha önce defalarca yaptığı halde nedense bir kez daha yollara düşme düşüncesi onu huzursuz ediyordu.

Bir de Khione vardı tabii. Ah, ne kadar güzel bir kızdı! Onun yanında gerzek gibi davrandığını biliyordu ama elinde değildi. Leo otelin bir saatlik oda servisi hizmetinden istifade etmiş, giysilerini temizletmişti. Hiç de fena olmamıştı doğrusu. Saçlarını bile taramıştı ki bu iş cidden zordu. Hatta ona daha yakın olma ihtimaline karşılık alet kemerinden naneli şeker bile çıkarmıştı. Ama şansı yaver gitmemişti.

Hayatının öyküsü şuydu: Akrabalarıyla, kaldığı geçici evlerdeki kişilerle, aklınıza her kim gelirse, hiçbir zaman kimseyle iyi bir ilişkisi olmamıştı. Wilderness Okulu'nda bile Jason'la Piper'ın yanında kendini bir fazlalık gibi hissetmişti. Okuldaki tek arkadaşları bir çift olmuştu. Leo onlar adına mutluydu ama onların kendisine ihtiyaçları kalmadığını hissediyordu.

Jason'la birlikte okulda geçirdiği zamanın bir yanılsama olduğunu öğrendiğinde gizliden gizliye heyecanlanmıştı. Yeni bir başlangıç yapabilirdi. Ama Jason ve Piper şimdi bir kez daha bir çift olma yolunda ilerliyorlardı. Bu az önce depodaki davranışlarından belliydi. Sanki Leo olmasa birbirleriyle daha rahat konuşacaklardı. Ne sanıyordu ki? Bir kez daha istenmeyen kişi olacaktı. Hatta Khione ona daha önce tanıdığı kişilerden bile daha hızlı bir biçimde sırt çevirmişti.

"Yeter Valdez," dedi kendi kendine. "Önemli bir şahsiyet olmadığın için kimsenin seni takacağı falan yok. Aptal ejderhayı tamir et de işine bak."

İşe öyle dalmıştı ki ne kadar vakit geçtiğini fark etmemişti. Derken o sesi duydu.

Yanılıyorsun, dedi ses.

Leo elindeki fırçayı ejderhanın kafasının içine düşürdü. Ayağa kalktı ama sesin nereden geldiğini anlayamadı. Sonra bakışlarını zemine çevirdi. Tuvaletlerden akan kar ve kimyasal sıvılar, hatta asfalt bile erimeye başlamıştı. Yerde üç metrelik bir alanda bir çift göz, bir burun ve bir ağız oluşmuştu. Bu, devasa boyutlarda, uyuyan bir kadının suratıydı.

Aslında kadın konuşmuyordu. Ama Leo kadının sesini zihninde duyabiliyordu. Sanki zeminde titreşimler oluşuyor, ayaklarından geçip iskeletinde yankılanıyordu.

Sana çok ihtiyaçları var, dedi kadın. *Aslında, birçok açıdan yedi melezden en önemlisi sensin. Tıpkı ejderhanın kafasındaki kontrol disketi gibisin. Sensiz diğerlerinin gücünün hiçbir anlamı yok. Onlar bana ne ulaşabilirler ne de beni durdurabilirler. Ve bir gün tamamıyla uyanacağım.*

Surat değişti. Kadın sanki tatlı bir rüya görüyormuş gibi gülümsedi. *Leo, sakın unutma ki ben de annenim. İlk Anne benim. Bana karşı gelme. Şimdi hemen git. Bırak da oğlum Porphryion uyansın ve kral olsun. Ben de acılarını dindireyim. Ondan sonra keyfine bak.*

Leo eline geçen ilk şeyi aldı. Bu, portatif lazımlıklardan biriydi. Lazımlığı surata doğru fırlattı. "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Lazımlık sıvılaşmış zemine gömüldü. Kar ve çamurla karışık zemin dalgalandı ve surat gözden kayboldu.

Leo suratın tekrar belirmesini bekleyerek bakışlarını yere dikti

ama surat geri gelmedi. Leo olanları hayal ettiğini düşündü.

Sonra fabrikada büyük bir gümbürtü koptu. Sanki hurdaya çıkmış iki kamyonet çarpışmıştı. Èzilen ve gıcırdayan metal sesleri tüm avluda yankılandı. Leo arkadaşlarının başının derde girdiğini anladı.

Derhal git buradan, dedi ses.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı Leo. Kemerine döndü. "Bana elindeki en büyük çekici ver."

Elini kemerin ceplerinden birine sokup ucu fırında pişirilmiş iki iri patatesi andıran bir çekiç çıkardı. Sonra ejderhanın sırtından yere atlayıp depoya doğru koşmaya başladı.

XXIV

LEO

Deponun kapısına gitti. İçeri girmeden önce nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalıştı. Toprak kadının sesi hala kulaklarında çınlıyor, ona annesinin öldüğü günü hatırlatıyordu. Yapmak istediği son şey bir başka karanlık depoya girmekti. Birden kendisini sekiz yaşındaymış gibi hissetti. Değer verdiği birisi eskisi gibi tuzağa düşmüştü ve başı dertteydi. Leo'ysa yalnız ve çaresizdi.

Kes şunu, dedi kendi kendine. *O kadın böyle hissetmeni istiyor işte.*

Ama içi hala rahatlamamıştı. Derin bir nefes alıp içeri göz attı. Tuhaf bir şey görmedi. Sabahın gri renkli ışıkları çatıdaki delikten içeri süzülüyordu. Birkaç ampul yanıp sönüyordu ama fabrikanın çoğu yeri hala karanlıktı. Yukarıdaki iskeleyi ve montaj bandındaki ağır iş makinelerini görebiliyordu ancak içeride hiçbir hareket yoktu. Ne yazık ki arkadaşları da ortada değildi.

Neredeyse onlara seslenecekti ki bir şey onu engelledi. İçinden bir ses ona susmasını söylemişti. Sonra, böyle hissetmesinin nedeninin içerideki *koku* olduğunu fark etti. Bir şey son derece tuhaf

kokuyordu. Motor yağını ve leş gibi kokan bir nefesi andırıyordu.

Fabrikada insan olmayan bir şey olmalıydı. Leo bundan emindi. Bedenindeki tüm sinirler aniden gerilip karıncalanmaya başladı.

Fabrikanın zemin katından Piper'ın sesi geldi: "Leo, yardım et!"

Ama Leo dilini tuttu. Piper kırık bir ayak bileğiyle nasıl olup da metal iskeleden inmeyi başarmıştı?

Sessizce içeri girip bir yük konteynerinin ardına saklandı. Yavaşça çekici kavradı ve kutuların ve boş kamyon gövdelerinin ardına saklana saklana boş alanın ortasına doğru ilerledi. Nihayet montaj bandına ulaştı. Etrafına bakınıp bir robot kolu olan bir vincin arkasına çömeldi.

Piper bir kez daha "Leo?" diye seslendi. Bu sefer sesi daha tereddütlü ama daha yakından geliyordu.

Leo depoya göz attı. Montaj bandının tam üstünde, karşı taraftaki bir vinçten kocaman bir kamyon motoru sarkıyordu. Motor sanki fabrika kapandığından beri oradaymış gibi, yaklaşık on metre yukarıda asılı duruyordu. Tam altındaki taşıyıcı kayışın üstünde bir kamyon gövdesi vardı. Bunun etrafındaysa birer çatallı kaldıraç büyüklüğünde üç tane kapkara şekil göze çarpıyordu. Bunlar başka makinelerin motorları da olabilirdi ama içlerinden bir tanesi sanki canlıymış gibi kendi etrafında dönüyordu.

Derken çatallı kaldıraçlardan biri doğruldu. Leo bunun dev gibi, insansı bir yaratık olduğunu fark etti. "Sana bir şey yok demiştim," dedi yaratık. Sesi insan olamayacak kadar kalın ve yabaniydi.

Diğer kaldıraç doğrulup Piper'ın sesini taklit ederek bağırdı: "Leo, yardım et! İmdat..." Sonra yaratığın sesi değişti ve daha erkeksi bir hırlamaya dönüştü. "Pöh, burada kimse yok," dedi. "Hiçbir melez bu kadar sessiz olamaz, değil mi?"

İlk yaratık cık cık etti. "Birazcık aklı varsa kaçmıştır," dedi. "Ya

da kız üçüncü bir melez olduğu konusunda yalan söylemiştir. Haydi, yemeği pişirmeye başlayalım."

Çıt. Parlak turuncu ışık saçan bir el feneri yandı. Acil durumlarda kullanılan işaret ışıklarını andırıyordu. Işık bir an için Leo'nun gözlerini kamaştırdı. Sonra içeri bir daha göz atınca karşısındaki manzaranın Tia Callida'nın bile aklına hayaline gelemeyecek kadar korkunç olduğunu gördü.

Vinçlerin kollarından sarkan minik şeyler motor falan değildi. Bunlar Jason'la Piper'dı. Her ikisi de ayak bileklerinden vinçlere asılmıştı. Bedenleri birer koza misali tepeden tırnağa zincirlere sarılmıştı. Piper debeleniyor, zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Ağzına bir tıkaç koyulmuştu ama en azından hayattaydı. Jason'ın durumuysa hiç iç açıcı görünmüyordu. Baygın gibiydi, gözleri de geriye kaymıştı. Sol kaşının üstünde bir elma büyüklüğünde kıpkırmızı bir leke vardı.

Taşıyıcı kayışın üstünde, henüz tamamlanmamış kamyonun gövdesi bir ateş çukuru olarak kullanılıyordu. Acil durum ateşi kamyon lastikleriyle ortaya toplanmış tahtaları tutuşturdu. Çatıya yükselen kokudan bunların üstüne gazyağı döküldüğü belliydi. Ateşin üstünde kocaman, metal bir direk vardı. Leo bunun yemek pişirmek için kullanılan bir şiş olduğunu fark etti.

Ama manzaranın en dehşet verici yanı aşçılardı.

Monokl Motorları. Kırmızı, tek gözlü amblem. Leo nasıl olmuştu da bunu daha önce anlamamıştı?

Ateşin etrafında üç tane insanımsı yaratık duruyordu. İkisi ayaktaydı ve ateşi karıştırıyorlardı. İçlerinden en iri olanı Leo'ya sırtı dönük vaziyette yere çömelmişti. Ona dönük olan diğer ikisi üçer metre boyundaydı. Kıllı kaslı bedenleri vardı. Gövdeleri ateşin önünde kıpkırmızı parıldıyordu, bir tanesi zincirlerden yapılmış bir

peştamal giymişti ve peştamal çok rahatsız görünüyordu. Diğeriyse cam elyafından yapılmış ve lime lime olmuş kabarık bir toga giymişti. Bu giysi de Leo'nun en sevdiği on giysi arasına giremeyecek kadar dehşet vericiydi. Bunlar haricinde, iki canavar ikiz gibi birbirlerine benziyordu. Hayvani suratlı yaratıkların ikisinin de alınlarının ortasında tek bir göz vardı. Aşçılar birer kikloptu.

Leo dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. O ana dek fırtına ruhları, kanatlı tanrılar ve kırmızıbiber sosu seven metal bir ejderha gibi tuhaf şeyler görmüştü. Ama bu manzara çok daha farklıydı. Bunlar kanlı canlı, üç metre boyunda canavarlardı. Dahası, arkadaşlarını akşam yemeği yapacaklardı.

Leo o kadar dehşete kapılmıştı ki doğru dürüst düşünemiyordu. Keşke Festus çalışır durumda olsaydı. Yirmi metre uzunluğunda, ateş püskürten bir tank şu anda ne kadar da işine yarardı! Ama elindeki tek şey alet kemeri ve sırt çantasıydı. İki kiloluk çekici de kikloplara kıyasla çok minik görünüyordu.

Demek toprak kadının sözünü ettiği şey *buydu*. Leo'nun oradan çekip gitmesini ve arkadaşlarını ölüme terk etmesini istemişti.

O anda kararını verdi. Leo toprak kadının kendini bu kadar güçsüz hissettirmesine asla izin vermeyecekti. Sırt çantasını çıkarıp sessizce fermuarını açtı.

Zincirli peştamal giymiş olan kiklop cıyaklayıp duran ve gözüne tekme atmaya çalışan Piper'a yaklaştı. "Ağzındaki tıkacı artık çıkarabilir miyim?" diye sordu. "Çığlık atmaları hoşuma gidiyor."

Soruyu liderleri gibi görünen üçüncü kiklopa sormuştu. Yere çömelmiş olan yaratık homurdandı ve peştemallı olan, Piper'ın ağzındaki tıkacı çıkardı.

Piper çığlık falan atmadı. Sakinleşmeye çalışıyormuş gibi içine derin bir nefes çekti.

Bu arada Leo sırt çantasında aradığı şeyi bulmuştu. 9. Depo'dan aldığı birkaç minik uzaktan kumanda ünitesini çantadan çıkardı. Aslında bunların ne işe yaradığından emin değildi ama uzaktan kumanda üniteleri olduğunu umuyordu. Robotumsu vincin idare panelini bulması zor olmamıştı. Alet kemerinden bir tornavida alıp işe koyuldu ama bu arada çıt çıkarmaması gerektiğini de biliyordu. Lider kiklop yaklaşık beş metre önünde duruyordu. Canavarların mükemmel duyuları vardı. Hiç ses çıkarmadan planını gerçekleştirmesi imkansız gibi görünse de başka seçeneği yoktu.

Togalı kiklop ateşi karıştırdı. Ateş harıl harıl yanıyor, tavana iç bulandırıcı kapkara dumanlar yükseliyordu. Peştemallı kiklop gözlerini dikmiş Piper'a bakıyor, onun eğlenceli bir şeyler yapmasını bekliyordu. "Bağırsana! Komik çığlıklar hoşuma gider!"

Piper nihayet konuşmaya başladığında ses tonu sakin ve makuldü. Yaramaz bir yavru köpeğe nasihat veriyor gibiydi. "Aaa, kiklop bey, bizi öldürmeseniz daha iyi. Bizi bırakırsanız sevinirim."

Peştemallı kiklop şaşkınlıkla çirkin kafasını kaşıdı. Sonra cam elyaflı togası olan arkadaşına dönüp "Tork, bu kız güzel," dedi. "Belki de onu bırakmalıyım."

Tork adlı togalı kiklop "Karter, onu ilk ben gördüm," dedi. "Onu ilk *ben* serbest bırakacağım!"

Karter ve Tork tartışmaya başlamışlardı ki üçüncü kiklop ayağa kalkıp "Sersemler!" diye bağırdı.

Leo elindeki tornavidayı neredeyse yere düşürecekti. Üçüncü kiklop *dişiydi.* Tork'tan ve Karter'den en az bir metre daha uzun ve iriydi. Üstünde Leo'nun Rosa Teyzesinin giydiği bol elbiseleri andıran zincirli bir zırh vardı. Bunlara ne deniyordu? Kaftan mı? Evet, kiklop hanımefendinin üstünde bir kaftanı andıran zincirli bir zırh vardı. Yağlı simsiyah saçları bakır teller ve contalarla tuttu-

rularak iki yandan örülmüştü. Ağzı ve burnu kütük gibiydi. Sanki tüm hayatı boyunca suratını duvarlara çarpmış gibi suratında bakılası tek bir yer bile yoktu. Alnının ortasındaki kırmızı gözse kötü bir şeyler yapmayı planlıyormuş gibi parıldıyordu.

Dişi kiklop, Karter'in yanına gidip onu taşıyıcı bandın üstüne itti. Tork korkuyla geri çekildi.

"Bu kız Venüs'ün çocuğu," dedi. "Seni büyükonuşla etkilemeye çalışıyor."

"Lütfen, hanımefendi..." diye araya girmeye çalıştı Piper.

Dişi kiklop, Piper'ı belinden yakalayıp "Beeh!" diye böğürdü. "Sakın bana aynı numarayı çekmeye kalkışma güzel kız! Ben Salmastra Ana'yım! Bugüne dek senden çok daha azılı kahramanları afiyetle mideye indirdim!"

Leo bir an için dişi kiklopun Piper'ı ezeceğini sandı ama Salmastra Ana onu zincire asılı vaziyette bıraktı. Sonra Karter'e bağıra çağıra ne kadar aptal olduğunu söyledi.

Leo'nun elleri inanılmaz bir hızla başladığı işi bitirmeye çalışıyordu. Telleri büküyor, düğmelere basıyor, bu arada ne yaptığını hiç düşünmüyordu. Nihayet uzaktan kumandayı bağlamayı başardı. Daha sonra kikloplar kendi aralarında konuşurken sessizce diğer robot kola geçti.

Karter "...en son mu yiyeceğiz anne?" diyordu.

"Sersem!" Salmastra Ana bağırınca Leo, Karter ve Tork'un dişi kiklopun çocukları olduğunu fark etti. Eğer bu doğruysa ailede çirkinlik genetikti. "Keşke sizi diğer uslu kiklop çocuklar gibi bebekken sokağa atsaydım! Belki faydalı birkaç beceri edinirdiniz. Ah, yufka yüreğim, sizi ne diye yanımda tuttum ki!"

"Ya yufka yüreğin, ne demezsin," dedi Tork.

"Seni nankör! Ne dedin bakayım?"

"Bir şey demedim anne. Yufka yürekli olduğunu söyledim. Senin için çalışıyoruz, seni besliyoruz, tırnaklarını törpülüyoruz..."

"Bana minnet duymalısınız!" diye kükredi Salmastra Ana. "Tork, ateşi karıştır! Sana gelince şapşal, git de diğer depodan kırmızıbiber sosumu getir. Bu melezleri sossuz yiyeceğimi mi sandın?"

"Evet anne," dedi Karter. "Yani, hayır anne... Yani..."

"Git de getir şu sosu!" Salmastra Ana en yakındaki kamyon gövdesini alıp Karter'in kafasına fırlattı ve Karter dizlerinin üstüne yıkıldı. Leo bu kadar sert bir darbenin onu öldüreceğini sanmıştı ama belli ki buna alışıktı. Kamyonu üstünden atmayı başardı. Sonra ayaklarını sürüye sürüye sosu getirmek için diğer depoya gitti.

Şimdi tam sırası, diye düşündü Leo. *Biri çıktı.*

Uzaktan kumandayı ikinci makineye de bağladı ve hemen üçüncü makineye geçti. Robot kollar arasındaki ilerlerken kikloplar yerine Piper onu gördü. Yüzündeki ifade dehşetten şaşkınlığa dönüştü. Leo'yu gördüğüne inanamıyordu.

Salmastra Ana ona dönüp "Ne oldu?" dedi. "Bir tarafını mı kırdım yoksa?"

Neyse ki Piper cevabı hemen yapıştırdı. Bakışlarını Leo'dan ayırıp "Galiba kaburgalarım incindi hanımefendi," dedi. "Kemiklerim kırılırsa tadım bozulur."

Salmastra Ana kahkahalarla gülmeye başladı. "Bak bu iyi espriydi işte," dedi. "Son yediğimiz kahraman... Onu hatırlıyor musun, Tork? Merkür'ün oğluydu, değil mi?"

"Evet anne," dedi Tork. "Lezzetliydi ama biraz kılçıklıydı."

"O da senin gibi bir numara yapmaya kalkışmıştı. Bize ilaç kullandığını söylemişti. Ama tadı gayet güzeldi!"

"Koyun eti gibi tadı vardı," dedi Tork. "Mor bir tişört giymişti. Latince konuşuyordu. Evet, biraz kılçıklıydı ama yine de güzeldi."

Leo'nun parmakları idare panelinin üstünde kaskatı kesildi. Piper da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki "Mor bir tişört mü giymişti? Latince mi konuşuyordu?" diye sordu.

Salmastra Ana huşu içinde "Güzel yemekti," dedi. "Düşündüğünüz kadar aptal değiliz! Bizler gibi kuzey kiklopları böyle aptal oyunlara kanmaz."

Leo işine devam etmeye çalıştı ama aklından bin bir türlü şey geçiyordu. Latince konuşan, Jason gibi mor tişörtlü bir çocuğu bir güzel yemişlerdi. Leo bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu ama soru sorma işini Piper'a bırakmalıydı. Eğer bu canavarları alt edecekse Karter sosu alıp geri dönmeden bu işi halletmeliydi.

Kiklopların tam tepesinde asılı duran motora baktı. Keşke bunu kullanabilseydi; motor harika bir silah olabilirdi. Ama motoru tutan vinç, taşıyıcı bandın karşı tarafındaydı. Kimseye görünmeden oraya gitmesi mümkün değildi. Zaten vakti de daralıyordu.

Planının son aşaması daha zordu. Alet kemerinden birkaç tel, bir radyo adaptörü ve daha ufak bir tornavida isteyip çok işlevli bir kumanda yapmaya koyuldu. Hayatında ilk kez babası Hephaistos'a alet kemeri için teşekkür etti. *Beni buradan kurtarırsan hakkındaki fikirlerim değişebilir*, dedi içinden.

Bu arada Piper konuşmaya devam ediyor, kiklopları pohpohluyordu. "Sahi mi? Kuzey kikloplarını duymuştum!" dedi. Leo onun yalan söylediğinden emindi ama Piper çok inandırıcı bir biçimde konuşuyordu. "Sizlerin bu kadar iri ve zeki olduğunuzu bilmiyordum doğrusu!"

Salmastra Ana "Bize iltifat da sökmez," dedi ama sesinden iltifatlardan onun da hoşlandığı belliydi. "Ciddiyim," dedi, "en iyi kikloplara yemek olacaksın."

"Ama kikloplar iyi yaratıklar değil miydi?" diye sordu Piper.

"Hani tanrılar için silah yapıyordunuz?"

"Pöh. İnsanları yemekte iyiyimdir tabii. Bir şeyleri kırıp dökmekte ya da bir şeyler yapmakta da iyiyimdir. Ama tanrılar için hiçbir şey yapmam. Kuzenlerimiz, yani daha yaşlı olan kikloplar tanrılara çalışır. Yaşça bizden birkaç bin sene daha büyükler diye kendilerini bir şey sanırlar. Bir de güneyli kuzenlerimiz var. Onlar da adalarda yaşar, koyun güderler. Salaklar! Ama bizler, yani kuzey klanına ait kikloplar en iyisiyizdir! Bu eski fabrikada Monokl Motorları'nı kurduk. En iyi silahlar, savaş arabaları ve yakıt tasarruflu arazi araçları burada üretilir! Gel gör ki fabrikayı kapattılar. Klanın çoğu işten çıkarıldı. Savaş bir anda başlayıp bitiverdi. Titanlar bozguna uğradı. Hiç iyi olmadı! Artık kiklop silahlarına ihtiyaç kalmadı."

"Tüh," dedi Piper. "Eminim muhteşem silahlar yapmışsınızdır."

Tork sırıttı. "Gıcır gıcır savaş çekiçleri!" dedi. Ucunda akordiyonu andıran metal bir kutu bulunan kocaman bir sopayı havaya kaldırdı ve hızla yere vurdu. Beton çatladı ama bir de sanki dünyanın en büyük lastik ördeği ezilmiş gibi bir ses çıktı.

"Çok korkunç," dedi Piper.

Tork bunu duyduğuna memnun olmuştu. "Patlayan balta kadar iyi değil ama en azından bu defalarca kullanılabiliyor."

"Bakabilir miyim?" dedi Piper. "Ellerimi çözersen..."

Tork hevesle Piper'ın ellerini çözmek için öne atıldı ama Salmastra Ana "Salak!" diye bağırdı. "Seni yine kandırıyor. Bu kadar sohbet yeter! Çocuk kendi kendine ölmeden onu öldürüver. Etimi taze severim."

Hayır! Leo'nun parmakları uçarcasına telleri uzaktan kumandaya bağladı. *Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var!*

Piper, kiklopların dikkatini çekmek için "Bir dakika," dedi. "Size bir şey sormak istiyordum..."

Leo'nun elindeki tellerden kıvılcımlar çıktı. Kikloplar oldukları yerde donakaldılar. Sonra sesin geldiği yöne baktılar. Derken Tork bir kamyonu eline alıp Leo'ya fırlattı.

Kamyon makineleri dümdüz edip üstüne doğru gelirken Leo yana yuvarlandı. Bir saniye geç kalmış olsaydı o da dümdüz olacaktı.

Hemen ayağa fırladı. Salmastra Ana onu gördü. "Seni sersem Tork, yakala onu!"

Tork, Leo'nun üstüne hücum etti. Leo çaresizlik içinde yeni yaptığı uzaktan kumandanın üstündeki çubuğu çekti.

Tork yaklaşık on beş metre ötedeydi. Aradaki mesafe bir anda altı metreye iniverdi.

İlk robot kol kımıldadı. Üç tonluk sarı renkli metal kol, kiklopun sırtına öyle şiddetli bir biçimde indi ki Tork yüz üstü yere yığıldı. Kiklop ayağa kalkamadan robot kol onu bacağından yakaladı ve dosdoğru tavana doğru çekti.

Tork "AAAAA!" diye bağırarak karanlığın içinde gözden kayboldu. Tavan çok karanlık olduğundan neler olup bittiğini tam olarak görmek mümkün değildi. Ama Leo feci bir tangırtı sesi duyunca Tork'un metal kirişlerden birine çarptığını anladı.

Tork bir daha aşağı gelmedi. Tam aksine, tavandan sarı renkli bir toz yağdı. Tork yok olmuştu.

Salmastra Ana şok içinde Leo'ya baktı. "Oğlum... Sen... Sen..."

Karter sanki olanları duymuş gibi tam o anda elinde sos kavanozuyla kapıda belirdi. "Anne, acı sosu bul–"

Ama cümlesini tamamlayamadı. Leo uzaktan kumandanın kolunu çekince ikinci robot kol Karter'in göğsüne indi. Sos kavanozu paramparça oldu. Karter geriye yuvarlanıp Leo'nun üçüncü makinesinin tam dibine yığılıverdi. Karter şiddetli darbelere alışık olabi-

lirdi ama on bin tonluk baskı uygulayan robot kollara alışık olması mümkün değildi. Üçüncü kol onu o kadar sert bir biçimde yere itti ki Karter delinmiş bir un torbası gibi patlayıp toz haline geldi.

İki kiklopun işi bitmişti. Leo kendisini *Komutan Alet Kemeri* gibi hissetmeye başlamıştı. Salmastra Ana gözlerini ona dikti. En yakındaki vinç kolunu tutup tüyler ürperten bir çığlıkla vincin gövdesinden ayırdı. "Çocuklarımı öldürdün! Onları bir tek ben öldürebilirim!"

Leo bir düğmeye daha bastı. Diğer iki kol da harekete geçti. Salmastra Ana ilk kolu yakalayıp paramparça etti. İkinci kol suratının ortasına indi ama onu yere bile deviremedi. Kiklop öfkeden çıldırmıştı. Kolun kıskaçlarını tutup bir beysbol topu gibi öteye fırlattı. Kol Piper'la Jason'ı teğet geçti. Salmastra Ana bu sefer kolu Leo'ya doğru savurdu. Leo cıyaklayıp kenara kaçarken kol yanındaki makineyi un ufak etti.

Leo öfkeli bir kiklop anneye karşı çok fonksiyonlu bir uzaktan kumanda ve bir tornavidayla savaşılmaması gerektiğini düşündü. Komutan Alet Kemeri'nin geleceği pek de parlak görünmüyordu.

Kiklop anne altı metre ötede, ateşin yanında duruyordu. Yumruklarını sıkmış, öfkeden dişlerini sıkıyordu. Üstündeki zincirli kaftan ve örgülü yaşlı saçlarıyla son derece tuhaf görünüyordu ama kırmızı gözündeki o meşum ifade ve neredeyse dört metrelik boyu Leo'nun gözünü fena halde korkutmuştu. Leo o sırada kesinlikle gülmüyordu.

"Başka numaran var mı melez?" diye sordu Salmastra Ana.

Leo yukarı baktı. Koca motorlardan biri hala zincire bağlıydı. Motoru yere düşürebilecek kadar vakti olsa, Salmastra Ana'nın bir adım daha öne çıkmasını sağlayabilse, bu iş bitecekti. Leo zincirin pek de sağlam olmadığını hissetti. Bunu durduğu yerden görmüş

olması mümkün değildi ama her nasılsa zincirin aşındığını hissedebiliyordu.

Leo uzaktan kumandasını havaya kaldırıp "Tabii ki var," dedi. "Bir adım daha atacak olursan seni ateşle yok ederim!"

Salmastra Ana güldü. "Öyle mi?" dedi. "Kikloplar ateşe dayanıklıdır seni sersem. Ama ateşle oyun oynamak istiyorsan dur sana yardım edeyim!"

Salmastra Ana'nın avuçlarında kor gibi parıldayan kömür parçaları belirdi. Bunları var gücüyle Leo'ya fırlattı. Kömürler Leo'nun ayağının dibine düştü.

Leo hayretle "Iskaladın," dedi. Salmastra Ana sırıtıp kamyonun yanındaki fıçıyı eline aldı. Leo fıçının üstündeki yazıyı son anda gördü: GAZYAĞI. Salmastra Ana fıçıyı da ona doğru fırlattı. Fıçı Leo'nun tam önüne düştü ve dört bir yana gazyağı saçıldı.

Kömürler parıldamaya başladı. Leo gözlerini yumdu. Olanları izleyen Piper "Hayır!" diye bağırdı.

Leo'nun etrafında adeta bir ateş fırtınası koptu. Gözlerini tekrar açtığında altı metre yüksekliğindeki alevlerin arasındaydı.

Salmastra Ana keyifle bağırdı ama Leo onun beklediği gibi cayır cayır yanmadı. Gazyağı daha fazla yayılmadı. Yerde sadece minik minik alevler kaldı.

"Leo?" dedi Piper hayretle.

Salmastra Ana şok olmuştu. "Ölmedin mi?" dedi. Sonra tam Leo'nun istediği yere doğru bir adım attı. "Nesin sen?"

"Hephaistos'un oğluyum," dedi Leo. "Seni ateşle yok edeceğimi söylemiştim."

Parmağını havaya kaldırıp ateş yarattı. Bu kadar yoğun bir ateş yaratmayı daha önce hiç denememişti ama kiklopun kafasının tam üstündeki zincire doğru beyaz renkli, kocaman bir alev topu fırlat-

tı. Aşınmış olan zinciri hedef almıştı.

Alevler dindi. Hiçbir şey olmadı. Salmastra Ana gülmeye başladı. "İyi denemeydi Hephaistos'un oğlu!" dedi. "Bir ateş kullanıcısı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Eminim ki tadın acıdır. Harika bir yemek yiyeceğim!"

Derken zincir koptu. Koca motoru tutan halkalardan teki açıldı ve motor kiklopun üstüne düştü. İçeriye büyük bir sessizlik çöktü.

"Hiç sanmam," dedi Leo.

Salmastra Ana'nın neler olup bittiğini anlayacak fırsatı bile olmamıştı.

Güm! Ortada kiklop falan kalmamıştı. Beş tonluk motorun altında sadece bir toz yığını duruyordu.

"Motorlara karşı dayanıklı değilmişsin," dedi Leo. "Heyt be!"

Sonra başının döndüğünü hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü. Birkaç dakika sonra Piper'ın ona seslendiğini duydu.

"Leo! İyi misin? Hareket edebiliyor musun?"

Leo güçlükle ayağa kalktı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir ateş yaratmamıştı. Epey yorgun düşmüştü.

Piper'ı zincirlerden kurtarmak kolay olmadı. Daha sonra ikisi birlikte hala baygın olan Jason'ı kurtardılar. Piper ona biraz nektar içirince Jason inleyerek kendine gelir gibi oldu. Başındaki yara iyileşti, yüzünün rengi de normale döndü.

"Neyse ki kalın kafalıymış," dedi Leo. "İyileşecek, üzülme."

Piper içini çekip "Şükürler olsun," dedi. Sonra endişeyle Leo'ya baktı. "Peki, sen, yani, nasıl ateş... Bunu daha önce de yapabiliyor muydun?"

Leo başını önüne eğip "Her zaman yapabiliyordum," dedi. "Bu yüzden başıma gelmedik kalmadı. Özür dilerim, size daha önce söylemem gerekirdi ama–"

Başını kaldırdığında Piper sırıtıyordu. "İnanılmazsın Valdez! Hayatımızı kurtardın. Neden suratını asıyorsun?"

Leo şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra derin bir oh çekip gülümsedi ama Piper'ın ayağının hemen yanındaki şeyi görünce keyfi bir kez daha kaçtı.

Büyük bir ihtimalle Tork'tan geriye kalan sarı renkli toz sanki görünmez bir rüzgar onu birleştiriyormuş gibi hareket ediyordu.

"Tekrar birleşiyor," dedi Leo. "Bak."

Piper geriye çekildi. "Ama bu mümkün değil," dedi. "Annabeth bana canavarların öldüklerinde toza dönüştüğünü söylemişti. Tartarus'a gider ve uzun süre geri dönemezlermiş."

"Evet ama toz bunu bilmiyor olmalı." Leo tozun parçacıklarının bir araya gelip yavaşça kollar ve bacaklar oluşturduğunu gördü.

"Olamaz." Piper'ın beti benzi atmıştı. "Boreas bununla ilgili bir şey söylemişti. Topraktan dehşet şeylerin uyanacağını söylüyordu. *Canavarlar artık Tartarus'a esir olmayınca, Hades ruhları tutsak edemeyecek hale gelince*, demişti. Sence ne kadar vaktimiz var?"

Leo dışarıda toprakta oluşan suratı düşündü. Uyuyan kadın da *kesinlikle* topraktan uyanabilecek, dehşet bir şeydi.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama derhal buradan gitmemiz gerek."

XXV

JASON

Jason rüyasında bir et parçası gibi ayaklarından bir zincire asılı olduğunu görüyordu. Kolları, bacakları, göğsü, başı, her yeri acıyordu. Ama en çok da başı acıyordu, adeta fazla şişirilmiş, su dolu bir balon gibiydi.

"Öldüysem başım neden bu kadar acıyor?" diye mırıldandı.

"Ölmedin kahramanım," dedi bir kadın. "Henüz vakit gelmedi. Gel. Benimle konuş."

Jason düşüncelerinin bedeninden uzaklaştığını hissetti. Canavarlar çığlıklar atıyor, arkadaşları bağırıyor, ateş topları patlıyordu. Ama sanki tüm bunlar gittikçe uzaklaşan başka bir boyutta meydana geliyordu.

Kendini toprak bir kafesin içinde buldu. Ağaç kökleri ve taş parçaları birleşerek onu hapsetti. Parmaklıkların ardında, içinde su bulunmayan bir yansıma havuzu olduğunu görebiliyordu. Havuzun diğer ucundan toprak bir kule yükselmeye başladı. Bunların tepesinde de yanıp kül olmuş kırmızı tuğlalı bir ev gördü.

Kafesin yanında bir kadın oturuyordu, bağdaş kurmuştu. Üstünde kapkara bir pelerin, başındaysa bir örtü vardı. Örtüyü aşağı indirip yüzünü açtı. Yüzü gururlu ve güzeldi ama çok da acı çekmiş gibiydi.

"Hera," dedi Jason.

"Hapishaneme hoş geldin," dedi tanrıça. "Bugün ölmeyeceksin Jason. Arkadaşların şimdilik seni kurtaracak."

"Şimdilik mi?"

Hera kafesin etrafını saran dalları gösterdi. "Bundan daha zor sınavlardan geçeceksin. Toprak bize karşı."

"Siz bir tanrıçasınız," dedi Jason. "Neden kaçamıyorsunuz?"

Hera hüzünle gülümsedi ve tüm bedeni parıldamaya başladı. Çok geçmeden kafesi insanın gözlerini kamaştıran bembeyaz bir ışık kapladı. Yoğun bir enerji uğuldamaya, moleküller bir nükleer patlama olmuş gibi ayrılmaya başladı. Jason gerçekten orada olmuş olsa paramparça olabileceğini düşündü.

Kafes paramparça olmalıydı. Toprak yarılmalı, evin yıkıntılarından eser kalmamalıydı. Ama ışıltı kaybolduktan sonra bile kafes yerli yerinde duruyordu. Parmaklıkların ardındaki her şey aynıydı. Sadece Hera farklı görünüyordu. Omuzları düşmüş, yüzüne yorgun bir ifade çökmüştü.

"Bazı güçler tanrılardan da güçlüdür," dedi. "Beni tutsak almak kolay kolay mümkün değildir. Aynı anda birçok yerde bulunabilirim. Ama özümün en önemli kısmı ele geçirildiğinde yapacak fazla bir şey yoktur. Bir ayı kapanına basmak gibi bir şey bu. Kaçamam. Diğer tanrılar da beni göremezler. Beni bir tek sen bulabilirsin ama gün geçtikçe gücüm azalıyor."

"O halde neden buraya geldiniz?" diye sordu Jason. "Sizi nasıl yakaladılar?"

Tanrıça içini çekti. "Elim kolum bağlı oturamazdım. Baban Jüpiter dünyadan çekilebileceğine, böylece düşmanlarımızın da derin bir uykuya yatacağına inanıyor. Olimposluların burunlarını ölümlülerin ve melez çocuklarımızın işlerine fazla soktuğuna inanıyor. Özellikle de tüm melez çocukları savaştan sonra sahipleneceğimize yemin ettiğimizden beri. Düşmanlarımızın bu yüzden uyandığını düşünüyor. Bu nedenle Olimpos'u kapattı."

"Belli ki siz aynı fikirde değilsiniz."

"Değilim. Çoğu zaman kocamın hissettiklerini ve aldığı kararları anlamakta güçlük çekerim. Ama bu karar Zeus için bile aşırı. Bu konuda neden bu kadar ısrarcı ve kararlı davrandığını bilmiyorum. Hera olarak efendimin kararlarına uymak zorundayım. Ama ben aynı zamanda Juno'yum." Hera'nın görüntüsü titredi. Jason siyah pelerinin altına bir de keçi tüyünden bir pelerinle bronz bir yelek olduğunu fark etti; Romalı savaşçıların sembolü. "Bir zamanlar 'İkaz Eden Juno' anlamına gelen *Juno Moneta* ismiyle anılırdım. Devletin ve Ebedi Roma'nın koruyucusuydum. Halkımın ataları saldırıya uğrarken bir şeyler yapmadan duramazdım. Bu kutsal yerde bir tehlike olduğunu hissettim. Bir ses..." Hera duraksadı. "Bir ses bana buraya gelmemi söyledi. Tanrıların vicdanı yoktur, rüya da görmezler ama ses yumuşak ve ısrarcıydı. Bana buraya gelmemi söylüyordu. Zeus'un Olimpos'u kapattığı gün, beni engellememesi için ona planlarımı anlatmadan buraya geldim. Burada ne olduğunu görmeliydim."

"Bu, bir tuzaktı," dedi Jason.

Tanrıça evet anlamında başını salladı. "Toprağın kıpırdandığını çok geç fark ettim. Jüpiter'den de aptal davranmıştım. Kendi dürtülerimin kurbanı oldum. İlk seferinde de aynen böyle olmuştu. Gigantlar beni tutsak almıştı. Bu yüzden de bir savaş başlamıştı.

Şimdi düşmanlarımız yeniden uyanıyor. Tanrılar onları sadece yaşayan en büyük kahramanların yardımıyla yenebilir. Gigantların hizmet ettiği kişiye gelince... O asla yenilmez. Sadece uyku halinde tutulabilir."

"Anlamıyorum."

"Yakında anlayacaksın."

Kafes aniden küçülmeye başladı. Ağaç dalları kafesi daha da sıkı bir biçimde örttü. Hera'nın görüntüsü titrek bir mum ışığı gibi oldu. Jason kafesin dışında, havuzun her iki tarafında birtakım şekillerin oluştuğunu fark etti. Bunlar kambur sırtlı, dazlak ve hantal görünümlü, insanımsı yaratıklardı, birden fazla kolları var gibiydi. Bir yerden kurt sesleri de geliyordu ama bunlar Lupa'yla birlikte gördüğü kurtlar değildi. Bunlar çok daha aç, saldırgan ve kana susamış kurtlar gibi uluyorlardı.

"Elini çabuk tut Jason," dedi Hera. "Gardiyan buraya geliyor. Az sonra uyanacaksın. Bir daha rüyalarına girecek kadar bile gücüm kalmayacak."

"Durun," dedi Jason. "Boreas bize sizin tehlikeli bir kumar oynadığınızı söylemişti. Ne demek istedi?"

Hera'nın gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi. Jason bir an için tanrıçanın gerçekten çılgınca bir şey yapmış olabileceğini düşündü.

"Bir *takas* yaptım," dedi. "Barışı sağlamanın tek yolu buydu. Düşman birbirimize düşmemizi bekliyor. Eğer bu gerçekleşirse *gerçekten* de yok olacağız. Barış teklifim sensin Jason. Binlerce sene süren nefretin sona ermesi için bir köprü olacaksın."

"Ne? Ben–"

"Daha fazla anlatamam. Bu kadar uzun süre yaşamanın nedeni hafızanı çalmış olmam. Burayı bul. Başladığın noktaya geri dön. Ablan sana yardım edecek."

"Thalia mı?"

Görüntü değişmeye başladı. "Elveda Jason. Chicago'da dikkatli ol. En tehlikeli ölümlü düşmanın orada. Öleceğin varsa onun elinden olacak."

"Kimden söz ediyorsun?" diye sordu Jason.

Ama Hera'nın görüntüsü kayboldu ve Jason uyandı.

Jason gözlerini açar açmaz "Kiklop!" diye bağırdı.

"Hey, uykucu." Piper ejderhanın üstünde onun arkasına oturmuş, düşmemesi için belini kavramıştı. Leo'ysa en öndeydi. Hiçbir şey olmamış gibi huzur içinde gökte ilerliyorlardı.

"De-Detroit," diye kekeledi Jason. "Hani mecburi iniş yapmıştık? Sandım ki–"

"Her şey yolunda," dedi Leo. "Kaçmayı başardık ama başını fena çarpmışsın. İyi misin?"

Jason'ın başı zonkluyordu. Fabrikayı, metal iskelede yürüdüğünü ve bir yaratığın üstüne atıldığını hatırladı. Yaratığın alnında tek bir gözü ve kocaman bir yumruğu vardı. Sonrasını hatırlamıyordu.

"Sen nasıl... Kiklop..."

"Leo onları bir güzel benzetti," dedi Piper. "İnanılmazdı. Ateş yaratabiliyor–"

"Önemli bir şey değil canım," dedi Leo hemen.

Piper gülmeye başladı. "Kes sesini Valdez. Jason'a her şeyi anlatacağım. Bundan kurtuluşun yok."

Piper her şeyi anlattı. Leo'nun tek başına kiklop ailesini nasıl yok ettiğini, kiklopların tekrar oluşmaya başladığını fark edince onu nasıl kurtardıklarını, Leo'nun ejderhayı nasıl tamir ettiğini ve tam kikloplar fabrikadan dışarı fırlamadan önce nasıl havalandıklarını tek tek anlattı.

Jason duyduklarından çok etkilenmişti. Leo tüm bunları tek bir alet kemeri sayesinde mi yapmıştı? Hiç fena değildi doğrusu. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak onu korkutmamıştı ama kendisini çok kötü hissetmişti. Arkadaşlarını bir tuzağa sürüklemiş, onlar başlarının çaresine bakarken kendisi de baygın halde yatmıştı. Ne biçim bir görev lideriydi?

Piper ona kiklopların yediği mor tişörtlü, Latince konuşan diğer çocuktan söz edince Jason başının çatlayacakmış gibi ağrıdığını hissetti. Merkür'ün oğullarından biri... Onu tanıdığını hissediyordu ama adı bir türlü aklına gelmiyordu.

"O halde yalnız değilim," dedi. "Benim gibi başkaları da var."

"Jason," dedi Piper, "asla yalnız değildin ki. Biz yanındayız."

"Bi-biliyorum. Ama Hera rüyamda bana bir şey dedi..."

Sonra rüyasında gördüklerini ve tanrıçanın kafesin içinden söylediklerini anlattı.

"Takas mı?" dedi Piper. "Bu da ne demek?"

Jason başını salladı. "Ama Hera'nın oynadığı kumar *benim*. Beni Melez Kampı'na yollayarak önemli bir kuralı çiğnediğini hissediyorum. Bunun sonuçları çok kötü olabilir..."

"Ya da bizi kurtarabilir," dedi Piper umutla. "Şu uyuyan düşman meselesine gelince... Bence o Leo'nun bize bahsettiği kadın."

Leo hafifçe öksürdü. "Şey... Kadın Detroit'te portatif tuvaletlerin orada bana göründü."

Jason yanlış duyduğunu sandı. "Ne dedin, portatif tuvalet mi?"

Leo onlara fabrika avlusunda gördüğü kocaman surattan bahsetti. "Onun öldürülüp öldürülemeyeceğini bilemiyorum ama portatif tuvaletlerle ölmediği kesin. Buna kendi gözlerimle şahit oldum. Benden size ihanet etmemi istedi. Ben de 'Hayatta olmaz' dedim. "Ne yani, portatif tuvaletlerden akan pisliğin üstünde oluşan bir

suratı mı dinleyecektim?"

"Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor." Piper kollarını geri çekti. Jason onu göremese de endişeli olduğunu hissedebiliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Ben sadece... Neden bizimle oyun oynuyorlar? Bu kadın kim, Enkelados'la ilgisi ne?"

"Enkelados mu?" Jason bu adı daha önce hiç duymadığını düşündü.

"Yani..." Piper'ın sesi titremeye başladı. "O, gigantlardan biri. Bir tek onun adını hatırlıyorum."

Jason, Piper'ı rahatsız eden başka şeyler de olduğunu hissetti ama onu zorlamamaya karar verdi. Piper güne kötü başlamıştı.

"Şey, Ençilada'yı bilmem, ama–" dedi Leo kafasını kaşıyıp.

"Enkelados," dedi Piper.

"Neyse. Ama Tuvalet Surat başka bir isim söyledi. Pomfrit miydi neydi?"

"Porphyrion mu?" dedi Piper. "Galiba o gigant kralıydı."

Jason'ın gözlerinin önüne eski yansıma havuzundaki kapkara kule geldi. Hera gücünü kaybettikçe kule yükseliyordu. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım," dedi. "Eski öykülerde Porphyrion, Hera'yı kaçırır. Gigantlarla tanrılar arasındaki savaş da böyle başlar."

"Evet," dedi Piper. "Ama o eski öyküler hem karmakarışık hem de çelişkili. Sanki kimse öykülerin doğru bir biçimde hatırlanmasını istememiş. Bir savaş olduğunu ve gigantları öldürmenin neredeyse imkansız olduğunu hatırlıyorum."

"Kahramanların ve tanrıların birlikte savaşması gerekmiş. Hera bana böyle dedi."

"O iş biraz zor," diye homurdandı Leo. "Tanrılar bizimle konuş-

muyorlar bile."

Batıya doğru uçarlarken Jason'ın aklına bin bir türlü şey geldi. Hiçbiri de iyi değildi. Ejderha, bulutların arasından uçup karşılarına sabah güneşinin aydınlattığı, kocaman bir gölün kenarındaki şehir çıkana dek aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Kıyıda yarım ay biçiminde dizilmiş gökdelenler vardı. Bunların tam arkasında da batıya doğru uzanan geniş bir alanda karla kaplı mahalleler ve yollar görünüyordu.

"Chicago," dedi Jason.

Hera'nın rüyasında söylediği şeyi düşündü. En kötü ölümlü düşmanı bu şehirdeydi. Ölümüne de bu düşman neden olabilirdi.

"Tamam, bir sorun daha geride kaldı," dedi Leo. "Buraya sağ salim vardık. Fırtına ruhlarını nasıl bulacağız?"

Jason aşağıda bir kıpırtı gördü. İlk önce bunun ufak bir uçak olduğunu sandı ama gördüğü şey hem çok ufaktı hem de kapkaraydı ve çok hızlı hareket ediyordu. Hareket eden şey döne döne, zikzaklar çize çize ve şekil değiştire değiştire gökdelenlere yöneldi. Bir an için at biçiminde, dumanımsı bir şekle dönüştü.

"Şunu izlemeye ve nereye gittiğini görmeye ne dersiniz?"

XXVI

JASON

Jason hedefi gözden kaybedeceklerinden endişe ediyordu. *Ventus* tıpkı... rüzgar gibiydi işte, başka ne olacaktı sanki.

"Hızlanalım!" dedi.

"Bak dostum," dedi Leo, "Biraz yaklaşırsak bizi görecek. Bronz ejderha görünmez değil."

"Yavaşla!" diye bağırdı Piper.

Fırtına ruhu şehir merkezindeki sokaklara daldı. Festus onu izlemeye çalıştı ama kanat boyu binaların arasına dalmaya elverişli değildi. Sol kanadı bir binaya çarpıp bir gargoyl'u paramparça etti. Leo hemen ejderhayı yukarı sürdü.

"Binaların tepesinden uçalım," dedi Jason. "Onu yukarıdan da izleyebiliriz."

"Sen kullanmak ister misin?" diye homurdandı Leo ama Jason'ın dediğini yaparak ejderhayı daha yukarı çıkardı.

Birkaç dakika sonra Jason fırtına ruhunu tekrar gördü. Yaratık belli bir amacı yokmuş gibi sokakların arasında geziniyordu. Ya

hızla yayaların üstünden geçiyor ya gördüğü bayrakları buruşturuyor ya da arabaların kaymasını sağlıyordu.

"İşte, bu harika," dedi Piper. "Şimdi iki tane oldular."

Piper haklıydı. İkinci bir ventus, Renaissance Oteli'nin köşesinden çıkıp ilkinin yanına uçmuştu. İkisi birlikte çılgınlar gibi uçmaya başladılar. Önce bir gökdelenin tepesine gittiler, sonra bir radyo kulesini eğdiler, daha sonra da tekrar sokağa doğru pike yaptılar.

"Bence bunların daha fazla kafeine ihtiyaçları yok," dedi Leo.

"Sanırım Chicago onlar için en uygun şehir," dedi Piper. "Rüzgar biraz şiddetli esti diye kimse şikayet etmez burada."

"Sayıları ikiden de fazla, bakın," dedi Jason.

Ejderha genişçe bir caddenin yanındaki gölün kenarındaki bir parkın üstünde daireler çizmeye başladı. Fırtına ruhları bir araya gelmeye başlamıştı. En azından altı tanesi büyükçe bir sanat eserinin üstüne uçuyordu.

"Sizce Dylan hangisi?" diye sordu Leo. "Kafasına bir şey fırlatmak istiyorum da."

Ama Jason bakışlarını sanat eserinden ayırmadı. Aşağı indikçe kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Aşağıdaki bir çeşmeydi ama nedense onu huzursuz edecek kadar da tanıdıktı. Bir yansıma havuzunun her iki tarafında iki tane beş katlı taş anıt duruyordu. Taş anıtlar aslında dev ekranların üst üste koyulmasıyla oluşturulmuş birer görüntüydü. Ekranlardan havuza bir de dev gibi bir suratın görüntüsü yansıtılıyordu.

Yani, bu bir tesadüf olabilirdi ama burası tıpkı rüyasında gördüğü boş yansıma havuzunun ve her iki ucunda duran iki kapkara kütlenin daha yüksek teknolojiyle oluşturulmuş çok daha büyük bir hali gibiydi. Jason aşağıya bakarken ekranlarda gözleri kapalı bir kadın suratı belirdi.

"Leo..." dedi Jason endişeyle.

"Gördüm," dedi Leo. "Ondan hiç hoşlanmadım ama gördüm."

Sonra ekranlar karardı. Ventuslar tek sıra halinde dizilip bir buluta dönüştüler, çeşmenin dört bir yanına dağıldılar, sonra da en az taş anıtlar kadar büyük bir drenaj kanalını yere devirdiler. Sonra ortaya toplanıp, bir mazgal kapağını açıp içine girdiler.

"Bunlar az önce mazgalın içine mi girdiler?" dedi Piper. "Onları nasıl takip edeceğiz?"

"Belki de takip etmemeliyiz," dedi Leo. "Şu çeşme gözüme hiç de hoş görünmüyor. Hani topraktan sakınmamız gerekiyordu?"

Jason da öyle düşünüyordu ama fırtına ruhlarının peşinden gitmeleri de gerekiyordu. Ancak bu şekilde bir şeyler öğrenebileceklerdi. Hera'yı bulmaları gerekiyordu. Ama gündönümüne sadece iki gün kalmıştı.

"Şu parkın oraya inelim," dedi. "Yürümemiz gerekecek."

Festus gölle ufuk çizgisi arasındaki açıklık alana indi. Tabelalarda burasının Grant Parkı olduğu yazıyordu. Jason parkın yazın güzel olabileceğini düşündü; ama park o sırada kar, buz ve tuz dökülmüş yollarla kaplıydı. Ejderhanın ısınmış metal ayakları yere değince *tsss* diye bir ses çıktı. Gölden esen rüzgar da insanın iliklerini donduracak kadar soğuktu. Aklı başında olan herkes evinde olmalıydı. Gözleri soğuktan öyle yanıyordu ki Jason etrafını güçlükle görebiliyordu.

Üçü birlikte yere indiler. Festus ayaklarını yere vurdu. Yakut kırmızısı gözlerinin biri yanıp sönüyordu. Bu haliyle göz kırpıyormuş gibiydi.

"Bu normal mi?" diye sordu Jason.

Leo alet çantasından plastik bir tokmak çıkarıp ejderhanın so-

runlu gözüne vurdu. Festus'un yanıp sönen gözü normale döndü. "Evet," dedi. "Ama Festus'u parkın orta yerinde bırakamayız. Onu aylak aylak dolaşmaktan tutuklayabilirler. Keşke yanımda bir köpek düdüğü olsaydı..."

Alet kemerine baktı ama aradığı gibi bir şey bulamadı.

"Çok mu zor?" dedi. "Tamam, bana bir bekçi düdüğü versen de olur. Birçok torna dükkanında bir düdük olur."

Leo bu sefer kemerden kocaman, turuncu renkli bir düdük çıkardı. "Koç Hedge görse kıskanırdı." Sonra düdüğü çaldı. Tiz ses ta Michigan Gölü'ne kadar yankılanmış olmalıydı. "Bunu duyunca hemen geri gel, tamam mı? Ama düdük sesini duyana dek dilediğin gibi gez dolaş. Yalnız yayaları kızartayım deme."

Ejderha tamam der gibi kükredi ve kanatlarını açıp havalandı.

Piper bir adım atar atmaz "Ahh!" diye bağırdı.

"Bileğin mi acıyor?" Jason onun kiklop fabrikasında bileğini incittiğini unutmuştu. Kendisini kötü hissetti. "Sana verdiğimiz nektarın etkisi geçiyor olmalı."

"Bir şey yok, iyiyim." Piper titriyordu. Jason ona güzel bir kayak montu almaya söz verdiğini hatırladı. Tabii, bunu yapabilmek için hayatta kalması gerekiyordu. Piper hafifçe topallayarak birkaç adım attı ama Jason onun acı çektiğini görebiliyordu.

"Rüzgardan korunacak bir yer bulalım," dedi.

"Mazgala mı gireceğiz?" diye sordu Piper. "Kulağa çok hoş geliyor!"

Soğuktan korunmak için sıkı sıkı giyinip çeşmeye yöneldiler.

Tabelada Crown Çeşmesi yazıyordu. Yansıma havuzunun içinde su yoktu. Dibi yer yer buz tutmak üzereydi. Jason zaten kışın havuzda su bulunmaması gerektiğini düşündü. Ama dev ekranlar, gizemli

düşmanları Toprak Kadın'ın görüntüsünü göstermişti. Burası kesinlikle tekinsiz bir yerdi.

Yansıma havuzunun içine girdiler. Fırtına ruhları ortaya çıkıp onları engellemedi. Dev ekranlarsa karanlıktı. Mazgal deliği tek bir kişinin geçebileceği kadar genişti ve deliğin içinde karanlığa doğru inen merdivenler vardı.

Aşağı ilk Jason indi. Merdivenlerden aşağı inerken az sonra berbat bir kanalizasyon kokusu duyacağından emindi. Ama aşağısı hiç de fena değildi. Merdivenden güneye ve kuzeye doğru açılan, tuğlalardan örülmüş bir tünele iniliyordu. İçerisi kuru ve ılıktı. Yerde sadece birkaç damla su vardı.

Piper ve Leo onun peşinden aşağı indiler.

"Tüm kanalizasyonlar bu kadar güzel midir?" diye sordu Piper.

"Hayır," dedi Leo. "İnan ki değildir."

Jason yüzünü ekşitti. "Nereden bili–"

"Bak dostum, tam altı kere evden kaçtım. Tuhaf yerlerde konaklamam gerekti, tamam mı? Hangi yöne gideceğiz?"

Jason başını yana eğip bir ses gelip gelmediğini anlamaya çalıştı. Sonra güneyi işaret edip "Şu yöne gidelim," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Piper.

"Hava akımı güneye doğru. Belki ventuslar da o yöne doğru gitmiştir."

Bu pek de iyi bir ipucu sayılmazdı ama ellerinde başka seçenek yoktu.

Ne yazık ki Piper yürümeye başlar başlamaz tökezledi. Jason onu hemen kolundan tuttu.

"Aptal bileğim," dedi Piper.

"Haydi biraz dinlenelim," dedi Jason. "Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Tam bir gündür dur durak demeden yol aldık. Leo,

alet kemerinde naneli şekerden başka yiyecek bir şeyler var mı?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Şef Leo hemen bu işi halleder!"

Leo çantasını karıştırırken Piper ve Jason alçak bir duvarın üstüne oturdular.

Jason dinleneceklerine memnundu, hala yorgun ve sersem gibiydi. Karnı da acıkmıştı. Ama dinlenmek istemesini asıl nedeni, karşılarına çıkacak şeyi görmek için can atmamasıydı. Altın parasıyla oynamaya başladı.

Öleceğin varsa, onun elinden olacak, demişti Hera.

Tabii, tanrıçanın sözünü ettiği kişinin kim olduğunu bilmiyordu. Khione, kiklop anne ve uyuyan tuhaf kadından sonra, bir başka psikopat kadınla daha karşılaşmak istemiyordu.

"Senin hatan değildi," dedi Piper.

Jason boş boş ona baktı. "Neden söz ediyorsun?"

"Kiklopların saldırısını diyorum. Senin hatan değildi."

Jason elindeki altın paraya baktı. "Aptalca davrandım. Seni yalnız bırakıp tuzağa yakalandım. Öyle olacağını..."

Jason lafını tamamlayamadı. Bilmesi gereken öyle çok şey vardı ki: Kim olduğunu, canavarlarla nasıl savaşılacağını, kiklopların kurbanlarını ses taklit ederek, karanlıkta saklanarak ve başka hilelerle avladıklarını, bütün bunları bilmesi gerekirdi. Tüm bunları tahmin etmesi gerekirdi. Ama zihni bomboştu. Hera onun başarılı olmasını istiyorsa neden ona faydalı olabilecek anıları da çalmıştı? Hafıza kaybının onu hayatta tuttuğunu söylemişti ama bu hiç mantıklı değildi. Jason yavaş yavaş Annabeth'in neden tanrıçayı kurtarmak istemediğini anlamaya başlamıştı.

"Kendini hafife alma," dedi Piper, kolunu dürtüp. "Sırf Zeus'un oğlusun diye tek kişilik bir ordu olacak halin yok ya?"

Birkaç metre ötede Leo ateş yakıyordu. Sırt çantasından ve alet

kemerinden gerekli malzemeleri çıkarırken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

Piper'ın gözleri ateşin aydınlığında sürekli renk değiştiriyor gibiydi. Jason günlerdir Piper'ın gözlerinin ne renk olduğunu anlamaya çalışıyordu ama hala kararsızdı.

"Bunun senin için ne kadar kötü bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi. "Sırf görevden bahsetmiyorum. Bir anda beni otobüste gördün, Sis seni yanılttı ve... şeyin olduğumu düşünmeni sağladı."

Piper bakışlarını yere çevirdi. "Evet," dedi. "Hiçbirimiz bunu istemedik. Senin hatan değil."

Yüzünün iki yanına düşen örgüleriyle oynamaya başladı. Jason bir kez daha Afrodit'in kutsamasının sona ermesine memnun olduğunu hissetti. Piper makyajlı hali, üstündeki elbise ve yapılı saçlarıyla yirmi beş yaşında ve muhteşem görünüyordu. Asla Jason'a yüz vermeyecek bir kız gibi oluyordu. Jason güzelliğin de bir tür güç olduğunu hiç düşünmemişti ama işte Piper o haliyle *çok güçlü* görünüyordu.

Sıradan Piper'dan daha çok hoşlanıyordu. Onunla rahat rahat birlikte vakit geçirebiliyordu. İşin tuhaf yanı, Piper'ın diğer hali de aklından hiç çıkmıyordu. Piper'ın güzel hali bir yanılsama falan değildi. Piper çok güzel olduğu halde bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Fabrikada bana babanla ilgili bir şey anlatacağını söylemiştin," dedi Jason.

Piper parmaklarını oturdukları duvarın üstünde gezdiriyordu. Sanki bir türlü atamadığı çığlığı duvarın üstüne yazıyordu. "Öyle mi?" dedi.

"Piper, babanın başı dertte, değil mi?"

Leo ateşin başında bir tavada kırmızıbiberle et kızartıyordu. "Evet, bebeğim. Neredeyse pişti!"

Piper ağlamak üzereydi. "Jason... bu konuda konuşamam," dedi.

"Ama bizler arkadaşınız. Bırak da yardım edelim."

Piper bunları duyunca kendisini daha da kötü hissetti. Derin bir nefes aldı. "Keşke anlatabilseydim ama..."

"Bingo!" diye bağırdı Leo.

Tıpkı bir garson gibi koluna yerleştirdiği üç tabakla yanlarına geldi. Jason onun tüm bu malzemeleri nereden bulduğunu, her şeyi bir çırpıda nasıl hazırladığını anlamamıştı ama yemek harika görünüyordu. Leo onlara kırmızıbiberli biftek, Meksika böreği ve acı sos hazırlamıştı.

Piper hayretle ona baktı. "Leo, bunu nasıl–"

"Şef Leo'nun Biftek Lokantası'nın ikramı!" dedi Leo gururla. "Bu arada bu biftek değil, soya fasulyesi, güzellik kraliçesi. Haydi, yumulun!"

Jason soya fasulyesine bir şey diyemedi ama börekler hem çok lezzetliydi hem de harika kokuyordu. Yemek yerlerken Leo espriler yapıp onları keyiflendirmeye çalıştı. Jason onun da göreve katılmasından dolayı son derece mutluydu. Böylece Piper'la birlikte vakit geçirmek daha kolay ve rahat oluyordu. Ama bir yandan da Piper'la *yalnız* kalmak istediği anlar oluyordu. Bu yüzden de kendine için için kızıyordu.

Piper yemeğini yedikten sonra Jason onu biraz uyumaya ikna etmeye çalıştı. Piper hiçbir şey demeden yana kıvrılıp başını Jason'ın kucağına yasladı. Aradan iki saniye geçmeden de horlamaya başladı.

"Yemek güzeldi, değil mi?" dedi Leo.

"Bir restoran falan açmalısın," dedi Jason. "İyi para kazanabilirsin."

Ama ateşe bakınca içine bir huzursuzluk çöktü. "Leo... Şu ateş gücü," dedi. "Bu güce sahip olduğun doğru mu?"

Leo'nun gülümsemesi silindi. "Şey, evet..." Avcunu açtı. Elinde minicik bir ateş topu belirdi.

"Bu harika bir şey," dedi Jason. "Neden daha önce anlatmadın?"

Leo avcunu kapayınca ateş topu kayboldu. "Bana bir ucube gibi davranılmasını istemedim."

"Benim bir taraflarımdan şimşek çıkıyor ve uçabiliyorum," dedi Jason. "Piper da birden güzelleşip, konuşarak insanlardan BMW gibi şeyler alabiliyor. Sen ucubeysen, biz alasıyız. Baksana, belki sen de uçabiliyorsundur? Ne bileyim, bir binanın tepesinden atlayıp 'Ateş!' falan diye bağırabilirsin."

Leo alaycı bir tavırla güldü. "Bunu yapacak olsaydım tek gördüğün, bir binanın tepesinden her yeri alevlerle kaplı bir çocuğun düşüşü olurdu. Hem 'ateş' diye değil, başka bir şey diye bağırıyor olurdum. İnan bana, Hephaistos kulübesi bu tür güçlere hiç sıcak bakmıyor. Nyssa bana ateş gücüne sahip olan melezlerin nadiren görüldüğünü söyledi. Benim gibi bir melez ortaya çıktığında *çok kötü* şeyler oluyormuş."

"Belki de durum tam tersidir," dedi Jason. "Belki de bu tür özel güçleri olan kişiler çok kötü şeyler olduğu zamanlarda ortaya çıkıyordur. Belki de her şeyi yoluna koymak için insanlar onlara ihtiyaç duyuyordur?"

Leo tabakları topladı. "Olabilir," dedi. "Ama sana şunu söyleyeyim: Ateş gücü her zaman harika bir güç sayılmaz."

Jason sessizleşti. "Annenden söz ediyorsun, değil mi? Onun öldüğü gece olanları diyorsun."

Leo yanıt vermedi. Yanıt vermesine gerek yoktu. Sessiz kalması ve espriler yapmaması zaten Jason'a onun ne hissettiğini anlatıyordu.

"Leo, annenin ölümünden sen sorumlu değilsin. O gece olanlar ateş gücüne sahip olduğun için olmadı. Şu toprak kadın seni senelerdir bunu düşünmeye zorluyor, cesaretini kırmaya, önem verdiğin her şeyi elinden almaya çalışıyor. Hiçbir şeyde başarılı olamayacağını düşünmeni istiyor. Ama bu doğru değil. Sen çok önemlisin."

"O da öyle demişti." Leo hüzünlü bir ifadeyle ona baktı. "Kadın önemli bir şey yapacağımı söyledi. Yedi melezle ilgili olan kehaneti ya gerçekleştirecek ya da bozacak bir şey yapacakmışım. Ama beni asıl korkutan da bu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Jason ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama söyleyemedi. Çünkü neler olacağını kendi de bilmiyordu. Onlar melezdi. Yani, işler bazen yolunda gitmeyebilirdi. Bazen kikloplara yem olurlardı.

Çoğu insana "Ateş ya da şimşek gücün olmasını ya da sihirli makyajın olmasını ister misin?" diye sorsanız, bunun harika bir şey olduğunu düşünürler. Ama bu güçlere sahip olmak zorlu bir hayatınızın olacağı anlamına gelir. Yani, kendinizi kışın ortasında bir kanalizasyon çukurunda otururken, canavarlardan bucak bucak kaçarken bulabilir, hafızanızı kaybedebilir, arkadaşlarınızın neredeyse ızgara oluşunu izleyebilir ve size nasıl öleceğinizi söyleyen rüyalar görebilirdiniz.

Leo kor halindeki kömürleri çıplak elleriyle tutup sönmek üzere olan ateşi karıştırdı. "Şu diğer dört melezin kim olduğunu merak ediyor musun?" diye sordu. "Yani, bizler Büyük Kehanet'teki üç melezsek, diğerleri kim? Neredeler?"

Jason da aynı şeyleri düşünmüştü ama bu konuyu zihninden atmaya çalışmıştı. İçinde yedi meleze kendisinin liderlik edeceği gibi kötü bir his uyanmıştı. Başarısız olmaktan korkuyordu.

Birbirinizi parçalayacaksınız, demişti Boreas.

Jason korkusunu belli etmemek üzere eğitilmişti. Kurtlarla ilgili rüyayı gördükten sonra bundan adı gibi emindi. Öyle hissetmese bile her daim kendisinden eminmiş gibi davranması gerekiyordu. Hele hele birbirinden pek hoşlanamayan yedi meleze liderlik edecekse, durum daha da vahim demekti.

"Bilmiyorum," dedi nihayet. "Diğer yedi melez zamanı geldiğinde gelecek demektir. Kim bilir, belki de şu anda başka bir göreve gitmişlerdir?"

"Eminim ki onların kanalizasyonu bizimkinden daha iyidir," diye homurdandı Leo.

Hava akımı hızlanıp tünelin güney tarafına doğru esti.

"Biraz dinlen," dedi Jason. "İlk nöbeti ben devralırım."

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestirmek zordu ama Jason arkadaşlarının dört saat kadar uyuduğunu tahmin etti. Jason için hava hoştu. Dinlenmek için fırsat bulduğuna göre artık uyumasına gerek yoktu. Ejderhanın üstünde yeterince şekerleme yapmıştı. Dahası, görevi, ablası Thalia'yı ve Hera'nın uyarılarını düşünmek zorundaydı. Piper'ın onu yastık niyetine kullanması da sorun değildi. Piper uyuduğunda çok şirin oluyordu: Burnundan nefes alıyor, sonra nefesini yavaşça ağzından dışarı üflüyordu. Piper uyanınca Jason onu daha fazla izleyemeyeceği için üzüldü.

Nihayet yola çıktılar ve tünelde yollarına devam ettiler.

Tünel kıvrıla kıvrıla ilerliyor, adeta sonsuza dek devam ediyormuş gibi görünüyordu. Jason tünelin sonunda neyle karşılaşacağını bilemiyordu. Karşılarına bir zindan mı, çılgın bir bilimadamının laboratuarı mı, yoksa portatif tuvaletlerin oluşturduğu, tüm dünyayı yutabilecek kadar büyük, iğrenç bir kanalizasyon mu çıkacaktı?

Bunlar yerine karşılarına cilalı çelikten asansör kapıları çıktı. Kapılardan her birinin üstüne el yazısıyla M harfi yazılmıştı. Asansörün yanında da alışveriş merkezlerindekini andıran bir rehber vardı.

"M harfi Macy's alışveriş merkezinin sembolü olabilir mi?" diye sordu Piper. "Sanırım Chicago şehir merkezinde bir Macy's vardı."

"Monokl Motorları olmasın?" dedi Leo. "Çocuklar rehbere baksanıza, bu işte bir tuhaflık var."

Otopark, Köpek Barınağı, Ana Giriş – Kanalizasyon Seviyesi
Mobilya ve Kafe M – 1. Kat
Kadın Giyim ve Sihirli Malzemeler – 2. Kat
Erkek Giyim ve Silahlar – 3. Kat
Kozmetik, İksirler, Zehirler ve Tuhafiye – 4. Kat

"Köpek barınağı mı?" dedi Piper. "Ayrıca ne biçim bir alışveriş merkezi burası, girişi kanalizasyon seviyesinde?"

"Ya iksir satmasına ne demeli?" dedi Leo. "Tuhafiye ne demek bilen var mı? Tuhaf şeyler satan yer mi?"

Jason derin bir nefes aldı. "Ne yapacağınızı bilemediğinizde, en üst kattan başlayın."

Asansörün kapıları dördüncü katta açıldı. Jason kılıcı çekip arkadaşlarından önce dışarı çıktığında burnuna keskin bir parfüm kokusu çalındı.

"Bunu görmelisiniz," dedi.

Piper yanına gelip eliyle burnunu tıkadı. "Burası kesinlikle Macy's *değil*."

Alışveriş merkezi bir çiçek dürbününün içini andırıyordu. Tavanın tamamı olduğu gibi üstünde kocaman bir güneşin etrafına di-

zili astrolojik simgelerin bulunduğu mozaik camlardan oluşuyordu. Dışarıdan içeri sızan ışık, her şeyin üstünde binlerce renkten oluşan bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Yukarı katlar geniş, merkezi bir avlunun etrafında bir daire çiziyordu. Böylece en alt kat her yerden görünüyordu. Altın renkli tırabzanlar o kadar parlaktı ki insanın gözlerini kamaştırıyordu.

Mozaik tavan ve asansör haricinde Jason başka pencere ya da kapı görememişti ama katların arasında iki tane cam asansör inip çıkıyordu. Zemin, oryantal motiflerle kaplı rengarenk halılarla kaplıydı. Raflardaki eşyalarsa diğer her şey gibi son derece tuhaftı. İnsan nereye bakacağını şaşırıyordu ama Jason'ın gözüne gömlekler, ayakkabı kalıpları, silah maketleri, çivili yataklar ve hareket edermiş gibi görünen kürk mantolar çaptı.

Leo tırabzana yanaşıp aşağı baktı. "Şuna bakın," dedi.

Avlunun tam ortasındaki çeşmeden beş-altı metre yukarıya, rengi kırmızıdan sarıya, sarıdan maviye dönüşen sular fışkırıyordu. Çeşmenin hemen altındaki havuzun içinde altın paralar ışıldıyordu. Çeşmenin her iki tarafında da kocaman birer kanarya kafesini andıran iki tane parıltılı kafes vardı.

Kafeslerden birinin içinde minicik bir girdap oluştu ve şimşekler çaktı. Birisi fırtına ruhlarını buraya hapsetmiş olmalıydı. Kafes aniden içindekiler kaçmaya kalkışmış gibi sallandı. Diğer kafesteyse elinde bir ağaç dalı tutan, kısa boylu bir satir vardı. Satir donmuş gibi hareketsiz duruyordu.

"Koç Hedge!" dedi Piper. "Hemen oraya inmemiz gerek."

Tam o sırada birisi "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Üçü birden irkildi.

Önlerinde bir kadın *belirivermişti*. Üstünde siyah renkli zarif bir elbise ve elmas takılar vardı. Tıpkı emekliye ayrılmış eski bir man-

ken gibiydi. Elli yaşlarında olmalıydı ama kesin olarak yaşını söylemek zordu. Uzun siyah saçları tek omzunun üstüne atılmıştı. Yüzü tıpkı süpermodeller gibi gerçek üstü bir güzelliğe sahipti ve kibirli ve buz gibi bir ifadesi vardı. Pek insancıl olduğu söylenemezdi. Parmakları upuzun, kırmızılı ojeli tırnakları yüzünden birer pençe gibi görünüyordu.

Kadın gülümsedi. "Yeni müşteriler gördüğüme çok sevindim," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Leo, Jason'a, *Sıra sende*, der gibi baktı.

"Şey," dedi Jason, "burası sizin alışveriş merkeziniz mi?"

Kadın evet manasında başını salladı. "Burayı terk edilmiş vaziyette buldum. Bugünlerde o kadar çok alışveriş merkezi kapanıyor ki aklınız durur. Buranın mükemmel bir yer olacağını düşündüm. Zevkli nesneleri toplamak, insanlara yardım etmek ve uygun fiyatlara kaliteli mallar satmak hoşuma gider. O yüzden burayı sevdim. Burası, nasıl derler, bu ülkede yaptığım ilk yatırım."

Kadının hoş bir aksanı vardı ama Jason onun nereli olduğunu anlayamadı. Düşmancıl bir tavrı da yoktu. Jason rahatlamaya başladığını hissetti. Ses tonu hoş ve egzotikti. Jason onun konuşmaya devam etmesi için can atıyordu.

"Amerika'ya yeni mi geldiniz?" diye sordu.

"Yeni geldim sayılır. Kolhis Prensesiyim. Arkadaşlarım bana *Majesteleri* diye hitap eder. Evet, tam olarak ne arıyordunuz?"

Jason zengin yabancıların Amerika'da alışveriş merkezleri satın aldığını duymuştu. Tabii, bu tür alışveriş merkezlerinde genellikle iksirler, canlı kürk mantolar, fırtına ruhları ve satirler satılmazdı. Ama bu kadar güzel bir sesli bir kadın, hele hele Kolhis Prensesi kötü birisi olamazdı.

Piper, Jason'ın karnına dirsek attı. "Jason..."

"Şey, tamam. Majesteleri, aslında biz..." Jason ilk kattaki yaldızlı kafesi işaret etti. "Kafesteki arkadaşımız Gleeson Hedge," dedi. "Şu satir. Acaba onu geri alabilir miyiz?"

"Tabii!" dedi prenses hemen. "Size buradaki malları göstermek çok hoşuma gider. Ama bana önce adlarınızı söyler misiniz?"

Jason tereddüt etti. Nedense adlarını söylemek pek iyi bir fikir değilmiş gibi geldi. Hera'nın yaptığı bir uyarı onu rahatsız ediyordu ama bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Zihni bulanmıştı.

Öte yandan, *Majesteleri*, istediklerini hiç itirazsız verecekmiş gibiydi. Eğer kavga dövüş olmadan istediklerini alırlarsa daha iyi olurdu. Ayrıca bu kadın düşmana hiç benzemiyordu.

Piper, "Jason, yerinde olsam..." dedi ama lafını tamamlayamadı.

"Bu, Piper," dedi Jason. "Bu Leo. Ben de Jason."

Prenses gözlerini Jason'a dikti. Bir an için yüzü o kadar büyük bir öfkeyle parıldadı ki Jason bir an kadının gerilen derisinin altında kafatasını gördüğünü sandı. Zihni gitgide bulanıyor, bu işte bir tuhaflık olduğunu düşünüyordu. Sonra içindeki tüm şüphe dindi. Majesteleri gözüne bir kez daha nazikçe gülümseyen ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşan normal bir kadın gibi göründü.

Kadın Chicago rüzgarları kadar soğuk bir bakışla "Ne kadar ilginç bir isim," dedi. "Sizinle özel bir anlaşma yapmalıyım. Gelin çocuklar. Biraz alışveriş yapalım."

XXVII

PIPER

Piper arkasını döndüğü gibi asansöre kaçmak istiyordu.

İkinci seçenekse derhal prensese saldırmaktı çünkü Piper çok geçmeden ortalığın karışacağını hissediyordu. Majesteleri sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu. Jason'la Leo'ysa bir terslik olduğunun hiç de farkında değildi.

Prenses kozmetik bölümünü işaret etti. "İksirlerle başlayalım mı?" diye sordu.

"Harika," dedi Jason.

"Çocuklar," dedi Piper, "buraya fırtına ruhlarını ve Koç Hedge'i almak için geldik. Eğer bu *prenses* cidden dostumuzsa–"

"Ben dosttan da öteyim canım," dedi prenses. "Ne de olsa burada çalışan bir satıcıyım." Üstündeki elmas takılar ışıldadı, gözleriyse bir yılanınki gibi parıldadı. "Merak etmeyin," dedi. "Ta ilk kata kadar ineceğiz, tamam mı?"

Leo hevesle başını salladı. "Tabii!" dedi. "Kulağa hoş geliyor. Öyle değil mi Piper?"

Piper onu bakışlarıyla öldürebilirdi. *Hayır, kulağa hiç hoş gelmiyor!* der gibi baktı.

"Tabii ki kulağa hoş geliyor." Majesteleri ellerini Leo ve Jason'ın omzuna koydu ve onları kozmetik reyonuna doğru götürdü. "Gelin çocuklar."

Piper'ın peşlerinden gitmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Piper alışveriş merkezlerinden nefret ederdi. Bunun en önemli nedeni birkaçından bir şeyler çalarken yakalanmış olmasıydı. Tabii, aslında *yakalanmamıştı* ve bir şeyler *çalmamıştı*. Satıcıları ona bilgisayarlar, yeni çizmeler, altın bir yüzük, hatta bir keresinde bir çim biçme makinesi vermeye ikna etmişti. Ama bunları neden istediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Zaten aldığı şeyleri asla kendine saklamamıştı. Bunu sadece babasının dikkatini çekmek için yapmıştı. Genellikle oturdukları bölgede çalışan kargo görevlisini bunları geri götürmeye ikna ediyordu. Ama tatlı dille kandırdığı satıcılar er ya da geç uyanıyor ve polisi arıyorlardı. Tabii polis de hemen Piper'ın peşine düşüyordu.

Her neyse, kendisini yine bir alışveriş merkezinde bulmaktan hiç hoşnut değildi. Özellikle de karanlıkta parıldayan çatlak bir prenses tarafından işletilen bir alışveriş merkezinde...

"Burada da dünya üzerindeki en kaliteli sihirli karışımlar var," dedi prenses.

Tezgahın üstü üç ayaklı minik sehpaların üstünde duran, köpükler saçan deney şişeleri ve dumanı tüten tüplerle doluydu. Raflardaysa kristal mataralar duruyordu. Bunlardan bazıları kuğu, bazıları da bal ayısı biçimindeydi. İçlerindeki sıvıların rengi kah parlak beyazdı, kah beyaz üstüne siyah noktalıydı. Ama kokuları tek kelimeyle insanın içini kaldırıyordu. Aslında bazıları fırından yeni çıkmış kurabiyeler ya da güller gibi kokuyordu ama nedense bunlar yanan

lastik, kokarca ve soyunma odası kokularıyla karışmış gibiydi.

Prenses kan kırmızısı bir şişeyi gösterdi. Şişe, üstü mantar bir tıpayla kapatılmış sıradan bir deney tüpüne benziyordu. "İşte bu, aklınıza gelen her türlü hastalığı iyileştirebilir," dedi.

"Kanseri de iyileştirebilir mi?" diye sordu Leo. "Ya cüzzamı veya şeytantırnaklarını?"

"Her şeyi iyileştirir, tatlı çocuk. İşte, bu şişecik..." Kadın içinde mavi renkli bir sıvı bulunan kuğu biçimindeki şişeyi gösterdi. "İnsanı azap içinde öldürür."

"Muhteşem," dedi Jason. Sesi sersemlemiş ve uykulu geliyordu.

"Jason," dedi Piper, "buraya bir şey yapmak için geldik, unuttun mu?" Onu büyükonuşla etkilemek için sözcükleri tane tane, kendinden emin bir biçimde söylemişti ama sesinin titrediğinin farkındaydı. Prenses onu fazlasıyla ürkütmüş, Piper'ın güvenini yerle bir etmişti. Sanki bir kez daha Afrodit kulübesinde Drew'la baş başa kalmıştı.

"Evet, bir şey yapacaktık," diye mırıldandı Jason. "Tabii ama önce alışveriş yapalım, tamam mı?"

Prenses heyecanla ona baktı. "Sonra burada ateşe karşı dayanıklılık sağlayan iksirlerimiz de var..."

"Onlara gerek yok," dedi Leo.

"Sahi mi?" Prenses, Leo'nun yüzüne daha bir dikkatle baktı. "Koruyucu iksirimden sürmüş gibi görünmüyorsun ama neyse... Körlüğe, çılgınlığa, uykuya neden olan iksirlerimiz de var..."

"Bir dakika," dedi Piper. Hala kırmızı şişeye bakıyordu. "Bu iksir hafızasını kaybeden birisini de iyileştirebilir mi?" diye sordu.

Prense gözlerini kısarak "Bu mümkün," dedi. "Hatta büyük bir olasılıkla iyileştirir. Neden sordun canım? Önemli bir şey mi unuttun yoksa?"

Piper istifini bozmamaya çalıştı. Belki bu iksir Jason'ın hafızasını geri getirebilir, diye düşünüyordu.

Hafızasını geri kazanmasını gerçekten de istiyor muyum? dedi içinden.

Eğer Jason kim olduğunu öğrenecek olursa artık arkadaşı olmaktan vazgeçebilirdi. Hera kasıtlı olarak Jason'ın anılarını çalmıştı. Melez Kampı'nda hayatta kalmasının tek yolu buydu. Ya Jason onların düşmanı olduğunu öğrenecek olursa ne olacaktı? Her şeyi hatırladığı zaman Piper'dan nefret edebilirdi. Geldiği yerde bir kız arkadaşı da olabilirdi.

Piper, *Önemli değil*, diye düşündü. Sonra bunu düşündüğüne kendi de şaşırdı.

Jason bir şeyleri hatırlamaya çalıştığı zamanlarda çok sıkıntılı görünüyordu. Piper da onu bu halde görmekten hiç hoşlanmıyordu. Ona değer verdiği için yardım etmek istiyordu. Onu kaybedecek olsa bile bunu yapmalıydı. Hem Jason'ı kurtarabileceğini bilerek bu çatlak kadınının alışveriş merkezinde dolaşmak daha kolay olacaktı.

"İksirin fiyatı nedir?" diye sordu Piper.

Prensesin bakışları uzaklara daldı. "Şey, fiyat konusu biraz karışık," dedi. "İnsanlara yardım etmeye bayılırım. Çok ciddiyim. Verdiğim sözleri tutarım ama bazen insanlar beni kandırmaya çalışırlar." Jason'a döndü. "Mesela, bir keresinde babamın krallığından bir hazine almak isteyen çok yakışıklı genç bir adamla tanışmıştım. Bir anlaşma yaptık, hazineyi çalmasına yardım ettim."

"Yani, babanızın hazinesini mi çaldınız?" dedi Jason. Hala kadının etkisi altındaydı ama böylesi bir olay onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Mühim bir şey değildi," dedi prenses. "Epey yüksek bir fiyat istemiştim. Genç adamın beni de beraberinde götürmesi gerekiyor-

du. Çok yakışıklı, çekici, güçlü..." Aniden dönüp Piper'a baktı. "Eminim ki bir kahramana kapılmanın ve ona yardım etmek istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur canım."

Piper hislerini belli etmemeye çalıştı ama kıpkırmızı kesildiğinin de farkındaydı. Prenses sanki zihnini okuyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Öte yandan prensesin anlattığı öykü ona çok tanıdık gelmişti. Babasıyla birlikte okuduğu eski öyküleri hatırlıyordu ama bu kadın düşündüğü kişi olamazdı.

"Neyse, kahramanımın zaten büyük bir mücadele vermesi gerekiyordu," dedi prenses. "İtiraf edeyim ki ona yardım etmemiş olsaydım bunların hiçbirini yapamazdı. Bu kahramanın istediği hazineye kavuşması için kendi aileme ihanet ettim. Ama o bana verdiği sözü tutmadı."

"Sözünü tutmadı mı?" dedi Jason, önemli bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

"Kötü olmuş," dedi Leo.

Majesteleri şefkatle Leo'nun yanağını okşadı. "Eminim ki senin bu tür şeyler için endişelenmene hiç gerek yoktur Leo," dedi. "Dürüst bir çocuğa benziyorsun. Eminim ki hayatında büyük bedeller ödemişsindir."

Leo başını salladı. "Biz buradan ne alacaktık? Bana iki tane verin lütfen."

"Majesteleri, iksirin fiyatını soruyordum," dedi Piper araya girip.

Prenses Piper'ın giysilerini, suratını, duruşunu süzdü. Sanki az kullanılmış bir meleze fiyat biçiyor gibi bir hali vardı.

"Bunu almak için her şeyini verir miydin hayatım? İçimden bir ses evet diyeceğini söylüyor."

Prensesin sözleri Piper'ın suratına bir tokat gibi indi. Sorunun ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Evet, bedeli ne olursa olsun, ödemeye razıydı. İçinden evet demek geçiyordu.

Sonra midesinin burulduğunu hissetti. Prensesin onu büyükonuşla etkilemek istediğini fark etti. Kamp ateşinin başında Drew konuşurken de aynı şeyi hissetmişti. Ama prensesin sözcükleri bin kat daha etkiliydi. Jason'la Leo'nun sersemlemiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Demek büyükonuş kullandığında insanlar böyle hissediyorlardı. Piper'ın içini büyük bir pişmanlık hissi kapladı.

Tüm iradesini toplayarak "Hayır, *her* bedeli ödemem," dedi. "Ancak *adil* bir bedel ödeyebilirim. Sonra da buradan gitmemiz gerekecek. Tamam mı çocuklar?"

Bir an için sözleri etkili olmuş gibiydi. Jason ve Leo şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

"Gitmek mi?" dedi Jason.

"Alışverişten sonra demek istedin herhalde, değil mi?" diye sordu Leo.

Piper'ın içinden avazı çıktığı kadar bağırmak geçiyordu. Ama prenses başını kaldırıp hayranlıkla Piper'ı süzdü.

"Çok etkileyici," dedi. "Önerilerime nadiren karşı çıkılır. Yoksa sen Afrodit'in çocuklarından biri misin hayatım? Tabii ya, tahmin etmeliydim. Neyse. Ne alacağınıza karar vermeden önce biraz daha dolaşalım mı?"

"Ama şişe..."

Kadın, Jason'la Leo'ya döndü. "Gelin çocuklar," dedi. Sesi Piper'ınkinden çok daha güçlü çıkıyordu. Kendinden o kadar emindi ki Piper'ın ona karşı gelmek gibi bir şansı yoktu. "Biraz daha gezmek ister misiniz?"

"Tabii," dedi Jason.

"Tamam," dedi Leo.

"Mükemmel," dedi prenses. "Körfez Bölgesi'ne gidecekseniz yardıma ihtiyacınız olacak."

Piper hançerini kavradı. Rüyasında gördüğü dağ başını düşündü. Bu manzarayı ona Enkelados göstermişti. Burası tanıdık bir yerdi. Arkadaşlarına iki gün içinde ihanet edeceği yerdi.

"Körfez Bölgesi mi?" dedi Piper. "Neden orası?"

Prenses gülümsedi. "Arkadaşların orada ölmeyecekler miydi?"

Sonra Jason'la Leo'yu asansörlere doğru götürdü. Çocuklar alışveriş yapacakları için çok heyecanlı görünüyorlardı.

XXVIII

PIPER

Leo ve Jason canlı kürk mantolara bakarlarken Piper prensesi köşeye sıkıştırdı.

"Canlarına karşılık alışveriş yapmalarını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hmm." Prenses kılıçların sergilendiği rafın üstündeki tozlara üfledi. "Ben bir kahinim canım. Şu küçük sırrından da haberdarım. Ama birbirimizi gammazlamayalım, olur mu? Baksana, çocuklar ne güzel eğleniyor."

Leo sihirli rakun postundan yapılmış bir şapkayı deniyor, kıkır kıkır gülüyordu. Leo yürürken şapkanın yuvarlak kuyruğu seğiriyor, bacaklarıysa çılgınlar gibi kıpırdanıyordu. Jason'sa erkek giyim bölümündeydi. Kıyafet alışverişinden hoşlanan erkekler mi? Yok, her ikisi de kesinlikle prensesin etkisi altında olmalıydı.

Piper öfkeyle kadına baktı. "Kimsin sen?" dedi.

"Söylemiştim ya hayatım, ben Kolhis Prensesiyim."

"Kolhis nerede?"

Prensesin yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Kolhis *neredeydi* demek istedin herhalde. Babam Karadeniz'in uzak kıyılarının hükümdarıydı. Kolhis bir zamanlar Yunan gemilerinin doğuda gidebileceği en uzak noktadaydı. Ama artık Kolhis diye bir yer yok. Binlerce sene önce yok oldu."

"Binlerce sene önce mi?" Prenses taş çatlasın elli yaşında gösteriyordu. Piper'ın içini kötü bir his kapladı. Quebec'te Boreas'ın söylediği bir şey geldi aklına. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Prenses güldü. "Bir hanımefendi ne bu soruyu sorar ne de yanıtlar," dedi. "Ülkenize göç etmem için gerekli olan işlemler çok uzun sürdü diyelim. Ama sahibem beni nihayet buraya getirmeyi başardı. Tüm bunları mümkün kılan da o." Prenses eliyle alışveriş merkezini gösterdi.

Piper'ın tadı kaçmıştı. "*Sahibem* mi dedin?"

"Ha tabii. Buraya öyle herhangi birisini getiremezdi. Buraya bir tek benim gibi özel yetenekleri olanlar gelebilir. Üstelik benden o kadar az şey talep etti ki. Ne bileyim, 'Alışveriş merkezi yeraltında olsun' dedi. Böylece müşterilerimi o da görebilecekti. Bir de arada sırada benden ufak tefek iyilikler ister. Bu kadarcık şeyi yepyeni bir hayat karşılığında yapmamak mümkün mü? Bu, yüzyıllardır yaptığım ne iyi anlaşma."

Piper içinden, *Kaç*, dedi. *Buradan hemen gitmeliyiz.*

Ama arkadaşlarına bir şey söylemeye fırsat bulamadan Jason "Şuna baksanıza!" diye bağırdı.

Talihsiz Giysiler reyonundan okul gezisinde giydiğine benzer mor bir tişört bulmuştu. Ama bu tişört sanki kaplanlar tarafından tırmıklanmış gibi lime limeydi.

Jason kaşlarını çattı. "Neden bu bana çok tanıdık geliyor?"

"Çünkü tıpkı *senin* tişörtüne benziyor. Buradan derhal gitmeli-

yiz," dedi Piper. Ama prensesin etkisi o kadar güçlüydü ki Jason'ın onu duyup duymadığından emin olamadı.

"Saçmalama," dedi prenses. "Çocukların alışverişi henüz bitmedi. Ama haklısın canım. O tişörtler çok popüler. Bunlar eski müşterilerimle takas ettiğim şeylerden bazıları. Sana da çok yakıştı doğrusu."

Leo ortası bir mızrakla delinmiş gibi görünen turuncu renkli bir Melez Kampı tişörtü bulmuştu. Bunun hemen yanında da üstü eğilmiş bronz bir göğüs göğüslükle lime lime olmuş, üstü kana benzer bir şeyle kaplı bir Roma togası duruyordu.

Piper sinirlerine hakim olmaya çalışarak "Majesteleri," dedi, "neden bize ailenize nasıl ihanet ettiğinizi anlatmıyorsunuz? Eminim ki arkadaşlarım bu öyküye bayılacaklar."

Piper'ın sözlerinin prensesin üstünde hiç etkisi olmadı ama Jason ve Leo bu konu ilgililerini çekmiş gibi ona döndüler.

"Öykü mü anlatacaksınız?" dedi Leo.

"Dinlemek isterim," dedi Jason.

Prenses, Piper'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Ah, Piper," dedi. "Aşk ne tuhaf şeyler yapar, bir bilsen! Ama senin bunu biliyor olman gerek. O kahramana aşık olmamın tek nedeni annen Afrodit'in bana büyü yapmasıydı. O olmasaydı her şey daha farklı olabilirdi. Ama bir tanrıçaya kin beslemek mümkün mü?"

Prensesin ses tonundan ne demek istediği gayet açıktı: *Bir tanrıçaya kin besleyemem ama intikamımı senden alabilirim.*

Piper eski öyküyü hatırlamıştı. "Ama o kahraman Kolhis'ten kaçarken sizi de beraberinde götürmüştü," dedi. "Öyle değil mi, Majesteleri? Tıpkı söz verdiği gibi sonra sizinle evlendi."

Piper kadının yüzündeki ifadeyi görünce bir an için özür dilemesi gerektiğini düşündü. Ama hemen pes etmeye niyeti yoktu.

"İlk başlarda ben de öyle düşünmüştüm," dedi prenses samimi

bir tavırla. "Ama ona babamın hazinesini çalması için yardım ettikten sonra *hala* benim yardımıma ihtiyacı vardı. Kolhis'ten kaçarken erkek kardeşimin filoları bizi izlemeye başladı. Savaş gemileri bize yetişti. Kardeşim bizi yok edebilirdi ama onu gemiye çıkmaya ve bir barış bayrağı altında konuşmaya ikna ettim. O da bana güvendi."

Piper dehşet verici öykünün tamamını ve M harfiyle başlayan kötü şöhretli adı hatırlamıştı. "Sonra erkek kardeşinizi öldürdünüz," dedi.

"Ne?" dedi Jason irkilerek. Bir anlığına eski haline dönmüş gibiydi. "Kendi erkek kardeşinizi mi öldür–"

"Hayır," dedi prenses. "O öykülerin tamamı yalandan ibaret. Erkek kardeşimi yeni kocam ve adamları öldürdüler. Ama tabii bunu benim yardımım olmadan yapamazlardı. Kardeşimin cansız bedenini denize attılar. Kardeşimin filoları peşimizi bırakıp kardeşime hak ettiği cenazeyi düzenleyebilmek için onu aramaya başladılar. Biz de fırsattan istifade ederek kaçtık. Tüm bunları kocam için yaptım. Ama o aramızdaki anlaşmayı tamamıyla unutmuştu. Bana ihanet etti."

Jason huzursuz görünüyordu. "Tam olarak ne yaptı?" diye sordu.

Prenses lime lime olmuş togayı Jason'ın üstüne tuttu. Adeta onu nasıl öldürebileceğini planlıyordu. "Evladım, öyküyü bilmiyor musun?" dedi. "Herkesten çok senin bilmen gerek. Kocamla adaşsınız."

"Jason," dedi Piper, "İason'dan söz ediyor. Ama sizin ölmüş olmanız gerekirdi!"

Prenses gülümsedi. "Dediğim gibi, yeni bir ülkede yeni bir hayata başladım. Geçmişte hatalarım olmuş olabilir. Kendi halkıma ihanet ettim. Bana bugüne dek hain, hırsız, yalancı, katil dendi... ama ben tüm bunları aşk uğruna yaptım." Kadın çocuklara dönüp kirpiklerini kırpıştırdı. Piper arkadaşlarının bir kez daha prensesin

etkisi altına girdiklerini fark etti. Artık kontrol prensesteydi. "Siz de sevdiğiniz kişi için aynı şeyleri yapmaz mıydınız canlarım?"

"Tabii ki yapardım," dedi Jason.

"Tamam, ben de yaparım," dedi Leo.

Piper dişlerini sıkarak "Çocuklar!" dedi. "Onun kim olduğunu anlamadınız mı hala..."

Prenses hiçbir şey olmamış gibi "Devam edelim mi?" diye sordu. "Galiba fırtına ruhları ve satiriniz için fiyat soruyordunuz."

Leo'nun dikkati çeşitli malzemelerin bulunduğu ikinci katta dağıldı.

"Olamaz," dedi. "Bu zırhlı bir demir ocağı mı yoksa?"

Piper onu durdurmaya fırsat bulamadan Leo asansörden atlayıp steroid yüklü kocaman bir barbekü fırınını andıran oval biçimli ocağa yöneldi.

Leo'nun yanına gittiklerinde prenses "Çok zevklisin," dedi. "Bu, H-2000 modeli. Bizzat Hephaistos tarafından tasarlandı. İlahi bronzu ya da imparatorluk altınını eritecek kadar sıcak."

Jason bunu duyunca irkildi. "İmparatorluk altını mı?"

Prenses evet manasında başını salladı. "Evet hayatım. Tıpkı cebinde sakladığın silah gibi. Aslında imparatorluk altınının doğru bir biçimde dövülmesi için Roma'da Capitoline Tepesi'ndeki Jüpiter Tapınağı'nda kutsanması gerekir. Çok güçlü ve nadir bulunan bir metaldir ama Romalı imparatorlar gibi de oldukça değişkendir. Kılıcı asla kırmamaya gayret et..." Prenses tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii, Roma benim dönemimden *sonraydı*. Ama o dönemle ilgili bir sürü öykü duydum. Şuradaki altın taht en sevdiğim lüks eşyalardan biridir. Hephaistos bunu annesi Hera'yı cezalandırmak için yapmıştı. Üstüne oturursanız *hemencecik* tuzağa düşüyorsunuz."

Leo prensesin söylediği şeyi bir emir gibi algılamıştı. Trans ha-

linde tahta doğru yürümeye başladı.

"Leo, sakın yapma!" diye bağırdı Piper.

Leo gözlerini kırpıştırdı. "İkisi kaç para?" diye sordu.

"Ha, bunlar mı? Tahtı beş büyük kahramanlık karşılığında satarım. Ocağın bedeliyse yedi sene kölelik. Ama gücünün birazcığını bana verecek olursan..." Prenses, Leo'yu araç gereç bölümüne götürüp diğer malların fiyatlarını söylemeye koyuldu.

Piper arkadaşını prensesle baş başa bırakmak istemiyordu ama Jason'ın aklını başına getirmesi gerekiyordu. Onu bir kenara çekip suratına okkalı bir tokat indirdi.

"Ahh!" diye bağırdı Jason. "Bu tokat da neyin nesi?"

"Kendine gel!" dedi Piper.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadın sizi büyükonuşla etkiliyor. Neler olduğunu hissetmiyor musun?"

Jason kaşlarını çattı. "Ama iyi birisine benziyor?"

"Hayır, o iyi birisi falan değil! Şu anda hayatta bile olmaması gerekir! Bu kadın İason'la evlenmişti. Hem de tam üç bin sene önce! Boreas'ın dediklerini hatırlasana. Bize ruhların Hades'te zapt edilemeyeceği bir zamanın geleceğini söylemişti. Dirilecek olanlar sadece canavarlar değil. Bu kadın Yeraltı Dünyası'ndan geri gelmiş!"

"Nasıl yani? O bir hayalet olamaz," dedi Jason başını sallayarak.

"Hayır, çok daha kötü bir şey! O–"

"Çocuklar!" Prenses yanında Leo'yla geri dönmüştü. "Dilerseniz buradan almak istediğiniz şeyi görmeye gidebiliriz," dedi. "Siz de bunu istiyorsunuz, değil mi?"

Piper çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Hançerini kapıp cadının üstüne atlamak için can atıyordu ama onunla başa çıkabileceğini düşünmüyordu. Bir kere, Majesteleri'nin şahsi alışveriş mer-

kezindeydi, arkadaşlarıysa kadının etkisi altındaydı. Piper kadına saldıracak olsa arkadaşlarının ona yardım edip etmeyeceğinden emin değildi. Daha iyi bir plan yapmalıydı.

Asansöre binip hep birlikte zemin kattaki çeşmenin yanına gittiler. Piper çeşmenin kuzey ve güney tarafında mermer zeminin üstüne yerleştirilmiş olan iki kocaman bronz güneş saatini yeni fark etmişti. Güneş saatlerinden her biri birer trambolin büyüklüğündeydi. Devasa büyüklükteki yaldızlı kanarya kafesleriyse doğu ve batı yönünde duruyordu. Diğer taraftakinin içinde fırtına ruhları vardı, kafesin içine zar zor sığmışlardı. Feci bir hortum gibi dönüp duruyorlardı. Piper kafesin içinde kaç tane fırtına ruhu olduğunu tam olarak göremiyordu ama en azından bir düzine kadar olmalıydı.

"Koç Hedge gayet iyi görünüyor," dedi Leo.

Hemen en yakındaki kanarya kafesine koştular. Yaşlı satir Grand Canyon'da tam gökyüzüne çekildiği anda donup kalmış gibiydi. Ağzı açıktı. Sanki beden eğitimi dersinde öğrencilerine elli mekik daha çekmelerini söyler gibi sopasını havaya kaldırmıştı. Kıvırcık saçları darmadağın ve kirpi gibi olmuştu. Piper koçun üstündeki turuncu renkli yakalı tişörte, incecik keçisakalına ve boynundaki düdüğe bakacak olsa, onun eskisi gibi sinir bir adam olduğunu düşünebilirdi. Ama adamın kafasındaki tuhaf boynuzları görmemek elde değildi. Dahası, Hedge'in kıllı keçi bacakları ve toynakları da gözler önündeydi.

"Evet," dedi prenses. "Mallarımı iyi durumda tutmaya özen gösteririm. Dilerseniz fırtına ruhları ve satir için pazarlık edebilir, her ikisini de kapsayan bir anlaşma yapabiliriz. Anlaştığımız taktirde size şifalı iksiri de veririm. Huzur içinde buradan ayrılırsınız, olur biter." Prenses, meydan okurmuş gibi Piper'a baktı. "Aramızda tatsızlık çıkmasından çok daha iyi değil mi hayatım?"

Piper'ın içinden bir ses, *Sakın ona güvenme*, diyordu. Piper bu kadının kim olduğunu doğru tahmin ediyorsa buradan kimse huzur içinde ayrılamaz, adilane bir anlaşma yapmak da mümkün olmazdı. Tüm bunlar bir tuzaktı. Ama arkadaşları ona *Evet de!* der gibi bakıyor, kafalarını sallıyorlardı. Piper'ın biraz daha düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Anlaşabiliriz," dedi.

"Kesinlikle!" dedi Leo. "Bedeli ne?"

"Leo!" diye bağırdı Piper.

Prenses cık cık etti. "Bedeli ne mi? Bak evladım, doğru dürüst pazarlık yapamıyor olabilirsin ama en azından her şeyin bir bedeli olduğunun farkındasın. Özgürlük gerçekten de değerli bir şey. Fırtına ruhlarıma saldıran bu satiri serbest bırakmamı–"

"Ama onlar da bize saldırdı!" diye araya girdi Piper.

Prenses omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, sahibem arada sırada benden ufak tefek iyilikler ister. Fırtına ruhlarını sizi kaçırmaları için göndermek de bu iyiliklerden biriydi. Ama sakın üstünüze alınmayın. Zaten elinizi kolunuzu sallaya sallaya buraya geldiğinize göre bunun size bir zararı olmamış demektir! Her neyse, satirin serbest kalmasını ve fırtına ruhlarını zorba Aeolus'a vermek üzere almak istiyorsunuz... Ama onlar iyi hizmetkarlardır. Sonuç olarak bu pek de adilane bir anlaşma olacağa benzemiyor. Bunun bedeli çok yüksek olacak."

Piper arkadaşlarının bu uğurda her şeyi yapmaya hazır olduklarını fark etti. Onlar bir şey söylemeden son kozunu oynamalıydı.

"Sen Medea'sın!" dedi. "İason'un Altın Post'u çalmasına yardım etmiştin. Yunan Mitolojisindeki en kötü yürekli hainlerinden birisin. Jason, Leo, sakın ona güvenmeyin."

Piper tüm samimiyetini sözcüklere dökmeye çalışmıştı. Gerçeği

söylediği için de arkadaşları biraz olsun etkilenmiş gibiydiler. Jason şaşkın şaşkın büyücü kadından uzaklaştı.

Leo kafasını kaşıyıp bir rüyadan yeni uyanmış gibi etrafına bakındı. "Biz ne arıyoruz burada?" diye sordu.

"Çocuklar!" Prenses ellerini iki yana açtı. Elmas takıları parıldadı, ojeli parmakları kanlı pençeler gibi kıvrıldı. "Haklısın, ben Medea'yım. Ama bugüne dek çok yanlış anlaşıldım. Ah, sevgili Piper, eskiden kadınların neler çektiğini bilmiyorsun. Sözümüz hiçbir yerde geçmezdi. Güç sahibi değildik. Hatta evleneceğimiz erkekleri bile kendimiz seçemezdik. Ama ben farklıydım. Bir büyücü olmayı tercih ederek kendi kaderimi kendim yazdım. Bunun neresi kötü? İason'la bir anlaşma yaptım, postu benim yardımımla elde edecekti. Buna karşılık olarak da bana aşkını verecekti. Gayet adilane bir anlaşmaydı. Ama İason ünlü bir kahraman oldu! Ben olmasaydım Kolhis'in ıssız kıyılarında ölüp gidecekti."

Jason kaşlarını çattı. "O halde," dedi, "siz gerçekten de üç bin sene önce mi öldünüz? Buraya Yeraltı Dünyası'ndan mı geldiniz?"

"Ölüm artık beni zapt edemiyor, genç kahraman. Sahibem sayesinde kanlı canlı bir halde buradayım."

"Canavarlar gibi *dirildiniz mi* yani?" dedi Leo şaşkınlıkla.

Medea avcunu açınca parmaklarının arasında kızgın bir demire su sıçramış gibi dumanlar yükseldi. "Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikriniz yok, değil mi canlarım? Aslında olan biten, canavarların Tartarus'tan çıkmasından çok daha kötü. Sahibem gigantların ve canavarların ona iyi hizmet etmeyeceğini biliyor. Ben ölümlüyüm. Hatalarımdan ders alıyorum. Artık dirildiğime göre bir daha kimsenin beni kandırmasına izin vermeyeceğim. Şimdi size istediğiniz şeyin bedelini söyleyeceğim."

"İason'un Medea'yı terk etmesinin nedeni onun zır delinin ve

kana susamış yaratığın teki olmasıydı," dedi Piper

"Yalan!" diye bağırdı Medea.

"Kolhis'ten dönerken İason'un gemisi bir başka krallığın kıyılarına demir attı. İason, Medea'yı terk edip kralın kızıyla evlenmeye razı oldu."

"Hem de ben ona iki çocuk verdikten sonra!" dedi Medea. "Verdiği sözü yine de tutmadı! Size soruyorum, yaptığı doğru muydu?"

Jason ve Leo kafalarını iki yana salladılar ama Piper'ın söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Doğru olmayabilir," dedi. "Ama Medea'nın intikamı da doğru değildi. İason'dan intikam almak için öz çocuklarını öldürdü. İason'un yeni karısını zehirleyip krallıktan kaçtı."

"Bu da itibarıma gölge düşürmek için uydurulmuş bir yalan!" dedi Medea hırlar gibi. "Gaddar Korint halkı çocuklarımı öldürüp beni krallıktan sürdü. İason beni korumak için hiçbir şey yapmadı. Her şeyimi elimden aldı. Evet, saraya gizlice girip karısını zehirledim. Bunu haketmişti. Ödenmesi gereken bedel buydu."

"Sen çıldırmışsın," dedi Piper.

"Asıl kurban benim!" diye cıyakladı Medea. "Hayallerim yıkıldı. Ama artık kimse bana zarar veremez. Kahramanlara güvenmemek gerektiğini öğrendim. Bundan böyle, benden bir hazine istediklerinde ağır bir bedel ödeyecekler. Hele bunu isteyen kahramanın ismi Jason'sa, bu bedel daha da ağır olacak!"

Çeşme aniden kıpkırmızı oldu. Piper hemen hançerini eline aldı ama eli tir tir titriyordu. "Jason, Leo, artık gitmeliyiz," dedi. "Hemen."

"Anlaşma yapmadan mı gideceksiniz? Görev ne olacak çocuklar? Bana ödeyeceğiniz bedel o kadar küçük ki. Bu çeşmenin sihirli ol-

duğunu biliyor muydunuz? Eğer çeşmenin önündeki havuza paramparça olmuş ölü bir adam bile girecek olsa, buradan eskisinden çok daha güçlü bir halde çıkar."

"Gerçekten mi?" dedi Leo.

"Leo, yalan söylüyor," dedi Piper. "Bu numarayı başkasına da çekmişti. Sanırım kandırdığı kişi bir kraldı. Kralın kızlarını onu paramparça etmeleri için ikna etti. Böylece babaları havuzdan genç ve sağlıklı bir halde çıkabilecekti. Ama tüm bunlar yalandı!"

"Saçmalık," dedi Medea. Piper kadının ağzından çıkan her hecenin etkileyici olduğunu hissetti. "Leo, Jason... Ödenecek bedel ufacık bir şey. Neden savaşmıyorsunuz? Yaralansanız, hatta ölseniz bile hiçbir sorun çıkmayacak. Sizi havuza atacağız, sonra eskisinden de güçlü olacaksınız. Savaşmak istiyorsunuz, değil mi? Birbirinizden nefret etmiyor musunuz?"

"Hayır, yapmayın!" diye bağırdı Piper. Ama arkadaşları öfkeyle birbirlerine bakmaya başlamışlardı. Sanki birbirlerinden nefret ettiklerini yeni fark etmiş gibilerdi.

Piper kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Artık gerçek büyünün nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Büyü denen şeyin sihirli değneklerden ve ateş toplarından ibaret olduğunu sanıyordu ama bu çok daha kötüydü. Medea sadece iksirler ve zehirler kullanmıyordu. En güçlü silahı, sesiydi.

Leo yüzünü ekşitti. "Jason'a hep bir yıldızmış gibi davranılıyor," dedi. "Tüm dikkatleri üstüne çekiyor. Bana önem vermiyor."

"Çok gıcıksın Leo," dedi Jason. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun. Bir ejderhayı bile tamir etmekten acizsin."

Piper "Yeter!'" diye bağırdı ama her ikisi de silahlarını çekmişti. Jason'ın elinde altın kılıcı, Leo'nun elindeyse alet kemerinden çıkardığı bir çekiç vardı.

"Bırak savaşsınlar Piper," dedi Medea. "Sana bir iyilik yapıyorum. Savaşmaları karar vermeni kolaylaştıracak. Enkelados memnun olacak. Babanı bugün kurtarabilirsin!"

Medea'nın tatlı sözleri Piper'a sökmüyordu ama sesi yine de etkileyiciydi. *Babamı bugün kurtarabilir miyim?* Piper her şeye rağmen babasını kurtarmak istiyordu. Babasını kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki kalbi sızlıyordu.

"Enkelados'a çalışıyorsun," dedi.

Medea güldü. "Bir giganta hizmet etmek mi? Ah, hayır. Ama hepimiz aynı yüce amaca hizmet ediyoruz. *Ona* karşı gelmek imkansız. Hemen git buradan Afrodit'in kızı. Burada ölmek zorunda değilsin. Önce kendini, sonra babanı kurtar."

Leo ve Jason savaşmaya hazır vaziyette karşı karşıya gelmişlerdi. Ama sersemlemiş ve dengesiz bir halleri vardı. Piper onların savaşmamaları gerektiğini bir an önce anlamalarını umuyordu. Birbirleriyle savaşmaları için hiçbir neden yoktu. Bu, doğalarına aykırıydı.

"Beni dinle Afrodit'in kızı!" Medea kolundaki bilezikten bir tane elmas koparıp çeşmeye fırlattı. Elmas tanesi rengarenk suyun içinden geçerken "Ey, gökkuşağı tanrıçası İris!" dedi. "Bana Tristan McLean'i göster."

Pus parıldayınca Piper'ın karşısında babasının çalışma odası belirdi. Babasının asistanı Jane masanın ardına oturmuş, telefonla görüşüyordu. Üstünde her zamanki koyu renkli döpiyesi vardı, saçları da sımsıkı bir topuz yapılmıştı.

"Merhaba Jane," dedi Medea.

Jane sakin bir tavırla telefonu kapattı. "Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi? Selam Piper."

"Sen..." Piper öfkeden kudurmak üzereydi. Öyle ki konuşmakta bile zorlanıyordu.

"Evet kızım," dedi Medea. "Babanın asistanı. Onu yönlendirmek çok kolay oldu. Zihni gayet iyi çalıştığı halde son derece zayıftı."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Jane.

"Rica ederim," diye yanıt verdi Medea. "Seni kutlamak istemiştim Jane. Bay McLean'in şehirden apar topar ayrılmasını ve medyaya ya da polise haber vermeden özel jetiyle Oakland'a gitmesi harikaydı. Aferin! Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Hele ona kızının hayatının tehlikede olduğunu söylemek daha da harika bir fikirdi. İşbirliği yapmaya hemen razı oldu."

Jane uyurgezermiş gibi monoton bir ses tonuyla "Evet," dedi. "Piper'ın tehlikede olduğunu duyunca işbirliği yapmaya razı oldu."

Piper hançerine baktı. Eli titriyordu. Hançeri Truvalı Helen'den daha iyi bir biçimde kullanamayacaktı ama hançer hala ayna görevi görüyordu. Piper hançerdeki aksine bakınca prensese karşı hiç şansı olmayan korkak bir kız gördü.

"Sana yeni emirlerim var Jane," dedi Medea. "Kız işbirliği yaparsa Bay McLean evine geri dönebilir. Her ihtimale karşın, onun şehirden ne diye apar topar ayıldığını açıklayan bir hikaye uyduruver. Sanırım adamcağız geri dönünce bir süre bir akıl hastanesinde yatmak zorunda kalacak."

"Tabii, hanımefendi. Emirlerinizi bekliyorum."

Görüntü kayboldu. Medea, Piper'a döndü. "Gördün mü?"

"Babamı tuzağa düşürdün! Enkelados'un onu–"

"Ay, yapma lütfen. Sinir krizi geçireceksin! Senelerdir bu savaş için hazırlanıyorum. Dirilmeden önce bile savaşacağım günü iple çekiyordum. Dediğim gibi, ben bir *kahinim*. Sizin şu şirin Kahin gibi ben de geleceği görebilirim. Senelerce önce Ceza Tarlaları'nda azap çekerken sizin şu Büyük Kehanet'te bahsi geçen yedi melezi gördüm. Arkadaşın Leo'nun bir gün düşmanım olacağını anladım.

Sahibemin bilincini uyarıp ona bundan söz ettim. O da azıcık uyandı. Daha doğrusu Leo'yu ziyaret edebilecek kadar uyandı."

"Leo'nun annesi," dedi Piper. "Leo, bu kadının neler dediğini duyuyor musun? O annenin öldürülmesine yardım etmiş!"

"Hı, hı," dedi Leo trans halinde. "Peki... Jason'a saldırabilir miyim? Bunu yapabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Medea. "Jason, ona sert bir darbe indir. Adının hakkını verdiğini göster bana."

"Hayır!" diye bağırdı Piper. Bunun son şansı olduğunu biliyordu. "Jason, Leo... Sizi kandırıyor. Silahlarınızı yere indirin."

Büyücü gözlerini devirdi. "Lütfen, yapma kızım," dedi. "Benimle aşık atamazsın. Beni ölümsüz teyzem Kirke yetiştirdi. Erkeklerin akıllarını kaybetmelerine yol açabilir ya da onları sesimle iyileştirebilirim. Bu yeniyetme kahramanlar bana karşı gelebilir mi sanıyorsun? Çocuklar, haydi öldürün birbirinizi!"

Piper tüm samimiyetiyle "Jason, Leo, beni dinleyin!" dedi. Senelerdir hislerini kontrol altında tutmaya ve güçsüz görünmemeye çalışıyordu ama artık yapacak bir şeyi kalmamıştı. Tüm korkularını, çaresizliğini ve öfkesini sözcükleri dile getiriyordu. Bunu yaparak babasının ölüm fermanını imzalamış olabileceğini de biliyordu ama arkadaşlarının birbirini öldürmesine izin veremezdi. "Medea sizi büyüledi. Bu yüzden böylesiniz. Siz iyi arkadaşsınız. Birbirinizle değil, onunla savaşın!"

Arkadaşlarının bocaladığını gören Piper, Medea'nın büyüsünün etkisini kaybettiğini anladı.

"Leo, ben az önce seni kılıcımla ikiye mi ayırmak üzereydim?" dedi Jason şaşkınlıkla.

"Annemle ilgili bir şey..." Leo kaşlarını çatıp Medea'ya döndü. "Sen... Toprak Kadın'a çalışan *sensin*," dedi. "Onu torna dükkanı-

na yollayan da sendin." Alet kemerine uzandı. "Bak teyze, üstünde ismin yazan altı kiloluk bir çekiç var elimde."

"Pöh!" dedi Medea. "Ben de bunun bedelini başka türlü alırım sizden."

Zemindeki mozaik karolardan tekinin üstüne bastı. Tüm bina zangır zangır sallandı. Jason kılıcını Medea'ya savurdu ama kadın buharlaşıp asansörün başında belirdi.

"Çok yavaşsın be kahraman! İyisi mi öfkeni evcil hayvanlarımdan çıkar!"

Jason onun peşinden gidemeden, çeşme havuzunun iki başındaki kocaman bronz güneş saatleri açıldı. İçlerinden iki tane altın renkli, hırlayan canavar fırladı. Bunlar canlı kanlı ve kanatlı ejderhalardı. Güneş saatlerinin altındaki çukurlardan çıkmışlardı. Her biri bir karavan büyüklüğündeydi. Festus kadar iri olmasalar da yeterince iriydiler.

"Demek köpek evlerinde bunlar varmış," dedi Leo cılız bir sesle.

Ejderhalar kanatlarını açıp tıslıdılar. Piper ejderhaların parıltılı derisinden etrafa yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Ejderhalardan bir tanesi öfkeli turuncu gözlerinden birini ona çevirdi.

"Sakın gözlerine bakmayın!" dedi Jason. "Sizi felç ederler!"

"Doğru!" Medea keyifle asansöre binmiş yukarı kata çıkıyordu. Tırabzanlara yaslanmış, aşağıda olup bitenleri izliyordu. "Bu iki tatlı şey, yani şu güneş ejderhaları çok uzun süredir benimleler. Bunlar babam Helios'un bana armağanıydı. Korint'ten ayrılırken savaş arabamı çekmişlerdi. Şimdi de sizi yok edecekler. Haydi, hoşça kalın!"

Ejderhalar öne atıldı. Leo ve Jason onları engellemek için harekete geçti. Piper onların ejderhalara ne kadar cesurca karşı koyduğunu görünce şaşırmadan edemedi. Arkadaşları senelerdir birlikte çalışmış bir ekip gibiydi.

Medea neredeyse ikinci kata varmak üzereydi. Buradaki yüzlerce ölümcül malzeme arasından dilediğini seçip kullanabilirdi.

Piper, "Hayır, bunu yapamayacaksın!" diye bağırıp Medea'nın peşine düştü.

Medea onu görünce var gücüyle merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Üç bin yaşındaki bir kadına göre bayağı çevikti. Piper merdivenleri üçer üçer çıktığı halde ona yetişememişti. Medea ikinci katta durmadı. Diğer asansöre atlayıp yukarıdaki kata çıktı.

Piper, *Eyvah, orada iksirler var*, diye düşündü. Medea tabii ki oraya gidecekti. Büyücü, iksirleriyle nam salmıştı.

Piper aşağı kattan bir patırtı duydu. Leo bekçi düdüğünü çalıyordu. Jason'sa ejderhaların dikkatini çekmek için bağırıp çağırıyordu. Piper aşağıya bakmaya çekiniyordu. Elinde kocaman bir hançerle koşarken bunu yapmamaya çalışıyordu. Tökezleyip hançeriyle burnunu koparsa cidden kahramanlara yaraşır bir şey yapmış olurdu.

Üçüncü katta gördüğü bir cansız mankenin üstündeki kalkanı alıp yukarı çıkmaya devam etti. Bir yandan da Koç Hedge'in ona beden eğitimi dersindeki gibi bağırdığını hayal ediyordu: *Çabuk ol, McLean! Buna koşmak mı diyorsun?*

Piper nihayet nefes nefese en üst kata vardı ama geç kalmıştı. Medea çoktan iksir reyonuna girmişti.

Büyücü, kuğu biçimindeki şişeyi eline aldı. Bu, içinde mavi bir sıvı olan ve insanı azap çektirerek öldüren iksirin bulunduğu şişeydi. Piper aklına gelen ilk şeyi yaptı ve kalkanı büyücüye fırlattı.

Medea arkasını döner dönmez yirmi kiloluk metal frizbi göğsüne isabet etti. Büyücü geriye uçtu ve tezgahı, iksir şişelerini ve rafları kırarak yere yığıldı. Enkazın arasından ayağa kalktığında elbisesi rengarenk olmuştu. Parıldayan lekelerin çoğunun üstünden dumanlar çıkıyordu.

"Seni sersem!" diye cıyakladı Medea. "Bu kadar çok iksir karışınca neler olacağını biliyor musun?"

"Öldürür mü?" diye sordu Piper umutla.

Medea'nın ayaklarının altındaki halının üstünden dumanlar çıkmaya başladı. Büyücü öksüre tıksıra suratını buruşturdu. Acaba rol mü yapıyordu?

Leo aşağıdan "Jason, imdat!" diye bağırdı.

Piper gözünün ucuyla aşağı bakınca çaresizlikten ne yapacağını bilemedi. Ejderhalardan biri Leo'yu yere mıhlamıştı. Dişlerini gösteriyor, onu ısırmaya hazırlanıyordu. Jason'sa odanın diğer tarafında öteki ejderhayla uğraşıyordu. Arkadaşına yardım etmesi neredeyse imkansızdı.

"Hepimizi mahvettin!" diye bağırdı Medea. İksirler etrafa yayıldıkça halıdan daha da çok duman yükselmeye başlamıştı. Etrafa kıvılcımlar saçılıyordu, giysi reyonu alev almıştı. "Alevler her yanı saracak, bütün bina yok olacak..."

GÜM! Mozaik tavan çöktü ve rengarenk cam parçaları binanın içine serpildi. Festus alışveriş merkezinin yolunu bulmuştu.

Ejderha dosdoğru zemin kata uçup güneş ejderhalarını iki pençesiyle kavradı. Piper, Festus'un bu kadar büyük ve güçlü olmasından dolayı ilk kez memnundu.

"İşte benim oğlum!" dedi Leo.

Festus alışveriş merkezinin ortasına kadar yükselip güneş ejderhalarını geldikleri yere hapsetti. Leo hemen çeşmeye koşup mermer karoyu itti ve güneş saatlerinin çıkışını kapattı. İçeride hapsolan ejderhalar dışarı çıkmaya çalıştıkça güneş saatleri zangırdıyordu. Ama çıkmaları şimdilik mümkün değildi.

Medea eski bir dilde küfretti. Dördüncü katın tamamı alevler içindeydi. İçerisi insanın başını döndüren gazlarla dolmuştu. Çatı

yıkıldığı halde Piper ısının arttığını hissedebiliyordu. Tırabzanın kenarına kadar gidip hançerini Medea'ya doğrulttu.

"Bir daha oraya dönemem!" diye bağırdı büyücü. Yere diz çöküp kımızı renkli iksiri eline aldı. Şişe onca şeye rağmen kırılmamıştı. "Erkek arkadaşının hafızasını geri kazanmasını istiyor musun?" dedi. "Beni de beraberinizde götürün!"

Piper arkasına baktı. Leo ve Jason çoktan Festus'un sırtına atlamışlardı. Bronz ejderha görkemli kanatlarını çırptı. Sonra içinde satirin ve fırtına ruhlarının bulunduğu iki kafesi de kaparak yükselmeye başladı.

Tüm bina zangırdıyordu. Dumanlar ve alevler çatıya yükseliyor, tırabzanları eritiyor, içerideki havayı zehirliyordu.

Medea, "Bensiz bu görevi asla başaramayacaksınız!" diye kükredi. "Kahramanın sonsuza dek hiçbir şey hatırlamayacak, baban da ölecek. Beni de götür!"

Piper bir an için büyücünün dediğini yapıp yapmamak arasında gidip geldi. Sonra Medea'nın sinsi sinsi gülümsediğini fark etti. Büyücünün herkesi büyükonuşla etkileyeceğinden, onlarla kendi çıkarları doğrultusunda anlaşma yapacağından, her zaman paçasını kurtaracağından ve kazanacağından emindi.

"Başka zaman, büyücü." Piper tırabzanlardan aşağı atladı. Aradan bir-iki saniye geçmişti ki Leo ve Jason onu yakalayıp ejderhanın sırtına çektiler.

Piper ejderhanın üstünde çatıdan yukarı uçarken Medea'nın öfkeyle çığlık çığlığa bağırdığını duydu. Ejderha, Chicago şehir merkezinin üstünde uçuyordu. Bir-iki saniye sonra alışveriş merkezi büyük bir gümbürtüyle havaya uçtu.

XXIX

LEO

Leo sürekli arkasına bakıp duruyordu. Büyücü kadının korkunç güneş ejderhalarının çektiği bir savaş arabasının içinde, çığlık çığlığa bağırıp üstlerine iksirler fırlatarak peşlerinden geleceğinden endişe diyordu ama ortada kimsecikler yoktu.

Festus'u güney batıya yönlendirdi. Nihayet alışveriş merkezinin üstünde tüten dumanlar geride kaldı. Ama Leo, Chicago'nun dış mahallelerinden uzaklaşıp da karla kaplı alanlara gelene ve güneş batmaya başlayana dek rahatlayamadı.

"Aferin Festus," deyip ejderhanın metal gövdesini okşadı. "Harikaydın."

Ejderha titredi. Boynundaki dişli çarklar kımıldayıp bir *klik* sesi çıkardı.

Leo kaşlarını çattı. Bu ses hiç hoşuna gitmemişti. Eğer kontrol disketi tekrar bozulduysa... Yok, bu seferki arıza mühim bir şey olamazdı. Sorun her neyse tamir edebilirdi.

"Karaya bir daha ayak bastığımızda seni bakıma alacağım," dedi.

"Biraz motor yağını ve kırmızıbiber sosunu hak ettin doğrusu."

Festus dişlerini oynatmaya çalıştı ama bunu bile güçlükle yapabildi. Sabit bir hızla uçuyor, koca kanatlarıyla rüzgarı yakalamaya çalışıyordu. Ama üstündeki yük az buz değildi. Sırtında üç kişiyle birlikte pençelerinde iki tane kocaman kafes taşıyordu. Leo bunu düşündükçe daha da endişeleniyordu. Metal ejderhaların bile bir istiap haddi vardı.

Piper omzuna vurup "Leo, iyi misin?" diye sordu.

"Evet... Beyni yıkanmış bir zombi olarak gayet iyiyim." Leo alışveriş merkezinde olanlardan büyük utanç duyuyordu. "Bizi kurtardığın için sağ ol güzellik kraliçesi. Beni o cadalozun büyüsünden sıyırmasaydın..."

"Önemli değil," dedi Piper.

Ama Leo hala endişeliydi. Medea yüzünden en yakın arkadaşından nefret etmişti ve bu durum sinirlerini bozmuştu. Tüm bu hisler ansızın çıkmamıştı ortaya. Jason'ın dikkatleri üstüne çekmesi ve ona ihtiyacı yokmuş gibi davranması... Leo bazen durumun bundan ibaret olduğunu hissediyordu ama böyle hissetmekten gurur da duymuyordu.

Onu asıl endişelendiren şey annesiyle ilgili öğrendikleriydi. Medea, Yeraltı Dünyası'nda geleceği gördüğünü söylemişti. Zaten sahibesi olan kara pelerinli toprak kadın da yedi sene önce bu yüzden annesinin torna dükkanına gelmiş ve hayatını mahvetmişti. Annesi o gece Leo'nun gelecekte yapacağı bir şey yüzünden ölmüştü. Annesi onun ateş gücü yüzünden ölmemiş olsa da Leo yine de kendisini onun ölümünden sorumlu hissediyordu.

Medea'yı havaya uçmak üzere olan alışveriş merkezinde bıraktıklarında Leo'nun içi fazlasıyla rahatlamıştı. Büyücünün oradan kurtulamayacağını ve dosdoğru ait olduğu Ceza Tarlaları'na gide-

ceğini düşünmüştü. Ama bunları düşünmek de canını sıkıyordu.

Peki, ruhlar Yeraltı Dünyası'ndan kurtulmayı başarmışlarsa acaba Leo'nun annesinin de dirilmesi mümkün müydü?

Leo bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Frankenstein'ı oynamanın kimseye bir faydası yoktu. Böylesi bir şey ne doğaldı ne de doğruydu. Medea dirilmiş olabilirdi ama tıslayan tırnakları ve parıldayan kafası hiç de doğal görünmüyordu.

Hayır. Leo'nun annesi ölmüştü. Onun dirilebileceğini düşünmek Leo'yu çıldırtıyordu. Ama bu düşünce tıpkı Medea'nın sesi gibi zihninde yankılanıp duruyordu.

"Az sonra yere inmek zorunda kalacağız," dedi. "Medea'nın bizi takip etmediğinden emin olana dek biraz daha uçsak iyi olur. Ama Festus'un uzun süre daha dayanabileceğini sanmam."

"Tamam," dedi Piper. "Bence Koç Hedge de artık kanarya kafesinden çıkmak istiyordur. Asıl mesele şu: Nereye gidiyoruz?"

"Körfez Bölgesi'ne olabilir," dedi Leo. Alışveriş merkezinde duyduklarını hayal meyal hatırlıyordu ama Körfez Bölgesi'nden söz edildiğini duymuştu. "Medea, Oakland'dan bahsetmiyor muydu?"

Piper uzun süre yanıt vermeyince Leo yanlış bir şey söylediğini sandı.

"Piper'ın babasının başı dertte," dedi Jason. "Sanırım tuzağa düşmüş."

Piper derin bir nefes alıp "Bakın," dedi, "Medea ikinizin de Körfez Bölgesi'nde öleceğini söylemişti. Oraya gittik diyelim, sonra ne yapacağız? Orası uçsuz bucaksız bir yer! İlk önce Aeolus'u bulmamız gerek. Sonra ona fırtına ruhlarını teslim etmeliyiz. Boreas, Aeolus'un nereye gitmemiz gerektiğini bilen tek kişi olduğunu söylemişti."

"İyi de onu nasıl bulacağız?" diye homurdandı Leo.

Jason öne eğildi. "Şunu görüyor musunuz?" dedi. Tam önlerindeki bir noktayı işaret etti ama Leo bulutlardan ve aşağıda parıldayan şehir ışıklarından başka bir şey göremedi.

"Neyi?" diye sordu Leo.

"İşte, şu," dedi Jason. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ileride bir şey var."

Leo dönüp Piper'a baktı. O da en az onun kadar şaşkındı.

"Bize neden söz ettiğini biraz aha açıklayabilir misin?" dedi Leo.

"İleride dumanımsı bir iz var," dedi Jason. "Ama parıldıyor. İz çok hafif ama kesinlikle orada. Chicago'dan beri o izi takip ediyoruz. Gördüğünüzü sanmıştım."

Leo başını salladı. "Festus hissetmiş olabilir," dedi. "Ne de olsa Aeolus rüzgar tanrısı. Ona tutsak getirdiğimizi hissetmiş olabilir. Belki de bize yol gösteriyordur."

"Ya da bu başka bir tuzak olabilir," dedi Piper.

Piper'ın ses tonu Leo'yu endişelendirmişti. Çaresiz gibiydi. Sanki kaderlerine razı olmuşlar da tüm bunlar kendi suçuymuş gibi konuşuyordu.

"Pipes, iyi misin?" diye sordu.

"Bana Pipes deme."

"Tamam. Sana ne diye hitap edersem edeyim hoşuna gitmiyor. Ama babanın başı dertteyse ve bir yardımımız dokunabilecekse–"

"Hayır," dedi Piper titrek bir sesle. "Bak, şu anda çok yorgunum. Bana biraz izin verirsen..."

Jason'a yaslanıp gözlerini yumdu.

Pekala, dedi Leo içinden. Belli ki Piper konuşmak istemiyordu.

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Festus nereye gittiğini biliyormuş gibi yön değiştirmeden uçmaya devam ediyordu. Arada sırada güney batıya dönüyordu. Üçü de onun Aeolus'un kalesine doğru uç-

tuğunu umuyordu. Bir başka rüzgar tanrısını ziyaret edecekler, çılgınca maceralara atılacaklardı... *Vay be*, diye düşündü Leo, *yeni bir maceraya atılmayı dört gözle bekliyorum doğrusu.*

Aklından o kadar çok şey geçiyordu ki gözüne bir türlü uyku girmedi. Ama bedeni tehlikeden uzaklaştıklarını hissetmiş ve gevşemişti. Enerjisi gitgide düşüyordu. Ejderhanın monoton kanat çırpışı iyice uykusu getirdi. Başı önüne düşmeye başladı.

"Biraz uyusan iyi olacak," dedi Jason. "Merak etme, dizginleri ben alırım."

"Yok, ben iyiyim."

"Leo, sen bir makine değilsin. Hem izi bir tek ben görüyorum. Doğru yolda ilerlememizi sağlarım."

Leo'nun gözleri kendiliğinden kapanmaya başladı. "Tamam. Belki birazcık..."

Cümlesini tamamlayamadan ejderhanın ensesine uzandı ve uykuya daldı.

Leo rüyasında parazitli bir radyo frekansını andıran bir ses duydu. "Kimse yok mu? Bu şey çalışıyor mu yahu?"

Leo'nun gördüğü görüntü biraz daha netleşti. Her şey bulanık ve gri renkli görünüyordu. Sanki radyo dalgaları görüntüyü net bir biçimde görmesini engelliyordu. Leo daha önce hiç bu kadar parazitli bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu.

Bir atölyeyi andıran bir yerdeydi. Gözünün ucuyla tezgah testereleri, metal çarklar ve alet çantaları gördü. Duvarlardan birinde harıl harıl yanan bir ocak vardı.

Ama burası kamptaki demirci ocağı değildi. Oradan çok daha büyüktü. 9. Depo da değildi. Oradan çok daha ılık ve rahattı. Üstelik hiç de terk edilmiş gibi görünmüyordu.

Sonra Leo büyükçe, tüylü bir şeyin görüntüyü kapattığını fark etti. Bu şey neredeyse suratının dibine girmişti. Leo neye baktığını anlayabilmek için gözlerini şaşılaştırdı. Karşısında kocaman, çirkin mi çirkin bir surat duruyordu.

"Anneeee!" diye bağırdı.

Surat geri çekilip Leo'nun onu görebileceği mesafeye gitti. Üstü yağ lekeleriyle kaplı mavi bir iş tulumu giymiş, sakallı bir adamdı bu. Suratı yamru yumruydu ve sanki milyonlarca arı sokmuş ya da çakıllı bir yolda sürünmüş gibi yara bereyle kaplıydı. Muhtemelen her ikisi de doğruydu.

"Hah, *baba* diyecektin herhalde," dedi adam. "Bence anneyle baba arasındaki farkı bilmen gerekir."

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Hephaistos?"

Babasının huzuruna ilk kez çıkan Leo'nun şaşkınlıktan dilinin tutulması falan gerekirdi ama son birkaç gündür kikloplar, büyücü kadın ve portatif tuvaletlerin arasında beliren suratla karşılaştığından beri artık hissettiği tek şey tahammülsüzlüktü.

"Karşıma çıka çıka şimdi mi çıktın?" dedi. "On beş sene sonra? Harika bir babasın doğrusu Kıllı Surat. O çirkin burnunu ne diye rüyama sokuyorsun?"

Tanrı tek kaşını havaya kaldırdı. Sakalındaki minicik bir kıvılcım belirdi. Sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle ki tezgahların üstündeki aletler bile zangırdadı.

"Tıpkı annen gibi konuşuyorsun," dedi Hephaistos. "Esperanza'yı çok özlüyorum."

"Annem yedi sene önce öldü," dedi Leo titrek bir sesle. "Ama umurunda olduğunu sanmam."

"Yanılıyorsun evlat. Her ikinizi de umursuyorum."

"Hı, hı. Seni bu yüzden daha önce hiç görmedim herhalde."

Tanrı öksürür gibi bir ses çıkardı ama öfkeli değil de huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Tıpkı Leo'nun heyecanlı olduğunda yaptığı gibi cebinden minik bir motor çıkarıp dalgın dalgın üstündeki iteneklerle oynamaya başladı.

"Çocuklarla aram pek iyi değildir," dedi. "İnsanlarla da gerçi. Daha doğrusu, *organik yaşam formlarıyla* aram pek iyi değildir. Seninle annenin cenazesinde konuşmak istemiştim. Bir de beşinci sınıfa geçtiğinde şu fen projesini yaptığında. Buhar gücüyle çalışan ve oyuncak tavukları vurabilen bir tabanca yapmıştın. Çok etkilenmiştim."

"Onu görmüş müydün?"

Hephaistos hemen yanındaki tezgahı işaret etti. Tezgahın üstünde parlak bronz bir ayna vardı ve Leo'nun uyurkenki görüntüsünü gösteriyordu.

"O ben miyim?" diye sordu Leo. "Yani, şu anda rüya görürkenki halime baktığım bir rüyada mıyım?"

Hephaistos sakalını kaşıdı. "Aklımı karıştırdın," dedi. "Ama evet, bu sensin. Her zaman seni kolladım Leo. Ama tabii, seninle konuşmak daha farklı bir şey."

"Korkuyorsun."

"Çiviler ve cıvatalar aşkına! Tabii ki korkmuyorum!" diye bağırdı tanrı.

"Hayır, korkuyorsun." Leo'nun öfkesi bir anda diniverdi. Senelerce babasını ilk gördüğünde ona ne diyeceğini ve onu nasıl azarlayacağını düşünüp durmuştu. Ama bronz aynayı görünce babasının onu sürekli gözlediğini, hatta o aptal fen projesini bile gördüğünü anlamıştı.

Hephaistos şapşalın teki olabilirdi ama Leo onun nasıl biri olduğunu anlamıştı. İnsanlardan kaçan, onlara uyum sağlayamayan tek

kişi kendisi değildi. O da babası gibi organik yaşam formlarıyla uğraşmayı değil, bir torna atölyesinde bulunmayı tercih ederdi.

"Eee, bütün çocuklarını bu şekilde izler misin?" diye homurdandı Leo. "Sanırım kampta on iki çocuğun daha var. Bu kadar çok çocuk yapmayı hangi arada... Neyse, bilmek istemiyorum."

Hephaistos'un suratı kıpkırmızı kesilmiş olabilirdi ama yüzü zaten o kadar yara bereyle doluydu ki emin olmak güçtü. "Tanrılar ölümlülerden farklıdır evlat," dedi. "Aynı anda birçok yerde birden bulunabiliriz. İnsanlar bizi nereye çağırırlarsa etki alanımız nerede daha güçlüyse orada belirirriz. Aslında gerçek formumuzun tek parça halinde tek bir yerde bulunması nadiren görülen bir şeydir. Çok da tehlikelidir. Bize bakan bir ölümlüyü küle çevirebiliriz. Ama çok çocuğum olduğu konusunda haklısın. Bir de Yunanlı ve Romalı özelliklerimizi hesaba katacak olursan..." Tanrı elindeki motorla oynamayı kesti. "Şey, bir tanrı olmak karmaşık bir iştir. Ama tüm çocuklarımı kollamaya çalışırım, özellikle de seni."

Leo babasının ağzından yanlışlıkla bir şey kaçırdığından emindi ama bunun ne olduğunu bilmiyordu.

"Neden şimdi çıktın karşıma?" diye sordu. "Tanrıların Olimpos'a kapandıklarını sanıyordum."

"Doğru," dedi Hephaistos homurdanarak. "Zeus öyle istedi. Ama bu onun için bile ciddi bir karar. Tün hayalleri, rüyaları ve İris mesajlarını engelledi. Olimpos'tan bir şey ne dışarı çıkabiliyor ne de içeri girebiliyor. Hermes postaları dağıtamadığı için sıkıntıdan çıldırmış durumda. Neyse ki eski korsan radyo yayın aletim hala duruyor."

Hephaistos masadaki makineyi gösterdi. Makine bir uydu anteni, V-6 motoru ve bir espresso kahve makinesi karışımı gibi bir şeydi. Hephaistos makineyi her salladığında Leo'nun rüyasında

gördüğü görüntü titriyor ve renk değiştiriyordu.

"Bunu Soğuk Savaş döneminde kullanmıştım," dedi tanrı gülümseyerek. "*Özgür Hephaistos Radyosu*... Ne günlerdi ama! Bununla paralı televizyon yayını yapıyor ya da virüslü beyin klipleri çekiyordum."

"Virüslü beyin klipleri mi?"

"Şimdi tekrar işime yaradı. Zeus seninle konuştuğumu öğrenirse derimi yüzer."

"Zeus neden böyle bir salaklık yapıyor?"

"Pöh. O hep böyledir evlat." Hephaistos, Leo'ya evlat diye hitap ettiğinde bunu sanki aklından insanı deli eden bir makinesi parçası geçiyormuş gibi söylemişti. Sanki evinde iki tane çamaşır makinesi vardı da birini belki bir gün lazım olur diye atamıyordu.

Eh, bu tavrı pek de hoş sayılmazdı. Ama Leo zaten babasının ona 'evlat' diye hitap edişinden hoşlanıp hoşlanmadığına emin değildi. Bu iri yarı, çirkin adama bir anda 'Baba' diye hitap edemezdi.

Hephaistos elindeki motor parçasından sıkılıp omzunun üstünden arkaya fırlattı. Motor yere düşmeden önce üstünden helikopter pervaneleri çıktı ve kendi kendine uçarak geri dönüşüm kutusuna gitti.

"Sanırım Zeus'u öfkelendiren şey geçen seneki İkinci Titan Savaşı'ydı. Tanrılar o savaştan utanç içinde çıktılar. Bence asıl neden bu."

"Ama tanrılar savaşı kazandı?"

Hephaistos bir şeyler homurdandı. "Savaşı kazanmamızın tek nedeni melezlerin..." Sanki yine ağzından yanlışlıkla bir şey kaçacakmış gibi duraksadı. "Yani, Melez Kampı'ndaki melezlerin yardım etmesiydi," dedi. "Melez çocuklarımız savaşta bize yardım ettikleri için galip geldik. Onlar bizden çok daha akıllıca savaştılar.

Zeus'un planını uygulamış olsaydık hepimiz Tartarus'a inip fırtına devi Tayfun'la savaşacaktık ve kazanan Kronos olacaktı. Ölümlülerin bu savaşı bizim için kazanması yetmiyormuş gibi, bir de Percy Jackson denen şu delikanlı..."

"Şu anda kayıp olan melez, değil mi?"

"Evet, ta kendisi. Kendisine yaptığımız ölümsüzlük teklifini geri çevirme cüretinde bulundu. Bir de bize çocuklarımızla daha fazla ilgilenmemizi tavsiye etti. Şey, üstüne alınma sakın."

"Nasıl üstüme alınabilirim ki? Lütfen, beni görmezden gelmeye devam et."

"Çok anlayışlısın..." Hephaistos yüzünü ekşitip alaycı bir tavırla gülümsedi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Makineler genellikle bunu yapamaz. Neyse, dediğim gibi tanrılar ölümlülerin yardımıyla savaşı kazanınca büyük bir utanca boğuldular. Tabii, ilk başlarda onlara minnettardık. Ama zamanla olanlar sinirimize dokunmaya başladı. Ne de olsa bizler tanrıyız. Bize hayranlık beslenmesi, sözümüzün dinlenmesi gerek."

"Hatalı olsanız bile mi?"

"Özellikle de o zaman! Percy Jackson teklifimizi reddetti. Sanki ölümlü olmak bir tanrı olmaktan çok daha iyi bir şeymiş gibi davrandı. İşte bu, Zeus'un asabını bozdu. Artık geleneksel değerlere geri dönülmesi gerektiğini düşündü. Tanrılara saygı duyulacaktı. Melezlere sahip çıkılacaktı ama kesinlikle ziyaret edilmeyecekti. Böylece Olimpos kapandı. Zeus'un aklından bunlar geçiyordu. Sonra toprakta kötü şeylerin uyanmaya başladığını duymaya başladık."

"Gigantlar, yok olduktan hemen sonra eski haline dönen canavarlar, dirilen ölüler falan. Bunları mı demek istiyorsun?"

"Evet evlat." Hephaistos korsan yayın aletinin üstündeki bir düğmeyi çevirdi. Leo'nun rüyası bir anda renklendi. Ama tanrının

suratında o kadar çok kırmızı renkli yara bere, sarı ve siyah renkli morluklar vardı ki görüntünün siyah beyaz hali Leo'nun daha çok hoşuna gitmişti.

"Zeus her şeyi durdurabileceğini sanıyor. Bizler sesimizi çıkarmadığımız sürece toprağın da güç kazanmayacağını sanıyor. Ama hiçbirimiz buna inanmıyoruz. Bence yeni bir savaş başlamak üzere. Titan Savaşı'ndan kıl payı kurtulduk. Eğer eski hataları tekrarlayacak olursak çok kötü şeyler olacak."

"Gigantlar," dedi Leo. "Hera gigantları yenmek için melezlerle tanrıların iş birliği yaptığını söylemişti. Bu doğru mu?"

"Hmm. Annemle hemfikir olmak canımı sıkıyor ama evet, dediklerin doğru. O gigantları öldürmek çok güç evlat. Onlar farklı bir ırk."

"Farklı bir ırk mı? Onlardan yarış atıymış gibi söz ediyorsun."

"Hah!" dedi Hephaistos. "Yarış atı olmayabilirler ama kesinlikle dövüş köpekleri gibiler. İlk başlarda, yaratılan her şey aynı ebeveynlerin ürünüydü: Gaia ve Uranüs, yani Toprak ve Gök. Farklı farklı çocukları oldu: Titanlar, eski kikloplar vs. Sonra baş Titan olan Kronos dünyaya geldi. Kronos'un babası Uranüs'ü bir tırpanla biçip dünyayı nasıl ele geçirdiğini duymuşsundur. Sonra Titanların çocukları olan tanrılar doğdu ve Titanları yendiler. Ama her şey burada sona ermedi. Toprak yeni çocuklar dünyaya getirdi. Ama bunların babası Yeraltı'ndaki en karanlık, en meşum yer ve sonsuz cehennemin ruhu olan Tartarus'tu. Bu çocukların, yani gigantların dünyaya geliş amacı Titanların çöküşünden sorumlu olan bizlerden intikam almaktı. Olimpos'u yok etmek için ayaklandılar ve bunu neredeyse başardılar."

Hephaistos'un sakalından dumanlar yükseliyordu. Tanrı dalgın dalgın alevleri söndürdü. "Kahrolası annem Hera da şu anda çok

tehlikeli bir oyun oynuyor. Ama o tek bir konuda haklı: Melezlerin bir araya gelmesi gerek. Zeus'un gözlerini açmanın ve Olimposluları melezlerden yardım istemeye ikna etmenin tek yolu bu. Düşmanı yenmenin tek yolu bu. Ve sen de bu işin çok önemli bir parçasısın Leo."

Tanrının bakışları uzaklara daldı. Leo babası gibi aynı anda birçok yerde birden bulunabilse neler görürdü diye düşündü. Belki de babasının Yunan hali şu anda bir arabayı tamir ediyor ya da bir randevuya çıkıyordu. Romalı haliyse dışarıdan pizza sipariş edip bir futbol maçı izliyor olabilirdi. Çok kişilikli olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. İçinden bunun genetik bir şey olmamasını umut etti.

"Neden ben?" diye sordu ama bu soru ağzından çıkar çıkmaz aklına soracak başka şeyler de gelmişti. "Neden beni şimdi sahiplendin? Neden yapman gerektiğin gibi on üç yaşımdayken gelmedin? Yedi yaşımdayken annem öldüğünde de beni sahiplenebilirdin! Neden beni daha önceden bulmadın? Neden beni bunların olacağı konusunda uyarmadın?"

Leo'nun eli aniden alev aldı.

Hephaistos hüzünlü bir ifadeyle ona baktı. "İşin en zor kısmı budur evlat," dedi. "Çocuklarımın kendi yollarını çizmelerine izin vermek ve araya girmemek çok zor. Zaten Kader Tanrıçaları bunu yapmamıza izin vermezler. Sahiplenmeye gelince, sen özel bir çocuksun evlat. Zamanlamanın doğru olması gerekiyordu. Daha fazla açıklama yapamam ama..."

Leo'nun rüyası bir anda bulanıklaştı ve araya *Çarkıfelek* programı girdi. Sonra Hephaistos tekrar ekranda belirdi.

"Kahretsin," dedi. "Daha fazla konuşamam. Zeus birisinin izinsiz şekilde bir rüyaya girdiğini hissetmiş olmalı. O göklerin tanrısı

ne de olsa. Radyo dalgalarını anında hisseder. Beni dinle evlat, oynayacağın rol çok önemli. Arkadaşın Jason haklı. Ateş bir lanet değil, bir yetenektir. Bu yeteneği tüm çocuklarıma vermedim. Sen olmadan gigantları ya da gigantların çalıştığı kadını yenmeleri mümkün değil. O, tanrılardan da titanlardan da çok daha kötü."

"Kim o?" diye sordu Leo.

Hephaistos kaşlarını çattı. Görüntü yine bulanıklaşmıştı. "Söyledim ya," dedi. "Evet, sana söylediğimden eminim. Ama seni şu konuda uyarayım: Görev sırasında arkadaşlarının bazılarını ve değerli malzemelerinin bir kısmını kaybedeceksin. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok Leo. Hiçbir şey sonsuza dek var olamaz. En iyi makineler bile. Ama her şey tekrar kullanılabilir."

"Ne demek istiyorsun? Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Hayır, öyle düşünme." Tanrının görüntüsü parazitlerin arasında kaybolmuştu. "Şeye çok dikkat et..."

Çarkıfelek programı tekrar ekranda belirdi. Tekerleğin oku iflasa denk geldi ve izleyiciler "Ayyyy!" dediler.

Leo sıçrayarak uyandı. Jason'la Piper çığlık çığlığa bağırıyordu.

XXX

LEO

Karanlığın içinde döne döne düşüyorlardı. Hala ejderhanın sırtındaydılar ama Festus'un gövdesi buz gibi olmuştu. Yakut kırmızısı gözleri de her zamanki gibi parıldamıyordu.

"Yine mi!" diye bağırdı Leo. "Festus, bir kez daha düşemezsin!"

Ejderhaya tutunmakta zorlanıyordu. Rüzgar gözlerini yakıyordu ama ejderhanın ensesindeki kontrol panelini açmayı başardı. Düğmelerle oynadı, kabloları çekti. Ejderha bir kez kanatlarını çırptı. Leo'nun burnuna yanık bronz kokusu geldi, ejderhanın sisteminde aşırı yüklenme meydana gelmişti. Festus'un uçacak gücü kalmamıştı. Leo'ysa ana kontrol panelini havadayken yerinden çıkaramıyordu. Aşağıda bir şehrin ışıklarını gördü. Daireler çize çize aşağı düşerlerken gördüğü tek şey buydu. Yere çarpmaları an meselesiydi.

"Jason!" diye bağırdı. "Piper'ı alıp uç!"

"Ne?"

"Yükü azaltmalıyız! Festus'u tekrar çalıştırabilirim ama üstünde çok yük var!"

"Sen ne olacaksın?" diye bağırdı Piper. "Onu tekrar çalıştıramazsan..."

"Merak etme!" diye seslendi Leo. "Beni aşağıya kadar takip edin. Haydi!"

Jason, Piper'ı belinden kavradı. Emniyet kemerlerini çözüp bir anda uçarak gözden kayboldular.

"Başbaşa kaldık, Festus. Tabii, iki tane de ağır kafes var. Bunu yapabilirsin oğlum!"

İnanılmaz bir hızla yere doğru düşerken Leo ejderhayla konuşmaya devam etti. Şehrin ışıklarının gitgide yaklaştığını görebiliyordu. Hemen ateş yaratıp etrafı aydınlatmaya çalıştı ama rüzgar avcunda beliren ateşi sürekli söndürüyordu.

Ejderhanın sinir sistemini kafasına bağlayan teli çekti. Belki de bu Festus'u harekete geçirirdi.

Ejderha inledi. Ensesinden büyük bir gıcırtı yükseldi, gözlerinde cılız bir ışıltı belirdi ve kanatlarını çırptı. Hızları biraz olsun kesilmişti.

"Aferin!" dedi Leo. "Haydi oğlum. Haydi!"

Hala hızla düşüyorlardı. Yere çakılmak üzereydiler. Leo'nun bir an evvel Festus'u indirecek bir yer bulması gerekiyordu.

İleride büyükçe bir nehir vardı. Hayır. Nehir ateş püskürten bir ejderha için elverişli değildi. Festus nehrin dibine batacak olsa onu hayatta oradan çıkaramazdı. Hele hava buz gibiyken, mümkün değildi. Sonra nehrin kenarında kocaman, beyaz bir malikane gördü. Malikanenin karla kaplı arazisi yüksek tuğla duvarlarla çevriliydi. Burası varlıklı bir ailenin mülkü olmalıydı, ışıl ışıldı. Ejderhanın inmesi için de mükemmel bir yerdi. Leo var gücüyle ejderhayı oraya yönlendirdi. Festus bir an için canlanır gibi oldu. Bunu başarabilirlerdi!

Sonra her şey ters gitti. Araziye doğru yaklaşırken duvarların üstündeki spot ışıkları onlara çevrildi. Leo'nun gözleri kamaşmıştı, hiçbir şey göremiyordu. Ateş ve kesilen metal sesleri duydu. Sonra da *GÜM*.

Leo bayıldı.

Leo kendine geldiğinde Jason'la Piper üstüne eğilmişlerdi. Karın, çamurun ve motor yağının içinde sere serpe yatıyordu. Ağzından donmuş bir çim parçası tükürdü.

"Nerede..."

Piper'ın gözleri dolmuştu. "Kımıldama," dedi. "Festus şey olduğunda... yere çok kötü çarptın."

Leo doğrulmaya çalışıp "Nerede o?" dedi ama başı fena halde dönüyordu. Araziye düşmüşlerdi ama onlara ateş edildiğinde her şey berbat olmuştu.

"Leo, kımıldamasan iyi olacak," dedi Jason. "Bir tarafını incitmiş olabilirsin."

Leo ayağa kalktı ve enkazı gördü. Festus yüksek duvarların üstünden alçalırken, kocaman kanarya kafeslerini yere bırakmış olmalıydı çünkü kafesler farklı yöne savrulmuştu ve hiç zarar almadan yan yatmışlardı.

Ama Festus o kadar şanslı değildi.

Ejderha resmen erimişti. Eklemleri arazinin dört bir yanına savrulmuştu. Kuyruğu duvarın üstünde duruyordu. Gövdesiyse altı metre genişliğinde, yirmi metre uzunluğunda bir alana yayılmış ve darmadağın olmuştu. Gövdesinden geriye bir tek ezik büzük, üstünden dumanlar tüten molozlar kalmıştı. Sadece ensesi ve kafası zarar görmemiş gibiydi. Bunlar da bir yastık misali donmuş bir gül çalısının üstünde duruyordu.

Leo, "Olamaz," dedi ve ağlamaya başladı. Ejderhanın başının yanına koşup burnunu okşadı. Bir an ejderhanın gözleri parıldarmış gibi oldu. Kulağından motor yağı akıyordu.

"Beni bırakamazsın," diye yalvardı Leo. "Sen hayatımda tamir ettiğim en harika şeydin."

Ejderhanın kafasındaki dişli çarklar döndü ve mırlama sesine benzer bir ses çıkardı. Jason'la Piper yanına gelmişlerdi ama Leo gözlerini ejderhadan ayıramıyordu.

Aklına Hephaistos'un söyledikleri geldi: *Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Leo. Hiçbir şey sonsuza dek var olamaz.*

Babası onu uyarmaya çalışmıştı.

"Haksızlık bu," dedi.

Ejderhadan bir *klik* sesi yükseldi. Peşi sıra uzunca bir gıcırtı sesi geldi. Sonra iki tane kısa gıcırtı. *Gıcırt, gıcırt.* Sanki ejderha ona bir şey söylemeye çalışıyordu... Leo'nun aklına uzun zaman öncesinden kalma bir anı canlandı. Festus ona kesinlikle bir şey söylüyordu. Annesinin ona senelerce önce öğrettiği Mors koduyla konuşuyordu. Leo onu daha dikkatle dinleyip gıcırtı seslerinin yerine harfler koydu. Ejderha ona tek bir mesaj veriyordu.

"Tamam," dedi Leo. "Anladım. Dediğini yapacağım. Söz."

Ejderhanın gözleri donuklaştı. Festus öldü.

Leo ağlamaya başladı. Arkadaşlarının yanında ağlamaktan utanmıyordu. Jason'la Piper yanında durmuş, omuzlarını sıvazlıyor, onu teselli edecek sözler söylüyorlardı ama Leo'nun kulaklarındaki uğultu onları duymasını engelliyordu.

"Çok üzgünüm dostum," dedi Jason en sonunda. "Festus sana ne dedi? Ona ne sözü verdin?"

Leo burnunu çekti. Ejderhanın öldüğünden emin olmak için kafasındaki kontrol panelini açtı. Kontrol disketi çatlamıştı. Onu

tamir etmek mümkün değildi.

"Babam bana bir şey söylemişti," dedi Leo. "Her şey tekrar kullanılabilir."

"Baban seninle mi konuştu?" dedi Jason. "Ne zaman oldu bu?"

Leo yanıt vermedi. Ejderhanın kafasını ensesinden ayırana dek menteşeleri söktü. Kafa neredeyse elli kilo ağırlığındaydı ama Leo onu kucağına aldı. Yıldızlı göğe bakıp "Onu depoya geri götür, baba," dedi. "Lütfen, onu tekrar kullanana dek orada dursun. Senden bugüne dek hiçbir şey istemedim."

Rüzgar sertleşti ve ejderhanın kafası Leo'nun kollarından hafif bir şeymiş gibi göğe yükseldi. Sonra da gözden kayboldu.

Piper hayretle ona baktı. "Baban sana *yanıt* mı verdi şimdi?"

"Bir rüya gördüm," dedi Leo. "Sonra anlatırım."

Arkadaşlarına daha iyi bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu ama konuşacak halde değildi. Sanki darmadağın olan Festus değil de kendiydi. Birisi gelip bir parçasını çalmış gibi hissediyordu. Bir daha asla aynı olmayacaktı. Hareket edebilir, konuşabilir ve hayatına devam edip işini yapabilirdi. Ama bundan böyle hep bir yanı eksik olacak, asla tam olarak dengesini bulamayacaktı.

Yine de kendini tamamıyla bırakmayı göze alamıyordu. Bunu yaparsa Festus bir hiç uğruna ölmüş olacaktı. Görevi tamamlamalıydı. Arkadaşları, annesi ve Festus için yoluna devam etmeliydi.

Etrafına bakındı. Büyük beyaz malikane ışıl ışıl parlıyordu. Arazi yüksek tuğla duvarlarla sarılmıştı ve her yerde spot ışıkları ve güvenlik kameraları vardı. Leo bu duvarların ne kadar iyi korunduğunu görebiliyor, daha doğrusu *hissedebiliyordu.*

"Neredeyiz?" diye sordu. "Hangi şehirdeyiz?"

"Omaha, Nebraska," dedi Piper. "Aşağı uçarken bir reklam panosu gördüm. Ama bu malikanenin kime ait olduğunu bilmiyo-

rum. Sen düşerken biz de tam üstündeydik. Sana yemin ederim ki gördüğüm şey tıpkı–"

"Lazer ışınlarını andırıyordu, değil mi?" dedi Leo. Ejderhanın kırık parçalarından birini eline alıp bunu duvarın üstüne fırlattı. Tuğla duvarın üstünde hemen küçük bir kule belirdi ve bronz tabakayı bir anda bir lazer ışınıyla küle çevirdi.

Jason hayretle ıslık çaldı. "Güvenlik önlemleri harikaymış," dedi. "Peki, biz nasıl hayatta kaldık?"

Leo hüzünlü bir ifadeyle "Festus lazer ışınlarını kendine çekmiş olmalı," dedi. "Lazer ışınları onu paramparça ederken bizi atlamış. Onu resmen bir tuzağa sürüklemişim."

"Ama bunu bilemezdin ki," dedi Piper. "Festus bir kez daha hayatımızı kurtardı."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jason. "Ana kapılar kapalı. Vurulmadan hepimizi duvarların üstünden uçurmam imkansız."

Leo beyaz malikaneye baktı. "Eh, dışarı çıkamıyorsak, biz de içeri gireriz."

XXXI

JASON

Leo olmasaydı Jason malikanenin ön kapısına gidene dek en azından beş kez ölmüştü.

Bir kere evin girişinde harekete duyarlı gizli bir kapı, basamaklarda lazer ışınları, verandanın tırabzanlarında sinir gazı püskürten bir alet, paspasın üstünde baskıya duyarlı zehirli demirler ve elinizi değdirdiğinizde patlayan bir kapı zili vardı.

Leo hepsini etkisiz hale getirmişti. Sanki tuzakların kokusunu alabiliyor, alet kemerinden bunları etkisiz hale getirecek en uygun aleti seçiyordu.

"İnanılmazsın dostum," dedi Jason.

Leo ön kapının kilidine bakıp kaşlarını çattı. "Evet, öyleyim," dedi. "Bir ejderhayı bile doğru dürüst tamir edemiyorum ama inanılmaz birisiyim."

"Dur bakalım, senin hiçbir hatan–"

"Ön kapı kilitli değil," dedi Leo.

Piper hayretle kapıya baktı. "Öyle mi? Onca tuzağa rağmen kapı

kilitli değil mi?"

Leo kapı tokmağını çevirdi. Kapı açılıverdi. Hiç tereddütsüz içeri girdi.

Jason tam içeri girecekken Piper koluna asıldı. "Festus'u unutmak için biraz zamana ihtiyacı var," dedi. "Üstüne alınma."

"Tamam," dedi Jason.

Ama hala kendini çok kötü hissediyordu. Medea'nın alışveriş merkezinde Leo'ya çok kötü şeyler söylemişti. Bunlar arkadaşlar arasında söylenecek sözler değildi. İşin en kötüsü de Leo'ya kılıcıyla saldırmaya hazırlanması olmuştu. Piper olmasaydı ikisi de oracıkta ölecekti ve Piper bile paçasını oradan zor kurtarmıştı.

"Piper," dedi Jason, "Chicago'da trans halinde olduğumu biliyorum ama babanla ilgili olarak söylediğim şeyde ciddiyim. Eğer başı dertteyse yardım etmek isterim. Bunun bir tuzak olup olmaması da umurumda değil."

Piper'ın gözleri sürekli renk değiştiriyordu ama o anda yüzünde yıkılmış bir ifade vardı. Sanki gözünün önünde artık kaldıramayacağı bir şey vardı. "Jason, ne dediğini bilmiyorsun," dedi. "Lütfen, beni daha fazla üzme. Haydi gel. Birbirimizden ayrılmamalıyız."

Piper içeri girdi.

"Evet," dedi Jason. "Birbirimizden ayrılmamayı çok iyi beceriyoruz doğrusu."

Jason eve ilk göz gezdirdiğinde içerinin kapkaranlık oluşundan başka bir şey dikkatini çekmemişti.

Ayak seslerinin yankılanmasından, evin girişinin bir hayli büyük olduğunu anlamıştı. Burası Boreas'ın çatı katından da büyüktü. İçerideki tek ışık kaynağı bahçeden geliyor, kalın kadife perdelerin arasından cılız bir ışık sızıyordu. Pencereler üç metre yüksekliğin-

deydi. Pencerelerin arasındaki duvarlarda da insan boyunda metal heykeller duruyordu. Gözleri karanlığa alıştıkça Jason koltukların odanın tam ortasında U biçiminde dizildiğini, ortada bir sehpa olduğunu ve diğer uçta da büyükçe bir sandalye olduğunu gördü. Tavandan devasa bir avize sarkıyordu. Arka duvarda da yan yana kapalı kapılar vardı.

"Işık düğmesi nerede?" diye sordu Jason telaşla.

"Göremiyorum," dedi Leo.

"Ateş yaksan?" dedi Piper.

Leo elini öne uzattı ama hiçbir şey olmadı. "Olmuyor," dedi.

"Ateş yaratamıyor musun? Neden?"

"Bilseydim..."

"Tamam, tamam," dedi Piper. "Ne yapacağız? Evi keşfe mi çıksak acaba?"

Leo başını iki yana salladı. "Dışarıdaki onca tuzaktan sonra mı? Hayır, bu hiç de iyi bir fikir değil."

Jason her yanının karıncalandığını hissetti. Melez olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Etrafına bakındı ama sanki evdeki her oda tehlike doluydu. Perdelerin arkasında gizlenen fırtına ruhları, halının altında saklanan ejderhalar, her an üstlerine düşmeye hazır ölümcül buz saçaklarından oluşmuş bir avize görür gibi olmuştu.

"Leo haklı," dedi. "Birbirimizden ayrılmayalım. Detroit'teki olayı bir daha yaşamayalım."

"Kiklopları hatırlattığın için sağ ol," dedi Piper titrek bir sesle. "Buna hakikaten çok ihtiyacım vardı."

"Şafağın sökmesine birkaç saat var daha. Dışarıda bekleyemeyiz, hava aşırı soğuk. Neden kafesleri içeri taşıyıp havanın aydınlanmasını beklemiyoruz? Güneş doğunca ne yapacağımıza karar veririz."

Leo'nun ve Piper'ın başka bir önerisi olmadığı için, içinde Koç

Hedge'in ve fırtına ruhlarının bulunduğu kafesleri içeri taşıdılar. Neyse ki Leo koltuklarda zehir fırlatan yastıklar ya da elektrik veren minderler bulmamıştı.

O an Leo'nun içinden Meksika böreği pişirmek gelmiyordu. Zaten ateş de yakamıyorlardı. Ellerindeki yiyeceklerle yetinmek zorunda kaldılar.

Jason yemek yerken duvarların önüne dizilmiş metal heykellere göz attı. Bunlar Yunan tanrılarına ya da melezlere benziyorlardı. Belki de bu iyiye işaretti, atış taliminde kullanılıyor da olabilirlerdi. Kahve sehpasının üstünde çay bardaklarıyla parlak renkli broşürler duruyordu. Ama Jason broşürlerdeki yazıyı okuyamamıştı. Masanın diğer tarafındaki sandalyeyse bir tahtı andırıyordu. Hiçbiri oraya oturmak istemedi.

Kanarya kafesleri evin daha da korkutucu görünmesine sebep oldu. Ventuslar kafesinde içinde dönüp duruyor, hırlıyordu. Jason kendisini izledikleri hissine kapıldı. Fırtına ruhları Zeus'un çocuklarından nefret ediyor olmalıydı. Ne de olsa Aeolus'a onları tutsak almasını emreden kişi Zeus'tu. Ventuslar Jason'ı keyifle paramparça edebilirlerdi.

Koç Hedge ise hala donmuş vaziyetteydi. Ağzı açıktı, elindeki sopayı havaya kaldırmıştı. Leo kafesi çeşitli aletlerle açmaya çalışmıştı ama nedense bunu başaramamıştı. Jason onun yanına oturmamaya karar verdi. Hedge aniden canlanacak olursa sopayı kafasına indirebilirdi.

Jason endişeli olduğu halde karnı doyduktan sonra gözlerinin kapanmaya başladığını hissediyordu. Koltuklar fazlasıyla rahattı. Hele ejderhanın sırtından kat be kat rahatlardı. Üstelik arkadaşları uyurken son iki nöbeti de o tutmuştu. Yorgunluktan bayılmak üzereydi.

Piper çoktan diğer koltuğa kıvrılmıştı. Jason gerçekten uyuyup uyumadığını merak etti. Babasıyla ilgili bir şeyler görüyor olabilirdi. Acaba Medea Piper'ın babasını kurtarmasıyla ilgili ne demek istemişti? Söyledikleri hiç de iç açıcı değildi. Piper onları kurtarmak için babasını feda edecek olursa Jason kendini çok kötü hissedecekti.

Vakitleri gitgide daralıyordu. Jason yanlış bir hesap yapmadıysa o gün Aralık'ın 20'siydi. Yani ertesi gün kış gündönümüydü.

Derin bir nefes alıp "Leo, Chicago'da söylediklerim için özür dilerim," dedi. "Kendimde değildim. Beni kesinlikle sinir etmiyorsun. Her şeyi, özellikle de işini son derece ciddiye alıyorsun. Keşke yapabildiklerinin yarısını ben de yapabilseydim."

"İnsanları sinir etmek için elimden geleni yapıyorum," dedi Leo. "Sakın beni hafife alma. Hem benden özür dilersen senden nasıl nefret edebilirim? Sen göklerin prensisin, Evren'in Efendisi'nin oğlusun. Senden zaten nefret etmek zorundayım."

"Evren'in Efendisi mi?"

"E tabii! Zeus'un tüm çocukları şimşek çaktırma gücüne sahip. Gökyüzünde kartal gibi süzülürler–"

"Kes sesini Valdez."

Leo hafifçe gülümsedi. "Gördün mü? Seni sinir ettim işte."

"Özür dilediğim için özür dilerim."

"Teşekkürler." Leo işine devam etti. Jason'la arasında oluşan gerginlik nihayet dinmişti. Leo hala üzgün ve yorgun görünüyordu ama en azından daha önceki gibi öfkeli değildi.

"Uyumana bak," dedi. "Keçi adamı kurtarmam daha saatler alacak. Sonra fırtına ruhlarını daha küçük bir yere hapsetmenin bir yolunu bulmalıyım çünkü bu koca kafesi ta Kaliforniya'ya kadar taşımaya hiç niyetim yok."

"Ama Festus'u gayet iyi tamir etmiştin," dedi Jason. "Ona bir

amaç vermiştin. Bence bu görev Festus'un hayatının dönüm noktasıydı."

Jason bir an için yine yanlış bir şeyler söylediğini ve Leo'nun öfkeleneceğini sandı ama Leo içini çekmekle yetindi.

"Umarım öyledir," dedi. "Haydi, uyu artık. Siz organik yaşam formlarından biraz uzak kalmak istiyorum."

Jason onun ne demek istediğini tam olarak anlamasa da itiraz etmedi. Gözlerini yumup uzun ve huzurlu bir uykuya daldı.

Bir süre sonra bağırış çağırış sesleriyle uyandı.

"Aaaaahhhh!"

Jason hemen ayağa fırladı. İçeri olanca parıltısıyla sızan ışık mı daha kötüydü, yoksa çığlıklar atan satir mi, bilemiyordu doğrusu.

"Koç uyandı," dedi Leo, ki bu zaten barizdi. Gleeson Hedge, tüylü toynaklarının üstünde zıplıyor, sopasını savurup "Geberinnn!" diye bağırıyordu. Sopasını çay takımının üstüne indirip koltuklara vurduktan sonra tahta yöneldi.

"Koç!" diye bağırdı Jason. Hedge nefes nefese ona döndü. Gözlerinde o kadar çılgınca bir ifade vardı ki Jason onun saldırıya geçeğini sandı. Satirin üstünde hala turuncu renkli yakalı tişörtle düdüğü vardı ama boynuzları kıvırcık saçlarının arasında apaçık görünüyordu. Etli ve kıllı toynaklarıysa ortadaydı. Bir keçiye etli butlu denebilir miydi? Jason bunu düşünmemeye çalıştı.

"Sen Jason denen şu yeni çocuk olmalısın," dedi Hedge sopasını indirip. Önce Leo'ya, sonra da yeni uyanmış olan Piper'a baktı. Piper'ın saçları bir kuş yuvasını andırıyordu.

"Valdez, McLean... Neler oluyor? Grand Canyon'da değil miydik? Anemoi thuellai bize saldırıyordu ve..." Sonra fırtına ruhlarının kafesini gördü ve gözlerini yine ölümcül bir ifade kapladı. "Ge-

berinn!" diye bağırdı.

Leo büyük bir cesaretle Hedge'in önüne atladı. Hedge ondan çok daha kısa olduğu halde satirin önünü kesmek pek de akıl karı değildi. "Durun!" diye bağırdı. "Her şey yolunda. Fırtına ruhları kilit altında. Sizi de diğer kafesten çıkardık."

"Kafes mi? Kafes mi? Sırf bir satirim diye mekik çekmezlik yok Valdez. Anlaşıldı mı?"

Jason hafifçe öksürdü. "Koç Hedge," dedi, "şey, size ne şekilde hitap etmemizi isterseniz öyle yapacağız. İsterseniz size Gleeson da diyebiliriz. Grand Canyon'da hayatımızı kurtardınız. Çok cesurdunuz."

"Tabii ki cesurdum!"

"Bizi götürecek olan ekip geldi ve Melez Kampı'na gittik. Öldüğünüzü sanıyorduk. Sonra fırtına ruhlarının sizi şey, sahibeleri Medea'ya götürdüğünü öğrendik."

"Ah, o büyücü! Bir dakika, bu mümkün değil! O ölümlüdür. Onun ölü olması gerek?"

"Evet ama artık değil," dedi Leo.

Hedge gözlerini kısarak başını salladı. "Demek öyle!" dedi. "Beni kurtarmak için tehlikeli bir göreve atıldınız ha? Harika!"

"Şey." Piper ayağa kalkıp ellerini iki yana açtı. Hedge'in ona saldırmasını istemiyordu. "Aslında, Glee... Neyse, size Koç Hedge diye hitap edebilir miyim? Gleeson pek içime sinmiyor. Başka bir görevdeyiz. Sizi tesadüfen bulduk."

"Öyle mi?" Hedge'in keyfi kaçmış gibiydi ama bu hali uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra gözleri tekrar ışıldadı. "Ama hayatta tesadüf diye bir şey yoktur!" dedi. "Hele görevlerde hiç yoktur. Demek ki beni bulmanız gerekiyordu! Hımm, cadı ini burası, öyle mi? Neden her şey altından?"

"Altın mı?" dedi Jason etrafına bakınıp. Leo'yla Piper'ın ifadesinden onların da henüz içerideki *her şeyin* altın olduğunu fark etmediklerini gördü.

Oda altın doluydu. Heykeller, Hedge'in az önce paramparça ettiği çay takımı, kesinlikle bir taht olan o sandalye... Hatta perdeler bile altındandı. Altın iplikle dokunmuş perdeler gün ışır ışımaz kendiliğinden açılmıştı.

"Harika," dedi Leo. "Demek bu yüzden bir sürü tuzak kurmuşlar."

"Ama bu-burası Medea'nın evi değil," dedi Piper kekeleyerek. "Burası Omaha'daki zengin bir ailenin malikanesi. Medea'dan kaçarken buraya inmek zorunda kaldık!"

"Ama buna kader denir şekerim," dedi Hedge. "Sizi korumak zorundayım. Görev nedir?"

Jason bir açıklama yapmakla Koç Hedge'i tekrar kafesine tıkmak arasında bocalarken odanın diğer ucundaki kapı açılıverdi.

Üstünde bembeyaz bir bornoz olan tıknaz bir adam, ağzında altın renkli bir diş fırçasıyla içeri girdi. Sakalı ve saçları bembeyazdı. Kafasına eski moda, uzunca bir uyku kepi geçirmişti. Onları görünce olduğu yerde donakaldı. Diş fırçası da ağzından yere düştü.

Arkasındaki odaya dönüp "Oğlum? Lit, buraya gel lütfen," dedi. "Taht odasında tuhaf insanlar var."

Koç Hedge yapması gerekeni yaptı. Sopasını havaya kaldırıp "Geber!" diye bağırdı.

XXXII

JASON

Üçü birden satiri anca zapt edebildiler.

"Hedge, ağır ol!" dedi Jason. "Sakinleş biraz."

İçeri genç bir adam girdi. Jason onun yaşlı adamın oğlu Lit olması gerektiğini düşündü. Genç adamın üstünde bir pijama altı ve üzerinde CORNHUSKERS yazan kolsuz bir tişört vardı ve dev bir kılıç taşıyordu. Kaslı kolları yara izleriyle kaplıydı. Koyu renk kıvırcık saçlarının çevrelediği suratı da yara izleriyle kaplı olmasa, yakışıklı bir adam sayılabilirdi.

Jason büyük bir tehditmiş gibi Lit gözlerini ona dikti. Elindeki kılıcı sallaya sallaya yanına geldi.

"Bir dakika!" diye bağırdı Piper öne atılıp. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek "Bizi yanlış anladınız," dedi. "Size zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

Leo olduğu yerde donakalmıştı ama tedbiri elden bırakmamıştı.

Hedge'in "Onları haklayacağım! Sakın korkmayın!" diye bağırması durumu daha da zorlaştırıyordu.

"Hedge, lütfen yapma!" diye yalvardı Jason. "Bu insanlar dost olabilir. Hem onların evine giren de bizleriz."

"Teşekkür ederim," dedi bornozlu yaşlı adam. "Kimsiniz ve neden buradasınız?"

"Neden hepimiz silahlarımızı indirmiyoruz?" dedi Piper. "Koç Hedge, haydi indirin sopanızı."

"Bir kerecik vursam?" dedi Hedge dişlerini sıkarak.

"Olmaz," dedi Piper.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Önce ben onları öldüreyim, sonra dost olduklarını anlarsak özür dilerim."

"Olmaz!" dedi Piper ısrarla.

"Pöh!" dedi Koç Hedge ve sopasını indirdi.

Piper, Lit'e bakıp özür diler gibi gülümsedi. Saçı başı dağınıktı ve giysilerini iki gündür değiştirmediği halde çok şirin görünüyordu. Jason onun Lit'e bu şekilde gülümsemesini bir parça kıskandı.

Lit oflayıp puflayıp kılıcını kınına soktu. "İyi konuşuyorsun doğrusu," dedi. "Yoksa arkadaşlarını çoktan ikiye ayırmıştım."

"Teşekkürler," dedi Leo. "Öğle vakti olmadan ölmemeye gayret ederim."

Bornozlu yaşlı adam içini çekti. Koç Hedge'in un ufak ettiği çay takımını tekmeledi. "Neyse," dedi, "madem buradasınız, buyurun oturun."

"Majesteleri..." dedi Lit yüzünü ekşiterek.

"Sorun değil Lit," dedi yaşlı adam. "Bu insanlar yeni topraklara adım attılar. Geleneklerimizi bilmiyorlar. Huzurumda bulunabilirler. Ne de olsa beni pijamalarımla gördüler. Resmiyete gerek yok." Zoraki bir biçimde gülümsedi. "Mütevazı evime hoş geldiniz. Bendeniz Kral Midas."

* * *

"Kral Midas mı?" dedi Koç Hedge. "Mümkün değil, onun ölmüş olması gerekirdi!"

Kral tahtına oturduğunda herkes odadaki koltuklara yerleşmişti. İnsanın üstünde bir bornozla bir tahta oturması pek de kolay bir şey değildir. Jason yaşlı adamın bornoz giydiğini unutup bacakları açık bir biçimde oturacağından endişeleniyordu. Adamın iç çamaşırı giymiş olmasını umut etti.

Lit tahtın arkasında duruyordu. Her iki eliyle kılıcını kavramış, Piper'a bakıyor, sinir bozucu bir biçimde kaslarını oynatıyordu. Jason onun ciddi bir savaş sırasında da böyle görünüp görünmeyeceğini düşündü. Ne yazık ki bu mümkün değil gibiydi.

"Satir dostumuzun demek istediği şu," dedi Piper öne eğilip. "Majesteleri, kusuruma bakmayın ama siz karşımıza çıkan, ölmüş olması gereken ikinci ölümlüsünüz. Kral Midas binlerce sene önce ölmüştü."

"İlginç." Kral pencereden masmavi göğe ve parıldayan güneşe bakıyordu. Uzaktan Omaha şehir merkezi görünüyordu. Şehir tıpkı bir lego şehrini andırıyordu ve sıradan bir şehre göre fazlasıyla düzenli ve temizdi.

"Biliyor musunuz," dedi kral, "sanırım bir süreliğine ölüydüm. Çok tuhaf. Her şey bir rüya gibi, öyle değil mi Lit?"

"Çok uzun bir rüya gibi, Majesteleri."

"Ama şimdi buradayım. Keyfime bakıyorum. Hayatta olmak çok daha güzel."

"Peki, bu nasıl oldu?" diye sordu Piper. "Sizin bir sahibeniz falan yok, değil mi?"

Midas yanıt vermeden önce tereddüt etti. Gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Ne fark eder hayatım?"

"Olsun, onları tekrar öldürebiliriz," dedi Hedge.

"Bunun bize hiçbir faydası olmaz," dedi Jason. "Neden dışarı çıkıp etrafa göz kulak olmuyorsun?"

"Sence bu güvenli mi?" dedi Leo öksürerek. "Dışarıda ciddi güvenlik önlemleri var."

"Evet, bu doğru," dedi kral. "Kusura bakmayın. Ama iyi önlemler, değil mi? Altının gücü hala inanılmaz. Bu ülkede harika şeyler var doğrusu!"

Bornozunun cebinden bir uzaktan kumanda çıkarıp birkaç düğmeye bastı. Jason bunun bir alarmı devre dışı bırakacak olan kod olduğunu tahmin etti.

"Tamam, artık dışarı çıkabilirsiniz," dedi Midas.

"Pekala," diye homurdandı Koç Hedge. "Ama bana ihtiyacınız olursa..."

Dönüp Jason'a imalı imalı göz kırptı. Eliyle önce kendini, sonra evdeki iki kişiyi gösterip parmağını boğazına götürüp kesermiş gibi yaptı. Ne demek istediği ortadaydı.

"Anlaşıldı, teşekkürler," dedi Jason.

Satir odadan çıktıktan sonra Piper ortamı yumuşatmak için bir kez daha gülümsemeyi denedi. "Demek buraya nasıl geldiğinizi hatırlamıyorsunuz?"

"Neden Omaha'ya geldiğimizi bilmiyorum," dedi Midas. "Güzel iklimi yüzünden değil belli ki."

"Kahin yüzündendi," dedi Lit.

"Evet! Bana Omaha'da bir kahin olduğu söylenmişti," dedi Kral Midas. Omuzlarını silkti. "Galiba yanılmışım. Ama burası güzel bir ev, öyle değil mi? Bu arada, Lit, Literses'in kısaltması. Korkunç bir isim ama annesi ona bu ismi vermekte ısrarlıydı. Burada Lit'in kılıç talimi yapabilecek bol bol yeri var. Kendisi kılıç ustası olarak ünlenmişti. Ona eskiden İnsan Deşen derlerdi."

"Sahi mi?" dedi Piper heyecanlanmış gibi. "Ne hoş!"

Lit'in yüzünde gaddar bir gülümseme belirdi. Jason bu adamdan hiç hoşlanmadığından yüzde yüz emindi. Hedge'i dışarı yolladığına da pişman olmak üzereydi.

"Demek tüm bunlar altın," dedi Jason.

Kralın gözleri parıldadı. "Buraya altın almak için mi geldin evlat?" diye sordu. "Lütfen şu broşürlere bak!"

Jason orta sehpanın üstündeki broşürlere baktı. Başlıkta *ALTIN, SONSUZ BİR YATIRIM* yazıyordu. "Siz altın mı satıyordunuz?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedi kral. "Altın satmıyorum, *üretiyorum*. Bu gibi belirsiz zamanlarda altın gerçekten de en akıllıca yatırım, öyle değil mi? Hükümetler yıkılır. Ölüler dirilir. Gigantlar Olimpos'a saldırır. Ama altın değerini kaybetmez!"

Leo kaşlarını çattı. "O reklamı görmüştüm."

"Ucuz taklitlere aldanmayın! Sizi temin ederim ki ciddi bir yatırımcının vereceği fiyatı geçebilirim. İstediğiniz anda her türden altın nesneler bulabilirim."

Piper şaşkınlıkla başını salladı. "Ama Majesteleri, altın dokunuştan vazgeçmemiş miydiniz siz?"

"Vazgeçmek mi?" dedi kral hayretle.

"Evet. Tanrılardan biri bahşetmişti bu yeteneği size."

"Ha, evet, Dionisos. Onun satirlerinden birini kurtardım, bunun karşılığında bana bir dileğimi gerçekleştirme sözü verdi. Ben de altın dokunuşunu seçmiştim. Dokunduğum her şey altın olmaya başladı."

"Ama yanlışlıkla kızınızı da altına dönüştürdünüz," dedi Piper. "Ne kadar açgözlü olduğunuzu anladınız. Ondan sonra da bu işi yapmamaya yemin ettiniz."

"Yemin etmek mi?" Kral Midas hayretle Lit'e baktı. "Görüyor musun oğlum? Birkaç bin sene buralardan ayrı kalınca öykü nasıl da çarpıtılmış. Sevgili kızım, acaba o öykülerde altın dokunuşumu *kaybettiğimden* söz ediliyor mu?"

"Hayır, sanırım söz edilmiyor. Öykülerde sadece bu yeteneği akan suyla tersine çevirdiğiniz ve kızınızı canlandırdığınız anlatılıyor."

"Bu doğru. Bazen yeteneğimi gerçekten de geri almak zorunda kalıyorum. Evde su yok, kazara yanlış bir şey yapmak istemiyorum." Kral heykelleri işaret etti. "Bunun yerine bir nehir kenarında yaşıyoruz. Bazen ne yaptığımı unutup Lit'in sırtını sıvazlıyorum."

Lit birkaç adım geri çekildi. "Bunu yapmandan hiç hoşlanmıyorum."

Piper iyiden iyiye afallamıştı. "İyi de öykünün asıl mesajı bu değil miydi?" diye sordu. "Tüm bunlardan bir ders aldığınızdan söz edilmiyor muydu?"

Midas güldü. "Ah, canım," dedi. "Sırt çantana bakabilir miyim? Ver şunu bakayım."

Piper önce tereddüt etti ama kralı öfkelendirmemeye gayret ediyordu. Kral sırt çantasını eline alır almaz çanta altına dönüştü. Altın, çantanın kumaşının üstüne bir yağ tabakası gibi yayıldı. Çanta hala esnek ve yumuşak görünüyordu ama her yanı altındı. Kral çantayı Piper'a geri fırlattı.

"Gördüğün gibi, hala her şeyi altına dönüştürebiliyorum. Artık sırt çantası sihirli. Haydi, fırtına ruhlarını çantaya sokmayı deneyin."

Leo birden bire bu konu ilgisini çekmiş gibi "Cidden mi?" dedi. Çantayı Piper'ın elinden alıp kafese doğru tuttu. Leo sırt çantasının fermuarını açar açmaz kafesin içindeki rüzgar kımıldadı ve itiraz eder gibi uludu. Kafesin parmaklıkları önce zangırdadı, sonra kapa-

ğı açılıverdi. Fırtına ruhları dosdoğru sırt çantasına girdi. Leo çantayı hemen kapatıp sırıttı. "Vay be, bu harika bir şey!" dedi.

"Gördünüz mü?" dedi Midas. "Hala altın dokunuşun bir lanet olduğunu düşünüyor musunuz? Yapmayın lütfen. Bak kızım, hayattan hiçbir ders almadım, hayatı bir öykü olarak da görmüyorum. Açıkçası, kızım Zoe altın bir heykel olarak çok daha şirindi."

"Çok gevezeydi," dedi Lit.

"Aynen! Zaten ben de onu tekrar altına dönüştürdüm." Odanın bir köşesinde, yüzünde *Baba, bunu bana nasıl yaparsın?* der gibi bakan bir kızın heykeli duruyordu.

"Bu, korkunç bir şey!" dedi Piper.

"Hiç de değil. Zoe buna aldırış etmez ki! Bu işten bir ders almış olsaydım, bunlara sahip olabilir miydim?"

Midas kocaman uyku kepini geri attı. Jason kralın halini görünce gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Midas'ın kıllı ve gri renkli kocaman kulakları, Bugs Bunny'nin kulakları gibi bembeyaz saçlarının arasından sarkıyordu. Ama bunlar tavşan kulağı falan değildi. Düpedüz eşek kulağıydı.

"Of be," dedi Leo. "Bunu görmeme hiç gerek yoktu."

"Korkunç, değil mi?" dedi Midas içini çekerek. "Altın dokunuş olayından birkaç sene sonra Apollon'la Pan arasında düzenlenen bir müzik yarışmasında jürilik yaptım. Pan'ı yarışmanın birincisi ilan ettim. Çılgına dönen Apollon bana kulaklarımın ancak eşek kulakları olabileceğini söyledi ve *voila!* Dürüst olmanın sonucu bu. Kulaklarımı herkesten gizlemeye çalıştım. Bundan haberdar olan tek kişi berberimdi ama o da ağzını sıkı tutamadı." Midas altın heykellerden birisini gösterdi. Bu, üstünde bir toga bulunan, dazlak ve elinde bir tarak tutan bir adamdı. "İşte, bu o. Artık kimseye sırlarımı anlatamayacak."

Kral gülümsedi. Jason aniden yaşlı adamın bornoz giymiş zararsız biri olmadığını düşündü. Kralın gözleri, çılgın olduğunu kabullenmiş ve bunun keyfini çıkaran bir adam gibi parıldıyordu. "Evet, altının birçok faydası var," dedi Midas. "Sanırım bu yüzden geri döndüm, öyle değil mi Lit? Ne de olsa bu şekilde sahibemize tonla para kazandırıyorum."

"Demek bir sahibeniz var," dedi Jason. "Gigantlara mı çalışıyorsunuz?"

Jason arkadaşlarına baktı. Aniden oda buz gibi soğudu.

Kral Midas söylediğini bir el hareketiyle geçiştirdi. "Gigantlar umurumda değil," dedi. "Ama doğaüstü ordulara para ödenmesi gerek. Sahibeme çok şey borçluyum. Buraya gelen son gruba da bunu açıklamak istedim ama pek dostane tipler değillerdi. İşbirliğine hiç yanaşmadılar."

Jason elini cebine sokup altın parayı kavradı. "Buraya son gelen grup mu?"

"Buraya en son avcılar gelmişti," dedi Lit ters ters. "Artemis'in kahrolası Avcıları."

Jason tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sanki tüm bedeninde gerçek bir kıvılcım dolanmış gibi ürperdi, koltuktan peşi sıra gelen sıcaklık ve erimiş yay kokusu da cabasıydı.

Ablası buraya gelmişti.

"Ne zaman geldiler?" diye sordu. "Neler oldu?"

Lit omuzlarını silkti. "Birkaç gün önce geldiler," dedi. "Ne yazık ki hepsini öldüremedim. Azılı bir kurt sürüsünü aradıklarını söylediler. Bir iz peşindelerdi ve batıya doğru gidiyorlardı. Kayıp bir melez varmış. Adını şimdi hatırlayamıyorum..."

Percy Jackson, dedi Jason içinden. Annabeth, Avcıların onu aradığını söylemişti. Rüyasında gördüğü selvi ağaçlarının arasındaki

küle dönmüş evde düşman kurtların uluduğunu duymuştu. Hera onlardan koruyucuları olarak söz etmişti. Bu iki şey bağlantılı olmalıydı.

Midas eşek kulaklarını kaşıdı. "O Avcılar hiç hoş hanımlar değillerdi," dedi. "Altına dönüşmeye karşı çıktılar. Zaten dışarıdaki güvenlik önlemlerinin çoğunu da bu yüzden kurdum. Ciddi bir yatırım yapmak istemeyen kişilere harcayacak vaktim yok."

Jason dikkatle ayağa kalkıp arkadaşlarına baktı. Piper'la Leo durumda bir tuhaflık olduğunu anlamışlardı.

"Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz," dedi Piper hafifçe gülümseyerek. "Hayata geri dönmenize de sevindim. Altın sırt çantası için de ayrıca teşekkür ederim."

"Ama gidemezsiniz ki!" dedi Midas. "Ciddi yatırımcılar olmadığınızı biliyorum ama sorun değil! Koleksiyonumu yenilemem gerek."

Lit sinsi sinsi gülümsüyordu. Kral ayağa kalkınca Leo'yla Piper geri çekildiler.

"Merak etmeyin," dedi kral, "istemiyorsanız altına dönüşmenize gerek yok. Konuklarıma her zaman bir seçenek sunarım. Ya koleksiyonuma katılırsınız ya da Literses'in ellerinde ölürsünüz. Benim için hava hoş."

Piper kralı büyükonuşla etkilemeye çalıştı. "Majesteleri, bizi..."

Midas yaşına göre büyük bir çeviklikle öne atılıp Piper'ı bileğinden yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdı Jason.

Piper'ın tüm bedeni yavaş yavaş altınla kaplandı. Bir anda parıldayan bir heykele dönüşmüştü. Leo ateş yaratmaya çalıştı ama gücünün bu evde işe yaramadığını unutmuştu. Midas onun eline dokunur dokunmaz Leo da altın bir heykele dönüştü.

Jason o kadar dehşet içinde kalmıştı ki hareket bile edemiyordu. Arkadaşlarını kaybetmişti. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Midas'ı durdurmasına fırsat bile olmamıştı.

Midas özür diler gibi gülümsedi. "Sanırım altın ateşten üstün," dedi. Eliyle odadaki altın perdeleri ve eşyaları gösterdi. "Bu odada altın gücüm diğer tüm güçleri etkisiz hale getiriyor. Ateş, hatta büyükonuş yeteneği bile sıfırlanıyor. Böylece koleksiyonuma yeni parçalar katmaya devam ediyorum."

"Hedge!" diye bağırdı Jason. "Yardıma ihtiyacım var!"

Ama satir ilk kez içeri paldır küldür girmedi. Jason onun lazer ışınlarına ya da bir tuzağa yakalanmış olabileceğini düşündü.

Midas cık cık etti. "Ne o, keçi adam imdadına yetişemedi mi? Çok yazık. Ama endişelenme evlat. Hiç acı çekmeyeceksin. Lit'in başına defalarca geldi bu."

Jason'ın aklına bir fikir geldi. "Savaşmayı seçiyorum," dedi. "Altına dönüşmektense Lit'le savaşabileceğimi söylemiştiniz."

Midas hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama sonra omuzlarını silkti. "Lit'le savaşarak *ölebileceğinizi* söylemiştim," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun."

Kral geri çekildi. Lit de kılıcını havaya kaldırdı.

"Çok keyifli olacak," dedi Lit. "Ben İnsan Deşen'im!"

Jason silahını çekip "Başlayalım ortak," dedi. Altın parası bu sefer bir mızrağa dönüştü. Jason elinde kılıçtan daha uzun bir silah olmasına sevindi.

"Demek altın bir silahın var, ne hoş," dedi Midas.

Lit saldırıya geçti.

Çok çevikti. Kılıcını art arda savururken Jason hamlelerden güçlükle kaçabiliyordu. Ama zihni farklı bir şekilde işlemeye başladı. Lit'in nasıl savaştığını inceledi. Midas'ın oğlu hiç kendisini koru-

maya yönelik hamleler yapmıyordu. Hep saldırıyordu.

Jason ona karşı koydu, yana kaçtı ve Lit'in darbelerini engellemeye çalıştı. Lit onun hala hayatta olduğuna şaşırmış gibiydi.

"Ne biçim iş bu?" diye bağırdı. "Bir Yunanlı gibi savaşmıyorsun!"

"Lejyon eğitimi," dedi Jason. Ama bunun neden dediğini bilmiyordu. "Romalılar böyle savaşır."

"Romalılar mı?" dedi Lit. Tekrar kılıcını savurdu, Jason hamleyi savuşturdu. "Romalı da ne demek?"

"Sana bomba bir haberim var," dedi Jason. "Sen ölüyken Romalılar Yunanlıları bozguna uğrattı. Sonra da tüm zamanların en büyük imparatorluğunu kurdular."

Jason topuğunun üstünde dönüp mızrağının sapını Lit'in göğsüne indirdi. Lit babasının tahtına doğru savruldu.

"Eyvah," dedi Midas. "Lit, iyi misin?"

"İyiyim," diye homurdandı Lit.

"Oğluna yardım etsen iyi olacak," dedi Jason.

"Baba, yapma!" diye bağırdı Lit.

Çok geç kalmıştı. Midas elini oğlunun omzuna koymuştu bile. Midas'ın tahtında artık öfkeli mi öfkeli, altın bir heykel oturuyordu.

"Kahretsin!" diye cıyakladı Midas. "Beni fena kandırdın melez. Bunu yanına bırakmayacağım." Lit'in altın omzunu okşayarak "Merak etme oğlum," dedi. "Bu parçayı da koleksiyonuma ekleyeyim, seni hemen eski haline döndüreceğim."

Midas öne atıldı, Jason hemen kenara kaydı. Ama yaşlı adam gerçekten de atikti. Jason orta sehpayı yaşlı adamın bacaklarına doğru itip onu yere devirdi ama Midas uzun süre yerde kalacak gibi görünmüyordu.

Jason, Piper'ın altın heykeline bakınca fena halde öfkelendi. O,

Zeus'un oğluydu, arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratamazdı.

Sonra içini tuhaf bir his kapladı. Hava basıncı bir anda o kadar düştü ki Jason kulaklarının tıkandığını hissetti. Bunu Midas da hissetmiş olacaktı ki hemen ayağa fırlayıp eşek kulaklarını tuttu.

"Ah! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Burada benim gücüm geçer!"

Dışarıda gök gürledi. Hava aniden kapkaranlık kesildi.

"Altın başka ne işe yarar biliyor musun?" diye sordu Jason.

Midas heyecanla dikkat kesildi. "Ne işe?"

"Altın, elektriği mükemmel bir biçimde *iletir*."

Jason mızrağını havaya kaldırınca malikanenin tavanı patladı. Bir şimşek çatıyı yumurta kabuğu kırar gibi delip geçti ve Jason'ın mızrağının ucuna kondu. Daha sonra da içerideki koltukları paramparça eden enerji ışınları saçtı. Tavandan sıvalar dönüldü. Avize gıcırdayıp zincirinden koptu ve Midas'ın üstüne düşüverdi. Midas canhıraş bir çığlıkla yere yığıldı. Avizenin cam parçaları anında altına dönüştü.

Gök gürültüsü kesildikten sonra evin çatısından içeri buz gibi bir yağmur yağmaya başladı. Midas, Antik Yunanca bir küfür savurdu. Avize onu yere mıhlamıştı. Yağmur evin içini olduğu gibi ıslattı ve avizeyi tekrar cama dönüştürdü. Piper ve Leo da yavaş yavaş değişmeye başladı. Ancak tek değişenler onlar değildi. Diğer heykeller de eski hallerine dönmeye başlamışlardı.

Sonra ön kapı ardına kadar açıldı ve Koç Hedge elinde sopasıyla saldırıya hazır vaziyette içeri daldı. Suratı ve ağzı toprak, kar ve çim içindeydi.

"Ne kaçırdım?"

"Neredeydin?" dedi Jason. Şimşek yarattığı için başı fena halde dönüyordu. Bayılmamak için kendisini zor tutuyordu. "Yardımına

ihtiyacım vardı."

Hedge geğirdi. "Kusura bakma, bir şeyler atıştırıyordum. Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Kimseyi!" dedi Jason. "Artık gerek kalmadı! Hemen Leo'yu al. Ben de Piper'ı alayım."

"Beni bu halde burada bırakma!" diye cıyakladı Midas.

Yaşlı kralın koleksiyon parçaları yavaş yavaş eski hallerine dönüyorlardı. Kızı, berberi ve ellerinde kılıçlar bulunan öfkeli bir grup adam da canlananlar arasındaydı.

Jason, Piper'ın altın sırt çantasını ve kendi çantasını kaptı. Sonra da Lit'in tahtın üstünde oturan altın heykelinin üstüne bir kilim fırlattı. İnsan Deşen en azından Midas'ın diğer kurbanları eski haline dönene dek olduğu gibi kalacaktı.

Jason, "Hemen buradan gidelim" dedi Hedge'e. "Bence bu insanlar Midas'la biraz baş başa kalmak isteyecekler."

XXXIII

PIPER

Piper tir tir titreyerek uyandı.

Eşek kulaklı yaşlı bir adamla ilgili bir rüya görmüştü. Adam peşinden koşuyor, "Aradığım sensin!" diye bağırıyordu.

"Olamaz!" dedi dişleri birbirine çarparken. "Adam beni altına dönüştürdü!"

"Hepsi geçti," dedi Jason. Piper'ın omuzlarına kuru bir battaniye koydu ama Piper'ın bedeni tıpkı Boreas gibi buz kesmişti.

Piper gözlerini kırpıştırarak nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Yanında bir kamp ateşi yanıyor, göğe dumanlar yükseliyordu. Ateş taş duvarları aydınlatıyordu. Sığ bir mağaradaydılar ama etraf pek de güvenli görünmüyordu. Dışarıda rüzgarın uğuldadığını duyabiliyordu. Mağaradan içeri kar taneleri giriyordu. Vakit gece de olabilirdi, gündüz de. Dışarıdaki fırtına o kadar kötüydü ki günün hangi vakti olduğunu kestirmek zordu.

"Leo?" dedi Piper.

"Buradayım ve altın değilim," dedi Leo, omuzlarında bir batta-

niye vardı. Durumu pek iç açıcı görünmüyordu ama yine de Piper'dan daha iyi gibiydi. "Midas beni metale çevirdi ama eski halime daha çabuk döndüm. Neden bilmiyorum. Seni eski haline getirmek için nehre sokmak zorunda kaldık. Üstünü başını da kurutmaya çalıştık ama hava cidden çok soğuk."

"Vücut sıcaklığın fena halde düştü," dedi Jason. "Sana verebildiğimiz kadar nektar verdik. Koç Hedge biraz doğa büyüsü yaptı..."

"Ona sporcu ilacı derler," dedi Hedge, Piper'ın başına dikilerek. "Hobi olarak bununla uğraşırım. Bir süreliğine nefesin mantar ya da enerji içeceği gibi kokabilir ama sonra geçer. Muhtemelen ölmezsin. Muhtemelen diyorum ama dikkatini çekerim."

"Teşekkürler," dedi Piper bitap bir halde. "Midas'ı nasıl alt ettiniz?"

Jason ona olanları anlattı ama Midas'ı alt etmelerinin en büyük nedeninin şans olduğunu söyledi.

Koç kaşlarını çattı. "Çocuk mütevazı davranıyor," dedi. "Onu görmeliydin. Heyt! Krala pata küte öyle bir girişti ki! Sonra bir de bir şimşek patlattı."

"İyi de Hedge, sen orada değildin ki," dedi Jason. "Dışarıda otluyordun."

Ama satir daha lafını bitirmemişti. "Sonra elimde sopamla içeri daldım. İçeriyi bir güzel dağıttık. Ona dedim ki, *Bak evlat, seninle gurur duyuyorum! Ama göğüs kaslarını biraz daha çalıştırsan–*"

"Koç," dedi Jason.

"Evet?"

"Lütfen, kes sesini."

"Peki." Hedge ateşin başına oturup elindeki sopayı kemirmeye başladı.

Jason elini Piper'ın alnına koyup ateşini ölçtü. "Leo, ateşi biraz

canlandırır mısın?"

"Tamam." Leo hemen bir beysbol topu büyüklüğünde bir ateş topu yaratıp ateşin içine attı.

"Çok mu kötü görünüyorum?" diye sordu Piper titreyerek.

"Hayır."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun Jason. Neredeyiz?"

"Pike Tepesi'ndeyiz. Kolorado'ya geldik."

"Ama orası Omaha'dan birkaç yüz kilometre ötede değil miydi?"

"Evet, aşağı yukarı öyle. Fırtına ruhlarını dizginleyerek hepimizi ancak buraya kadar getirebildim. Hiç hoşlarına gitmedi. Fazla hızlandılar, çantaya yeniden tıkmasaydım neredeyse dağa çarpacaktık. Onları bir daha kullanmayacağım."

"Neden buradayız?"

"Buraya gelmeyi ben istedim," dedi Leo burnunu çekerek.

Jason sanki bir şey görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle fırtınaya baktı. "Dün gördüğümüz parıltılı iz vardı ya? Onu hala görebiliyorum ama dünden beri epey silikleşti. Gözden kaybolana dek peşinden gittim. Sonra ne olduğundan emin değilim. Burada durmamız gerektiğini hissettim."

Koç Hedge ağzındaki sopa parçalarını yere tükürüp "Tabii ki doğru yerdeyiz," dedi. "Aeolus'un uçan sarayının tam üstümüzde, şu tepede olması gerek. Burası onun en sevdiği yerlerden biridir."

Jason kaşlarını çattı. "Olabilir. Bilemiyorum. Ama başka bir şey daha var..."

"Avcılar da batıya gidiyorlardı," dedi Piper. "Sence bu civarda olabilirler mi?"

Jason sanki dövmesi onu rahatsız ediyormuş gibi kolunu ovuşturdu. "Hava o kadar kötü ki bu dağ başında insan nasıl hayatta kalır bilemiyorum. Fırtına kötüye gidiyor. Gündönümünden önce-

ki geceyi fırtınanın geçmesini bekleyerek geçirmek zorundayız galiba. Yola devam etmeden önce biraz dinlenmen gerekiyordu."

Jason'ın onu ikna etmesi gerekmiyordu. Dışarıda uğuldayan rüzgar Piper'ın ödünü patlatıyordu. Üstelik hala tir tir titriyordu.

"Biraz daha ısınman gerek." Jason yanına oturup çekinerek kollarını öne doğru uzattı. "Şey yapsam bir sakıncası var mı?"

"Yok sanırım." Piper sanki bu sıradan bir şeymiş gibi konuşmaya çalışıyordu.

Jason ona sıkı sıkı sarıldı. Ateşe biraz daha yaklaştılar. Hedge sopasını çiğnemeye devam ediyor, ağzındaki parçaları arada sırada ateşe tükürüyordu.

Leo birkaç tencere tava bulmuştu. Demir bir tavanın üstünde hamburger köfteleri kızartmaya başladı. "Eh," dedi, "madem kamp ateşinin başında birbirinize sokulmuş oturuyorsunuz, size bir şey anlatayım. Size bunu uzun süredir anlatmak istiyordum. Omaha'ya gelirken bir rüya gördüm. Aslında çok parazit vardı, bir de *Çarkıfelek* programı sürekli araya giriyordu ama–"

"*Çarkıfelek* mi?" Piper önce onun şaka yaptığını sanmıştı ama Leo başını kaldırıp ona bakınca Piper onun son derece ciddi olduğunu gördü.

"İşin aslı şu ki rüyamda babam Hephaistos'la konuştum."

Leo onlara rüyasını anlattı. Anlattığı öykü kamp ateşinin başında, dışarıda uğuldayan rüzgarın eşliğinde daha da tüyler ürperticiydi. Piper, tanrının parazitli bir sesle oğluna gigantların Tartarus'un çocukları olduğunu ve görevde bazı arkadaşlarını kaybedeceğini söylediğini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Sonra dikkatini iyi bir şeye vermeye çalıştı. Jason ona sarılmıştı. Bedeninin yavaş yavaş ısındığını hissediyordu ama bir yandan da dehşete kapılmış haldeydi. "Anlamıyorum," dedi. "Eğer tanrılarla

melezler gigantları yenmek için bir araya geleceklerse neden tanrılar kendi kabuklarına çekildiler? Eğer bize ihtiyaçları varsa–"

"Hah," dedi Koç Hedge. "Tanrılar insanlara ihtiyaç duyuyor olmaktan nefret ederler. Asıl istedikleri insanların onlara ihtiyaç duymasıdır. Zeus, Olimpos'u kapatmasının bir hata olduğunu anlayana kadar iş işten geçmiş olacak."

"Koç Hedge, az önce neredeyse zekice sayılabilecek bir şey söylediniz, farkında mısınız?" dedi Piper.

Hedge homurdandı. "Ne? Ben zaten zekiyim! Sizin gibi muhallebi çocuklarının Gigant Savaşı'nı bilmemesine hiç şaşırmadım doğrusu. Tanrılar bundan söz etmekten hiç hoşlanmazlar. Düşmanı yenmek için insanlara ihtiyaç duyduklarını itiraf etmenin itibarlarını yerle bir ettiğini düşünüyorlar. Bu durum onlar için çok utanç verici."

"Tek mesele bu değil," dedi Jason. "Hera'yı o kafeste gördüğüm rüyada, bana Zeus'un her zamankinden çok daha paranoyak bir biçimde davrandığını söylemişti. Hera ayrıca bir sesin ona o yıkık dökük eve gitmesini söylediğini anlattı. Ya birisi tıpkı Medea'nın bizi etkilediği gibi tanrıları da büyükonuşla etkiliyorsa?"

Piper titrediğini hissetti. O da buna benzer bir şeyler düşünmüştü. Bilinmeyen bir güç gizliden gizliye gigantlara yardım ediyor olmalıydı. Belki de aynı güç Enkelados'un her şeyi görmesini de sağlıyordu. Belki de ejderhalarını Detroit'in üstünden uçarken bozan da oydu. Bu güç, Leo'nun gördüğü uyuyan Toprak Kadın ya da ona çalışan başka birisi olabilirdi...

Leo hamburger ekmeklerini tavaya dizdi. "Evet, Hephaistos da buna benzer bir şey söyledi ve Zeus'un her zamankinden tuhaf davrandığından bahsetti. Ama beni asıl rahatsız eden şey, babamın bana söylemek istemedikleriydi. Birkaç kez melezlerden ve ne kadar

çok çocuğu olduğundan söz etti. Bilemiyorum. En güçlü melezleri bir araya getirmek imkansızmış gibi konuştu. Sanki Hera bunu yapmaya çalışıyordu da babam bunun aptalca bir şey olduğunu düşünüyordu. Benden bir şeyler gizliyor gibiydi."

Bunu duyan Jason huzursuzca kıpırdandı. Piper onun gerildiğini hissetti.

"Kheiron da kampta tuhaf davranıyordu," dedi Jason. "Bana bir zamanlar bir yemin ettiğini ve bu konuda bir şey söyleyemeyeceğini söyledi. Koç Hedge, bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Yok canım. Ben bir satirim. Bana heyecanlı şeyleri asla anlatmazlar. Hele söz konusu olan..." Duraksadı.

"Sizin gibi bir yaşlı satirse mi?" dedi Piper. "Ama siz o kadar da yaşlı değilsiniz, değil mi?"

"Yüz altı yaşındayım."

Leo boğulacak gibi öksürdü. "Efendim?"

"Ne o, paçan tutuştu galiba Valdez? Bu, insan yaşıyla elli üç sene eder ama Toynaklar Heyeti'nden bazı kişilerle takıştım. Çok uzun süredir koruyuculuk yapıyorum. Ama bana sağımın solumun belli olmadığını söylediler. Çok saldırganmışım. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Vay canına." Piper arkadaşlarıyla göz göze gelmemeye çalıştı. "Buna inanmak gerçekten de çok zor."

Koç yüzünü ekşitti. "Evet, sonra Titanlarla savaşa girer girmez ön cepheye mi sürüldüm sanki? Ne gezer! Beni ta Kanada sınırına yolladılar, inanabiliyor musunuz? Savaştan sonra da saldılar çayıra. Wilderness Okulu'na yolladılar. Rezalet! Biraz saldırganlaştım diye bunamışım da hiçbir faydam kalmamış gibi davrandılar. Heyet'teki o çiçek toplayıcılarını düşünüyorum da... Bütün gün oturup çiçekten böcekten konuşan tipler işte."

"Ama satirler doğayı sevmezler miydi?" diye sordu Piper.

"Tabii ki doğayı severim. Doğa bana göre ne demek biliyor musunuz? Büyük şeylerin küçük şeyleri öldürüp mideye indirmesi demek! Benim gibi boy özürlü ama formda bir satirseniz yanınızda kocaman bir sopa taşırsınız, kimseye de eyvallah çekmezsiniz! İşte doğa budur." Hedge öfkeyle homurdandı. "Çiçek toplayıcılar... pöh! Neyse, umarım vejetaryen yemekleri de pişiriyorsundur Valdez, ben et yemem!"

"Evet, Koç Hedge. Sopanızı yemeyin. Burada soya etli burger de var. Piper da et yemiyor. Bir-iki dakika sonra onlar da hazır olacak."

Tavadan mis gibi bir koku geldi. Piper genellikle et kokusundan nefret ederdi ama midesi bu güzel koku karşısında artık isyan etmek üzereydi.

Çıldırdım galiba, diye düşündü. *Aklından brokoli, havuç, bezelye falan geçirsene kızım.*

Ama isyan eden tek şey midesi değildi. Jason'ın kolları arasında ateşin başında otururken Piper'ın vicdanı da kızgın bir demir gibi içini dağlıyor, yüreğini yakıyordu. Enkelados'u rüyasında gördüğü zamandan beri içini kemiren suçluluk duygusu artık dayanılmaz hale gelmişti.

Arkadaşları ona yardım etmek istemişlerdi. Jason babasını kurtarmak için bir tuzağa düşmeye bile razı olduğunu söylemişti. Ama Piper onlara hala hiçbir şey anlatmamıştı.

Üstelik Medea'ya saldırdığında babasının ölüm fermanını imzalamış bile olabilirdi.

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Belki de Chicago'da arkadaşlarını kurtararak doğru şeyi yapmıştı ama önündeki sorunu çözmemiş, sadece geciktirmişti. Arkadaşlarına asla ihanet edemezdi

ama içinden cılız bir ses, *Ya onlara çoktan ihanet ettiysem?* diyordu.

Babası bu durumda ona ne derdi acaba? Ona şöyle dediğini düşündü: *Selam baba. Eğer günün birinde yamyam bir gigant seni bir direğe zincirlerse seni kurtarmak için de arkadaşlarıma ihanet etmem gerekse, bana ne yapmamı önerirdin?*

Babasıyla Herhangi Üç Soru oyununu oynarken bu soruyu sormamış olması ne komikti. Böyle bir şey soracak olsa babası onu ciddiye almazdı ki. Ona büyük bir ihtimalle Büyükbaba Tom'un parıldayan kirpiler ve konuşan kuşlarla ilgili eski öykülerinden birini anlatırdı. Babasının verdiği tavsiyenin komikliğine kahkahalarla gülerlerdi.

Piper büyükbabasını daha iyi hatırlamayı isterdi. Bazen Oklahoma'daki iki odalı o küçük kulübeyi hayal eder, orada büyümüş olsa çocukluğunun nasıl olacağını merak ederdi.

Babası her zaman bunun çılgınlık olduğunu söylerdi. Çünkü o, hayatı boyunca oradan oraya gitmiş, kendini Kızılderili camiasından soyutlamış, Kızılderili rollerini elinin tersiyle itmişti. Piper'a her zaman Kaliforniya'da güzel bir evde, bolluk içinde ve iyi koşullarda yaşadığı için çok şanslı olduğunu söylerdi.

Piper da zamanla köklerinden rahatsızlık duymaya başlamıştı. Ne vakit babasının 80'lerden kalma fotoğraflarına baksa ve onu kafasında o tüyler ve çılgın giysilerle görse kendini bir tuhaf hissederdi. *Şu halime bak*, derdi babası. Babasına göre Kızılderili olmak biraz komik ve utanç verici bir durumdu.

İyi de nereye aittiler? Bunu babası da bilmiyordu. Belki de o kadar mutsuz olmasının, filmlerde sürekli farklı kimliklere bürünmesinin nedeni de buydu. Belki de Piper bu yüzden bir şeyler çalmaya başlamış, babasının ona asla veremeyeceği şeyleri elde etmeye çalışmıştı.

Leo tavaya soyalı burgerleri de yerleştirdi. Rüzgar hala uğulduyordu. Piper'ın aklına babasının ona anlattığı eski bir öykü geldi. Belki de bazı yanıtları bu öyküde bulabilirdi.

İkinci sınıftayken bir gün ağlayarak eve dönmüş ve babasının ona neden Piper adını koyduğunu sormuştu. Okuldaki çocuklar onunla dalga geçmişlerdi çünkü Piper'ın ailesi Cherokee kabilesindendi ve Piper Cherokee, bir tür uçaktı.

Babası sanki bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi gülmüştü. "Hayır Pipes," demişti. "Senin adın bir uçaktan gelmiyor. Senin adını Büyükbaba Tom koymuştu. Ağlamanı ilk duyduğunda güçlü bir sesin olduğunu söylemişti. Ona güzel sesli bir kavalı anımsatmıştı. Kavalcı anlamına gelen Piper adı da o zaman aklına geldi. Bana senin en zor Kızılderili şarkılarını, hatta yılan şarkısını bile söylemeyi öğreneceğini söylemişti."

"Yılan şarkısı mı?"

Babası ona efsaneyi anlatmıştı. Bir gün, bir Kızılderili kadın çocuklarının yanında oynayan bir yılan görmüş ve yılanın başını bir taşla ezerek öldürmüş. Tabii yılanın çıngıraklı yılanlar kralı olduğunu bilmiyormuş. Yılanlar insanlara savaş açmaya hazırlanmışlar ama kadının kocası barıştan yanaymış. Bu durumu telafi etmek için her şeyi yapacağını söylemiş. Yılanlar da adamın sözüne güvenmiş. Ona karısını kuyuya yollamasını söylemişler. Yılanlar kadını orada ısırıp hayatını alacaklarmış. Adam yıkılmış ama yine de yılanların dediğini yapmış. Sonra yılanlar adamın sözünü tutmak için bu kadar büyük bir fedakarlık yapmasından çok etkilenmiş. Ona tüm Cherokee Kızılderililerine öğretmesi için yılan şarkısını öğretmişler. O günden sonra ne vakit bir Cherokee Kızılderilisi bir yılanla karşılaşacak olsa hemen o şarkıyı söylemeye başlamış. Böyle-

ce yılan onun dost olduğunu anlar ve onu sokmazmış.

"Ama bu korkunç bir şey!" demişti Piper hikayeyi dinledikten sonra. "Adam karısının ölmesine göz mü yummuş yani?"

Babası ellerini iki yana açmıştı. "Yaptığı büyük bir fedakarlıkmış tabii. Ama bir cana mal olan bu olaydan sonra yılanlarla Cherokee Kızılderilileri arasında barış ilan edilmiş. Büyükbaba Tom, Cherokee müziğinin her sorunu çözebileceğine inanırdı. Senin birçok şarkı öğreneceğini ve ailenin müzisyeni olacağını düşünmüştü. İşte bu yüzden senin adını Piper koyduk."

Büyük bir fedakarlık. Acaba büyükbabası daha Piper bebekken bile onunla ilgili bir şey mi hissetmişti? Onun Afrodit'in kızı olduğunu biliyor olabilir miydi? Babası bunu duysa Piper'a deli olduğunu söylerdi. Büyükbaba Tom bir kahin falan değildi ona göre.

Ama... Piper bu görevde arkadaşlarına yardım edeceğine söz vermişti. Arkadaşları ona güveniyordu. Midas onu altına çevirdiğinde kurtarmışlardı. Onu hayata geri döndürmüşlerdi. Minnet borcunu onlara yalan söyleyerek ödeyemezdi.

Piper yavaş yavaş ısınmaya başladığını hissetti, Jason'ın kollarında titremesi geçmişti. Leo yiyecekleri uzattı. Piper o anı bozacak hiçbir şey yapmak istemiyordu. İçinden ne hareket etmek ne konuşmak ne de başka bir şey yapmak geçiyordu ama yapmak zorunda kaldı.

"Konuşmalıyız," dedi. Jason'la yüz yüze konuşabilmek için doğruldu. "Artık sizden bir gizlim saklım olmasını istemiyorum."

Arkadaşları ağızlarındaki lokmaları iştahla çiğnerken ona baktılar. Artık Piper için geriye dönüş yoktu.

"Grand Canyon gezisinden üç gün önce bir rüya gördüm. Bir gigant bana babamın tutsak alındığını bildirdi. İşbirliği yapmamı, yoksa babamın öleceğini söyledi."

Kamp ateşi çıtır çıtır *yanıyordu.*

"Enkelados mu?" dedi Jason en sonunda. "Ondan daha önce de söz etmiştin galiba?"

Koç Hedge hayretle bir ıslık çaldı. "Büyük bir gigant," dedi. "Ateş falan püskürtür. Keçi sakalımı tütsülemesini istemezdim doğrusu."

Jason ona *Kes sesini*, der gibi baktı. "Piper, sen anlatmaya devam et. Sonra ne oldu?"

"Be-ben babama ulaşmaya çalıştım ama karşıma asistanı çıktı ve bana endişelenmememi söyledi."

"Jane mi?" dedi Leo. "Medea onu kontrol ettiğini söylememiş miydi?"

Piper başını evet anlamında salladı. "Babamı kurtarabilmek için bu görevi sabote etmem gerekiyor. Ama bu görevdeki kişilerin üçümüz olacağını bilmiyordum. Göreve çıktıktan sonra Enkelados bana bir uyarıda daha bulundu: İkinizin ölmesi gerektiğini söyledi ve sizi bir dağa götürmemi istedi. Hangi dağ olduğunu bilmiyorum ama Körfez Bölgesi'nde olduğunu biliyorum. Rüyada dağın tepesinden Golden Gate Köprüsü'nü görebiliyordum. Yarın gündönümünde, öğle vaktinde orada olmalıyım. Sizi babamla takas etmeliyim."

Piper arkadaşlarının yüzüne bakamıyordu. Ona bağırıp çağırmalarını sırt çevirmelerini ya da onu mağaradan dışarı atmalarını bekledi ama bunlar olmadı.

Jason yanına gelip ona tekrar sarıldı. "Ah, Piper. Çok üzgünüm," dedi.

Leo başını salladı. "Bir haftadır bu sırrı içinde tutmak sana büyük bir yük olmuş olmalı. Piper, sana yardım edebiliriz."

Piper dik dik onlara baktı. "Neden bana bağırıp çağırmıyorsu-

nuz? Size sizi öldürmem emredildi diyorum!"

"Saçmalama," dedi Jason. "Bu görevde her ikimizin de hayatını kurtardın. Senden bana hiçbir zarar gelmeyeceğinden eminim."

"Ben de," dedi Leo. "Ben de sana sarılabilir miyim?"

"Anlamıyorsunuz!" dedi Piper. "Size bunları anlatarak babamın ölümüne neden olmuş olabilirim!"

Koç Hedge geğirdi ve "Sanmam," dedi. Kağıt tabağın içine sardığı soya burgerini dürüm gibi yiyordu. "Gigant henüz istediğini elde etmemiş. O yüzden babanı öldüremez. Bence dediği tarihte oraya gidip gitmediğini görmek isteyecek. Görevi bu dağa yönlendirmeni istememiş miydi?"

Piper tereddütle başını evet anlamında salladı.

"O halde Hera'yı başka bir yerde tutuyor olmalılar. Hera'nın da aynı gün kurtarılması gerek. Bu yüzden bir seçim yapmalısın. Ya babanı kurtaracaksın ya da Hera'yı. Hera'yı kurtarmaya gidersen Enkelados babanı haklayabilir. Hem Enkelados'la işbirliği yapsan bile o seni bırakmaz ki. Büyük Kehanet'te bahsi geçen yedi melezden biri olduğun apaçık ortada."

Yedi melezden biri. Piper bu konuyu daha önce arkadaşlarıyla da konuşmuştu. Yedi melezden biri olduğunu düşünmüştü ama hala buna inanası gelmiyordu. Önemli birisi olduğuna inanamıyordu. Afrodit'in şapşal çocuklarından biriydi. İhanet etmek ve öldürmek gibi şeyleri nasıl becerebilirdi?

"O halde, başka seçeneğimiz yok," dedi çaresizlik içinde. "Hera'yı kurtarmamız gerek, yoksa gigant kralı dirilecek. Görevimiz bu. Tüm dünyanın geleceği bu göreve bağlı. Enkelados her an ne yaptığımı görebiliyor sanırım. O kadar da aptal değil. Yön değiştirip başka bir yere gidecek olursak hemen farkına varır. Sonra da babamı öldürür."

"Babanı öldürmeyecek," dedi Leo. "Onu kurtaracağız."

"Vaktimiz yok ki!" diye bağırdı Piper. "Bu bir tuzak olabilir."

"Bizler arkadaşınız, güzellik kraliçesi," dedi Leo. "Babanı ölüme terk edemeyiz. Bir plan yapmamız gerek."

Koç Hedge homurdandı. "Hangi dağa gideceğimizi bilseydik işimiz kolaylaşırdı. Belki de Aeolus bize söyleyebilir. Körfez Bölgesi'nin melezler için tehlikeli olduğu bilinen bir şey. Burası Titanların yurdu Othrys Dağı'nın bulunduğu bölge. Dahası Atlas'ın gökyüzünü tuttuğu Tam Dağı da bu bölgede. Umarım gördüğün dağ orası değildir."

Piper rüyasında gördüğü manzarayı hatırlamaya çalıştı. "Sanmam," dedi. "Gördüğüm yer deniz kenarında değildi."

Jason sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmış, kamp ateşine bakıyordu. "Melezler için tehlikeli ha?" dedi. "Bunda bir iş var. Körfez Bölgesi..."

"Daha önce oraya gittin mi yoksa?" diye sordu Piper.

"Ben..." Jason bir şey hatırlamak üzereymiş gibiydi. Sonra gözlerini yine aynı hüzünlü ifade kapladı. "Bilmiyorum. Hedge, Othrys Dağı'nda neler oldu?"

Hedge elindeki dürümden bir lokma daha aldı. "Kronos geçen yaz orada yeni bir saray yaptırdı. Kocaman, dehşe verici bir yer. Sanırım yeni krallığının karargahı olarak kullanacaktı. Ama orada bir savaş olmadı. Kronos Manhattan'a yürüdü, Olimpos'u ele geçirmeye çalıştı. Yanlış hatırlamıyorsam diğer Titanları saraya göz kulak olmaları için sarayda bıraktı ama Manhattan'da bozguna uğradıktan sonra saray kendi kendine yıkıldı."

"Hayır," dedi Jason.

Herkes dönüp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leo.

"Orada başka bir şey oldu..." Jason aniden mağaranın girişine baktı. "Sesi duydunuz mu?"

Bir-iki saniye boyunca hiçbir şey duymadılar. Sonra Piper da karanlıkta yankılanan kurt ulumalarını duydu.

XXXIV

PIPER

"Kurt sesleri yakından geliyor," dedi Piper.

Jason ayağa fırlayıp altın parasını havaya fırlattı ve sıkı sıkı eline düşen kılıcını kavradı. Leo ve Koç Hedge de ayaklandılar. Piper da ayağa kalkmaya çalıştı ama başı hala dönüyor, gözleri kararıyordu.

"Burada kal," dedi Jason ona. "Biz seni koruruz."

Piper dişlerini sıktı. Çaresiz durumda olmaktan nefret ediyordu. Kimsenin onun korumasını istemiyordu. Başına türlü talihsizlik gelmişti. Önce bileğini burkmuş, sonra donma tehlikesi geçirmişti. O da arkadaşları gibi ayağa fırlayıp hançerini eline almak ve tehlikeye göğüs germek istiyordu.

Derken mağaranın girişindeki ateşin hemen ötesinde, karanlığın arasında parıldayan bir çift kıpkırmızı göz gördü.

Pekala, diye geçirdi içinden. *Belki beni birazcık korumalarına izin verebilirim.*

Giderek daha çok sayıda kurt ateşin yanına yanaştı. Bunlar Danua türü köpeklerden de iri, kapkara yaratıklardı. Postları kar ve

buz kaplıydı. Parıldayan sipsivri dişleri ve kırmızı gözleri insanın kanını donduracak derecede korkunçtu. En önde duran kurtsa neredeyse bir at büyüklüğündeydi ve ağzı sanki az önce avlanmış gibi kıpkırmızıydı.

Piper hançerini kınından çekti.

Sonra Jason öne çıkıp Latince bir şeyler söyledi.

Ölü bir dilin vahşi hayvanlar üstünde bu kadar etkili olabileceği kırk yıl düşünse Piper'ın aklına gelmezdi ama alfa kurt alaycı bir tavırla dudaklarını büzdü. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Diğer öncü kurtlardan biri öne çıkacak gibi oldu ama alfa kurt onun kulağını ısıracakmış gibi hamle yaptı. Bunu gören kurtların hepsi hemen geri çekildi.

"Vay be," dedi Leo başını kaşıyarak, "ben de Latince öğrensem iyi olacak. Ne dersin Jason?"

Hedge bir küfür savurdu. "Jason'ın ne dediğini bilmiyorum ama belli ki yeterli olmamış. Baksanıza."

Kurtlar bir kez daha ateşe doğru ilerlediler ama bu sefer alfa kurt en önde değildi. Saldırıya geçmediler. En az yarım düzine kadar kurt ateşin etrafını bir yarım daire biçiminde çevirip mağaranın girişini tıkadı.

Hedge sopasını havaya kaldırdı. "Bir planım var," dedi. "Ben hepsini öldüreyim, siz de kaçın."

"Hedge, sakın bir şey yapma. Seni paramparça ederler," dedi Piper.

"Yok canım, bana bir şey olmaz."

Derken Piper fırtınanın arasından kurt sürüsünü yara yara içeri giren o adamı gördü.

"Birbirinizden ayrılmayın," dedi Jason. "Kurtlar sürü halinde dolaşanlara saygı duyar. Hedge, sen de sakın ani bir hareket falan

yapma. Ne seni ne de başkasını bırakıp kaçacak halimiz yok."

Piper boğazının düğümlendiğini hissetti. Şu anda kendi sürülerindeki zayıf halka kendisiydi. Kurtlar ne kadar korktuğunu hissediyor olmalıydı. Hani üstünde BELEŞ YEMEK yazan bir tişört giyse bu kadar olurdu.

Kurtlar iki yana açılıp adamın öne çıkmasını sağladılar. Liderlerinin saçları yağlı ve karmakarışık, is gibi kapkaraydı. Parmak kemiklerinden yapılmış gibi görünen bir taç giymişti. Üstünde kurt, tavşan, rakun, geyik ve Piper'ın tam olarak neye ait olduğunu bilmediği hayvanların postlarından yapılmış bir giysi vardı. Post tütsülenmemişti ve etrafa yayılan feci kokuya bakılacak olursa çok da yeni değildi. Adam tıpkı bir maraton koşucusu gibi ince uzun ve kaslıydı. Ama en dehşet verici yanı suratıydı, incecik solgun derisi sanki kafatasına kadar gerilmiş gibi duruyordu. Dişleri vahşi bir hayvanın dişleri kadar sivriydi ve gözleri diğer kurtlarınki gibi kıpkırmızıydı ve parıldıyordu. Nefret dolu bakışlarını Jason'a dikmişti.

"*Ecce, filli Romani,*" dedi.

"Anlaşılır bir dilde konuş, kurt adam!" diye cıyakladı Hedge.

Kurt adam hırladı. "Romalı, şu fauna söyle de çenesini tutsun," dedi. "Yoksa ilk onu yerim haberi olsun."

Piper faun sözcüğünün eski Roma'da satir anlamına geldiğini hatırladı. İşte bu tuhaftı. Ama bu adamın Yunan Mitolojisinde kim olduğunu ve onu nasıl yenebileceklerini hatırlayabilse çok iyi olacaktı.

Kurt adam içeridekileri şöyle bir süzdü. Burun delikleri seğirdi. "Demek doğruymuş," dedi. "Bir Afrodit kızı. Bir Hephaistos oğlu. Bir faun. Ve bir Romalı, muhtemelen Lord Jüpiter'in oğlu. Buraya kadar birbirinizi öldürmeden geldiniz demek. Çok ilginç doğrusu."

"Sana bizden mi bahsettiler?" dedi Jason. "Kim?"

Adam hırladı. Ya gülmüştü ya da sinirlenmişti. "Tüm batıda sizi arıyorduk melez," dedi. "Sizi ilk biz bulmak istedik. Gigant kral uyandığında beni ödüllendirecek. Ben kurtların efendisi, Lykaon. Sürüm de çok aç."

Kurtlar karanlıkta hırladılar.

Piper gözünün ucuyla Leo'nun çekicini çantasına sokup eline başka bir şey aldığını gördü. Leo'nun elinde içi şeffaf bir sıvıyla dolu bir şişe duruyordu.

Piper kurt adamı hikayelerden hatırlamaya çalışıyordu. Bu adı daha önce duyduğunu biliyordu ama bir türlü hatırlayamıyordu.

Lykaon bakışlarını Jason'ın kılıcına dikti. Sonra Jason'ın yanından geçmek istermiş gibi yana doğru bir adım attı ama Jason kılıcıyla kurt adamı engelledi.

"Git buradan," dedi Jason. "Burada sana yiyecek yok."

"Ama soya burgeri istersen başka tabii," dedi Leo.

"Elimde olsaydı önce seni öldürürdüm Jüpiter'in oğlu," dedi Lykaon üzüntüyle. "Beni bu hale baban getirdi. Arkadia'nın en güçlü ölümlü kralıydım. Elli tane de oğlum vardı. Ama Zeus hepsini şimşekleriyle katletti."

"Hah, iyi etmiş!" dedi Koç Hedge.

"Hedge, bu soytarıyı tanıyor musun?" diye sordu Jason arkasını dönüp.

"Ben tanıyorum," dedi Piper. Eski öyküyü hatırlamıştı. O kısacık öyküyü bir sabah babasıyla kahvaltıda okuyup kahkahalarla gülmüşlerdi. Ama Piper o anda gülmüyordu.

"Lykaon, Zeus'u akşam yemeğine davet eder. Ama gelen kişinin gerçekten Zeus olup olmadığından emin değildir. Lykaon ona insan eti yedirmeye çalışır. Zeus çılgına döner ve–"

"O, oğullarımı öldürdü!" diye uludu Lykaon. Arkasındaki kurt-

lar da hep bir ağızdan uludular.

"Sonra Zeus onu bir kurda dönüştürür," diye devam etti Piper. "Bugünkü kurtadam kavramına likantrofi de denir. Bu sözcük Lykaon'un adından türemiştir. O, ilk kurt adamdır."

"Kurtların kralı ha," dedi Koç Hedge. "Ölümsüz, kokuşmuş, vahşi mankafanın teki."

Lykaon hırladı. "Seni paramparça edeceğim faun!"

"Keçi eti mi istiyorsun? Gel de sana keçi eti vereyim."

"Yeter!" dedi Jason. "Lykaon, elinde olsa önce beni öldüreceğini söyledin ama–"

"Ne yazık ki seni öldürmek isteyen bir başkası var Romalı." Kurt adam pençesiyle Piper'ı gösterdi. "O seni öldüremediği için Kurt Evi'ne diri diri götürülmen gerekiyor. Yurttaşlarımdan biri seni kendi elleriyle öldürmek istiyor."

"Kim?" diye sordu Jason.

Kurt Kral alaycı bir biçimde güldü. "Kim mi? Senin büyük bir hayranın. Belli ki onu çok etkilemişsin. Neyse, yakında işini bitirecek. Şikayet edecek halim yok. Seni Kurt Evi'ne götürdüğümde yeni bölgemi belirlemiş olacağım. Lupa da bundan sonra sürüme bulaşmadan önce bir kez daha düşünecek."

Piper'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Lykaon'un dediği her şeyi anlamamıştı ama Jason'ı öldürmek isteyen birisi vardı. İçinden *Medea olmalı*, diye geçirdi. Büyücü nasıl olduysa patlamadan sağ kurtulmuştu.

Piper güçlükle ayağa kalktı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Mağara gözlerinin önünde fırıl fırıl dönüyor gibiydi.

"Hepimiz işini bitirmeden önce hemen buradan gideceksin," dedi.

Büyükonuşla konuşmaya çalışıyordu ama eski gücüne kavuşamamıştı. Omuzlarındaki battaniyenin altında tir tir titriyordu, yü-

zü kireç gibiydi. Hançeri elinden düşürmemek için gayret ederken ter içinde kalmıştı. Bu haliyle pek de korkutucu görünmüyordu.

Lykaon'un kıpkırmızı gözleri parıldadı. "İyi denemeydi," dedi alaycı bir tavırla. "Çok etkilendim. Belki de seni hemen haklarım. Zaten hayatta kalması gereken tek kişi Jüpiter'in oğlu. Ne yazık ki sizler akşam yemeği olacaksınız."

Piper o anda öleceğini anladı. Ama en azından dimdik ayakta, Jason'ın yanı başında savaşarak ölecekti.

Jason öne doğru bir adım attı. "Kimseyi öldürmeyeceksin kurt adam," dedi. "Önce benimle savaşman gerek."

Lykaon uluyup tehditkar bir biçimde pençelerini öne savurdu. Jason altın kılıcını ona doğru salladı ama kılıç sanki Lykaon orada değilmiş gibi içinden geçiverdi.

Lykaon güldü. "Altın, bronz, çelik... Bunlar kurtlarıma işlemez Jüpiter'in oğlu!"

"Gümüş!" diye bağırdı Piper. "Gümüş kurt adamları öldürmez miydi?"

"Yanımızda gümüş yok ki!" dedi Jason.

Kurtlar bir anda ateşin üstünde atladılar. Hedge sopasını kaldırıp "Heyt!" diye öne atıldı.

Ama Leo ondan atik davrandı. Elindeki şişeyi yere atıp parçaladı ve her yere gazyağı gibi kokan sıvı yayıldı. Sonra sıvının üstüne bir ateş topu fırlattı ve önlerinde ateşten bir duvar belirdi.

Kurtlar cıyaklayıp geri kaçıştılar. Birkaçının postu alev aldı ve mağaradan dışarı kaçtı. Lykaon bile tereddütle melezleri kurt sürüsünde ayıran ateşten duvara baktı.

"Oğlum ne yaptın?" dedi Koç Hedge. "Onlara bu mesafeden vuramam ki!"

Kurtlardan biri ne vakit saldırmaya kalkışsa Leo üstlerine yeni

bir ateş topu fırlatıyordu. Ama bunu her yaptığında biraz daha güçsüz düşüyordu. Üstelik gazyağı da tükenmek üzereydi. "Alet kemerimden daha fazla gaz çıkaramam!" diye bağırdı. Sonra yüzü kıpkırmızı kesildi. "Of, ne diyorum ben. *Gazyağı çıkaramam* demek istedim. Alet kemerinin biraz soğuması gerek. Sizin elinizde ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Jason. "İşe yarayan tek bir silahım yok."

"Ya şimşek?" dedi Piper.

Jason şimşek çağırmaya çalıştı ama bu da işe yaramadı. "Galiba kar fırtınası şimşek yapmamı engelliyor," dedi.

"Peki, ventusları salsak?" diye sordu Piper.

"O zaman da elimizde Aeolus'a verecek bir şey kalmaz," dedi Jason. "Bunca yolu boşa gelmiş oluruz."

Lykaon gülmeye başladı. "Korkunun kokusunu alabiliyorum. Size birkaç dakika daha veriyorum kahraman melezler. İstediğiniz tanrıya yalvarın. Zeus bana merhamet göstermemişti, ben de size merhamet göstermeyeceğim."

Alevler sönmeye başladı. Jason homurdanıp kılıcını yere indirdi. Kurt kralla silahsız dövüşecekmiş gibi hafifçe yere çömelip saldırıya geçmeye hazırlandı. Leo çantasından çekicini çıkardı, Piper da hançerini havaya kaldırdı. Hançerin faydasının dokunup dokunmayacağını bilmiyordu ama en azından elinde bir silah vardı. Hedge sopasını sıkı sıkı kavradı. Aralarında ölmek için can atan bir tek o vardı.

Derken tiz bir ses rüzgarın uğultusunu böldü. Ortadan ikiye yırtılan bir karton kağıt sesini andırıyordu. En öndeki kurtlardan birinin boynuna ucu gümüşten bir ok saplandı. Kurt titreyip yere yığıldı ve kapkara bir gölge haline geldi.

Sonra mağaradan içeri oklar yağmaya başladı. Kurtlar sapır sapır

dökülüyorlardı. Kurt sürüsü gafil avlanmış olmanın şaşkınlığı içindeydi. Oklardan biri hızla Lykaon'un üstüne doğru uçtu ama Lykaon oku havada yakaladı ve sonra acı içinde bağırdı. Oku yere fırlattığında avucundan dumanlar tütüyordu. Bir başka ok omzuna saplandı. Lykaon sendeledi.

"Kahretsin!" diye bağırdı. Öfkeyle sürüsüne baktı, kurtlar arkalarını döndükleri gibi kaçmaya başladılar. Lykaon kıpkırmızı gözlerini Jason'a dikti. "Bu iş bitmedi Jüpiter'in oğlu."

Sonra da karanlıkta gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra Piper kurtların dışarıda uluduklarını duydu ama sesler öncekinden daha farklıydı. Eskisi gibi tehditkar değildi. Aslında duyduğu şey uluma sesini değil de iz peşindeki av köpeklerinin havlaması gibiydi. İçeri biraz daha ufak, bembeyaz bir kurt girdi. Hemen arkasından iki kurt daha geldi.

"Öldüreyim mi?" diye sordu Hedge.

"Hayır! Dur!" dedi Piper.

Kurtlar kafalarını kaldırıp kocaman altın sarısı gözleriyle kampçılara baktılar.

Birkaç saniye sonra da efendileri geldi. Bunlar en az yarım düzine kadar beyazlı grili kalın kamuflaj giysileri giymiş kişilerdi. Hepsinin elinde yaylar, sıratlarında da içinde gümüş renkli oklar bulunan ok kılıfları vardı.

Montlarının başlıkları yüzlerini örtüyordu ama hepsi de kızdı. Diğerlerinden biraz daha uzun boylu olan bir kız ateşin yanına çömelip Lykaon'un elini delen oku yerden aldı.

"Çok yaklaşmıştım," dedi. Arkadaşlarına döndü. "Phoebe, sen benimle kal. Girişi gözle. Diğerleri de Lykaon'un peşinden gitsin. Bu kadar yaklaşmışken onu kaybetmeyi göze alamayız. Ben sonra size yetişirim."

Diğer avcılar hep bir ağızdan peki dedikten sonra Lykaon'un sürüsünün peşine düşmek üzere mağaradan çıktılar.

Beyazlı kız onlara döndü, başlığı hala yüzünü gizliyordu. "Bir haftadır o iblisin peşindeyiz," dedi. "Hepiniz iyi misiniz? Kurtlar kimseyi ısırmadı, değil mi?"

Jason donakalmış vaziyette kıza bakıyordu. Piper kızın sesinin tanıdık olduğunu fark etti. Neden bilemiyordu ama kız konuştukça, bir şeyler söyledikçe Piper onun Jason gibi konuştuğu hissine kapılmıştı.

"Sen osun," dedi Piper. "Thalia."

Kız birden gerildi. Piper onun hemen yayına asılacağından korktu ama kız bunun yerine başlığını indirdi. Simsiyah saçları diken dikendi, alnına gümüş renkli bir taç takmıştı. Yüzü sanki insanüstü bir yaratıkmış gibi parıl parıl parıldıyordu. Gözleriyse lacivert renkliydi. O, Jason'ın cebindeki fotoğraftaki kızdı.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Thalia.

Piper derin bir nefes aldı. "Buna inanamayacaksın ama–"

"Thalia, ben Jason," dedi Jason öne çıkıp titrek bir sesle. "Kardeşin."

XXXV

LEO

Leo gruptaki en talihsiz kişi olduğunu düşünüyordu, ki haksız da değildi. Neden onun senelerdir görmediği ablası birden ortaya çıkmıyordu? Neden ünlü bir film yıldızı olan babasını kurtarmaları gerekmiyordu? Elindeki tek şey belindeki alet kemeri ve görevin daha yarısında parçalanan bir ejderhaydı. Tüm bunlar o aptal Hephaistos kulübesinin laneti olabilirdi ama Leo böyle düşünmüyordu. Hayatı kampa gelmeden önce de türlü talihsizliklerle doluydu.

Bin sene sonra kamp ateşinin etrafında bu görev anlatılırken herkes cesur Jason'dan, güzel Piper'dan ve yaverleri Ateşli Valdez'den söz edecekti. İçinde sihirli tornavidalar bulunan bir çantası olan, arada sırada soyalı burgerler pişiren Valdez.

Bu da yetmiyormuş gibi gördüğü her kıza aşık oluyordu. Daha doğrusu asla elde edemeyeceği her kıza.

Thalia'yı ilk gördüğünde onun Jason'ın ablası olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştü. Sonra başını belaya sokmamak için bir şey söylememeye karar vermişti. Thalia'nın simsiyah saçları,

masmavi gözleri ve kendinden emin gülümsemesi çok hoşuna gitmişti. Thalia bir spor karşılaşmasında ya da savaş alanında rakiplerini kolaylıkla ezebilecek ve Leo'ya asla yüz vermeyecek birisine benziyordu. Kısacası, tam Leo'nun tipiydi!

Jason ve Thalia bir süre şok içinde birbirlerine baktılar. Sonra Thalia, Jason'ın boynuna atıldı.

"Aman tanrılarım! O bana öldüğünü söylemişti!" dedi. Jason'ın yüzünü ellerinin arasına alıp dikkatle incelemeye koyuldu. "Artemis'e şükürler olsun ki gerçekten de sen kardeşimsin. Şu dudağının üstündeki minik iz var ya? İki yaşındayken bir zımba makinesi yemeye kalkıştığında olmuştu!"

Leo gülmeye başladı. "Cidden mi?"

Hedge, Jason'ın zımba makinesi yemesine onay verirmiş gibi başını salladı. "Zımba makineleri harika bir demir kaynağıdır."

"Bi-bir dakika," dedi Jason kekeleyerek. "Sana öldüğümü de kim söyledi? Neler oldu?"

Mağaranın girişindeki beyaz kurtlardan biri uludu. Thalia kurda bakıp başını salladı ama ellerini hala Jason'ın yüzünden çekmemişti. Sanki onun bir anda ellerinden kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi bir hali vardı. "Kurdum bana vaktimizin daraldığını söylüyor. Haksız sayılmaz. Ama konuşmamız gerek. Haydi gel, oturalım."

Piper'ın niyeti başkaydı ama. Küt diye yere yığıldı. Hedge onu tam vaktinde yakalamasaydı başını sert bir biçimde yere çarpabilirdi.

Thalia hemen yanına koştu. "Nesi var?" diye sordu. "Neyse, ne olduğunu anladım. Donmasına ramak kalmış. Bileği de incinmiş." Kaşlarını çatıp satire baktı. "Doğa tedavisi bilmez misin?"

Hedge dudaklarını büktü. "Neden bu kadar iyi göründüğünü sanıyorsun? Enerji içeceği kokusunu almıyor musun?"

Thalia içeri girdiğinden beri ilk kez dönüp Leo'ya baktı. Bakışla-

rı sanki olanlardan o sorumluymuş gibi, *Neden bu keçinin doktorculuk oynamasına izin verdin?* diye soruyordu.

"Sen ve satir bu kızı hemen girişteki arkadaşıma götürün. Phoebe harika bir şifacıdır."

"Ama dışarısı çok soğuk!" dedi Hedge. "Boynuzlarım donar."

Ama Leo orada istenmediklerini anlamıştı. "Gel Hedge," dedi. "Onların biraz baş başa kalmaları gerek."

"Öf, tamam," diye homurdandı Hedge. "Hala kimsenin beynini dağıtamadım zaten."

Hedge, Piper'ı girişe taşıdı. Leo tam peşlerinden gidecekti ki Jason arkasından seslendi: "Dostum, yanımda kal, olur mu?"

Leo, Jason'ın gözlerinde görmeyi hiç ummadığı bir şey gördü. Jason ondan destek bekliyordu. Orada birisinin daha olmasını istiyordu. Korkuyordu.

"Dostlarımın yanında olmak en iyi yaptığım şeylerden biridir," dedi Leo sırıtarak.

Thalia bu işten pek hoşlanmamıştı ama bir şey demedi. Üçü birlikte ateşin başına oturdular. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Jason ablasına sanki tehlikeli ve yanlış kullanıldığında her an patlamaya hazır bir şeye bakarmış gibi bakıyordu. Thalia'ysa ondan daha rahat görünüyordu. Sanki uzun süredir görmediği akrabalardan daha tuhaf şeylerle karşılaşmaya alışkınmış gibiydi. Ama yine de Jason'a hayretle bakıyordu. Belki de o anda gözünün önüne zımba makinesi yemeye kalkışan iki yaşındaki ufacık bir çocuk geliyordu. Leo cebinden birkaç tane bakır tel çıkarıp birbirine bağlamaya koyuldu.

Nihayet sessizliğe tahammül edemez hale geldi. "Demek Artemis'in Avcılarısınız," dedi. "Avcıların şu bekaret yemini gelip geçici bir şey midir, yoksa–"

Thalia ona öyle bir baktı ki Leo kendisini bir böcek gibi hissetti. Evet, bu kızdan *kesinlikle* çok hoşlanmıştı.

Jason arkadaşını dürtükledi. "Leo'ya bakma," dedi ablasına. "Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyor. Thalia... ailemize neler oldu? Sana öldüğümü kim söyledi?"

Thalia kolundaki gümüş bileziği çekiştirmeye başladı. Ateşin önünde, üstündeki kamuflaj giysileriyle tıpkı kar prensesi Khione'yi andırıyordu. En az onun kadar soğuk ve güzeldi.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Jason başını iki yana salladı. "Üç gün önce uyandığımda Leo ve Piper'la birlikte bir otobüsteydim."

"Ama bu bizim suçumuz değil," diye atladı Leo hemen. "Hera onun anılarını çaldı."

Thalia birden gerildi. "Hera mı? Bunu nereden öğrendiniz?"

Jason ablasına görevden bahsetti. Kamptaki kehaneti, Hera'nın tutsak alınmasını, gigantın Piper'ın babasını kaçırmasını ve kış gündönümüne dek görevi tamamlamaları gerektiğini anlattı. Leo zaman zaman araya girip bronz ejderhayı nasıl tamir ettiği, ateş topları fırlatma yeteneği ve çok lezzetli börek pişirmesi gibi önemli detayları verdi.

Thalia iyi bir dinleyiciydi. Canavarlar, kehanetler, uyanan ölüler gibi şeyler, hatta duyduğu hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Ama Jason, Kral Midas'la karşılaştıklarını da anlatınca Antik Yunanca bir küfür savurmayı ihmal etmedi.

"Midas'ın malikanesini yerle bir etmemiz gerektiğini biliyordum," dedi. "O adam musibetin teki. Ama Lykaon'u bulmaya o kadar odaklanmıştık ki... Neyse, oradan kurtulduğunuza sevindim. Demek Hera bunca senedir seni bizlerden gizliyordu, öyle mi?"

"Bilmiyorum." Jason cebinden fotoğrafı çıkardı. "Bana seni ha-

tırlayabileyim diye bir tek bunu bırakmış."

Fotoğrafı görünce Thalia'nın ifadesi biraz yumuşadı. "Bunu unutmuştum," dedi. "Kulübede bırakmış olmalıyım."

Jason evet anlamında başını salladı. "Sanırım Hera karşılaşmamızı istedi. Bu mağaraya indiğimizde buranın önemli bir yer olduğunu, yakınlarda olabileceğini hissetmiştim. Çok acayip, değil mi?"

"Yok canım," dedi Leo. "Güzel ablanla yollarımız nasıl olsa kesişecekti."

Thalia onu duymazdan geldi. Belki de Leo'dan ne kadar etkilendiğini belli etmek istemiyordu.

"Jason, tanrılar söz konusuysa, hiçbir şey acayip değildir," dedi Thalia. "Ama bizler Zeus'un çocukları olduğumuz için Hera'ya güvenmemeliyiz. Hepimizden nefret eder."

"Ama bana Zeus'un canımı bir barış hediyesi olarak ona verdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Thalia'nın beti benzi attı. "Aman tanrılarım," dedi. "Annem böyle bir şey yapmış olamaz... Tabii, sen olanları hatırlamıyorsun... Yok, hatırlıyor olamazsın."

"Neyi?" diye sordu Jason.

Thalia'nın yüzü sanki ateşin önünde bir anda çöktü. O an pek de ölümsüzmüş gibi görünmüyordu. "Jason... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Annemiz çok dengeli bir kadın değildi. Bir televizyon yıldızı olduğu için Zeus'un dikkatini çekmişti. Gerçekten de çok güzel bir kadındı ama şöhret ona ağır geldi. İçki içiyor, aptalca şeyler yapıyordu. Sürekli magazin gazetelerinde haberleri çıkıyordu. Dikkatleri üstüne çekmek çok hoşuna gidiyordu. Sen doğmadan önce bile onunla sürekli tartışırdık. O... O babamızın Zeus olduğunu biliyordu. Sanırım bunu kaldıramadı. Zeus'la birlikte olmak hayatında yaptığı en muhteşem şeymiş gibi davranmaya başla-

dı. Göklerin Tanrısı'nın beğenisini kazanmıştı ama Zeus onu terk ettiğinde yıkıldı. Tanrılar nasıldır bilirsiniz... Ölümlülerle uzun süre takılmazlar."

Leo annesini hatırladı. Annesi ona senelerce babasının bir gün geri döneceğini söylemişti. Ama bu yüzden aklını falan kaybetmemişti. Hephaistos'u bir tek kendisine saklamak gibi de bir niyeti yoktu. Onun geri gelmesini sadece Leo için istiyordu. Onu yoran bir işte çalışmış, ufacık bir apartman dairesinde yaşamış, asla çok parası olmamıştı ama yine de mutluydu. Leo yanında olduğu sürece hayatının iyi geçeceğini söyler dururdu.

Leo arkadaşının yüzüne baktı. Thalia annelerini anlattıkça Jason kahroluyordu. Leo ilk kez arkadaşını kıskanmadığını hissetti. Zor bir hayat yaşamış olabilirdi ama Leo en azından annesini hatırlıyordu. Annesini hatırlayınca bilinçsizce dizine Mors koduyla bir mesaj yazdığını fark etti: *Seni seviyorum.* Jason için üzülmüştü. İnsanın geçmişiyle ilgili hiçbir şey hatırlamaması feci bir şeydi.

"Demek öyle..." dedi Jason. Bir şey soracak gibi oldu ama soramadı.

"Jason, arkadaşların yanında," dedi Leo. "Artık bir de ablan var. Yalnız değilsin."

Thalia uzanıp Jason'ın elini tuttu. Jason da elini geri çekmedi.

"Ben yedi yaşındayken Zeus annemi tekrar ziyaret etmeye başladı. Sanırım onun hayatını mahvettiği için kendini kötü hissediyordu. Ama nedense daha farklı gibiydi. Daha yaşlı, daha sertti ama bana karşı daha babacan tavırlıydı. Annem bir süre düzeldi. Zeus'un evimize gelmesine, hediyeler getirmesine, şimşekler çaktırmasına bayılıyordu. Her zaman tüm ilginin kendi üstünde olmasını istiyordu. O sene sen dünyaya geldin. Annem... Şey, aramız asla iyi olmadı ama sen doğduktan sonra annemle birlikte yaşamak için bir

nedenim oldu. O kadar tatlıydın ki. Annemin sana iyi bakabileceğine inanmıyordum. Tabii, Zeus zamanla ziyaretlerini kesti. Büyük bir ihtimalle annemin saçma sapan isteklerinden sıkıldı. Annem sürekli onunla birlikte Olimpos'a gitmek istiyor ya da onu ölümsüz yapmasını, sonsuza dek güzel kalmasını sağlamasını istiyordu. Zeus bir daha geri dönmemek üzere gittiğinde annem daha da tuhaflaştı. İşte tam o sıralarda canavarlar bana saldırmaya başladı. Annem Hera'yı suçladı. Tanrıçanın seni kaçıracağını düşünüyordu. Hera benim dünyaya gelmiş olmama bile zor tahammül etmişti. Aynı ailede iki melez çocuğun olması tanrıçaya büyük hakaretti. Annem aslında senin adını Jason koymak istemediğini ama sırf Hera bu adı çok seviyor diye yaptığını söylemişti. Neye inanacağımı bilemiyordum."

Leo elindeki tellerle oynayıp duruyordu. Orada fazlalık olduğunu hissediyordu. Bunları duymamalıydı ama bir yandan da Jason'ı daha yeni tanımaya başladığını hissediyordu. Belki de tüm bunları duyması Wilderness Okulu'nda geçirdiği o üç ayı telafi edecekti. Ne de olsa Leo, Sis yüzünden o zamanlar arkadaş olduklarını sanıyordu.

"Peki, ikiniz nasıl oldu da ayrı düştünüz?" diye sordu.

Thalia kardeşinin elini sıktı. "Hep hayatta olduğunu hissettim... Tanrılarım, her şey o kadar farklı olabilirdi ki. Sen iki yaşındayken annem bizi bir tatile götüreceğini söyledi. Kuzey Kaliforniya'ya, şarap yapılan bölgeye doğru yola çıktık. Annem bizi orada bir parka götüreceğini söylemişti. Bunun tuhaf bulduğumu hatırlıyorum çünkü annem bizi asla bir yere götürmezdi. Üstelik yolda çok endişeli görünüyordu. Oraya vardıktan sonra elini tutup parkın ortasındaki kocaman bir binaya doğru yürümüştük. Sonra..." Thalia derin bir nefes aldı. "Annem arabaya gidip piknik sepetini getirmemi is-

tedi. Seni onunla yalnız bırakmak istemiyordum ama hemen gidip geri dönebileceğimi düşündüm. Geri geldiğimde... Annem taş basamaklara kapanmış, kollarıyla kendi kendine sarılmış, ağlıyordu. Bana senin gittiğini söyledi. Hera'nın seni aldığını ve artık geri gelmeyeceğini söyledi. Onun ne yaptığını anlayamamıştım. Aklını hepten yitirdiğini sandım. Her yerde seni aradım ama ortadan kaybolmuştun. Annem beni oradan sürükleyerek götürmek zorunda kaldı. Tekmeler ve çığlıklar atıyordum. Birkaç gün boyunca da kendime gelemedim. Her şeyi hatırlamıyorum ama polisi aradım. Annemi uzunca bir süre sorguya çektiler. Daha sonra tartıştık. Ona ihanet ettiğimi söyledi. Hayattaki en önemli kişi kendisiymiş gibi ona destek olmamı istiyordu. Nihayet artık bu duruma tahammül edemeyecek hale geldim. Senin ortadan kayboluşun bardağı taşıran son damlaydı. Evden kaçtım, bir daha da geri dönmedim. Birkaç sene önce annem öldüğünde de oraya gitmedim. Senden kimseye, hatta en iyi iki arkadaşım Annabeth ve Luke'a bile söz etmedim. Seni her düşündüğümde içim acıyordu."

"Kheiron biliyordu," dedi Jason dalgın dalgın. "Kampa ilk gittiğimde bana bakıp *Ölmüş olman gerekirdi*, demişti."

"Ama bu çok saçma," dedi Thalia. "Ona senden hiç söz etmedim?"

"Bakın," dedi Leo, "önemli olan birbirinizi bulmuş olmanız, öyle değil mi? Çok şanslısınız."

Thalia başını evet anlamında salladı. "Leo haklı," dedi. "Bu arada yaşıtım gibi görünüyorsun. Ne kadar büyümüşsün!"

"Peki, sen nerelerdeydin?" diye sordu Jason. "Bunca zamandır ben neredeydim? Bana sürekli Romalı diye hitap ediyorlar..."

Thalia kaşlarını çattı. "Romalı mı?"

"Kardeşin sular seller gibi Latince konuşuyor," dedi Leo. "Tanrı-

lara Romalı adlarıyla hitap ediyor ve bir dövmesi var." Jason'ın kolundaki dövmeyi işaret etti. Sonra Thalia'ya başlarından geçen diğer tuhaf olayları anlattı. Boreas'ın nasıl Aquilon'a dönüştüğünü, Lykaon'un Jason'a 'Romalı çocuk' diye hitap ettiğini ve Jason Latince konuşmaya başladığında kurtların nasıl geri çekildiğini teker teker anlattı.

Thalia yayıyla oynamaya başladı. "Latince ha?" dedi. "Zeus annemi ikinci kez ziyaret ettiği zamanlarda da bazen Latince konuşurdu. Dediğim gibi, o zamanlar daha ciddi, daha resmi bir hali vardı."

"Sence ikinci kez geldiğinde Romalı haliyle mi gelmişti?" diye sordu Jason. "Bu yüzden mi Jüpiter'in çocuğu olduğumu düşünüyorum?"

"Olabilir," dedi Thalia. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama bu durum neden bir Romalı gibi düşündüğünü ve Antik Yunanca yerine Latince konuştuğunu açıklıyor. Bu da seni gerçekten de eşi benzeri görülmemiş bir melez yapar. Yine de Melez Kampı olmadan nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. İster Zeus de, ister Jüpiter, onun oğlu olduğun için peşine sürüyle canavar düşmesi gerekirdi. Tek başına olmuş olsaydın seneler önce ölmüş olurdun. Arkadaşlarım olmadan ben hayatta kalır mıydım bilmiyorum doğrusu. Eğitime, güvenli bir yere–"

"Bence o yalnız değildi," diye araya girdi Leo. "Onun gibi başkalarının da olduğunu öğrendik."

Thalia şaşkınlıkla Leo'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Leo ona Medea'nın alışveriş merkezinde gördükleri lime lime olmuş mor tişörtten söz etti ve kiklopların Latince konuşan ve Merkür'ün oğlu olan birisinden bahsettiklerini anlattı.

"Melezlerin gidebileceği başka bir yer yok mu?" diye sordu Leo.

"Bir tek Melez Kampı mı var? Belki de manyak bir Latince öğretmeni, tanrıların çocuklarını kaçırıp onları Romalılar gibi yetiştirmiştir?"

Leo bunları söyler söylemez saçmaladığını fark etti. Thalia'nın masmavi gözleri sanki Leo bir şüpheliymiş gibi onu delip geçiyordu.

"Tüm ülkeyi dolaştım," dedi Thalia. "Ne manyak bir Latince öğretmeni gördüm ne de mor tişörtlü melezler. Ama..."

Thalia keyfi kaçmış gibi aniden sustu.

"Ne oldu?" diye sordu Jason.

Thalia başını iki yana salladı. "Tanrıçayla konuşmam gerek," dedi. "Belki Artemis bize yol gösterebilir."

"O hala seninle konuşuyor mu?" diye sordu Jason. "Tanrıların çoğu çocuklarıyla haberleşmeyi kesti."

"Artemis kendi kurallarına göre hareket eder. Benimle konuştuğunu Zeus'un öğrenmemesi gerek ama o, Zeus'un Olimpos'u kapatmasının çok saçma olduğunu düşünüyor. Bizi Lykaon'un peşinden yollayan da Artemis. Onun peşinden gidersek kayıp bir arkadaşımızın izini bulabileceğimizi söyledi."

"Percy Jackson'dan söz ediyor olmalısın," dedi Leo. "Annabeth onu arıyordu, değil mi?"

Thalia endişeli bir ifadeyle başını evet anlamında salladı.

Leo ortadan kaybolduğunda birilerinin endişeyle onu arayıp aramadığını düşündü. Buna hiç ihtimal vermedi.

"Lykaon'un bu işle ve bizimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Çok geçmeden öğreniriz," dedi Thalia. "Size verilen son tarih yarınsa şu anda boşa vakit harcıyoruz. Aeolus size–"

Tam o sırada beyaz kurt tekrar mağaranın girişine gelip kesik kesik bağırdı.

Thalia ayağa kalkıp "Gitmem gerek," dedi. "Yoksa diğer Avcıla-

rın da izini kaybedeceğim. Ama önce sizi Aeolus'un sarayına götüreceğim."

Jason, "Götüremezsen de sorun değil," dedi ama ablasının onlara yol göstermesini istediği belliydi.

"Saçmalama." Thalia, Jason'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Senelerdir kayıptın. Sinirlerim bozulmadan seninle birkaç dakika daha geçirebilirim sanırım. Haydi, hemen gidelim buradan!"

XXXVI

LEO

Leo, Piper'la Koç Hedge'in ne kadar iyi ağırlandığını görünce hakarete uğramış gibi oldu.

O ana dek popolarının soğuktan donmuş olması gerektiğini düşünüyordu ama Avcı Phoebe mağaranın hemen dışına gümüş renkli bir çadır kurmuştu. Leo onun bu kadar kısa sürede çadırı nasıl kurduğunu anlayamamıştı ama içeride onları ısıtan bir gazyağı ısıtıcısı ve bir sürü pofuduk yer minderi vardı. Piper normale dönmüştü. Üstüne yeni bir anorakla tıpkı Avcılar gibi bir kamuflaj pantolonu giymiş, ellerine yeni eldivenler takmıştı. O, Hedge ve Phoebe keyifle sıcak çikolata içiyorlardı.

"İnanmıyorum," dedi Leo. "Biz o mağaradayken siz lüks bir çadırda mıydınız yani? Ay, lütfen benim de vücut ısım düşsün. Sıcak çikolatayla yeni bir anorak istiyorum!"

Phoebe etrafı kokladı. Sonra sanki dünyanın en kötü hakaretini eder gibi "Oğlanlar..." dedi.

"Sorun değil Phoebe," dedi Thalia. "Onlara da yedek anorak

vermek gerek. Biraz da sıcak çikolatamızdan ikram edebiliriz sanırım."

Phoebe tatsız tatsız homurdandı ama çok geçmeden Leo ve Jason da gümüş renkli kalın giysilere bürünmüşlerdi. Giysiler inanılmaz derecede hafifti ve insanı son derece sıcak tutuyordu. Ama en güzeli sıcak çikolataydı.

"Şerefe!" dedi Koç Hedge. Sonra plastik bardağını başına dikiverdi.

"Sıcak çikolata bağırsaklarını bozacak," dedi Leo.

Thalia hafifçe Piper'ın sırtına vurdu. "Yola çıkabilecek durumda mısın?" diye sordu.

Piper başını evet anlamında salladı. "Phoebe'nin sayesinde çok daha iyiyim. Sizler vahşi doğada hayatta kalma konusunda cidden çok beceriklisiniz. Şu anda on beş kilometre koşabilirmişim gibi hissediyorum."

Thalia, Jason'a bakıp göz kırptı. "Afrodit'in kızı olmasına rağmen gayet dayanıklı," dedi. "Onu sevdim."

"Ben de on beş kilometre koşabilirim!" dedi Leo. "Ben de güçlü bir Hephaistos çocuğuyum. Haydi, yola çıkalım."

Thalia doğal olarak onu duymazdan geldi.

Phoebe'nin kampı toplaması tam altı saniye sürdü. Leo gözlerine inanamadı. Çadır kendiliğinden katlanarak minicik, kare biçimli bir sakız paketine dönüştü. Leo ondan çadırın planını isteyecekti ama bunu yapacak vakit yoktu.

Thalia bir patikayı izleyerek karla kaplı tepeye tırmanmaya koyuldu. Çok geçmeden Leo maçoluk taslamaktan vazgeçti. Avcılarla arasındaki mesafe epey açılmıştı.

Koç Hedge mutlu bir dağ keçisi gibi hoplayıp zıplıyor, spor derslerindeki gibi çocukları hareket etmeye teşvik ediyordu. "Haydi

Valdez! Kımılda biraz! Şarkı söyleyelim. *Kalamazoo'da bir sevdiğim vardı...*"

"Yok, şarkı söylemeyelim," dedi Thalia.

Böylece çıtlarını çıkarmadan yola devam ettiler.

Leo grubun en arkasında kaldı. Bir ara Jason'ın yanına gitti. "Nasılsın dostum?"

Jason'ın yüzündeki ifade, *Pek iyi değilim*, der gibiydi.

"Thalia olanları gayet sakin bir biçimde karşıladı," dedi. "Sanki birden benimle karşılaşması büyük bir sürpriz değilmiş gibi konuştu. Yani ablamla karşılaştığımda neler olacağını düşündüğümü bilmiyorum ama... O benden çok farklı. Çok daha kendisine hakim."

"İyi de hafıza kaybıyla baş etmeye çalışan o değil," dedi Leo. "Hem onun bir melez olmaya alışacak daha çok vakti olmuş. Sen de senelerce canavarlarla savaşsan, tanrılarla konuşsan, böyle sürprizlere alışırdın."

"Olabilir," dedi Jason. "Keşke iki yaşındayken annemin benden neden kurtulmak istediğini bilseydim. Thalia evden benim yüzümden kaçmış."

"Boş ver, artık olan olmuş. Thalia'nın evden kaçması senin hatan değil. Bu arada ablan çok hoş bir kız. Hali tavrı sana çok benziyor."

Jason bir şey demedi. Leo bir an yanlış bir şey dediğini sandı. Tek istediği Jason'ı biraz teselli etmekti ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Leo elini alet kemerine atıp içinden Jason'ın hafızasını geri getirecek bir şey çıkarabilmeyi umut etti. Örneğin ufacık bir çekiçle Jason'ın kafasına hafifçe vursa ve onun hafızasını geri getirebilse ne güzel olurdu. Böylelikle her şeyi konuşarak yapmak zorunda kalmazdı. Organik yaşam formlarıyla aram iyi değil, demişti babası.

Eh, demek bazı özellikler genetikti. *Sağ ol be baba*, dedi içinden.

Leo o kadar düşüncelere dalmıştı ki Avcıların durduğunu fark etmemişti. Thalia'ya arkadan çarptı. Neredeyse ikisi birden dağdan aşağı yuvarlanacaklardı. Neyse ki Thalia dağda yol almaya alışıktı ve ayakları yere sağlam basıyordu. Thalia dengesini sağlayıp Leo'yu tuttu. Sonra da göğü işaret etti.

"Amma da büyük bir kaya parçası," dedi Leo hayretle.

Pike Tepesi'nin zirvesine yakın bir yere varmışlardı. Aşağı baktıklarında sadece bulutları görebiliyorlardı. Hava o kadar inceydi ki Leo doğru dürüst nefes bile alamıyordu. Ortalık kararmaya başlamıştı ama hem dolunay vardı hem de yıldızlar parıl parıl parıldıyordu. Kuzey ve güney yönünde bulutların arasından yükselen diğer dağların tepeleri hem birer adayı hem de sipsivri dişleri andırıyordu.

Ama asıl muhteşem manzara tam tepelerindeydi. Havada, neredeyse üç yüz metre ileride, mor renkli ışıltılar saçan bir adacık duruyordu. Kütlenin tam büyüklüğünü kestirmek zordu ama Leo adacığın bir futbol sahası kadar geniş ve uzun olabileceğini düşündü. Adacığın kenarlarında keskin yamaçlar, bunların içinde de irili ufaklı bir sürü mağara vardı. Arada sırada sert bir rüzgar esiyor, kilise orgu gibi bir ses çıkarıyordu. Kütlenin en üstündeyse etrafı pirinç duvarlarla çevrili bir kale vardı.

Pike Tepesi'ni ilerideki adacığa bağlayan tek şey, ay ışığında parıldayan, dapdar, buzdan bir köprüydü.

Sonra Leo köprünün aslında buzdan olmadığını fark etti çünkü *katı* değildi. Rüzgarlar yön değiştirdikçe köprü de şekil değiştiriyor, yer yer incelip bulanıklaşıyordu. Hatta köprünün bazı yerleri silinip geride bir uçak izine benzer bir iz bırakıyordu.

"Buradan geçmeyi düşünmüyoruz, değil mi?" dedi Leo.

Thalia omuzlarını silkti. "İtiraf edeyim ki ben de yüksekten pek hoşlanmam. Ama Aeolus'un kalesine gitmek istiyorsak buradan geçmek zorundayız."

"Kale hep böyle havada asılı mıdır?" diye sordu Piper. "İnsanlar Pike Tepesi'nin üstünde böyle bir yer olduğunu nasıl göremiyorlar?"

"Sis yüzünden," dedi Thalia. "Ama bazen ölümlüler burada bir şey olduğunu fark eder. Bazı günler Pike Tepesi mor ışıltılar saçar. Kimileri bunun bir göz yanılsaması olduğunu düşünür ama aslında bu, Aeolus'un sarayından dağın yüzeyine yansıyan ışıktır."

"Heyula gibi bir yer," dedi Jason.

Thalia güldü. "Asıl sen Olimpos'u görmelisin kardeşim."

"Ciddi misin? Oraya hiç gittin mi?"

Thalia sanki tatsız bir şey hatırlamış gibi yüzünü ekşitti. "Köprüden çifter çifter geçmeliyiz," dedi. "Pek sağlam olduğu söylenemez."

"Bak şimdi içim rahatladı," dedi Leo. "Jason, bizi oraya kadar uçurabilir misin?"

Thalia gülmeye başladı. Sonra Leo'nun dalga geçmediğini fark etti. "Bir dakika," dedi. "Jason, uçabiliyor musun yoksa?"

Jason yüzen kaleye baktı. "Şey, sayılır," dedi. "Aslında daha çok rüzgarları kontrol edebiliyorum desek daha doğru olur. Ama buradaki rüzgarlar çok kuvvetli. Bunu denemek istemiyorum doğrusu. Sen... Uçamıyor musun?"

Thalia bir an gerçekten korkmuş gibiydi. Sonra kendini toparladı. Leo onun yüksekten belli ettiğinden de çok korktuğunu anladı.

"Aslında, uçmayı hiç denemedim," dedi. "Köprüden yürüsek daha iyi olacak."

Koç Hedge toynaklarının tekiyle köprüyü yokladı. Sonra duma-

nımsı köprünün üstüne atlayıverdi. "Çok kolaymış!" dedi. "Ben önden gideyim. Piper, haydi gel kızım. Sana yardım edeyim."

Piper, "Yok, teşekkürler," dedi ama Hedge onu kolundan yakaladığı gibi köprünün üstüne çekti.

Hiçbir sorunla karşılaşmadan köprüyü yarıladılar.

Thalia, Avcı arkadaşına dönüp "Phoebe, çok geçmeden geri dönerim," dedi. "Gidip diğerlerine de peşinizden geleceğimi söyle."

Phoebe gözlerini kısıp Leo'yla Jason'a Thalia'yı kaçırabilirlermiş gibi dik dik baktı. "Emin misin?"

"Eminim."

Phoebe tereddütle başını peki anlamında sallayıp beyaz kurtlarla birlikte patikadan aşağı koşmaya başladı.

"Jason, Leo, adımlarımı takip edin," dedi Thalia. "Bastığım yerlere basarsanız köprü kırılmaz."

"Ama daha köprü benimle tanışmadı," diye mırıldandı Leo. Sonra Jason'la birlikte Thalia'nın peşinden köprüye adım attı.

Yarı yolda işler ters gitmeye başladı. Bunun sorumlusu da tabii ki Leo'ydu. Piper'la Hedge çoktan karşı tarafa çıkmış, onlara el sallıyorlar, yürümeleri için cesaret vermeye çalışıyorlardı. Ama Leo'nun dikkati aniden dağılıverdi. Aklından köprüyle ilgili bir şeyler geçiyordu. Burası onun sarayı olsaydı, üstü buz ve pusla kaplı bu köprüden nasıl daha sağlam bir köprü yapabilir diye düşünüyordu. Aklından payandalar ve kirişler geçiyordu. Derken aklına bir şey geldi ve olduğu yerde kalakaldı.

"Neden burada bir köprü var?" diye sordu.

Thalia yüzünü ekşitti. "Leo, burada durmasak iyi olacak. Ne demek istiyorsun?"

"Onlar *rüzgar* tanrıları," dedi Leo. "Uçamıyorlar mı sanki?"

"Uçabiliyorlar tabii ama bazen aşağıdaki dünyayla aralarında bir bağ olsun istiyorlar."

"O halde bu köprü her zaman burada değil?"

Thalia başını iki yana salladı. "Rüzgar tanrıları toprağa bağlı olmaktan hoşlanmaz ama bazen bu gerekli hale gelir. Şu anda gerekli mesela. Çünkü geldiğinizi biliyorlar."

"Leo, aklından neler geçiyor?" diye sordu Jason.

"Aman tanrılarım," dedi Thalia. "Yürümeye devam edin. Ayaklarına bak."

Leo geriye doğru sendeledi. Dehşet içinde vücut ısısının arttığını fark etti. Aklına seneler önce çok öfkelenip ceviz ağacının altındaki piknik masasını yaktığı gün geldi. Şimdiyse heyecana kapılması bedeninin aynı tepkiyi vermesine neden oluyordu. Ayakkabılarından resmen dumanlar yükseliyordu. Köprünün buzları da eriyip gitgide inceliyordu.

"Leo, yapma," dedi Jason. "Köprüyü eriteceksin."

"Denerim," dedi Leo. Ama bedeni zihninden geçenlere uyum sağlayarak kendi kendine ısınmaya başlamıştı. "Jason, Hera sana rüyanda ne diye hitap etmişti? Bir köprü olduğunu söylememiş miydi?"

"Leo, sakin ol," dedi Thalia. "Neden söz ettiğini bilmiyorum ama köprü–"

"Beni dinleyin," dedi Leo ısrarla. "Eğer Jason bir köprüyse neyle neyi birleştiriyor? Belki de uçan sarayla toprak gibi normal şartlar altında birbiriyle pek iyi anlaşamayan iki şeyi birleştiriyordur. Jason'ın daha önce bir yerlerde yaşamış olması gerekmiyor mu? Hera onun bir *takasın* parçası olduğunu da söylemişti."

Thalia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Takas mı?" dedi. "Aman tanrılarım."

Jason kaşlarını çattı. "Neden söz ediyorsunuz?"

Thalia dua eder gibi bir şeyler mırıldandı. "Şimdi Artemis'in beni neden buraya yolladığını anladım Jason. Bana Lykaon'un peşinden gitmemi söylemişti. Böylece Percy'yle ilgili bir ipucu bulabilecektim. Ama ipucu sensin. Artemis seni bulmamı ve başından geçenleri duymamı istemiş olmalı."

"Anlayamıyorum," dedi Jason. "Anlatacak bir şeyim yok ki. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Leo haklı," dedi Thalia. "Her şey birbirine bağlı. Nereye bakacağımızı bir bilebilseydik..."

Leo parmaklarını şaklattı. "Jason, rüyanda gördüğün yere ne demiştin?" diye sordu. "Hani şu yıkık evden söz ediyordun ya? Kurt Evi miydi, neydi?"

"Kurt Evi mi?" dedi Thalia şaşkınlıkla. "Jason, neden bunu bana daha önce söylemedin? Hera'yı oraya mı hapsetmişler?"

"Kurt Evi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Derken köprünün üstündeki buzlar eriyiverdi. Leo kendini bir anda boşlukta bulabilirdi ama Jason onu ceketinden yakalayıp yukarı çekti. İkisi birlikte köprünün üstünde durmak için debelendi. Dengelerini sağladıklarında Thalia'yla aralarında on metrelik bir boşluk oluşmuştu. Köprü hızla erimeye devam ediyordu.

"Yola devam edin!" diye bağırdı Thalia. Başladıkları yöne doğru geriledi. "Gigantın Piper'ın babasını nereye götürdüğünü öğrenin. Onu kurtarın! Ben de Avcıları Kurt Evi'ne götürüp orada sizi bekleyeceğim. Her ikisini de başarabiliriz!"

"Ama Kurt Evi'nin nerede olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı Jason.

"Biliyorsun kardeşim!" Thalia o kadar uzakta kalmıştı ki sesi güçlükle duyuluyordu. Leo onun "Sizi orada bekleyeceğim, merak

etmeyin!" diye bağırdığını duydu.

Thalia arkasını döndüğü gibi eriyen köprüden karaya doğru koşmaya başladı.

Leo'yla Jason'ın kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. Canlarını dişlerine takıp köprüde ilerlemeye çalıştılar. İncecik buz köprünün ayakları altında erimeye devam ettiğini hissedebiliyorlardı. Bir süre sonra yamacın kenarındaki taş basamakların dibine yığıldılar. Basamaklar saraya çıkıyordu.

Leo aşağı baktı. Pike Tepesi bulutların arasından hayal meyal görünüyordu ama Thalia ortadan kaybolmuştu. Leo, Aeolus'un sarayından tek çıkış yolunu da yok etmişti.

"Neler oldu?" diye sordu Piper. "Leo, neden giysilerinden dumanlar çıkıyor?"

"Biraz ısındım işte," dedi Leo nefes nefese. "Çok özür dilerim Jason. Gerçekten de–"

Jason, "Sorun değil," dedi ama yüzüne kasvetli bir ifade çökmüştü. "Bir tanrıçayı ve Piper'ın babasını kurtarmak için yirmi dört saatten az vaktimiz kaldı. Haydi gidip rüzgarların kralını görelim."

XXXVII

JASON

Jason ablasını nihayet bulmuştu bulmasına ama onunla birlikte bir saat bile geçirememişti. Uçan adanın yamaçlarından yukarı tırmanırken sürekli arkasına bakıyordu. Thalia görünürde yoktu.

Ablası onu Kurt Evi'nde bekleyeceğini söylediği halde Jason şüpheliydi. Thalia Avcılara katılmış, onları yeni ailesi olarak kabul etmişti. Artemis'se yeni bir anne gibiydi. Thalia yeni hayatına o kadar uyum sağlamıştı ki Jason ablasının ona ne kadar vakit ayırabileceği konusunda tereddütlüydü. Hem ablası Percy'nin peşindeydi. Acaba bugüne dek Jason'ı bu kadar kararlı bir biçimde aramış mıydı?

Haksızlık etmemeliyim, dedi içinden. *Bunca zamandır öldüğümü sanıyordu.*

Jason ablasının anneleriyle ilgili anlattığı şeyleri aklına bile getirmek istemiyordu. Thalia bunları anlatarak adeta Jason'ın kucağına çirkin mi çirkin bir bebek tutuşturmuş, *Al bakalım, artık bunu sen taşıyacaksın*, demişti. Ama Jason'ın bu yükü taşımaya hiç niyeti yoktu. Bu bebeğe ne bakmak ne de onu sahiplenmek istiyordu.

Sırf bir tanrıçanın öfkesini dindirmek için ondan kurtulan dengesiz bir annesinin olduğu gerçeğini de kabullenmek istemiyordu. Thalia'nın evden kaçmasına hiç şaşmamak gerekti.

Sonra aklına Melez Kampı'ndaki Zeus kulübesi geldi. Thalia kulübenin duvarındaki ufacık kovuğu yatak olarak kullanmıştı. Gök tanrısının odanın ortasındaki heykelinden en uzak noktayı seçmişti. Tabii, babaları da hatalıydı. Jason ablasının neden onu dışladığını anlayabiliyordu. Ama yine de tüm bunları öğrendiğine memnun değildi. Duydukları ağır bir yük gibi omuzlarına binmişti.

Fırtına ruhlarıyla dolu altın sırt çantası sırtında asılıydı. Aeolus'un sarayına yaklaştıkça çanta da ağırlaşıyordu. Ventuslar çantanın içinde debelenip gürlüyordu.

Keyfi yerinde olan tek kişi Koç Hedge'di. Sürekli kaygan basamaklardan aşağı düşüyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar yukarı çıkmaya çalışıyordu. "Kımıldayın biraz muhallebi çocukları! Geriye sadece birkaç bin basamak kaldı!"

Yukarı çıkarlarken Leo ve Piper, Jason'ı biraz rahat bıraktılar. Belli ki keyifsiz olduğunu hissetmişlerdi. Piper endişeyle ona baktı, donma tehlikesi geçiren sanki kendisi değil de Jason'dı. Belki de o sırada Thalia'nın dediklerini düşünüyordu. Thalia'nın köprüde söylediklerini ona da anlatmışlardı. Hem babasını hem de Hera'yı kurtarma fikrini Thalia ortaya atmıştı. Ama Jason bunu nasıl yapacaklarını bilmiyordu. Üstelik bunun Piper'ı umutlandıracağını mı yoksa daha da mı endişeli kılacağını bilmiyordu.

Leo'ysa arada bir bacaklarını yokluyor, ateş alıp almadıklarını kontrol ediyordu. Artık üstünden dumanlar çıkmıyordu ama köprüde olanlar Jason'ı bir hayli telaşlandırmıştı. Leo kulaklarından dumanlar çıktığını, saçlarının arasında alevlerin belirdiğini fark etmemişti. Eğer Leo her heyecanlandığında alev alacak olursa onunla

yola devam etmek zorlaşacaktı. Jason bir restorana gittiklerinde *Ben bir çizburger alayım, arkadaşım da... Ahhhh! Arkadaşım yanıyor! Bize bir kova su getirin!* diye bağırdığını hayal etti.

Ama Jason'ı asıl endişelendiren Leo'nun söyledikleriydi. Jason bir köprü de olmak istemiyordu, bir takasın parçası da. Tek istediği nereden geldiğini öğrenmekti. Leo, Jason'ın rüyasındaki yıkık evden söz ettiğinde Thalia çok korkmuştu. Lupa, Jason'a bu evin onun *başlangıç noktası* olduğunu söylemişti. Acaba Thalia bu evi nereden biliyordu? Neden Jason'ın bu evi bulabileceğini düşünmüştü?

Bu soruların yanıtlarını yakında öğreneceklerdi. Ama Jason gerçeklere yaklaştıkça bir şeyler ters gidiyor, sırt çantasındaki fırtına ruhları gibi karşısına zorluklar çıkıyordu.

Nihayet uçan adacığın tepesine çıkmayı başardılar. Bronz duvarlar sarayın dört bir yanını çevirmişti ama Jason buraya kimin saldırmaya kalkışacağını anlayamamıştı. Altı metrelik giriş kapıları açıldı ve karşılarına parlak, mor renkli bir yol çıktı. Yol, Antik Yunan tarzı kubbeli bir binaya doğru gidiyordu ve bina, kocaman beyaz sütunlarıyla Washington, D.C.'deki bir anıtı andırıyordu; anıttan tek farkı, tepesindeki uydu anteni ve radyo kulesi yığınıydı.

"Ne tuhaf yer," dedi Piper.

"Uçan bir adacığa kablolu yayın çekmek zor tabii," dedi Leo. "Vay canına, ön bahçeye baksanıza!"

Kubbeli bina üç yüz kilometrelik bir dairenin tam ortasındaydı. Manzara ürkütücü sayılırdı çünkü saray arazisi tıpkı bir pizza gibi dörde ayrılmıştı. Dört parçadan her biri bir mevsimi temsil ediyordu.

Sağda buzla kaplı topraklar, çıplak ağaçlar ve donmuş bir göl vardı. Rüzgar estikçe karların üstünde kardan adamlar uçuşuyordu.

Jason bunların dekor mu yoksa canlı mı olduğunu anlayamadı.

Soldaysa kırmızı ve altın renkli ağaçların bulunduğu bir sonbahar bahçesi vardı. Öbek öbek yapraklar, tanrılara, insanlara ve hayvanlara dönüşüyor, birbirlerini kovalayıp sonra tekrar bir yaprak yığını olarak yere saçılıyordu.

Jason kubbeli binanın arkasında iki bahçenin daha olduğunu gördü. Bunlardan biri bulutlardan yapılmış koyunların otlandığı yemyeşil bir alandı. Diğer bahçeyse horozibiği çiçeklerinin Yunan harfleri, gülümseyen suratlar gibi kumda tuhaf şekiller oluşturduğu bir çöldü. Çiçeklerin arasında bir de üstünde AEOLUS HER GECE SİZLERLE! yazan bir reklam panosu duruyordu.

"Her bir rüzgar tanrısı için ayrı bir bahçe var sanırım," dedi Jason. "Bunlar aynı zamanda dört ana yönü de temsil ediyor."

Koç Hedge dudaklarını şapırdattı. "Bu yeşillik alana bayıldım. Acaba şuraya–"

"Haydi git," dedi Jason. Aslında satirin onlarla birlikte gelmeyecek olmasına rahatlamıştı. Hedge sopasını kaldırıp ortalıkta "Geber!" diye bağıracak olursa Aeolus'u bayağı bir öfkelendirebilirlerdi.

Satir ilkbahar bahçesine saldırmaya giderken Jason, Leo ve Piper da sarayın basamaklarından yukarı çıkmaya başladılar. Beyaz mermerli girişe vardıklarında üstünde Olimpos Hava Kanalı ve OH! yazan mor renkli afişler gördüler.

Bir kadın uçarak yanlarına gelip "Selam!" dedi. Gerçekten de *uçuyordu*. Jason onu Melez Kampı'ndaki güzel orman perilerine benzetmişti. Tıpkı bir elf gibi ufak tefek ve sivri kulaklıydı. Kaç yaşında olduğunu kestirmek imkansızdı. Otuz yaşında da olabilirdi, altmış yaşında da. Kahverengi gözleri neşeyle parıldıyordu. O sırada rüzgar esmediği halde kahverengi saçları şampuan reklamlarındaki gibi dalgalanıyor, üstündeki beyaz bol elbise bir paraşüt misali

etrafında uçuşuyordu. Jason kadının ayakları olup olmadığından emin değildi. Ayakları varsa bile yere basmıyor olmalıydı. Elinde beyaz bir tablet bilgisayar tutuyordu. "Sizler Lord Zeus'un yanından mı geliyorsunuz?" diye sordu. "Sizi bekliyorduk."

Jason yanıt vermeye çalıştı ama bunu beceremedi. Çünkü kadının *şeffaf* olduğunu fark etmişti. Silueti sanki pustan yapılmış gibi, bir görünüyor, bir silikleşiyordu.

"Siz hayalet misiniz?" diye sordu.

Ama bunu sorar sormaz da kötü bir şey dediğini anladı. Kadın yüzünü astı. "Ben bir *aurayım* beyefendi," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Rüzgarların Efendisi için çalışan bir rüzgar perisiyim. Adım Mellie. Burada hayalet yoktur."

Piper hemen araya girdi. "Tabii ki hayalet olamazsınız! Arkadaşım sizi tüm zamanların en güzel ölümlüsü Truvalı Helen sandı. O kadar güzelsiniz ki!"

Piper durumu cidden gayet iyi kurtarmıştı. İltifatı biraz aşırı olabilirdi ama aura Mellie'nin yanakları al al oldu. "Hmm, anlaşıldı," dedi. "Gerçekten Zeus'un oğlusunuz."

"Şey, evet," dedi Jason "Öyleyim."

"Harika! Lütfen beni izleyin." Mellie onları güvenlik kapılarından bir başka odaya geçirdi. Havada süzülürken gözlerini elindeki beyaz tablet bilgisayardan ayırmıyordu. İlerlerken nereye gittiğine de bakmıyordu ama belli ki bunun hiçbir önemi yoktu. Çünkü kocaman beyaz bir sütunun arasından geçivermişti. "Şu anda kanalın en çok izlendiği saatte değiliz," dedi. "Bu iyi oldu. Sizi Aeolus'un 11:12'deki canlı yayınından öncesine alabiliriz."

"Şey, peki," dedi Jason.

Sarayın girişi korkutucu bir yerdi. Her yerde rüzgar esiyor gibiydi. Jason bu yüzden görünmez bir kalabalığı yara yara ilerliyormuş

gibi hissediyordu. Kapılar kendi kendine açılıp kapanıyordu.

Ama Jason'ın görebildiği şeyler cidden de tuhaftı. Arada bir önlerinde havada uçan farklı büyüklükteki kağıt uçaklar çıkıyordu. Diğer rüzgar perileri, yani auralar da bunları kapıp açıyor ve okuyorlardı. Kağıt uçaklar daha sonra tekrar havaya fırlıyor, kendiliğinden katlanıp uçmaya devam ediyordu.

Derken yanlarından çirkin mi çirkin bir yaratık uçtu. Yaratık yaşlı bir kadınla hormonlu bir tavuğun karışımı gibiydi. Kırış kırış bir suratı vardı. Simsiyah saçları ensesinde topuz biçiminde toplanmış ve bir saç filesinin içine tıkılmıştı. Kolları insan kolları gibiydi ama bir tavuk gibi kanatları da vardı. Kıllı, iri bir gövdeye ve sipsivri tırnaklarlara sahipti. Yaratığın uçabilmesi bile bir mucizeydi. Uçarken tıpkı ufak bir zeplini andırıyordu.

Yaratık yanlarından geçerken Jason "Bu bir aura değil galiba," dedi.

Mellie güldü. "Tabii ki değil, o bir *harpya*. Şey, bizim çirkin üvey kız kardeşlerimiz sayılabilirler. Olimpos'ta harpyalar yok mu? Onlar biz auralara hiç benzemezler. Çok saldırgandırlar, bizse hafif hafif esen rüzgarlara benzeriz."

Mellie kirpiklerini kırpıştırarak Jason'a baktı.

"Ah, tabii ki öylesiniz," dedi Jason.

"Şey, hani bizi Aeolus'a götürüyordunuz?" diye sordu Piper.

Mellie onları hava sızdırmaz kapılarından arasından geçirdi. İç kapının üstünde yeşil bir ışık yanıp sönüyordu.

"Aeolus canlı yayına girmeden birkaç dakikamız var," dedi Mellie neşeyle. "Şimdi içeri girecek olursanız büyük bir ihtimalle sizi öldürmez. Haydi, gelin!"

XXXVIII

JASON

Jason'ın ağzı hayretten açık kaldı. Aeolus'un sarayının merkezi bölümü bir katedral kadar büyüktü. Ta yüksekteki kubbeli tavansa gümüş rengiydi. Kameralar, spot ışıkları, set dekorları, saksılı bitkiler, gelişigüzel şekilde havada uçuşuyordu. En tuhafı da içeride bir zeminin olmamasıydı. Leo neredeyse boşluğa düşecekti ki Jason onu hemen geri çekiverdi.

"Bu da ne?" diye bağırdı Leo. "Mellie, bir dahaki sefere bizi uyarsan diyorum?"

Binanın bulunduğu tepenin tam ortasında, devasa boyutlarda ve daire biçiminde bir çukur vardı. Yaklaşık olarak 350 kilometre derinlikteydi ve içinde petek petek mağaralar vardı. Bu mağaralardan bazıları büyük bir ihtimalle dışarıya açılıyordu. Jason, Pike Tepesi'ndeyken rüzgarın bu mağaraların içinden dışarı doğru estiğini fark etmişti. Diğer mağaraların çıkışıysa cam ya da balmumuna benzer parlak bir şeyle tıkanmıştı. Uçurumun içinde yığınla harpya, aura ve kağıt uçak uçuyordu ama uçamayan birisi buradan dü-

şecek olsa sonu kötü olabilirdi.

"Ay, çok özür dilerim," dedi Mellie. Elbisesinin cebinden bir telsiz çıkarıp konuşmaya başladı. "Selam, set alanı mı? Nuggets, sen misin? Merhaba Nuggets. Ana stüdyoya bir zemin yollar mısın lütfen? Evet, katı bir zemin. Teşekkürler."

Birkaç saniye sonra uçurumdan bir harpya sürüsü çıktı. Yaklaşık üç düzine kadar harpyadan oluşan sürü, çekiçler ve zamkla hemen işe koyuldu. Yanlarına bol miktarda bant da almışlardı ama bunlar Jason'ın içini hiç rahatlatmamıştı. Birkaç dakika sonra uçurumun üstü eğreti bir zeminle örtülmüştü. Zemin kontrplaktan, mermer bloklardan, kare biçiminde kesilmiş halı ve çim parçalarından yapılmıştı. Uçurumun üstünde bir zemin oluşturabilmek için akla hayale gelebilecek her şey kullanılmıştı.

"Pek sağlam görünmüyor," dedi Jason.

"Hiç merak etme!" dedi Mellie. "Harpyalar bu işte çok beceriklidir."

Söylemesi kolaydı tabii. Mellie yere değmeden hareket edebiliyordu. Jason uçabildiği için zemini yoklamaya karar verdi ve zeminin inanılmaz derecede sağlam olduğunu fark etti.

Piper, Jason'ın elini tutup zemine adım attı. "Düşersem beni yakala."

Arkalarından Leo geldi. "Beni de yakala Süpermen!" dedi. "Ama elini tutacak değilim."

Mellie onları odanın ortasına doğru götürdü. Burada bir kontrol merkezini andıran bir yerin üstünde düz ekranlar uçuyordu. Bir adam kontrol panelinin ardında hem ekranları izliyor hem de önüne düşen kağıttan uçaklardaki mesajları okuyordu.

Mellie onları oraya getirince adam kılını bile kıpırdatmadı. Önlerini tıkayan koca bir ekranı itip onları kontrol merkezine soktu.

Leo hayretle bir ıslık çaldı. "Kendime mutlaka bunun gibi bir oda yapmalıyım!"

Havada uçan ekranlarda çeşit çeşit televizyon programı gösteriliyordu. Hava bültenleri gibi programlar Jason'a tanıdık geldi. Ama bazıları biraz tuhaftı. Ekranlarda birbiriyle savaşan gladyatörlerin ve canavarlarla savaşan melezlerin görüntüleri vardı. Bunlar film de olabilirdi ama daha çok realiti şovları andırıyorlardı.

Küre biçimindeki kontrol merkezinin ta diğer ucundaysa bir sinema perdesini andıran mavi renkli bir perde vardı. Perdenin etrafında kameralar ve spot ışıkları uçuyordu.

Kontrol merkezinin içindeki adam kulaklıklı bir telefonla konuşuyordu. Her iki elinde de birer uzaktan kumanda vardı. Bunları farklı ekranlara doğru, gelişigüzel bir biçimde tutmuştu.

Üstünde gök mavisi bir takım elbise vardı. Takım elbisesinin büyük bir bölümü mavi renkti ama üstünde rengi sürekli açılıp koyulaşan bulutlar da vardı. Adam yetmişine yakın görünüyordu. Saçları bembeyazdı ama yüzünde bir ton sahne makyajı vardı ve sanki binlerce estetik ameliyattan geçmiş gibiydi; bu yüzden ne genç ne de yaşlı, mikrodalga fırında eritilmiş oyuncak bir bebek gibi tamamen *garip* görünüyordu. Gözleri sanki her şeyi bir anda görmek istermiş gibi sürekli ekranları tarıyordu. Telefonun kulaklığına bir şeyler söylüyor, dudakları belli belirsiz hareket ediyordu. Ya çok eğleniyordu ya da zır delinin tekiydi... veya her ikisiydi.

Mellie uçarak adama doğru gitti. "Efendim, Lord Aeolus, bu melezler–"

"Bir dakika!" Adam elini havaya kaldırıp Mellie'yi susturdu. Sonra da ekranlardan birini işaret etti. "İzle!"

Ekranda sırf macera olsun diye hortumları izleyen insanlarla ilgili bir program vardı. Jason ekrandaki görüntüleri izlerken bir jipin

bir kasırga hortumunun içine sürüklendiğini ve göğe doğru yükseldiğini gördü.

Aeolus zevkle cıyakladı. "Felaket Kanalı," dedi. "İnsanlar bunları kasıtlı olarak yapıyorlar!" Suratında çılgınca bir ifadeyle Jason'a baktı. "Harika bir şey, değil mi? Haydi, tekrar izleyelim!"

"Şey, efendim," dedi Mellie, "bu Jason, şeyin oğlu–"

"Evet, evet, hatırlıyorum," dedi Aeolus. "Demek geri döndün. Nasıl gitti?"

"Efendim?" dedi Jason tereddütle. "Sanırım beni birisiyle karış–"

"Yok, yok, sen Jason Grace değil misin? Buraya geçen sene gelmemiş miydin? Galiba bir deniz canavarıyla savaşmak üzere yola çıkıyordun..."

"Be-ben... Hatırlamıyorum."

Aeolus güldü. "Savaştığın azılı bir deniz canavarıydı herhalde! Hayır, buraya benden yardım istemeye gelen her kahramanı hatırlarım. Odysseus'u gayet iyi hatırlıyorum mesela. Tanrılarım, tam bir ay boyunca buraya demir atmıştı! Neyse ki sen sadece birkaç gün kalmıştın. Neyse, şu klibi izlesene. Şu ördekler dosdoğru–"

"Efendim," dedi Mellie, "canlı yayına iki dakika kaldı."

"Canlı yayın!" diye bağırdı Aeolus. "Kanlı canlı şeylere bayılırım. Nasıl görünüyorum? Makyajım iyi mi?"

Aeolus'un etrafını bir anda fırçalardan ve makyaj pamuklarından oluşan bir hortum kapladı. Malzemeler, Aeolus'un yüzü öncekinden de dehşetli bir renge bürünene dek etrafında fır döndü. Saçlarının arasında rüzgarlar esti ve Aeolus, tıpkı buz kaplı bir Noel ağacı gibi süslendi.

Jason sırt çantasını yere indirdi. "Lord Aeolus, size bu serseri fırtına ruhlarını getirdik."

"Sahi mi?" Aeolus çantaya bir hayranından gelen ama beğenmediği bir hediyeymiş gibi baktı. "Aman ne hoş."

Leo, Jason'ı dürttü. Jason çantayı Aeolus'a uzattı. "Boreas bunları sizin için yakalamamızı istemişti. Umarım bu hediyemizi kabul eder ve melezlerin öldürülmesi için çıkardığınız emri geri alırsınız."

Aeolus güldü ve hayretle Mellie'ye baktı. "Melezlerin öldürülmesi mi? Bunu ben mi emretmişim?"

Mellie elindeki tablet bilgisayara göz atıp "Evet, efendim," dedi. "Eylül'ün on beşinde bu emri vermişsiniz. Emir aynen şöyle: *Tayfun'un ölümünden sonra fırtına ruhlarının serbest kalmasından melezler sorumludur vs. vs.* Evet, tüm melezlerin öldürülmesine için bir emir vermişsiniz."

"Hay aksi," dedi Aeolus. "Demek o gün ters tarafımdan kalkmışım. Mellie hemen o emrin yürürlükten kalkmasını sağla. Bir dakika, bugün kim nöbetçi, Teriyaki mi? Teri, hemen bu fırtına ruhlarını 14E bloğuna götürüp içeri tık, tamam mı?"

Aniden bir harpya uçarak yanlarına geldi ve altın çantayı kapıverdi. Sonra da uçuruma doğru uçtu.

Aeolus, Jason'a bakıp sırıttı. "Emir için kusura bakma. Aman tanrılarım, böyle bir emir verebilmek için gerçekten de çıldırmış olmam gerek!" Birden ifadesi ciddileşti ve yüzüyle birlikte takım elbisesinin rengi de karardı. Ceketinin yakalarında şimşekler belirdi. "Biliyor musun, olanları şimdi hatırladım. Bir ses bana bu emri vermemi söylemişti. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu."

Jason gerildi. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu demek! Neden bu his ona çok tanıdık geliyordu? "Şey, bir ses bunu yapmanızı mı söyledi efendim?" diye sordu.

"Evet. Ne tuhaf, değil mi? Mellie, sence onları öldürmeli miyiz?"

"Hayır efendim," dedi Mellie sabırla. "Onlar bize fırtına ruhlarını geri getirdiler. O yüzden bir sorun yok."

Aeolus güldü. "Tabii ya. Kusura bakma Mellie. Melezlere güzel bir hediye yollayalım. Bir kutu çikolata falan olabilir."

"Dünyadaki tüm melezlerin hepsine bir kutu çikolata mı yollayacağız efendim?"

"Yok, bu bize çok pahalıya patlar. Boş ver. Bir dakika! Yayına çıkmak zorundayım!"

Haber programının müziği çalmaya başlar başlamaz Aeolus mavi ekrana doğru uçtu.

Jason arkadaşlarına baktı. Ama onlar da en az Jason kadar şaşkındılar.

"Mellie," dedi Jason, "Aeolus hep böyle midir?"

Mellie utangaç bir tavırla gülümsedi. "Eh, ne derler bilirsiniz. Aeolus'un halini beğenmediyseniz beş dakika beklemeniz gerekir. Hani 'rüzgar nereye eserse' diye bir laf vardır ya? Bu, Aeolus'u düşünerek söylenmiş işte."

Ama az önce bir deniz canavarıyla savaşmadan önce buraya geldiğimi söyledi. Gerçekten de buraya geldim mi ben?"

Mellie'nin yanakları bir kez daha al al oldu. "Kusura bakma, hatırlamıyorum," dedi. "Ben Lord Aeolus'un yeni asistanıyım. Diğer asistanlarından çok daha uzun bir süre onunla çalıştım ama yine de çok uzun sayılmaz..."

"Asistanları genellikle onunla ne kadar çalışır?" diye sordu Piper.

Mellie bir süre düşündü. "Şey, ben işe on iki saat önce başladım."

Havada uçan hoparlörlerden bir ses yükseldi. "Şimdi de her on iki dakikada bir sunulan hava durumu! Karşınızda OH! kanalı hava durumu sunucusu, Aeolus!"

Spot ışıkları bir anda Aeolus'un üstüne çevrildi. Aeolus mavi ekranın önünde duruyordu, dişleri insanın gözlerini kamaştıracak derecede beyazdı. Yüzüyse sanki bedeninin kaldırabileceğinden fazla kafein almış gibi gerim gerim gerilmişti.

"Merhaba Olimpos! Rüzgarların Efendisi Aeolus her on iki dakikada bir karşınızda! Bugün Florida'ya doğru bir alçak basınç sistemi ilerliyor. Demeter turunçgiller çiftçilerine zarar gelmesini istemediği için Florida bölgesinde hava ılımlı olacak!" Aeolus mavi ekranı işaret etti ama Jason ekrana bakınca dijital görüntünün Aeolus'un arkasına yansıtıldığını fark etti. Aeolus gülen güneşler ve somurtan bulutlarla kaplı, anime edilmiş bir ABD haritasının önünde duruyordu. "Doğu kıyılarındaysa... Ha, bir dakika." Aeolus kulaklığına vurdu. "Özür dilerim millet! Poseidon bugün Miami'ye öfkelenmiş. O yüzden, Florida soğuk hava etkisi altında kalabilir! Kusura bakma Demeter. Orta batıdaysa, St. Louis'in Zeus'u niye öfkelendirdiğini bilmiyorum ama o bölgede feci fırtınalar bekleniyor! Boreas oraya bizzat kendisi gidip her yeri buzla kaplayacak. Missouri, size kötü haberlerim var! Yok, bir dakika. Hephaistos, orta Missouri'nin haline acımış, o yüzden hava daha ılımlı olacak, güneş parıldayacak."

Aeolus hava durumunu sunmaya devam etti. Ülkenin dört bir yanındaki eyaletlerin hava durumunu teker teker okurken, kulaklığından aldığı haberler doğrultusunda hava durumu raporunu sık sık değiştirdi. Belli ki tanrılar kulağına sürekli bir şeyler fısıldıyorlardı.

"Bu işte bir terslik var," dedi Jason." "Hava durumu bu kadar da keyfi olamaz ki."

"Ölümlü hava durumu sunucuları ne zaman isabetli tahminlerde bulundular ki?" dedi Mellie alaycı bir tavırla. "Hep havanın na-

sıl görüneceğinden, hava basıncından ve nemden söz ederler ama hava onları her seferinde şaşırtır. En azından Aeolus bize havanın sağının solunun neden belli olamayacağını açıklıyor. Tüm tanrıları memnun etmek güç bir iş. Kim olsa..."

Mellie başka bir şey demedi ama Jason onun ne demek istediğini biliyordu. Mellie, *Kim olsa çıldırır*, demek istemişti. Aeolus çatlağın tekiydi.

"İşte, hava tahminleri böyle," diye yayını bitirdi Aeolus. "On iki dakika sonra görüşmek üzere. Eminim ki hava bu sürede değişmiş olacak!"

Spot ışıkları karardı, ekranlarda yayın akışındaki diğer programlar belirdi. Aeolus'un yüzü canlı yayından sonra adeta sarkmıştı. Sonra yanında konukları olduğunu hatırladı ve hemen gülümsedi.

"Demek bana serseri fırtına ruhları getirdiniz," dedi. "Ah, teşekkürler! İstediğiniz başka bir şey var mıydı? Vardır herhalde. Melezler hep bir şeyler isterler."

"Şey, bu çocuk Zeus'un oğlu efendim," dedi Mellie.

"Evet, evet, biliyorum. Onu hatırladığımı söylemiştim ya."

"Ama onlar Olimpos'tan geldiler efendim."

Aeolus şaşırdı. Aniden kahkahalarla gülmeye başlayınca Jason neredeyse uçuruma düşecekti. "Yani bu sefer buraya baban adına mı geldin?" diye sordu. "Nihayet! Kontratımı gözden geçirmek için birisini yollayacaklarını biliyordum!"

"Şey, anlayamadım," dedi Jason.

"Şükürler olsun!" Aeolus derin bir oh çekti. "Zeus beni rüzgarların efendisi yapalı tam üç bin sene oldu. Sakın yanlış anlamayın, buna minnettarım tabii! Ama kontratımdaki maddeler o kadar muğlak ki. Ölümsüz olduğuma şüphe yok ama 'rüzgarların efendisi' de ne demek? Bir doğa perisi miyim, bir melez miyim, bir tanrı

mıyım? Asıl istediğim rüzgarların tanrısı olmak, çünkü tanrı olmanın avantajları çok daha fazla. Önce bu konuyu ele alabilir miyiz?"

Jason şaşkın şaşkın arkadaşlarına baktı.

"Dostum seni terfi ettirmek için mi buraya geldiğimizi sanıyorsun?" diye sordu Leo.

"O yüzden geldiniz, değil mi?" dedi Aeolus sırıtarak. Üstündeki takım elbise masmavi oldu. Kumaşın üstünde tek bir bulut bile yoktu. "Harika! Hava durumu kanalında büyük başarı gösterdim ama değil mi? Haliyle hakkımda sürekli bir şey yazılıp çiziliyor. Benimle ilgili kaç tane kitap yazıldığını, fim çekildiğini biliyor musunuz? *Aklı bir Karış Havada, Rüzgar Gibi Geçti, Son Hava Bükücü...*"

"Şey, bunların sizinle ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi Jason. Sonra Mellie'nin *sakın* der gibi başını iki yana salladığını fark etti.

"Olur mu hiç?" dedi Aeolus. "Mellie, bunlar benim biyografilerim değil miydi?"

"Tabii ki efendim," dedi Mellie ezile büzüle.

"Duydunuz mu? Ben kitap okumam, film izlemem. Kimin buna vakti var? Ama belli ki ölümlüler bana bayılıyor. Pekala, bu durumda resmi unvanımı rüzgarların tanrısı olarak değiştirelim. Sonra da maaş ve personel meselesini hallederiz."

"Biz Olimpos'tan gelmedik efendim," dedi Jason.

Aeolus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama–"

"Zeus'un oğlu olduğum doğru. Ama buraya kontratınızı değiştirmek için gelmedik. Bir görevdeyiz ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Aeolus'un ifadesi ciddileşti. "Geçen seferki gibi öyle mi?" dedi. "Buraya gelen her melez gibi! Ah, şu melezler! Hep kendinizi düşünüyorsunuz zaten!"

"Lütfen efendim, geçen sefer buraya gelip ne yaptığımı hatırlamıyorum ama bana daha önce de yardım ettiyseniz–"

"Hep yardım ederim! Şey, bazen yakıp yıkarım da tabii. Ama genellikle yardımseverimdir. Bazen de benden her ikisini de yapmam istenir! Senin türünün ilk örneği olan Aeneas–"

"Benim *türüm* mü?" dedi Jason. "Melezlerden mi söz ediyorsunuz?"

"Saçmalama! *Ataların* olan melezlerden söz ediyorum. Venüs'ün oğlu Aeneas, Truva'nın hayatta kalan tek kahramanıydı. Yunanlılar şehrini yerle bir ettikten sonra Aeneas İtalya'ya kaçtı. Sonradan Roma olarak anılacak olan krallığı kurdu vs. vs. vs. İşte, *bunu* demek istemiştim."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Jason.

Aeolus gözlerini devirdi. "Demek istediğim şu: Ben de bu karmaşanın ortasında kaldım! Juno beni arayıp 'Ay Aeolus, Aeneas'ın gemilerini benim için yok ediver. Ondan hiç hoşlanmıyorum,' diyor. Sonra Neptün arayıp 'Sakın, gemileri sakın yok etme! Orası benim bölgem. Hemen rüzgarları dindir,' diyor. Juno tekrar arayıp 'Gemileri yok et, yoksa Jüpiter'e bana yardım etmediğini söylerim,' diyor. Tanrıların tüm isteklerini yerine getirmenin kolay olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır, çok zor olduğundan eminim," dedi Jason.

"Hele şu Amelia Earhart meselesini hiç açmayın! Uçağını düşürdüğüm için hala Olimpos'tan şikayet telefonları geliyor!"

"Buraya sadece bilgi almak için geldik," dedi Piper gayet sakin bir tavırla. "Sizin her şeyi bildiğinizi duyduk."

Aeolus ceketinin yakalarını düzeltti. Biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu. "E, tabii, bu doğru." Parmağını üçüne doğru salladı. "Mesela buraya neden geldiğinizi biliyorum. Kuş beyinli Juno'nun

oyunu kanlı bitebilir. Sana gelince Piper McLean, babanın başının belada olduğunu biliyorum..." Aeolus elini öne doğru uzatınca eline bir kağıt parçası kondu. Bu, Piper'ın babasının bir fotoğrafıydı. Jason fotoğraftaki adamın tanıdık olduğunu düşündü. Birkaç filmini izlemiş olmalıydı.

Piper fotoğrafı aldı, elleri titriyordu. "Ama bu fotoğraf babamın cüzdanında dururdu."

"Evet," dedi Aeolus. "Rüzgarda savrulup kaybolan her şey bana gelir. Topraktandoğan onu yakaladığında fotoğraf düştü ve rüzgarla bana geldi."

"Topraktandoğan mı?" dedi Piper.

Aeolus soruyu duymazdan gelip bakışlarını Leo'ya dikti. "Sen, Hephaistos'un oğlu... Evet, geleceğini görebiliyorum." Aeolus'un eline bir kağıt daha kondu. Bu da pastel kalemle çizilmiş ve lime lime olmuş bir resimdi.

Leo kağıt sanki zehir kaplı olabilirmiş gibi dikkatle resmi eline aldı. Resmi görünce de geriye doğru sendeledi.

"Leo, neyin var?" diye sordu Jason.

"Bunu... küçükken çizmiştim ben." Leo kağıdı çabucak katlayıp cebine soktu. "Şey... Önemli bir şey değil."

Aeolus güldü. "Öyle mi? O resim başarının anahtarı! Neyse, nerede kalmıştık? Hah, benden bilgi istiyordunuz. Bunu istediğinizden emin misiniz? Bilgi bazen tehlikeli bir şey olabilir."

Sonra meydan okurcasına bakışlarını Jason'a dikti. Arkasında duran Mellie yine *sakın* der gibi başını salladı.

"Evet," dedi Jason. "Enkelados'un inini bulmamız gerek."

Aeolus'un yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Gigantı mı diyorsun? Neden oraya gitmek istiyorsunuz? O korkunç bir yaratıktır! Benim programımı bile izlemez!"

Piper fotoğrafı gösterdi. "Aeolus, babam gigantın elinde. Hem onu kurtarmak hem de Hera'nın hapsolduğu yeri bulmamız gerek."

"İşte, bu imkansız," dedi Aeolus. "İnan ki bunu ben bile göremem. Görmeyi denedim ama Hera'nın bulunduğu yer büyülü bir perdeyle örtülmüş. Çok güçlü bir büyü yapılmış, yerini bulmak mümkün değil."

"Onun Kurt Evi denen bir yerde tutsak olduğunu biliyoruz," dedi Jason.

"Bir dakika!" Aeolus elini alnına dayayıp gözlerini yumdu. "Bir şeyler görür gibi oldum! Evet, Hera gerçekten de Kurt Evi denen bir yerde! Ama ne yazık ki nerede olduğunu bilmiyorum."

"Enkelados biliyor," dedi Piper ısrarla. "Onu bulmamıza yardım edersen tanrıçanın yerini de–"

"Evet," dedi Leo araya girip. "Onu kurtarırsak size minnettar olacağız ve–"

"Zeus sizi terfi ettirebilir," dedi Jason.

Aeolus kaşlarını havaya dikti. "Terfi ha? Tek yapmam gereken gigantın yerini söylemek mi?"

"Şey, aslında bizi oraya götürebilirseniz çok seviniriz," dedi Jason.

Mellie heyecanla ellerini çırptı. "Ay, bunu yapabilir tabii! Yardımcı rüzgarları sık sık–"

"Mellie, kapa çeneni!" dedi Aeolus ters ters. "Bu insanların ne istediğini öğrenmeden içeri aldığın için seni hemen şuracıkta kovmalıyım aslında."

Mellie'nin beti benzi attı. "Evet efendim. Özür dilerim efendim."

"Onun bir suçu yok," dedi Jason. "Ama bize yardım edebilirseniz..."

Aeolus düşünüyormuş gibi başını hafifçe yukarı kaldırdı. Sonra Jason onun aslında kulaklığından gelen sesleri dinlediğini fark etti.

"Tamam... Zeus onay verdi," dedi Aeolus. "Hera'yı hafta sonuna kadar kurtarmasanız daha iyi diyor. Büyük bir parti verecekmiş de. Ah! Afrodit arkadan ona bağırıp gündönümünün şafak sökünce başlayacağını söyledi. Size yardım etmem gerektiğini söylüyor... Hephaistos... hmm. Üçü de bu konuda hemfikir. İlginç. Bir dakika..."

Jason arkadaşlarına gülümsedi. Nihayet şansları dönmüştü. Tanrı ebeveynleri onları koruyordu.

Derken Jason kapının oradan bir geğirme sesi duydu. Hedge, suratı çimlerle kaplı bir vaziyette içeri girdi. Mellie onun kısa süre önce yapılmış zeminin üstünde yürüdüğünü gördü. Heyecanla "Bu da kim?" diye sordu.

Jason hafifçe öksürdü. "O mu? Koç Hedge. Şey, Gleeson Hedge. O bizim..." Jason ondan ne diye söz edeceğini bilemiyordu. Öğretmenimiz, arkadaşımız... Sorunumuz? En sonunda buldu. "...rehberimiz," dedi.

"Çok *keçimsi*," diye mırıldandı Mellie.

Tam arkasında duran Piper parmağıyla kusuyormuş gibi yaptı.

Hedge yanlarına geldi. "N'aber çocuklar? Vay canına, güzel yermiş be. Hey, yerler çimle kaplı."

"Koç Hedge, az önce yemek yedin zaten," dedi Jason. "Çimleri zemin yapmak için kullandılar. Şey, bu Mellie..."

Hedge ağzını gere gere gülümsedi. "Bir *aura*," dedi. "Bir yaz rüzgarı gibi güzel."

Mellie'nin yanakları al al oldu.

"Aeolus da bize yardım etmek üzereydi," dedi Jason.

"Evet," diye homurdandı rüzgar efendisi. "Sanırım size yardım edeceğim. Enkelados, Diablo Dağı'nda."

"Şeytan anlamına gelen Diablo Dağı'nda mı yani?" dedi Leo. "Kulağa hiç hoş gelmiyor doğrusu."

"Orayı hatırlıyorum!" dedi Piper. "Bir keresinde babamla birlikte gitmiştik. San Francisco Körfezi'nin doğusunda."

"Yine mi Körfez Bölgesi?" dedi Hedge başını iki yana sallayıp. "Yok, bu iyiye işaret değil. Hiç iyi değil."

Aeolus gülümsedi. "Oraya nasıl gideceğinize gelince..."

Aniden yüzü asıldı. Eğilip kulaklıktan gelen sesi daha iyi duyabilmek için kulaklığın üstüne hafifçe vurdu. Doğrulduğunda gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Yüzündeki tonla makyaja rağmen yaşlı ve dehşet içindeki bir adam gibi görünüyordu. "Benimle yüzyıllardır konuşmadı," dedi. "Yapamam... Evet, evet anlıyorum."

Aeolus yutkundu. Sonra Jason'a sanki kocaman bir hamamböceğine dönüşmüş gibi baktı. "Özür dilerim Jüpiter'in oğlu," dedi. "Yeni emirlere göre hepinizin ölmesi gerekiyor."

"Ama efendim!" diye cıyakladı Mellie. "Zeus, Afrodit ve Hephaistos onlara yardım etmenizi söylediler."

"Mellie!" diye bağırdı Aeolus. "Her an işinden olabilirsin. Hem bazı emirler tanrıların isteklerinden daha önemlidir. Hele mesele doğa güçlerine gelince yapacak bir şey yoktur."

"Kimin emirleri?" dedi Jason. "Bize yardım etmezseniz Zeus sizi asla terfi ettirmez!"

"Hiç sanmam." Aeolus elini salladı ve uçurumun üstünde bir delik açıldı. Jason fırtına ruhlarının kana susamış bir vaziyette çığlıklar attığını ve döne döne yukarı çıktığını duydu.

"Zeus onun ne olduğunu biliyor," dedi Aeolus. "O uyanıyorsa... Aman Tanrılarım, ona karşı gelmek söz konusu bile değil. Elveda kahramanlar. Çok ama çok üzgünüm. Bunu hemen halletmem gerek. Dört dakika sonra tekrar canlı yayına çıkacağım."

Jason hemen kılıcını çekti. Koç Hedge sopasını havaya kaldırdı. Aura Mellie'yse "Hayır!" diye bağırdı.

Fırtına ruhları kasırga hızıyla yere çarpıp zemini parçalarken Mellie yere daldı. Ruhlar halılardan, mermerden ve yer muşambasından oluşan zemini parçaladıklarında parçalar şarapnel gibi dört bir yana saçılmıştı. Ama Mellie'nin cübbesi kalkan misali açıldı ve onları parçalardan korudu. Beşi birden uçuruma düştüler. Aeolus yukarıdan bağırdı. "Mellie, kovuldun!"

"Çabuk," diye bağırdı Mellie. "Zeus'un oğlu, hava gücün var mı?"

"Birazcık!"

"O halde hemen bana yardım et, yoksa hepiniz öleceksiniz!" Mellie, Jason'ın elini tuttu ve Jason'ın kolundan bir elektrik akımı geçti. Mellie'nin ne demek istediğini anlamıştı. Düşme hızını yavaşlatıp açık tünellerden birine girmeleri gerekiyordu. Fırtına ruhları şarapnel parçaları gibi yukarıdan onlara doğru uçuyor, arayı yavaş yavaş kapatıyordu.

Jason, Piper'ın elini tuttu. "Herkes sarılsın!" dedi.

Hedge, Leo ve Piper, Jason'a ve Mellie'ye tutunarak birbirlerine sarılmaya çalıştılar.

"İŞİMİZ BİTTİ!" diye bağırdı Leo.

Hedge fırtına ruhlarına bakıp "Gelin bakalım gaz torbaları!" dedi. "Sizi un ufak edeyim de görün gününüzü!"

"Ne hoş bir adam," diye içini çekti Mellie.

"Dikkatini buraya ver," dedi Jason.

"Tamam!"

Rüzgarı altlarına alıp biraz yavaşladılar ve paldır küldür en yakındaki açık tünele girmeyi başardılar. Ama yine çok hızlı düşüyor, duvarlara çarpıyorlardı. Üstelik insanlara göre bir hayli dar olan

dimdik bir tünelde birbirlerine çarpa çarpa ilerliyorlardı. Onları durduracak hiçbir şey yoktu.

Mellie'nin elbisesi etrafında dalgalanıyordu. Jason ve diğerleri ona tutunup biraz daha yavaşladılar ama fırtına ruhları çığlıklar ata ata tünele girmişlerdi.

"Uzun... süre... dayanamam," dedi Mellie. "Birbirinizden ayrılmayın! Rüzgarlar bize çarpınca–"

"Harika bir iş çıkardın Mellie," dedi Hedge. "Benim annem de bir auraydı. Eminim burada olsaydı o da senin gibi harika bir iş çıkarırdı."

"Bana İris mesajı yolla, olur mu?" dedi Mellie.

Hedge ona göz kırptı.

"Randevunuzu sonra ayarlasanız olmaz mı?" diye bağırdı Piper. "Dikkaaat!"

Tam arkalarında, tünel zifiri bir karanlığa boğulmuştu. Hava basıncı arttıkça Jason kulaklarının tıkandığını hissediyordu.

"Onları tutamıyorum," dedi Mellie. "Ama size son bir iyilik yapıp korumaya çalışacağım."

"Teşekkürler Mellie," dedi Jason. "Umarım yeni bir iş bulursun."

Mellie gülümsedi ve eriyerek hafif bir rüzgar haline geldi. Sonra etraflarını çevirdi. Derken gerçek rüzgarlar inanılmaz bir hızla çarpıp onları şiddetli bir biçimde göğe fırlattı. Jason çarpışmanın şiddetiyle kendinden geçti.

XXXIX

PIPER

Piper rüyasında Wilderness Okulu'nun çatısında olduğunu gördü.

Çölde geceleri hava buz gibi olurdu ama yanında battaniyeler vardı. Hem Jason yanındayken battaniyeye falan ihtiyacı yoktu.

Hava adaçayı ve yanık meskit ağacı gibi kokuyordu. Ufukta Spring Dağları eğri büğrü, kapkara dişler gibi görünüyordu. Onların hemen ardındaysa Las Vegas'ın ışıltısı hayal meyal seçiliyordu.

Yıldızlar o kadar parlaktı ki Piper meteor yağmurunu göremeyeceklerinden endişe ediyordu. Jason'ın onu buraya saçma sapan bir mazeretle çağırdığını düşünmesini istemiyordu (Gerçi Piper meteor yağmuru olmasa da onu oraya çağırmanın bir yolunu bulmaya niyetliydi). Ama meteorlar onu hayal kırıklığına uğratmadı. Dakika başı gökte beyaz, sarı ve mavi ışıklar saçan meteorlar belirmeye başlamıştı. Büyükbaba Tom olsa meteorları da eski bir Kızılderili öyküsüyle açıklayabilirdi ama Piper o sırada kendi öyküsünü yazmakla meşguldü.

Jason nihayet elini tuttu. Atmosferi geçen ve havada bir çarpı

işareti oluşturan iki meteoru işaret etti.

"Vay canına," dedi. "Leo'nun bunu görmek istemediğine inanamıyorum."

"Aslında, onu özellikle çağırmadım," dedi Piper kayıtsızca.

Jason gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hı, hı. Bazen üç kişi fazla kalabalık olur, değil mi?"

"Evet," dedi Jason. "Tıpkı şu anda olduğu gibi. Ama burada yakalanacak olursak başımız ne kadar derde girer, farkındasın, değil mi?"

"Boş ver, bir şeyler uydururum. İstediğim zaman insanları gayet güzel ikna ediyorum. Dans etmek ister misin?"

Jason güldü. Masmavi gözleri muhteşemdi ama gülümsemesi yıldızların altında daha da güzel görünüyordu. "Müziksiz mi?" dedi. "Gece gece bir çatıda dans etmek istiyorsun? Kulağa epey tehlikeli geliyor."

"Ben tehlikeli bir kızım."

"İşte buna inanırım."

Jason ayağa kalkıp elini uzattı. Birkaç adım atıp yavaş yavaş dans ettiler ama dans aniden öpücüğe dönüştü. Piper gülümsemekten neredeyse onu tekrar öpemeyecekti.

Sonra rüyası değişti. Belki de ölüp Yeraltı Dünyası'na gitmişti. Çünkü kendini bir kez daha Medea'nın alışveriş merkezinde buldu.

"Lütfen bu sonsuza dek çekeceğim bir ceza değil de bir rüya olsun," diye mırıldandı.

Ağzından bal damlıyormuş gibi konuşan bir kadın, "Bu bir ceza değil hayatım," dedi.

Piper karşısında Medea'yı bulacağından korkup arkasını döndü ama yanında, yüzde elli indirim sepetini karıştıran bambaşka bir

kadın duruyordu.

Kadın inanılmaz derecede güzeldi. Saçları omuz boyundaydı, kuğu gibi bir boynu, mükemmel yüz hatları ve dapdaracık bir kot pantolonla beyazı bir kazağa sığışmış mükemmel bir vücudu vardı.

Piper daha önce pek çok film yıldızıyla karşılaşmıştı. Babasının çıktığı kadınlar da çok güzeldi ama bu kadın bir başkaydı. Güzel ve şık olmak için hiçbir çaba sarf etmediği belliydi. Yüzünde zerre kadar makyaj olmadığı halde insanın aklını başından alacak kadar güzeldi. Aeolus'un onca estetik ameliyattan sonra yüzünün ne hale geldiğini ve tonla makyajını gördüğü için, kadın gözüne daha da muhteşem görünmüştü, her şeyi doğaldı.

Ama Piper öylece ona bakarken kadının görüntüsü değişmeye başladı. Göz ve saç rengi sürekli değişiyor gibiydi. Kadın Piper'ın düşüncelerine uyum sağlayıp hayalindeki en ideal güzellik kıstaslarına mümkün olduğunca yaklaşarak daha da güzel bir görüntüye kavuştu.

"Afrodit..." dedi Piper. "Anne?"

Tanrıça gülümsedi. "Şu anda rüya görüyorsun hayatım. Birisi soracak olursa beni hiç görmedin, tamam mı?"

"Ben..." Piper ona milyonlarca soru sormak istiyordu ama hangisiyle başlayacağını bilemiyordu.

Afrodit eline turkuvaz bir elbise aldı. Piper elbisenin çok güzel olduğunu düşündü ama tanrıça yüzünü buruşturdu. "Bu renk bana yakışmaz, değil mi? Çok yazık, tatlı bir elbiseymiş. Medea'nın gerçekten de güzel malları varmış."

"Bu-burası havaya uçmuştu," dedi Piper kekeleyerek. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Evet," dedi Afrodit. "Sanırım bu yüzden her şey indirimde. Ama artık bu, bir anıdan ibaret. Bu arada seni diğer rüyandan çe-

kip aldığım için özür dilerim. Diğerinin çok daha güzel olduğunu biliyorum."

Piper kızardığını hissetti. Öfkelense mi yoksa kızsa mı bilmiyordu ama asıl hissettiği hayal kırıklığıydı. "Gerçek değildi," dedi. "Asla öyle bir şey olmadı. Peki neden rüyayı gerçekmiş gibi hatırlıyorum?"

Afrodit gülümsedi. "Çünkü sevgili kızım, olasılıkları diğer kişilere göre daha canlı bir biçimde görüyorsun. *Olabilecek şeyleri* görüyorsun. Sakın pes etme. Rüyanda gördüğün şey gerçekleşebilir. Ne yazık ki..." Tanrıça eliyle alışveriş merkezini işaret etti. "Önce göğüslemen gereken bazı zorluklar var. Medea başka düşmanlarla birlikte geri dönecek. Ölümün kapıları açıldı."

"Ne demek istiyorsun?"

Afrodit göz kırptı. "Sen zeki bir kızsın Piper. Bence ne demek istediğimi biliyorsun."

Piper'ın içini kötü bir his kapladı. "Medea ve Midas uyuyan kadından patronları olarak söz etmişlerdi. Uyuyan kadın her kimse Yeraltı'nda yeni bir kapı açmış olmalı. Ölülerin dünyaya geri dönmesini sağlıyor."

"Evet. Ama geri dönenler öyle sıradan ölüler değil. En kötü, en güçlü ve tanrılardan en çok nefret edenler dönüyor."

"Canavarlar da Tartarus'tan bu şekilde geri dönüyor olmalı," dedi Piper. "O yüzden buraya geri döndüklerinde yok olmuyorlar."

"Evet. Bu canavarların sahibesi olduğunu söylediğin kişinin Tartarus'la, yani Yeraltı Dünyası'ndaki uçurumun ruhuyla özel bir bağı var." Afrodit elindeki altın rengi, parıltılı bluzu havaya kaldırdı. "Yok, bu da bana gitmez. Komik görünürüm."

Piper tereddütle güldü. "Sen mi? Sen ne giysen mükemmel görünürsün!"

"Çok tatlısın. Ama güzellik, kişinin kendine yakışan en doğal hali bulmasıdır. Mükemmel olmak için kendini mükemmel hissetmen gerekir. Olmadığın biri gibi olmaktan kaçınmalısın. Bu, bir tanrıça için çok zor bir şey. Çünkü bizler çok çabuk değişiriz."

"Ama babam senin mükemmel olduğunu düşünüyordu," dedi Piper titrek bir sesle. "Seni hiç unutamadı."

"Evet... Tristan," dedi Afrodit dalgın dalgın. "İnanılmaz bir adamdı. Şefkatli, sevecen, komik ve yakışıklı. Ama çok da hüzünlüydü."

"Ondan geçmiş zamanda söz etmesek olur mu?"

"Özür dilerim tatlım. Babanı terk etmeyi ben de istemiyordum. Sevdiklerimizi terk etmek her zaman zor bir şeydir ama bazen bunu onların iyiliği için yaparız. Baban kim olduğumu öğrenmiş olsaydı..."

"Bir dakika, senin bir tanrıça olduğunu *bilmiyor muydu* yani?"

"Tabii ki bilmiyordu." Tanrıça gücenmiş gibiydi. "Bunu ona asla yapamazdım. Birçok ölümlü için bunu kabullenmek çok güç bir şeydir. Hayatları mahvolabilir! Arkadaşın Jason'a baksana... Bu arada Jason çok hoş bir çocuk. Zavallı annesi Zeus'a aşık olduğunu öğrendiğinde yıkılmıştı. Hayır, Tristan'ın sıradan bir kadın olduğuma ve onu hiçbir açıklama yapmaksızın terk ettiğime inanması çok daha iyi. Onun için asla elde edemeyeceği, ölümsüz bir tanrıça olmaktansa acı bir hatıra olarak kalmayı yeğlerim. Hazır bu konu açılmışken..."

Afrodit avcunu açtı ve Piper'a içi pembe renkli bir sıvıyla dolu ufak bir şişe gösterdi. "Bu Medea'nın zararsız iksirlerinden biri. İnsanın sadece yakın tarihte edindiği hatıraları siliyor. Babanı kurtardığında, daha doğrusu onu kurtarabilirsen, bunu ona içirmelisin."

Piper kulaklarına inanamıyordu. "Babama ilaç vermemi mi isti-

yorsun? Başından geçenleri unutmasını mı istiyorsun?"

Afrodit şişeyi havaya kaldırınca yüzüne sıvının pembe renkli ışıltıları yansıdı. "Baban kendine güveniyor Piper ama iki dünya arasındaki ince çizgide yürüyor. Tanrılar ve ruhlarla ilgili öyküleri o kadar uzun süredir inkar ediyor ki artık bu öykülerin gerçek olabileceğinden çekiniyor. Önemli bir parçasını bu dünyaya kapadığını ve bir gün bunun onu mahvedeceğinden korkuyor. Şimdiyse bir gigantın elinde. Korkunç bir kabus yaşıyor olmalı. Hayatta kalırsa... Başından geçenleri her daim, ölene dek hatırlayacak olursa, tanrıların ve ruhların bu dünyada var olduklarını bilirse, paramparça olur. Düşman da bunu istiyor zaten. Onu yok edip cesaretini kırmak istiyor."

Piper annesine yanıldığını haykırmak istiyordu. Babası hayatta tanıdığı en güçlü insandı. Hera'nın Jason'ın hatıralarını çaldığı gibi babasının hatıralarını çalamazdı.

Ama nedense Afrodit'e karşı hissettiği ani öfke dinmişti. Babasının aylar önce söylediği bir şey geldi aklına: *Hayaletler Kasabası'na, hayvanların ruhlarına ya da Antik Yunan tanrılarına inanıyor olsaydım, sanırım geceleri gözüme bir damla uyku girmezdi. Hep suçlayacak birini arar dururdum.*

Şimdi de Piper suçlayacak birisini arıyordu.

"Kim o?" diye sordu Piper. "Gigantları kontrol eden kişi kim?"

Afrodit dudaklarını büzdü. İçinde ezik büzük zırhların ve lime lime olmuş togaların bulunduğu bir sepete yöneldi. Bu giysilere ünlü tasarımcıların elinden çıkmış marka giysilermiş gibi bakıyordu.

"İradeli bir kızsın," dedi. "Tanrılar beni fazla önemsemezler. Çocuklarıma gülerler. Onların kibirli ve sığ olduklarını düşünürler."

"Bazıları gerçekten de öyle."

Afrodit güldü. "Haklısın. Belki de ben de bazen öyle davranıyo-

rumdur. Bir kız şımartılmalı. Ah, bak bu çok güzelmiş." Annesi eline yanmış ve lekeli bronz bir göğüs zırhı almış, Piper'a gösteriyordu. "Öyle değil mi?"

"Hayır. Soruma yanıt verecek misin?"

"Sabırlı ol hayatım. Aşk, hayattaki en büyük itici güçtür. Ölümlülerin daha iyi insanlar olmalarını sağlar. En cesur, en asil şeyler aşk uğruna yapılır."

Piper hançerini çıkarıp aksine baktı. "Helen'in Truva Savaşı'nı başlattığı gibi mi?"

"Aaa, Katoptris," dedi Afrodit gülümseyerek. "Bunu bulduğuna çok sevindim. O savaş yüzünden bana demediklerini bırakmadılar ama Paris ve Helen gerçekten de çok tatlı bir çiftti. O savaşın kahramanları en azından insanların hatıralarında ölümsüz oldular. Aşk güçlü bir histir Piper. Tanrıları bile dizlerinin üstüne çöktürür. Oğlum Aeneas, Truva'dan kaçarken ona da aynı şeyi söylemiştim. Başarısız olduğunu sanmıştı. O savaştan sonra hiçbir şey yapamayacağını düşünüyordu! Ama sonra İtalya'ya gitti ve..."

"Roma'yı kurdu."

"Aynen öyle. Gördüğün gibi Piper, benim çocuklarım faydalı işler de yapıyorlar. Sen de çok güçlü olabilirsin çünkü soyumuz gerçekten de eşsizdir. Diğer Olimposlulara kıyasla yaşça yaradılışın başlangıcına en yakın kişi benim."

Piper, Afrodit'in nasıl doğduğunu hatırlamaya çalıştı. "Ama sen... denizden çıkmamış mıydın? Bir midye kabuğunun üstünde inmemiş miydin dünyaya?"

Tanrıça güldü. "Boticelli adlı ressamın hayal gücü gerçekten de sınırsızdı. Yok, asla bir midye kabuğunun üstünde falan inmedim buralara. Ama denizden çıktığım doğru. Kaos'ta yaratılan ilk varlıklar Toprak ve Gök, yani Gaia ve Uranüs'tü. Titan Kronos, baba-

sı Uranüs'ü bir tırpanla–"

"Paramparça ederek öldürdü," diye tamamladı Piper eski öyküyü hatırlayarak.

Afrodit yüzünü ekşitti. "Evet. Uranüs'ün parçaları denize düştü. Ölümsüz ruhu deniz köpüklerini yarattı. O köpüklerden de–"

"Sen doğdun. Şimdi hatırladım. Sen–"

"Titanlardan ya da tanrılardan çok daha güçlü olan Uranüs'ün son çocuğuyum ben. Bu sana tuhaf gelecek ama aslında en yaşlı Olimposlu benim. Dediğim gibi, aşk güçlü bir duygudur. Kızım olarak sen güzel bir yüzden çok daha fazlasına sahipsin. Zaten bu yüzden gigantları kimin uyandırdığını ve toprağın en derin yerlerindeki kapıları kimin açtığını da biliyorsun ya!"

"Gaia!" dedi Piper. "Toprak. Düşmanımız o."

Piper annesinin hayır demesini umdu ama tanrıça bakışlarını lime lime olmuş zırhlardan ayırmamıştı. "O, milyonlarca senedir uyuyor ama artık yavaş yavaş uyanmaya başladı. Uyuduğu zaman bile güçlüdür ki bir de uyandığında neler olacağını düşün. Hepimizin sonu gelir. O uyanmadan gigantları yenmeli ve Gaia'yı tekrar uykuya yatırmalısın. İsyan daha yeni başladı. Ölüler dirilmeye devam edecek. Canavarlar daha da hızlı bir biçimde geri gelecek. Gigantlar da tanrıların doğduğu yeri talan edecek. Bunu yaparlarsa tüm medeniyet yok olacak."

"Ama düşman nasıl *Gaia* olabilir? O, Toprak Ana."

"Onu sakın hafife alma. O gaddar bir tanrıçadır. Uranüs'ün ölümünü planlayan oydu. Kronos'a tırpanı veren ve öz babasını öldürmeye teşvik eden de *oydu*. Titanlar dünyayı yönetirken Gaia huzur içinde uyudu. Ama tanrılar onları yenince Gaia öfkeyle uyandı ve Olimpos'u sonsuza dek yok etmesi için yeni bir ırkı, yani gigantları doğurdu."

"Şimdi aynı şeyler oluyor," dedi Piper. "Gigantlar ayaklanıyor."

Afrodit evet anlamında başını salladı. "Artık öğrendin. Ne yapacaksın?"

Piper yumruklarını sıktı. "Ben mi? Ne yapabilirim ki? Üstüme şık bir elbise geçirip tatlı tatlı konuşarak Gaia'yı kandırmaya mı çalışayım?"

"Keşke bu işe yarasaydı. Ama hayır. Kuvvetli yanlarını kendin bulacak, sevdiklerin için savaşacaksın. Tıpkı Helen'le Paris gibi, tıpkı oğlum Aeneas gibi, mücadele edeceksin."

"Ama Helen'le Paris öldü."

"Ama Aeneas da bir kahraman, Roma'nın ilk büyük kahramanı oldu. Her şey sana bağlı Piper. Sana şunu söyleyeyim: Gigantları ancak yedi melez bir araya geldiğinde yenebilir. Senin de bu yedi melezin arasında olman gerek. İki taraf bir araya geldiğinde... Aracı sen olacaksın. İki taraf arasındaki dostluk ya da savaş sana bağlı."

"Hangi iki taraf?"

Piper'ın rüyası kararmaya başladı.

"Az sonra uyanacaksın kızım. Her zaman Hera'yla aynı fikirde olmam ama bu sefer büyük oynadı ve yaptığı şey de bence doğruydu. Zeus iki tarafı birbirinden fazla süre uzak tuttu. Ancak birlikte Olimpos'u kurtaracak güce erişeceksiniz. Artık uyan. Umarım senin için seçtiğim kıyafeti beğenirsin."

"Ne kıyafeti?" dedi Piper ama birden her yer kapkaranlık oldu.

XL

PIPER

Piper bir kafenin kaldırıma kurulmuş masalarından birinde uyandı.

Bir an için hala rüya gördüğünü düşündü. Güneşli bir sabahtı, hava serindi ama dışarıda oturulamayacak kadar da soğuk değildi. Diğer masalarda bisikletçiler, iş adamları ve sohbet edip kahve içen üniversiteli gençler oturuyordu.

Piper'ın burnuna okaliptüs ağacı kokusu geldi. İlginç dükkanların önünden yayalar geçip duruyordu. Sokağın iki yanında sanki oralarda asla kış olmazmış gibi mersin ağaçları ve tomurcuklar açmış açelyalar sıralanmıştı.

Bir başka deyişle, burası *Kaliforniya'ydı.*

Arkadaşları yanındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Hepsi de kollarını huzurlu bir biçimde göğüslerinde kavuşturmuş, şekerleme yapıyorlardı. Üstlerinde yeni giysiler vardı. Piper kendi üstüne bakınca "Anneee!" diye çığlığı bastı.

Elinde olmadan fazla yüksek sesle bağırmıştı. Jason irkildi ve dizlerini masaya çarptı. Masadaki herkes uyandı.

"N'oldu?" dedi Hedge. "Kimle savaşıyoruz? "Düşman nerede?"

Leo masayı sıkı sıkı kavrayıp "Düşüyoruz!" dedi. "Yok, düşmüyormuşuz. Neredeyiz?"

Jason şaşkın şaşkın etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Piper'a bakınca da gülmemek için kendisini zor tuttu. "Ne giydin sen öyle?"

Piper yanaklarının kızardığını hissetti. Üstünde rüyasında gördüğü turkuvaz elbise, siyah çorap ve ayağında da siyah deri çizmeler vardı. Kolundaysa Los Angeles'taki evinde bıraktığı, en sevdiği gümüş şans bileziği. Son olarak elbisesinin üstünde babasının ona hediye ettiği kayak montu vardı. Mont tüm kıyafete şaşılacak derecede uymuştu. Piper, Katoptris'i çıkarıp aksine bakınca saçlarının da yapılmış olduğunu fark etti.

"Bir şey değil canım," dedi. "Bu..." Sonra annesini rüyasında gördüğünü kimseye söylememesi gerektiğini hatırladı. "Hiçbir şey."

Leo sırıttı. "Afrodit geri döndü, ha? Bu kasabadaki en şık kahraman sensin güzellik kraliçesi."

Jason arkadaşını dürttü. "Leo, sen bir de kendi üstüne bak."

"Ne?"

Hepsinin giysileri değişmişti. Leo'nun üstünde ince çizgili bir pantolon, siyah deri ayakkabılar, yakasız beyaz bir gömlek, pantolon askısı, alet kemeri, havalı güneş gözlükleri ve kafasında da bir fötr şapka vardı.

Piper gülmemek için kendini zor tuttu."Leo, şu haline bak! Sanırım babam bu tarz bir kıyafeti son katıldığı galaya giymişti. Ama onun belinde bir alet kemeri yoktu tabii."

"Kes sesini!"

"Bence Leo çok şık olmuş", dedi Koç Hedge. "Ama en şık benim tabii."

Satir, pastel renkli bir kabusa dönüşmüştü. Afrodit ona kanarya sarısı bol bir pantolon ile aynı renkte genişçe bir ceket, toynaklarını tamamen örten iki renkli ayakkabılar giydirmişti. Kafasında yine sarı renkli geniş bir şapka vardı. Ceketinin içine açık pembe renkli bir gömlek giymiş, açık mavi renkli bir kravat takmıştı. Yakasına da mavi renkli bir karanfil iliştirilmişti. Hedge karanfili kokladıktan sonra yemeye başladı.

"Neyse, annen beni atlamış," dedi Jason.

Piper bunun doğru olmadığını görebiliyordu. Ona bakınca kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Jason'ın üstünde bir kot pantolon, Grand Canyon'a giderken giydiğine benzer tertemiz, mor renkli bir tişört, ayaklarındaysa yeni spor ayakkabılar vardı. Saçları özenli bir biçimde kesilmişti. Gözleri masmaviydi. Afrodit'in mesajı gayet açıktı: *Bu çocuğun güzelleştirilmeye hiç ihtiyacı yok.*

Piper, tanrıçayla aynı fikirdeydi.

"Her neyse," dedi huzursuz bir biçimde, "buraya nasıl geldik?"

Mutlu mesut karanfili çiğneyen Hedge, "Mellie sayesinde olmalı," dedi. "O rüzgarlar bizi ülkenin ta diğer ucuna kadar attı galiba. Mellie'nin son hediyesi olan o hafif, güzel rüzgar olmasaydı hepimiz çarpışma anında dümdüz olacaktık."

"Üstelik bizim yüzümüzden işinden de oldu," dedi Leo. "Ne rezil tipleriz yahu."

"Onun için endişelenme," dedi Hedge. "Hem kendisine hakim olamadı. Nimfalar üstünde böyle bir etkim var işte. Bu görev bitsin, ona hemen bir mesaj yollayıp yardımcı olmaya çalışacağım. Biliyor musunuz, bu aura hayatımın sonuna dek birlikte yaşayabileceğim, bir sürü yavru keçi yetiştirebileceğim türden birisi."

"Ben kusacağım galiba," dedi Piper. "Başka kahve isteyen var mı?"

"Kahve!" Hedge'in ağzı karanfil yediği için masmavi olmuştu.

"Kahveye bayılırım!"

"Şey," dedi Jason, "paramız yok ki! Sırt çantalarımız nerede?"

Piper masanın altına baktı. Çantaları ayaklarının dibinde duruyordu. İçlerinde hiçbir eksik yoktu. Elini cebine atınca hiç ummadığı iki şeyle karşılaştı. Biri bir tomar paraydı, diğeriyse içinde unutkanlık iksiri olan cam şişe. Piper şişeye dokunmayıp parayı çıkardı.

Leo hayretle ıslık çaldı. "Harçlık mı? Piper, annen müthişmiş doğrusu!"

"Garson!" diye bağırdı Hedge. "Bize altı tane duble espresso, bir de arkadaşlarım ne isterse. Hesabı da şu kıza yazın lütfen."

Nerede olduklarını anlamaları uzun sürmedi. Menünün altında 'Kafe Verve, Walnut Creek, Kaliforniya' yazıyordu. Garson kıza göre o gün Aralık'ın 21'iydi ve saat sabahın dokuzuydu. Kış gündönümü o gündü. Enkelados'un verdiği sürenin dolmasına üç saat kalmıştı.

Diablo Dağı'nın nerede olduğunu bulmaları uzun sürmedi. Dağı sokağın ilerisinde, ufukta görebiliyorlardı. Rocky Dağları'ndan sonra Diablo Dağı pek de büyük görünmüyordu. Üstü karla falan da kaplı değildi, tam aksine bayağı huzurlu bir yermiş gibi görünüyordu. Altın renkli tepeleri grili yeşilli ağaçlarla kaplıydı. Ama Piper mesafelerin yanıltıcı olduğunu biliyordu. Diablo Dağı göründüğünden çok daha büyük olmalıydı. Görünüşler de yanıltıcıydı. Piper'ın doğup büyüdüğü yer olan Kaliforniya'ya geri dönmüşlerdi. Kaliforniya her daim güneşli, ılıman bir iklimi ve huzurlu bir halkı olan, kahvelerle birlikte çikolatalı kurabiyelerin ikram edildiği bir yerdi. Oysa birkaç kilometre ötede, o ıssız dağda süper güçlü, süper kötü bir gigant babasını haklamak üzereydi.

Leo cebinden bir şey çıkardı. Bu, Aeolus'un ona verdiği resimdi.

Afrodit bunun önemli olduğunu düşünmüş olmalıydı ki Leo'nun yeni giysilerinin cebine resmi de koymuştu.

"O ne?" diye sordu Piper.

Leo kağıdı bir kez daha çabucak katlayıp cebine sokuşturdu. "Hiçbir şey. Anaokulunda yaptığım bir resim işte."

"Bence o resim o kadar da sıradan bir şey değil," dedi Jason. "Aeolus resmin başarımızın anahtarı olacağını söylemişti."

Leo başını iki yana salladı. "Bugün değil. O şeyden söz ediyordu... Neyse, bunu daha sonra konuşuruz."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Piper.

"Güven bana, eminim," dedi Leo. "Evet... Planımız nedir?"

Koç Hedge geğirdi. Üç tane espresso içmiş, bir tabak dolusu kurabiye, iki kağıt peçete ve masanın üstündeki vazodan aşırdığı bir çiçeği yemişti. Neredeyse masadaki tabak çatalı da yiyecekti ki Piper eline bir şaplak indiriverdi.

"Dağa çıkacağız, Piper'ın babası hariç her şeyi öldüreceğiz, sonra da geri döneceğiz," dedi Hedge.

"Teşekkürler general," diye homurdandı Jason.

"E, n'apayım, plan nedir diye sordunuz!"

"Bilmediğiniz bazı şeyler var," dedi Piper.

Onlara bazı şeyleri nasıl anlatacağını bilemiyordu çünkü annesiyle konuştuğundan söz edemezdi. Ama rüyalarında gördüklerini düşünerek birtakım şeyleri anladığını söyleyebilirdi. Onlara gerçek düşmanın Gaia olduğunu anlattı.

Leo başını iki yana salladı. "Gaia mı? O, Toprak Ana değil miydi? Ne bileyim, saçlarında çiçekler, etrafında uçuşan kuşlar, çamaşırlarını yıkayan geyikleri ve tavşanları olması gerekmiyor mu?"

"Leo, o dediğin Pamuk Prenses," dedi Piper.

"Tamam, ama–"

"Dinle muhallebi çocuğu." Hedge keçisakalına bulaşan espressoyu elinin tersiyle sildi. "Piper bize gayet ciddi bir meseleden bahsediyor. Gaia hafife alınmaz. Hatta adını bile anmaya çekinirim."

Leo ıslık çaldı. "Vay canına, gerçekten mi?"

Hedge başını salladı. "Bu toprak kadın ve kocası olacak gökyüzü pek tekin pabuç değilmiş."

"Kocasının adı Uranüs," dedi Piper. Başını kaldırıp göğe bakmadan edemedi. Acaba gökyüzünün gözleri var mıydı?

"Aynen," dedi Hedge. "Şu Uranüs denen herif pek de iyi bir baba değilmiş. İlk çocuklarını, yani kikloplar Tartarus'a atmış. Gaia buna çok öfkelenmiş ama bir süre hiçbir şey yapmamış. Sonra on iki tane daha çocukları olmuş. Bunlar Titanlarmış. Gaia onların da elinden alınacağından korkmuş. Sonra oğlu Kronos'a gitmiş–"

"Şu devasa kötü yürekli herif yani," dedi Leo. "Hani şu geçen yaz yendikleri tip–"

"Hah o işte. Gaia ona tırpanı vermiş ve 'Neden babanı buraya çağırmıyorsun? O benimle konuşurken sen de onu paramparça et. Sonra da tüm dünyanın hakimi ol. Ne güzel, değil mi?' demiş."

Kimseden çıt çıkmadı. Masadaki çikolatalı kurabiyeler Piper'ın gözüne önceki kadar lezzetli görünmüyordu. Bu öyküyü daha önce de duyduğu halde bir türlü anlam veremiyordu. Sırf güce kavuşmak için öz babasını öldüren bir çocuğu hayal etmeye çalıştı. Sonra kendi oğluna babasını öldürtecek derecede manyak bir anneyi zihninde canlandırmaya çalıştı.

"Yok," dedi Piper, "Gaia'nın Pamuk Prenses'le uzaktan yakından alakası yok."

"Yok tabii. Kronos kötü bir herifti," dedi Hedge. "Ama Gaia aslında tüm kötü heriflerin annesi sayılır. O kadar yaşlı, güçlü ve büyük ki tamamıyla uyanık olması imkansız. Vaktinin büyük bir bö-

lümünü uyuyarak geçiriyor ve biz onun en çok bu halini seviyoruz –horlayan halini yani."

"Ama Gaia benimle konuştu?" dedi Leo. "Nasıl uyanık olabilir?"

Hedge kanarya renkli takım elbisesinin üstüne düşen kırıntıları silkeledi. Altıncı kahvesini içiyordu ve gözbebekleri kocaman olmuştu. "Gaia uyuyor olsa da bir yanı uyanıktır. Ya rüya görüyordur ya da etrafı gözetliyordur. Ne bileyim, yanardağları patlatmak ve canavarları uyandırmak gibi ufak tefek işler de yapıyordur. Şu anda bile tamamen uyanık değil. İnanın bana onun tamamen uyanması hiç hoş bir manzara olmaz."

"Ama gittikçe güçleniyor," dedi Piper. "Gigantları da uyandırıyor. Eğer Porphyrion adlı kralları geri dönecek olursa–"

"Tanrıları yok etmek için bir ordu oluşturacak," dedi Jason. "İşe de Hera'dan başlayacak. Yeni bir savaş çıkacak. Sonra da Gaia derin uykusundan uyanacak."

Gleeson başını evet anlamında salladı. "İşte bu yüzden topraktan mümkün mertebe uzak durmalıyız."

Leo dikkatle Diablo Dağı'na baktı. "Eee, demek bu dağa tırmanacağız, öyle mi?" dedi. "Pek hoş olmayacağına bahse girerim."

Piper'ın keyfi iyice kaçmıştı. Önce arkadaşlarına ihanet etmesi istenmişti. Şimdi de arkadaşları bir tuzağa adım atacaklarını bile bile babasını kurtarmak için gönüllü olmuşlardı. Zaten koca bir gigantla savaşmak yeterince korkunç bir düşünceydi. Bir de tüm bunların ardında Gaia'nın, yani bir tanrıdan ya da titandan bile daha güçlü bir varlığın olduğunu öğrenmek her şeyin üstüne tuz biber ekmişti.

"Çocuklar, sizden bunu yapmanızı isteyemem," dedi. "Bu iş çok tehlikeli."

"Dalga mı geçiyorsun?" Hedge geğirip mavi renkli dişlerini göstere göstere sırıttı. "Kim birilerini pataklamaya hazır bakalım?"

XLI

LEO

Leo taksinin onları dağın ta tepesine kadar götüreceğini umuyordu.

Ama işler hiç de düşündüğü gibi gitmedi. Taksi dağ yolunda ilerlerken gacır gucur sesler çıkarıyordu. Yolu tam yarılamışlardı ki orman bekçisinin kulübesinin kapalı olduğunu ve yolun bir zincirle kapatılmış olduğunu gördüler.

Taksi şoförü "Yola devam edemiyorum," dedi. "Tepeye gitmek istediğinizden emin misiniz? Daha epey yürümeniz gerek. Hem arabadan da tuhaf sesler çıkıyor. Geri dönmek isterseniz burada bekleyemem."

Leo, "Eminiz," dedi ve hop diye taksiden atladı. Arabadan çıkan sesler onun da hoşuna gitmemişti. Zemine baktığında gördüğü manzara iç açıcı değildi. Tekerlekler sanki zemin bataklık kumuymuş gibi yola saplanmıştı. Ama şoför zeminde değil, arabasında bir sorun olduğunu sanmıştı. Oysa Leo neler olup bittiğini biliyordu.

Aslında yol tipik bir dağ yolu gibi sertti. Yani tekerleklerin saplanması için hiçbir neden yoktu ama Leo'nun ayakkabıları da tak-

siden iner inmez zemine saplanmaya başlamıştı. Gaia onlara bir oyun oynuyordu.

Arkadaşları taksiden inerken Leo sürücüye ücreti ödedi. Adama yüklü de bir bahşiş verdi, ne de olsa para Afrodit'in cebinden çıkmıştı. Hem içinde bu dağdan sağ çıkamayacağına dair kötü bir his vardı.

"Üstü kalsın," dedi. "Hemen buradan gidin."

Şoför buna hiç itiraz etmedi. Çok geçmeden, araba ardında bir toz bulutu bırakıp gözden kaybolmuştu bile.

Manzara olağanüstüydü. Diablo Dağı'nın etrafındaki vadide irili ufaklı bir sürü kasaba vardı. İki yanı ağaçlarla kaplı yolları, sessiz sakin orta sınıfa ait kişilerin yaşadığı mahalleleri, dükkanları ve okulları görebiliyorlardı. Bu kasabalarda sıradan insanlar sıradan bir yaşam sürüyorlardı. Leo'nunsa asla sıradan bir yaşamı olmamıştı.

Jason kuzey yönünü işaret ederek "Orası Concord," dedi. "Walnut Creek de tam altımızda. Güneyde, şu tepelerin ardında Danville var. Şurada da..."

Jason etrafı bir kapak gibi puslarla çevrili altın sarısı tepelerin bulunduğu batı yönünü gösterdi. "Berkeley Tepeleri," dedi. "Yani, Doğu Körfezi. Onun ardında da San Francisco."

"Jason?" dedi Piper koluna dokunarak. "Bir şeyler mi hatırlamaya başladın? Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Evet... Hayır," dedi Jason. Sonra sıkıntıyla ona baktı. "Neden bilmiyorum ama buranın önemli bir yer olduğunu hissediyorum."

Koç Hedge batı yönünü işaret etti. "Orası Titanlar diyarı. Kötü bir yerdir, Jason. İnan bana San Francisco'nun ötesine gitmek çok tehlikeli."

Ama Jason pusla kaplı tepelere o kadar hasretle bakıyordu ki Leo'nun içini kötü bir his kapladı. Neden Jason ısrarla oraya bakıyordu? Hedge o bölgede kötü, büyülü ve eski düşmanların olduğu-

nu söylememiş miydi? Ya orası Jason'ın yurduysa ne olacaktı? Herkes bu işin ta ilk başından beri Jason'ın düşman olduğunu ve onun Melez Kampı'na girmesinin bir hata olduğunu söyleyip duruyordu.

Leo bunun mümkün olamayacağını düşündü. Jason *dosttu*.

Ayağını oynatmaya çalıştı ama topukları olduğu gibi toprağa saplanmıştı.

"Haydi, tırmanmaya başlayalım," dedi.

Diğerleri de ayaklarının toprağa batmaya başladığını fark etmişlerdi.

"Gaia'nın etkisi burada daha çok hissediliyor," diye homurdandı Hedge. Ayakkabılarını çıkarıp Leo'ya uzattı. "Bunları benim için sakla Valdez. Güzel ayakkabılar."

"Tabii, Koç efendi," dedi Leo alaycı bir tavırla. "Boyamamı da ister miydin?"

Hedge başını evet anlamında salladı. "İyi fikir Valdez. Ama önce hala vakit varken dağa tırmansak daha iyi olacak."

"Gigantın nerede olduğunu nasıl bulacağız?" diye sordu Piper.

Jason dağın en tepesini işaret etti. Tepeden dumanlar yükseliyordu. Leo uzaktan bunun bir bulut olduğunu sanmıştı ama değildi. Orada bir şey yanıyordu.

"Duman, ateş demek," dedi. "Acele etsek iyi olacak."

Leo, Wilderness Okulu'nda birkaç doğa yürüyüşüne katılmıştı ve formda olduğunu sanıyordu. Ama ayakları sürekli toprağa bata çıka dağa tırmanmak, yapışkan bir yürüyüş bandında yürümekten farksızdı.

Sert ve buz gibi bir rüzgar estiği halde Leo çok geçmeden yakasız gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Afrodit ona bu kıyafet yerine bir şortla yürüyüş ayakkabıları vermiş olsaydı daha iyi olurdu diye dü-

şündü. Ama en azından onu güneşten koruyacak bir şapkası vardı. Elini alet kemerine daldırıp birkaç dişli çark, minik bir somun anahtarı ve birkaç şerit de bronz çıkardı. Yürürken bir yandan da bu malzemelerle bir şeyler yapıyordu ama ne yaptığını kendi bile tam olarak anlamamıştı.

Dağın tepesine varmak üzereyken Leo, bir insanın hayatında görebileceği hem en şık hem de en terli ve pis kahramandı. Elleri makine yağı içinde kalmıştı.

Alet kemerinden çıkardığı malzemelerle kurmalı bir oyuncak yapmıştı. Yaptığı şey tıpkı kurulduğunda ses çıkaran ve düz bir zeminde yürüyen o oyuncakları andırıyordu. Bunun ne işe yaracağını bilmiyordu ama yine de alet kemerine soktu.

Bir sürü cebi olan asker ceketini özlüyordu ama Festus'u ondan da çok özlemişti. Şimdi yanında ateş püskürten bir ejderha olsaydı kim bilir işlerine ne kadar çok yarardı. Ama Leo, Festus'un geri gelmeyeceğini, en azından onu bir daha eski haliyle göremeyeceğini biliyordu.

Cebindeki resmi yokladı. Resmi ta beş yaşındayken evlerinin arka bahçesindeki piknik masasının üstünde pastel boyalarla yapmıştı. Resmi yaparken Tia Callida'nın yanı başında şarkılar mırıldandığını ve rüzgar resmi uzaklara savurduğunda ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordu. *Henüz vakit gelmedi küçük kahraman,* demişti Tia Callida. *Bir gün sana bir görev verilecek. Kaderini öğrendiğinde bu zorlu yolculuğun ne anlama geldiğini anlayacaksın.*

Sonra Aeolus resmi ona geri vermişti. Leo kader anına yaklaştığını biliyordu ama önünde hala bu dağa tırmanmak kadar çetrefilli bir yol olduğunu da hissediyordu. Dağın tepesine vardıklarını her düşündüklerinde sadece dağın sayısız yamaçlarından birinde olduklarını görüyorlardı.

Önce yapman gereken başka şeyler var, diye düşündü Leo. *Hele*

bugün buradan sağ salim kurtul da kaderinle ilgili bu resmin ne anlama geldiğini sonra öğrenirsin.

Nihayet Jason bir çıkıntının ardına çömeldi. Diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Leo hemen yanına gitti, Piper da Koç Hedge'i yere doğru çekti.

"Üstümü başımı kirletmek istemiyorum!" diye sızlandı Hedge.

"Şşştt!" dedi Piper.

Satir istemeye istemeye onun yanına çömeldi.

Ardında gizlendikleri çıkıntının ötesinde, dağın zirvesinin gölgesinde, bir futbol sahası büyüklüğünde, yeşillik bir alan vardı. Gigant Enkelados buraya kamp kurmuştu.

Ağaçlar kesilip bir araya yığılmış ve mor renkli alevlerin yükseldiği koca bir ateş yakılmıştı. Açıklık alanın dış çevresine ağaç kütükleri ve inşaat malzemeleri yığılmıştı. Kenardaki buldozerin ucunda, elektrikli bir tıraş makinesinin üstündekilere benzer, dönen baltalar vardı. Leo bunun ağaçları kesmek için kullanılmış olabileceğini düşündü. Bir de üstünde bir baltanın keskin ucunu andıran, uzun ve metalden yapılmış bir parçası olan bir başka makine vardı. Tıpkı yan yatmış bir giyotini andırıyordu. Belli ki bu, hidrolik bir baltaydı.

Leo bir gigantın neden bunca inşaat malzemesine ihtiyaç duyduğunu anlayamamıştı. Karşısındaki yaratık buldozerin sürücü koltuğuna bile sığmazdı. Enkelados denen gigant o kadar büyük, o kadar dehşet vericiydi ki Leo ona bakmak bile istemiyordu.

Ama bakışlarını yavaş yavaş çevirdi.

Gigant, her şeyden önce altı metre boyundaydı. Kafası ağaçların tepesine değiyordu. Çıkıntının ardında olduklarını göremezdi çünkü dikkatle mor alevlerin yükseldiği kamp ateşine bakıyor, ateşin etrafında dolanıp bir şeyler mırıldanıyordu. Belinden yukarısı insanımsıydı. Göğsü kaslıydı ve üstünde ateş desenleri olan, bronz bir

göğüslük giymişti. Kolları da tıpkı göğsü gibi kaslıydı. Teni bronz rengiydi ama isle kaplıydı. Suratıysa tamamlanmamış bir kil heykelinki gibi sert hatlıydı ama gözlerinden bembeyaz bir ışık saçıyordu. Saçları da ta omuzlarına kadar uzanıyordu ve kemiklerle örülmüştü.

Belinden aşağısıysa daha da dehşet vericiydi. Bacakları yeşil pullarla kaplıydı ve ayak yerine yırtıcı bir hayvanınki gibi pençeleri vardı. Bunlar tıpkı bir ejderhanın ön ayaklarını andırıyordu. Elinde bir bayrak direği uzunluğunda bir mızrak tutuyordu. Arada sırada mızrağı kamp ateşine sokup ucunu kor kırmızısı olana dek ısıtıyordu.

Koç Hedge, "Tamam, bakın planımız–" diyecek oldu.

Leo onu dürtükledi. "Ona tek başına saldırmayacaksın!"

"Lütfen, bırakın da önce ben saldırayım!"

"Bakın!" dedi Piper. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Ateşin diğer tarafındaki direğe bir adam bağlıydı. Başı sanki baygınmış gibi önüne düşmüştü. Leo adamın yüzünü tam olarak seçemiyordu ama Piper onun kim olduğundan emindi.

"Babam," dedi.

Leo yutkundu. Keşke bu bir Tristan McLean filmi olsaydı, diye geçirdi içinden. Piper'ın babası baygınmış gibi numara yapıyor olurdu. Sonra zincirlerinden kurtulup zekice üstüne sakladığı gigantsavar spreyini giganta sıkar, onu yere devirirdi. Filmde kahramanlara layık bir müzik çalmaya başlar, Tristan McLean harika görüntüler eşliğinde oradan kaçardı. Yavaş çekimde dağdan kaçışı gösterilirken dağ havaya uçardı.

Ama bu bir film değildi. Tristan McLean yarı baygındı ve bir gigant tarafından öğle yemeği olmak üzereydi. Gigantı durdurabilecek yegane dört kişiyse üstlerinde şık giysiler olan üç melezle megalomanyak bir keçiydi.

"Dörde karşı bir," dedi Hedge heyecanla.

"Herifin altı metre olduğunu unuttun galiba," dedi Leo.

"Sen, ben ve Jason gigantın dikkatini dağıtalım. Piper da gizlice oraya gidip babasını kurtarsın."

Hepsi dönüp Jason'a baktı.

"Ne var?" dedi Jason. "Ben lider falan değilim."

"Hayır, lider *sensin*," dedi Piper.

Bu konuyu daha önce hiç konuşmamışlardı ama kimseden itiraz yükselmedi. Hedge bile onun lider olduğunu kabul etmişti. Bu aşamaya kadar hep birlikte gelmişlerdi ama bir ölüm kalım meselesi söz konusu olduğunda Leo son kararı Jason'ın vereceğini biliyordu. Jason geçmişiyle ilgili hiçbir şey hatırlamasa da ayakları yere basan bir delikanlıydı. Leo onun daha önce de savaştığını ve türlü mücadeleler karşısında sakin kalmayı başardığını hissediyordu. Leo öyle insanlara kolay kolay güvenebilen bir tip değildi ama Jason'a canını teslim edebilirdi.

"Ne yazık ki Koç Hedge haklı," dedi Jason. "Ancak biz gigantın dikkatini dağıtırsak Piper babasını kurtarabilir."

Leo bunun işe yarayıp yaramayacağını bilemiyordu. Buradan sağ çıkacakları bayağı şüpheliydi. Ama başka şansları da yoktu.

Bütün gün orada oturup plan yapacak vakitleri de yoktu. Vakit öğleye yaklaşmıştı ve Enkelados'un verdiği süre dolmak üzereydi. Ayakları hala toprağa saplanıyordu. Leo artık dizlerinin bir-iki santim kadar toprağa girdiğini fark etti.

İnşaat malzemelerine bir göz atınca aklına çılgınca bir fikir geldi. Dağa tırmanırken yolda yaptığı minik oyuncağı alet kemerinden çıkardı. Artık bunun ne işe yarayacağını biliyordu. Ama şansının yaver gitmesi gerekiyordu ve Leo hiç şanslı olmadığını biliyordu.

"Fikrimi değiştirmeden saldırıya geçmeye hazırlanalım," dedi.

XLII

LEO

Leo'nun planı anında bozuluverdi. Piper giganta görünmemeye çalışarak alanın kenarına doğru ilerlerken Leo, Jason ve Koç Hedge de gigantın karşısına çıkıverdiler.

Jason hemen altın mızrağını eline aldı. Mızrağı havaya kaldırıp "Hey, gigant!" diye bağırdı. Jason o sırada gayet cesur görünüyordu, Leo bu gigantın karşısında asla onun kadar cesur olamazdı. İçinden o sırada daha çok "Bizler zavallı birer karıncayız! N'olur bizi öldürme!" diye bağırmak geçiyordu.

Enkelados ateşin başında mırıldanmayı kesti. Onlara dönüp bir kaplanınki kadar keskin dişlerini göstererek sırıttı.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi.

Leo bundan hiç hoşlanmadı. Elindeki kurmalı oyuncağı sıkı sıkı tuttu. Yana doğru bir adım atıp buldozere yaklaşmaya çalıştı.

"Film yıldızını bırak, seni tipsiz muhallebi çocuğu!" diye bağırdı Koç Hedge. "Yoksa toynağımı suratının ortasına–"

"Hedge, kes sesini," dedi Jason.

Enkelados kahkahalarla gülmeye başladı. "Satirlerin ne kadar komik yaratıklar olduğunu unutmuşum. Dünyayı ele geçirdiğimizde sanırım satirleri yok etmeyeceğim. Ben diğer ölümlülere işkence ederken siz de beni eğlendirirsiniz."

Hedge kaşlarını çatıp Leo'ya baktı. "Bu bir iltifat mıydı şimdi? Kulağa iltifatmış gibi gelmiyor da."

Enkelados ağzını ardına kadar açtı. Dişleri parıldamaya başladı.

"Dağılın!" diye bağırdı Leo.

Jason ve Hedge gigantın püskürttüğü ateşten kaçmak için sola doğru kaçıştılar. Ateş o kadar güçlüydü ki Festus görse kıskanabilirdi. Leo hemen buldozerin ardına geçip oyuncağını kurdu ve sürücü koltuğunun üstüne koydu. Sonra sağa, ağaç kesme makinesine doğru koştu.

Gözünün ucuyla Jason'ın ayağa kalkıp giganta saldırdığını gördü. Hedge yanmaya başlayan kanarya sarısı ceketini çıkarıp "Bu ceketi çok sevmiştim!" diye öfkeyle bağırdı. Sonra sopasını havaya kaldırıp o da saldırıya geçti.

Ancak her ikisi de daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan Enkelados mızrağını yere sapladı. Dağ zangır zangır titredi.

Şok dalgası Leo'yu bulunduğu yerden öteye fırlatınca Leo sersemlemiş vaziyette gözlerini kırpıştırdı. Yanan çimlerin ve dumanların arasından Jason'ın açıklık alanın ta ucunda ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Koç Hedge yerde yatıyordu. Düşmüş ve başını bir kütüğe çarpmıştı. Kıllı ayakları havaya dikilmiş, sarı pantolonu ta dizlerine kadar sıyrılmıştı. Bu hiç de hoş bir manzara değildi.

"Seni gördüm Piper McLean!" diye böğürdü Enkelados. Dönüp Leo'nun sağındaki çalılıklara doğru ateş püskürttü. Çalılıklar alev alırken Piper kanatları tutuşmuş minik bir serçe gibi açıklık alana kaçtı.

"Geldiğine sevindim," dedi Enkelados gülerek. "Demek bana istediğim hediyeyi de getirdin!"

Leo olduğu yerde kalakaldı. İşte bu, Piper'ın onları defalarca kez uyardığı andı. Enkelados'un eline düşmüşlerdi.

Enkelados, Leo'nun ifadesini görmüş olacaktı ki kahkahalarla gülmeye başladı. "Evet, Hephaistos'un oğlu," dedi. "Bu kadar uzun süre hayatta kalacağını sanmıyordum ama artık bunun bir önemi yok. Piper McLean sizi buraya getirerek verdiği sözü tutmuş oldu. Size ihanet ederse ben de verdiğim sözü tutacağım. Babasını alıp buradan gidebilir. Bir film yıldızı kimin umurunda ki?"

Leo, Piper'ın babasını şimdi daha net görebiliyordu. Üstünde yırtık pırtık bir gömlekle neredeyse paramparça olmuş bir pantolon vardı. Çıplak ayakları çamurla kaplıydı. Tamamen baygın olmasa gerekti çünkü başını kaldırıp inledi. Evet, bu kesinlikle Tristan McLean'di. Leo bu yüzü filmlerde defalarca görmüştü. Ama Tristan'ın yüzünün bir yanında kocaman bir yara açılmıştı. Üstelik cılız ve hasta görünüyordu. Hiç de filmlerdeki gibi kahramanca bir hali yoktu.

"Baba!" diye bağırdı Piper.

Bay McLean gözlerini kırpıştırıp kızının nerede olduğunu anlamaya çalıştı. "Pipes..? Sen nereden..."

Piper hançerini çekip Enkelados'un karşısına dikildi. "Bırak onu!" diye bağırdı.

"Tabii hayatım," dedi Enkelados. "Verdiğin sözü tutacağına yemin edersen hiçbir sorun yok. Ama diğerlerinin ölmesi gerekiyor."

Piper bir babasına, bir Leo'ya baktı.

"Seni öldürecek, sakın ona kanma!" dedi Leo.

"Olur mu hiç?" dedi Enkelados. "Athena'yla savaşmak için dünyaya geldiğimi biliyor muydunuz? Gaia Ana biz gigantların her bi-

rini belli bir amaç uğruna yarattı. Her birimiz belli bir tanrıyla savaşmak ve onu yok etmek için yaratıldık. Ben Athena'nın düşmanıydım. Bana Anti-Athena da diyebilirsiniz sanırım. Kardeşlerime kıyasla ufak tefek bile sayılırım! Ama zekiyimdir. Verdiğim sözü de tutacağım Piper McLean. Bu, planımın bir parçası!"

Jason ayağa kalkmış, mızrağını eline almıştı. Ama daha harekete geçemeden Enkelados kükredi. O kadar şiddetli kükremişti ki ses tüm vadide yankılandı. Muhtemelen San Francisco'dan bile duyulmuştu.

Ağaçlık alanın kenarında altı tane ogreye benzer yaratık belirdi. Leo bu yaratıkların birden, hemen o anda orada belirdiklerini fark etti. Yaratıklar *topraktan* çıkmışlardı.

Ogreler hemen harekete geçti. Enkelados'a kıyasla daha ufaklardı. Her biri aşağı yukarı iki metre uzunluğundaydı ve altışar tane de kolları vardı. Kollarının ikisi olması gereken yerde, diğer ikisi omuzların üstünde, son ikisi de kaburgaların yanındaydı. Üstlerinde lime lime olmuş çirkin peştamallar vardı. Aralarında mesafe olmasına rağmen Leo kokularını alabiliyordu. Altı tane hiç yıkanmamış ogre demek, on sekiz tane leş gibi kokan koltuk altı demekti. Leo oradan sağ kurtulursa sırf bu kokuyu unutmak için üç saatlik bir banyo yapmaya karar verdi.

Leo, Piper'a doğru bir adım attı. "Bu-bunlar da ne?" diye sordu kekeleyerek.

Piper'ın elindeki hançere mor renkli ateşin aksi vuruyordu. "*Gegeneeler*," dedi.

"Şunu anlayabileceğim bir dilde söylesene."

"*Topraktandoğanlar*," dedi Piper. "İlk Jason'la, İason'la savaşan altı kollu devler."

"Aferin hayatım!" dedi Enkelados heyecanla. "Gegeneeler Yuna-

nistan denen zavallı bir ülkede, Ayı Dağı denen bir yerde yaşarlardı. Ama Diablo Dağı oradan çok daha güzel! Onlar Toprak Ana'nın daha küçük ve önemsiz çocuklarıdır ama iyi iş görürler. Hem inşaat işinde iyidirler hem de–"

"Vırın, vırınnnn!" dedi minik devlerden biri. Onu duyan diğer beş dev de direksiyon çeviriyormuş gibi ellerini havaya kaldırıp aynı sesi çıkarmaya başladı. Yaptıkları hareket tuhaf bir ayinin parçası gibiydi. "Vırın, vırınnnn!"

"Tamam, teşekkürler çocuklar," dedi Enkelados. "Ama Gegeneeler kahramanlardan hiç hoşlanmaz. Özellikle de ismi Jason olanlardan."

"Yey-sın!" diye bağırdı minik devlerden biri. Sonra hepsi birden yerden toprak avuçladılar. Toprak ellerinde katılaşıp sert birer kaya parçasına dönüştü. "Yey-sın nerde? Yey-sın öl!"

Enkelados gülümsedi. "Görüyorsun ya Piper? Başka seçeneğin yok. Ya babanı kurtar ya da arkadaşlarını kurtarmayı deneyip buracıkta öl."

Piper öne çıktı. Gözlerinde o kadar büyük bir öfke vardı ki minik devler bile geri çekildi. Her yanından güzellik ve güç fışkırıyordu ama bunun ne üstündeki elbiseyle ne de makyajıyla bir alakası vardı.

"Sevdiğim insanları elimden alamayacaksınız," dedi. "Hem de hiçbirini."

Sözleri alanda o kadar güçlü bir biçimde yankılandı ki minik devler "Tamam, tamam, özür," diye mırıldanıp geri çekildiler.

"Kendinize gelin sersemler!" diye kükredi Enkelados. Piper'a bakıp hırladı. "İşte, seni bu yüzden canlı istiyorduk hayatım. Bize çok faydan dokunabilirdi. Ama dediğin gibi olsun. Topraktandoğanlar! İşin bitti Jason!"

Leo kalbinin sıkıştığını hissetti. Ama Enkelados, Jason'ı işaret etmemişti. Ateşin diğer tarafında baygın halde direğe bağlı olan Tristan McLean'i göstermişti.

"İşte, Jason o," dedi Enkelados keyifle. "Parçalayın onu!"

Sonra Leo'yu çok şaşırtan bir şey oldu: Üçü birbirlerine baktıkları anda ne yapmaları gerektiğini anladılar. Ne zaman bunu yapmayı başarmışlardı, nasıl öğrenmişlerdi, hiçbiri bilmiyordu.

Jason, Enkelados'a saldırıya geçti. Piper hemen babasının yanına koştu, Leo'ysa Bay McLean'le minik devlerin arasında duran ağaç kesme makinesine yöneldi.

Minik devler hızlıydılar ama Leo bir fırtına ruhu hızında hareket ediyordu. Makineye bir metre kala zıplayıp sürücü koltuğuna atladı ve hemen kontrolleri kurcalamaya başladı. Makine de sanki ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi inanılmaz bir hızla hareket geçti.

Leo, "Heyt!" diye bağırıp vinç kolunu ateşe doğru yönlendirdi. Yanan kütükler minik devlerin üstüne savruldu. Her yere kıvılcımlar saçıldı. Yaratıklardan ikisi kütüklerin altında kalıp paramparça oldular ve birer toprak yığınına dönüştüler. Leo onların bir süre canlanmamasını umdu.

Diğer dört ogre yanan kütüklerin ve kömür parçalarının üstünden atlarken Leo da ağaç kesme makinesini diğer tarafa sürdü. Bir düğmeye basmasıyla vinç kolunun ucundaki döner baltaların harekete geçmesi bir oldu.

Gözünün ucuyla Piper'ın direğe vardığını ve babasının zincirlerini kestiğini gördü. Açıklık alanın diğer tarafındaysa Jason gigantla savaşıyor, Enkelados'un devasa büyüklükteki mızrağından ve püskürttüğü ateş toplarından sıyrılmayı başarıyordu. Koç Hedge'se ha-

la kıllı kuyruğu havada, iki seksen yerde yatıyordu.

Dağın bir tarafı kısa süre sonra olduğu gibi yanmaya başlayacaktı. Ateşin Leo'ya bir zararı dokunmazdı ama arkadaşları oradan kaçamayacak olursa... Hayır, elini çabuk tutmalıydı.

Minik devlerden pek de zeki olmayan bir tanesi ağaç kesme makinesine saldırdı. Leo vinç kolunu yaratığın üstüne doğru savurdu. Döner baltalar yaratığa dokunur dokunmaz ogre ıslak kil gibi dağılıverdi ve etrafa saçıldı. Parçaların birçoğu da Leo'nun yüzüne yapıştı.

Leo ağzına dolan toprağı tükürüp makineyi geriye kalan üç ogrenin üstüne çevirdi. Yaratıklar geri çekildiler.

"Pis vırın, vırınnn!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Evet, pis vırın vırın!" dedi Leo. "Biraz daha ister miydin? Gel bakalım!"

Ne yazık ki ogreler onu dinleyip hücuma geçtiler. Her biri altı kollu, müthiş bir hızla kocaman kaya parçaları fırlatan ogreleri karşısında gören Leo işinin bittiğini anladı. Kendini geriye doğru savurdu ve tam kocaman bir kaya parçası sürücü koltuğunun üstüne düştüğü anda yere atlamayı başardı. Kayalar birbiri ardına makinenin üstüne yağdı. Leo ayağa kalktığında makine ezilmişti, toprağa saplanmış bir teneke kutudan farksızdı.

"Dozer!" diye bağırdı Leo.

Ogreler yerden yine toprak avuçluyorlardı ama bu sefer ellerinde oluşan kaya parçalarını Piper'ın bulunduğu yöne fırlatmaya hazırlanıyorlardı.

Buldozer yaklaşık on metre ileride harekete geçti. Leo'nun oyuncağı işe yaramış, buldozerin kontrollerini ele geçirmişti. Makine, düşmana doğru ilerlemeye başladı.

Piper tam babasını zincirlerden kurtarıp kollarına almıştı ki minik devler kayaları fırlatmaya başladılar. Buldozer toprak zeminde

kayarak yaratıkların üstüne ilerliyordu. Kayaların çoğu buldozerin kepçesine isabet ediyordu ama o kadar şiddetli çarpıyorlardı ki buldozer sarsıntıdan geriliyordu. Kayalardan ikisi sekip yaratıkların üstüne savruldu ve iki minik dev daha un ufak oldu. Ne yazık ki kayalardan biri tam bu sırada buldozerin motoruna isabet etti. Motordan dumanlar çıkmaya başladı ve makine durdu. Güzel bir oyuncak daha bozulmuştu.

Piper babasını ilk saklandıkları çıkıntının ardına doğru çekti. Geriye kalan tek ogre de hemen peşine düştü.

Leo ne yapacağını bilemiyordu ama o yaratığın Piper'ı öldürmesine izin veremezdi. İleri atılıp alevlerin arasından geçti ve alet kemerinden eline ilk gelen şeyi çıkardı.

"Buraya baksana salak!" diye bağırıp elindeki tornavidayı ogreye fırlattı.

Tornavida ogreyi öldürmemişti ama dikkatini çekmişti. Tornavida, yaratık hamurdan yapılmış bir şeymiş gibi alnının tam ortasına saplanmıştı.

Ogre acı içinde haykırmaya başladı ve olduğu yerde kalakaldı. Tornavidayı alnından çıkarıp öfkeyle Leo'ya baktı. Ne yazık ki sona kalan ogre diğerlerinden daha iri ve dehşet vericiydi. Gaia onu özene bezene yaratmış olmalıydı. Bedeni çok daha kaslı, suratı çok daha çirkindi.

İşte, bu harika, dedi Leo içinden. *Yeni bir arkadaş edindim.*

"Öl!" diye bağırdı ogre. "Yey-sın adamı öl!"

Sonra yerden toprak avuçladı ve elinde aniden kayalar belirdi.

Leo'nun zihni boşalmıştı. Elini alet kemerine attı ama neye ihtiyacı olduğunu bile bilmiyordu. Zeki davranıp hemen oracıkta bir şeyler icat etmesi gerekirdi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Ateş, diye düşündü. *Öleceksem alevler içinde öleyim bari.*

Tüm bedeni alevlerle kaplandı. "Hephaistos!" diye bağırdı ve o şekilde ogreye saldırıya geçti.

Ama ogrenin yanına varamadı.

Yaratığın tam arkasında turkuvazlı siyahlı bir hare belirdi. Parıl parıl parlayan bir hançer, yaratığın her iki yanındaki kolları biçiverdi.

Altı tane kocaman kol ve kaya parçaları yere düştü. Ogre şaşkınlıkla yere bakıp "Kollar, bay bay," diye mırıldandı.

Sonra o da diğer yaratıklar gibi bir öbek toprağa dönüştü.

Piper kile bulanmış hançeri elinde, nefes nefese orada duruyordu. Babasıysa sersemlemiş ve yaralı bir vaziyette çıkıntının kenarında oturuyordu. Hala hayattaydı.

Piper'ın yüzünde çılgınca, hatta vahşi bir ifade vardı. Kapana yakalanmış bir hayvan gibiydi. Leo bir an bu kızın onların tarafında olmasından memnuniyet duydu.

"Kimse arkadaşlarıma zarar veremez," dedi Piper. Piper'ın kendinen söz ettiğini fark edince Leo'nun içini büyük bir mutluluk kapladı. "Haydi gel!" diye bağırdı Piper.

Leo savaşın henüz sona ermediğini gördü. Jason hala Enkelados'la savaşıyordu ama durumu hiç iyi görünmüyordu.

XLIII

JASON

Jason mızrağının kırıldığını görünce işinin bittiğini düşündü.

Savaş aslında iyi başlamıştı. Jason içgüdülerine güvenerek hareket etmişti. İçinden bir ses ona Enkelados kadar büyük yaratıklarla daha önce de savaştığını söylüyordu. İri bir cüsse ve güç aslında yavaşlık demekti, o yüzden de Jason'ın devden daha atik davranması gerekiyordu. Gücünü hemen tüketmeden düşmanını yormalı ve bu arada darbelerden ve ateş toplarından da kaçmalıydı.

Enkelados mızrağını savurunca Jason kendi mızrağını gigantın ayak bileğine sapladı. Mızrak Enkelados'us kalın derisini deldi, pençemsi ayağından ölümsüzlerin kanı olan altın renkli *ikor* akmaya başladı.

Bu şekilde dakikalarca savaştılar. Jason aradan ne kadar süre geçtiğini bilemez haldeydi. Sadece, alanın dört bir yanından inşaat makinelerinin parçalandığını, ateşlerin her yeri kapladığını, yaratıkların çığlıklar attığını ve kaya parçalarının metal nesnelere çarptığını duyabiliyordu. Leo'yla Piper'ın cüretkar savaş naralarını da

duyuyordu ki bu, arkadaşlarının hala hayatta olduğunu gösteriyordu. Jason bunları düşünmemeye gayret etti, dikkatini toplaması gerekiyordu.

Enkelados'un mızrağı teğet geçti. Jason sürekli giganttan kaçıyordu ama ayakları toprağa saplanıyordu. Gaia giderek güç kazanıyor, Enkelados da hızlanıyordu. Çok hızlı olmayabilirdi ama gerçekten de zekiydi. Jason'ın ne tür hamleler yapacağını önceden kestiriyordu. Ama zaman geçtikçe öfkelenmeye de başlamıştı.

"Ben öyle sıradan bir yaratık değilim!" diye böğürdü Enkelados. "Ben bir gigantım, benim işim tanrıları yok etmek! Elindeki altın kürdanla beni öldüremezsin evlat!"

Jason ona yanıt bile vermedi. Zaten yorulmuştu, enerjisini boşa harcamak istemiyordu. Ayakları toprağa battıkça kendi ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Ateşten yükselen dumanlar ciğerlerini yakıyordu. Etrafını rüzgarın şiddetlendirdiği alevler çevirmişti. Bu yüzden de bulunduğu alan, kor gibi yanan bir fırına dönüşmüştü.

Jason mızrağını havaya kaldırıp gigantın bir sonraki hamlesini bekledi ama büyük bir hata yapmıştı. İçinden bir ses onu, *Güce güçle karşı koyma!* diye azarladı. Bu Lupa'ydı. Dişi kurt bunu ona uzun zaman önce söylemişti. Jason hamleyi savuşturdu ama Enkelados'un mızrağı omzunu sıyırdı. Jason kolunun uyuştuğunu hissetti.

Geri geri giderken neredeyse yanan bir kütüğün üstüne düşecekti.

Arkadaşları ogrelerle savaşıp Piper'ın babasını kurtarmaya çalışırken Enkelados'u mutlaka oyalamalıydı. Bu savaşı kaybedemezdi.

Geri geri gidip gigantı açıklık alanın kenarına doğru çekmeye çalıştı. Enkelados onun ne kadar yorulduğunu fark etmişti. Dişlerini göstere göstere sırıttı.

"Yüce Jason Grace!" dedi alaycı bir tavırla. "Evet, seni gayet iyi tanıyoruz, Jüpiter'in oğlu. Othrys Dağı'na yapılan saldırıya sen liderlik

etmiştin. Tek başına Titan Krios'u öldürüp kara tahtı devirdin."

Jason'ın zihninden bir anda bin bir türlü şey geçmeye başladı. Enkelados'un kimden söz ettiğini bilmiyordu ama duyduğu isimler tüylerini ürpertmişti. Sanki bedeni, zihninin hatırlamadığı eski bir acıyı hatırlıyordu.

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu. Enkelados üstüne ateş püskürtünce de bir hata ettiğini anladı.

Dikkati dağılan Jason hızını kaybetti. Ateş topu ona isabet etmemişti ama alevler sırtının bir kısmını sıyırıp geçmişti. Kendini hemen yere attı, giysilerinin üstünden dumanlar yükseliyordu. Külden ve dumandan hiçbir şey göremiyor, ciğerlerine hava gitmiyordu.

Gigantın mızrağı iki ayağının arasına saplanınca geriye doğru sürünmeye çalıştı.

Güç bela ayağa kalktı.

Şöyle azılı bir şimşek yaratabilseydi çok iyi olacaktı ama yorgunluktan zaten bitap düşmüştü. Şimşek yaratmak şu an onu öldürebilirdi. Zaten elektriğin giganta zarar verip vermeyeceğini bile bilmiyordu.

Zihninde Lupa'nın sesini duydu. *Savaşta ölmek onurlu bir şeydir*, diyordu dişi kurt.

Beni çok rahatlattın, dedi Jason içinden.

Son bir kez denemeliydi, derin bir nefes alıp saldırıya geçti.

Enkelados, Jason'ın yaklaşmasına izin verdi. Sırıtarak onu bekliyordu. Jason son anda saldıracakmış gibi yapıp gigantın bacaklarının arasından diğer tarafa geçti. Hızla ayağa kalktı. Mızrağını var gücüyle Enkelados'un sırtına saplamak üzereydi. Ama Enkelados Jason'ın hamlesini yine önceden anlamıştı. O cüssedeki bir giganta kıyasla inanılmaz bir hızla yana kaydı, sanki toprak hızlı hareket etmesine yardımcı oluyordu. Mızrağını yana doğru savurdu. Mızrak,

Jason'ın mızrağının üstüne isabet ettiği anda büyük bir gümbürtü koptu ve Jason'ın altın mızrağı paramparça oldu.

Patlamayla birlikte etrafa yayılan ısı, gigantın püskürttüğü ateş toplarından da yüksek bir ısıydı. Jason'ın gözleri altın renkli bir ışıltıyla kamaştı. Patlamanın şiddetiyle sert bir biçimde yere savruldu ve nefesi kesildi.

Etrafını tekrar görebildiğinde koca bir kraterin kenarında oturuyordu. Enkelados ise şaşkın şaşkın kraterin diğer tarafında duruyordu. Mızrak parçalanırken etrafa o kadar güçlü bir enerji yayılmıştı ki yerde on metre genişliğinde, koni biçiminde bir çukur açılmış, toprak ve kayalar eriyip kaygan, şeffaf bir hal almıştı. Jason nasıl hayatta kaldığını bile bilmiyordu ama giysilerinin üstünden dumanlar tütüyordu. Enerjisi tamamen tükenmişti. Başka silahı yoktu. Enkelados ise dimdik ayaktaydı.

Jason ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları külçe gibiydi. Enkelados yerde açılan çukura bakıp gülmeye başladı. "Çok etkileyici!" dedi. "Ne yazık ki yapabileceğin başka bir şey kalmadı melez."

Gigant, koca çukuru tek adımda geçip Jason'ın başına dikildi. Mızrağını havaya kaldırıp ucunu Jason'a doğrulttu.

"Şimdi..." dedi. "Gaia'ya ilk kurbanımı vereceğim!"

XLIV

JASON

Zaman adeta yavaşlamıştı. Jason'ın hali zaten yeterince kötüydü çünkü kımıldayamıyordu. Zemin sanki bir su yatağına dönüşmüştü. Gevşediğini hissetti, toprak ona pes etmesini söylüyor gibiydi. Yeraltı Dünyası'yla ilgili öykülerin gerçek olup olmadığını merak etti. Acaba öldüğünde kendini Ceza Tarlaları'nda mı bulacaktı, yoksa Elysium'da mı? O güne dek yaptığı iyi ve güzel şeyleri hatırlamazsa yaptığı şeyler boşa mı gidecekti? Yeraltı Dünyası'ndaki yargıçların bunları dikkate alır mıydı? Ya da babası Zeus onlara 'Lütfen Jason'ı sonsuz bir lanete çarptırmayın. Hafızasını kaybetmişti,' diye bir not yazacak mıydı?

Jason kollarını hissedemiyordu. Gigantın mızrağının yavaş çekimde göğsüne doğru indiğini görebiliyordu. Kımıldaması gerektiğini biliyordu ama bunu bir türlü yapamıyordu. *Ne komik*, dedi içinden. Hayatta kalmak için yaptığı onca şeyden sonra hayatı bir saniye sonra erecekti. Ateş püskürten bir gigant, mızrağını bedenine saplamak üzereyken elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Leo.

Kocaman, simsiyah metal bir takoz *küt* diye Enkelados'un tepesine iniverdi! Gigant dengesini kaybedip çukura düştü.

"Jason, ayağa kalk!" diye seslendi Piper. Piper'ın sesi Jason'ı kendine getirmişti. Doğrulup toparlanmaya çalışırken Piper da onu kollarının altından kavrayıp ayağa kaldırdı.

"Sakın öleyim deme," dedi. "Bana bu kötülüğü *sakın* yapma!"

"Emredersiniz hanımefendi." Jason başının döndüğünü hissediyordu ama Piper o an hayatında gördüğü en güzel şeydi. Saçlarından dumanlar çıkıyordu, yüzü isle kaplıydı. Kolunda bir kesik vardı, elbisesi yırtılmıştı ve çizmesinin teki de ayağından fırlayıp gitmişti. Mükemmeldi.

Piper'ın yaklaşık otuz metre arkasında Leo, kocaman bir inşaat aracının üstüne eğilmiş, bir şeyler yapıyordu. Önündeki, üstünde tek bir itenek olan, ucu kırık bir topa benziyordu.

Jason çukura bakınca hidrolik baltanın diğer ucunun nerede olduğunu gördü. Enkelados ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bir çamaşır makinesi büyüklüğündeki bir balta da göğüs zırhına saplanmıştı.

İnanılacak gibi değildi ama gigant baltayı zırhından tek seferde çekip çıkardı. Acıyla haykırınca dağ tekrar zangırdadı. Zırhından altın renkli ikor akmasına rağmen ayağa kalkmayı başardı.

Sendeleye sendeleye eğilip mızrağını eline aldı.

"İyi denemeydi," dedi acı içinde. "Ama ben yenilmezim."

Gözlerinin önünde, gigantın zırhı kendi kendine tamir oldu ve yarası kapandı. Pullu bacaklarındaki kesikler bile iyileşti. Jason onu yaralamak için uzun süre uğraştığı halde kesikler kısacık bir sürede silik birer yara izine dönüştü.

Leo yanlarına koşup da gigantı görünce bir küfür savurdu. "Bunun nesi var?" dedi. "Niye ölmedi?"

"Kaderim çok önceden yazılmış," dedi Enkelados. "Gigantlar ne tanrılar ne de kahramanlar tarafından öldürülebilir."

"Ama ikisi bir olursa öldürebilirler," diye yanıt verdi Jason. Gigantın suratındaki gülümseme bir anda silindi. Jason onunla karşılaştıklarından beri gigantın gözlerinde ilk defa korkuya benzer bir ifade gördü. "Doğru, değil mi?" dedi. "Tanrılar ve melezler bir olursa gigantları öldürebilirler."

"Bunu görecek kadar yaşamayacaksın!" diye kükredi Enkelados. Sonra çukurdan yukarı tırmanmaya çalıştı ama ayakları kaygan zeminde kaydı.

"Bize hangi tanrı yardım edebilir?" diye sordu Leo.

Jason'ın içini müthiş bir dehşet hissi kapladı. Çukurun içinden çıkmak için debelenip duran giganta baktı ve olasılıkları düşündü.

"Leo," dedi, "alet kemerinde halat varsa hemen eline al."

Sonra elinde silahı olmadığı halde gigantın yanına atladı.

"Enkelados!" diye bağırdı Piper. "Arkana bak!"

Gigantın bu blöfe kanmasını ummuyorlardı ama Piper'ın sesi o kadar ikna ediciydi ki Jason bile Enkelados'un arkasında bir şey olduğunu sandı. Enkelados arkasında kocaman bir örümcek olduğundan endişelenmiş gibi "Ne var?" deyip arkasına baktı.

Jason tam o anda gigantın bacaklarını yakaladı. Enkelados dengesini kaybetti ve çukurun içine yığıldı. Ayağa kalkmak için debelenip dururken Jason kollarını tutup ensesinin arkasına kıstırdı. Enkelados çırpınmaya başlayınca da omuzlarına çıktı.

"İn üstümden!" diye böğürdü gigant. Jason'ı bacaklarından yakalamaya çalıştı ama Jason hemen saçlarına tırmanmaya başladı.

Baba, dedi içinden, *eğer bugüne dek onayladığın tek bir iyi şey yaptıysam lütfen bana yardım et. Arkadaşlarımı kurtarmak için kendi hayatımı feda etmeye hazırım.*

Birden burnuna fırtına öncesi havaya sinen o metalik koku doldu. Hava karardı. Enkelados neler olduğunu hissedince olduğu yerde donakaldı.

Jason arkadaşlarına seslendi. "Kaçın!"

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Kraşşşş!

Jason'ın bedeninden geçen şimşek dosdoğru Enkelados'a ve toprağa geçti. Gigantın bedeni kaskatı kesildi ve Jason geriye doğru savruldu. Kendine geldiğinde uçurumun içine doğru düşmekteydi. Bu arada uçurumun dibinde bir çatlak oluşmuştu, şimşek, dağı resmen çatlatmıştı. Toprak gürüldeyip ikiye ayrıldı. Enkelados'un bacakları çukurun dibinde beliren ve gittikçe genişleyen çatlağın içine girdi. Gigant, çukurun kaygan kenarlarına boş yere tutunmaya çalıştı ve bir an için titreyen elleriyle kenara asıldı.

Öfke dolu gözlerle Jason'a baktı. "Bu savaşı kazanmadın evlat!" dedi. "Kardeşlerim uyanıyor. Onlar benden on kat daha güçlü. Tanrıların kökünü kazıyacağız! Hem sen öleceksin hem de Olimpos..."

Gigant daha fazla tutunmayı beceremedi ve yarıktan içeri düştü.

Toprak zangırdadı. Jason uçurumun dibine doğru savruldu.

"Sıkı tutun!" diye seslendi Leo.

Jason'ın ayakları neredeyse yarığa değmek üzereydi. Ama Leo'nun fırlattığı halatı yakalamayı başardı. Leo ve Piper onu hemen yukarı çektiler.

Yorgunluktan bitap düşmüş ve dehşete kapılmış halde, oldukları yerde kalakaldılar. Yarık öfkeli bir ağız gibi kapandı. Artık ayakları toprağa saplanmıyordu.

Gaia şimdilik gitmişti.

Dağ alevler içindeydi. Dumanlar metrelerce yukarı yükseliyor-

du. Tam o sırada Jason bir helikopter gördü. Ya itfaiye ya da gazeteciler olay yerine doğru geliyordu.

Etraf katliam yerine dönmüştü. Ogreler artık birer toprak yığını halindeydiler. Geride bir tek fırlattıkları kaya parçaları ve üstlerindeki iğrenç peştamallar kalmıştı. Jason onların kısa sürede tekrar canlanacaklarını biliyordu. İnşaat malzemeleri paramparça olmuştu. Toprak zeminse yanmış, kapkara kesilmişti.

Koç Hedge hafifçe kımıldadı. İnleyerek doğruldu ve ensesini ovuşturdu. Sapsarı pantolonu toz toprakla kaplanmış, hardal rengine dönüşmüştü.

Şaşkın şaşkın savaş alanına dönmüş yere baktı. "Bunları ben mi yaptım?" diye sordu.

Jason yanıt vermeye fırsat bulamadan Hedge sopasını eline aldı ve yavaşça ayağa kalktı. "Toynaklarımı tatmak mı istiyordun? Al sana toynak, muhallebi çocuğu. Keçi kimmiş bakalım ha?" diye bağırdı.

Sonra kayalara tekmeler attı ve yerdeki toprak öbeklerine satirler arasında ayıp sayılabilecek el kol hareketleri yaptı.

Leo gülmeye başladı. Onu gören Jason da kendisini tutamadı. Çılgınlar gibi gülüyordu ama bunun bir önemi yoktu. Hayatta olmak o kadar güzel bir şeydi ki ne halde olduğu umurunda değildi.

Derken açıklık alanda bir adam belirdi. Tristan McLean sendeleye sendeleye yanlarına geldi. Gözleri boş boş bakıyordu, sanki nükleer bomba düşmüş bir arazide yürüyor gibiydi.

"Piper?" diye seslendi. Sesi titriyordu. "Pipes, ne, neler..."

Lafını tamamlayamadı. Piper hemen yanına koşup sıkı sıkı ona sarıldı ama babası onu tanımıyormuş gibi boş boş bakmaya devam ediyordu.

Jason, Grand Canyon'da geçirdiği o sabahı hatırladı, hafızasını

yitirmiş vaziyetteyken benzer şeyler hissetmişti. Ama Tristan McLean'in sorunu çok daha farklıydı. *Çok fazla şey* hatırlıyordu. O kadar büyük bir şok yaşamıştı ki zihni artık olanları idrak edemeyecek hale gelmişti. Zavallı adam darmadağın haldeydi.

"Onu hemen buradan uzaklaştırmalıyız," dedi Jason.

"Evet ama nasıl?" diye sordu Leo. "Yürüyecek halde değil."

Jason havadaki helikoptere baktı. Helikopter üstlerinde daireler çiziyordu. "Bize bir megafon bulabilir misin?" diye sordu Leo'ya. "Piper'ın o helikopteri buraya indirmesi gerek."

XLV

PIPER

Helikopteri bulundukları yere indirmek Piper için kolay olmuştu. Ama babasını helikoptere bindirmek hiç de kolay olmamıştı.

Piper, Leo'nun megafonuyla pilota birkaç şey söylemiş, helikopteri dağa indirmesi için ikna etmişti. Park hizmetleri helikopteri acil durumlar, arama ve kurtarma operasyonları için kullanıldığından yeterince büyüktü. Piper nazik kadın pilota onları Oakland Havaalanı'na götürmesini rica edince kadın bunu hiç itirazsız kabul etmişti.

Yerden kaldırılırken "Hayır," demişti babası. "Piper, ne... Burada canavarlar vardı... Sana canavarlar vardı diyorum..."

Leo ve Jason'la birlikte onu helikoptere taşırlarken Hedge de öteberilerini toparladı. Neyse ki Hedge dizlerine kadar sıyrılan pantolonunu çekmeyi ihmal etmemişti. Kaşla göz arasında ayakkabılarını da giymişti. Böylece kadın pilota Hedge'in bacaklarının neden o kadar kıllı olduğunu açıklamak zorunda kalmamışlardı.

Babasını o halde görmek Piper'ın yüreğini burkmuştu. Babası

kırık bir oyuncak gibi darmadağın olmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Piper, gigantın babasına tam olarak ne yaptığını bilmiyordu ama bunu bilmek de istemiyordu.

Elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla "Her şey yoluna girecek baba," dedi. Babasını büyükonuşla etkilemek istemiyordu ama onu kendine getirmenin tek yolu da buydu. "Bak, bu insanlar dostlarım. Sana yardım edeceğiz. Artık güvendesin."

Babası şaşkın şaşkın helikopterin pervanesine baktı. "Bunlar keskin," dedi. "O makinenin üstünde de böyle keskin şeyler vardı. Onların altı tane kolu vardı..."

Babasını helikoptere taşıdıktan sonra kadın pilot yanlarına geldi. "Nesi var?" diye sordu.

"Çok fazla duman soludu," dedi Jason. "Sıcaktan da etkilenmiş olabilir."

"Hastaneye götürmek gerek," dedi kadın.

"Gerek yok," dedi Piper. "Havaalanına gitsek yeter."

"Havaalanına gitsek yeter," dedi kadın pilot hemen. Sonra şaşkınlıkla başını salladı. Neden böyle dediğini anlayamamıştı. "Bu film yıldızı Tristan McLean değil mi?" diye sordu

"Hayır," diye yanıt verdi Piper. "Ona çok benziyor. Uzun hikaye."

"Anladım," dedi kadın. "Ona çok benziyor. Ben..." Şaşkına dönmüştü. "Ne dediğimi unuttum. Haydi, yola çıkalım."

Jason etkilenmiş gibi ona bakınca Piper kendini çok kötü hissetti. İnsanların duyguları ve iradeleriyle oynamak istemiyordu. Büyükonuşla insanları etkilemek hoş bir şey değildi, düpedüz *yanlıştı*. Bu, tıpkı kampta Drew'un ya da alışveriş merkezinde Medea'nın yaptığı şey gibiydi. Acaba babasına bir faydası dokunacak mıydı? Piper'ın onu her şeyin yoluna gireceğine ya da hiçbir şey olmadığına dair ikna etmesi mümkün değildi. Babası büyük bir travma geçirmişti.

Nihayet onu helikoptere yerleştirip yola çıktılar. Pilot sürekli telsizden nereye gideceklerini soruyordu ama onlarla uğraşmıyordu. Yanan dağdan uzaklaşıp Berkeley Tepeleri'ne doğru yola çıktılar.

"Piper." Babası helikopterden düşmekten korkuyormuş gibi Piper'ın elini tuttu. "Sensin, değil mi?" dedi. "Bana... bana senin öleceğini söylediler. Bana... korkunç şeyler söylediler."

"Benim baba, merak etme." Piper ağlamamak için büyük bir çaba sarf ediyordu, babası için güçlü olmalıydı. "Her şey yoluna girecek."

"Orada tuhaf yaratıklar vardı," dedi babası. "Canavarımsı yaratıklar. Büyükbaba Tom'un öykülerinden fırlamış gibilerdi. Toprak ruhları... Toprak Ana bana kızgındı. Dev, Tsul'kälû ateş püskürtüyordu..." Dikkatle Piper'a baktı, bakışları hala bomboştu. Gözlerinin akı gitmiş gibiydi. "Bana senin bir melez olduğunu söylediler. Annen de şeymiş–"

"Afrodit," dedi Piper. "Aşk tanrıçası."

"Be-ben..." Babası derin bir nefes aldı ama öylece kalakaldı. Nefesini geri bırakmayı unutmuş gibiydi.

Piper'ın arkadaşları onlara bakmamaya çalışıyordu. Leo alet kemerinden çıkardığı bir bijon anahtarıyla oynuyor, Jason'sa aşağıda kalan vadiye bakıyordu. Aşağıda ölümlüler arabalarını durdurmuş, yanan dağa bakıyorlardı. Hedge karanfilini kemirmekle meşguldü; ilk kez olsun ne bağıracak ne de böbürlenecek haldeydi.

Tristan McLean'in bu hallere düşmemesi gerekirdi. O bir film yıldızıydı. Kendinden emin, şık giyimli, hoş bir adamdı ve davranışları her zaman kontrollüydü. Halka yansıttığı imaj buydu. Piper babasının imajının daha önce de yerle bir olduğu zamanlara şahit olmuştu ama o anki durum çok farklıydı. Onun için her şey bitmişti.

"Annemin kim olduğunu ben de bilmiyordum," dedi Piper. "Seni kaçırdıklarında öğrendim. Senin nerede olduğunu anlar anlamaz hemen yardıma geldik. Arkadaşlarım da bana yardım etti. Artık seni kimse incitemeyecek."

Babası hala tir tir titriyordu. "Sizler birer kahramansınız," dedi. "Senin ve arkadaşlarının birer kahraman olduğuna inanamıyorum. Sen benim gibi değilsin, gerçek bir kahramansın. Rol yapmıyorsun. Seninle gurur duyuyorum Pipes." Babası bunları ifadesiz bir biçimde, sanki transtaymış gibi söylüyordu.

Tristan McLean bakışlarını vadiye çevirdi, Piper'ın elini bıraktı. "Annen bana kim olduğunu asla söylememişti."

"Böylesinin daha iyi olacağını düşünmüş." Piper bu açıklamanın yeterli olmadığını biliyordu. Babasını büyükonuşla ne kadar etkilese de ona bir faydasının dokunmayacağını biliyordu. Ama ona Afrodit'i asıl endişelendiren şeyin ne olduğunu söyleyemedi. *Hayatta kalırsa... Başından geçenleri her daim, ölene dek hatırlayacak olursa, tanrıların ve ruhların bu dünyada var olduklarını bilirse, paramparça olur*, demişti annesi.

Piper elini cebine attı. Şişe hala oradaydı. Dokununca şişenin ılık olduğunu hissetti.

Ama babasının hafızasını nasıl silebilirdi? Babası onun nasıl bir kız olduğunu daha yeni öğrenmişti. Piper'la gurur duyuyordu. İlk defa babasının *kahramanı* olmuştu, bu sefer kahraman, babası değildi. Babası bundan böyle onu yanından asla ayırmayacaktı. Artık bir sır paylaşıyorlardı.

Piper eski hayatına nasıl dönerdi?

Babasının elini tutup ona önemsiz şeylerden söz etti. Wilderness Okulu'nda ve Melez Kampı'nda yaptıklarını anlattı. Koç Hedge'in karanfil yediğinden ve Diablo Dağı'nda bayıldığından, Leo'nun

bronz bir ejderhayı nasıl evcilleştirdiğinden ve Jason'ın Latince konuşarak kurtları sindirdiğinden bahsetti. Piper başlarından geçen maceraları anlatırken arkadaşları da hafifçe gülümsüyorlardı. Piper konuştukça babası rahatlıyor gibiydi ama hiç gülümsemiyordu. Onu dinleyip dinlemediği bile belli değildi.

Doğu Körfezi'ndeki tepelerin üstünden geçerken Jason gerildi. Kapıdan aşağı o kadar eğildi ki Piper onun aşağı düşeceğinden korktu.

Jason aşağıda bir yeri işaret etti. "Şurası neresi?"

Piper aşağı baktı ama ilginç bir şey göremedi. Aşağıda sadece tepeler, ormanlar, evler ve kanyonların arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen yollar vardı. Tepelerden birinin içinden bir otoyol geçiyor, Doğu Körfezi'yle iç kesimdeki kasabaları birbirine bağlıyordu.

"Neresi?" diye sordu Piper.

"Şu yolu diyorum," dedi Jason. "Tepelerin içinden geçen şu yol var ya?"

Piper pilotun verdiği telsizli başlığı takıp nerenin üstünden geçtiklerini sordu. Kadının verdiği yanıt hiç de ilginç değildi.

"Pilot oranın 24. Otoyol olduğunu söylüyor. Caldecott Tüneli'ymiş. Neden sordun?"

Jason ısrarla tünelin girişine bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Oakland şehir merkezine doğru ilerledikçe tünel geride kaldı. Ama Jason hala boş boş ileri bakıyordu. Bakışları en az Piper'ın babasının bakışları kadar boştu.

"Canavarlar," dedi Tristan McLean. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Canavarların olduğu bir dünyada yaşıyorum."

XLVI

PIPER

Hava trafik kontrolü, helikopterin Oakland Havaalanı'na inmesine izin vermedi ama sonra Piper telsize geçti ve sorun birkaç saniye içinde halloldu.

Helikopter piste indikten sonra herkes Piper'a baktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jason.

Piper huzursuzdu. Sorumluluk almak istemiyordu ama babasının iyiliği için kendinden emin olması gerekiyordu. Piste indikten sonra ne yapacaklarını düşünmemişti, sadece babasının Oakland'a uçakla geldiğini biliyordu. Bu da özel uçağının orada olduğu anlamına geliyordu. Ama o gün gündönümüydü, Hera'yı da kurtarmaları gerekiyordu. Ne nereye gideceklerini ne de geç kalıp kalmadıklarını biliyorlardı. Babasını bu halde kime emanet edecekti?

"İlk önce babamı eve götürmem gerek," dedi. "Kusura bakmayın çocuklar."

Arkadaşları hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ha, tamam," dedi Leo. "Tabii, babanın sana ihtiyacı var. Biz

bundan sonrasını hallederiz."

"Pipes, hayır." Babası omzuna attığı battaniyeyle helikopterin kapısının hemen yanında oturuyordu. Yavaşça ayağa kalktı. "Tamamlaman gereken bir görev var," dedi. "Ben..."

"Ona ben göz kulak olurum," dedi Hedge.

Piper satire baktı. Hedge yardım teklif etmesini umduğu son kişiydi. "Sen mi?" diye sordu.

"Ben bir koruyucuyum," dedi Hedge. "Asıl görevim savaşmak değil, korumak."

Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu. Piper, *keşke Hedge yanımızdayken gigantın karşısında baygın yattığını anlatmasaydım*, diye düşündü. Satir de en az babası kadar hassastı.

"Ama savaşta da fena değilimdir," dedi Hedge ciddi bir ifadeyle. Sonra hepsine meydan okurcasına bir bakış attı.

"Aynen," dedi Jason.

"Dehşet vericisin," dedi Leo.

"Ama ben bir koruyucuyum," dedi Hedge homur homur. "Bunu yapabilirim. Hem baban haklı Piper. Görevine devam etmen gerek."

"Ama..." Piper gözlerinin tıpkı dağda çıkan yangındaki gibi yaşardığını hissetti. "Baba..."

Babası kollarını uzatınca Piper ona sarıldı. Babası sanki erimiş, bir deri bir kemik kalmıştı. O kadar çok titriyordu ki Piper bir an onun için endişelenmeden edemedi.

"Onları bir süre yalnız bırakalım," dedi Jason. Pilotla birlikte pistte yürümeye başladılar.

"Olanlara inanamıyorum," dedi babası. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır baba!"

"Öyle şeyler yaptılar, bana öyle şeyler gösterdiler ki Piper..."

"Baba, beni dinle." Piper cebinden şişeyi çıkardı. "Afrodit bunu bana senin için verdi. Yakın tarihte başından geçenleri unutmanı sağlıyor. Tüm bunları unutabilirsin."

Babası sanki Piper yabancı bir dilde konuşmuş da ne dediğini anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı. "Ama sen benim kahramanımsın, bunu da unutacak mıyım?"

"Evet," diye fısıldadı Piper. Sonra onu teselli ediyormuş gibi "Evet, unutacaksın," dedi. "Her şey eskisi gibi olacak."

Babası gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Piper. Her zaman sevdim. Seni o yatılı okullara yollamamın tek nedeni seni iyi bir biçimde yetiştirmek ve çektiğim sıkıntıları görmemeni sağlamaktı. Ne benim gibi yokluk ve çaresizlik içinde büyümeni istedim ne de Hollywood çılgınlığına kapılmanı. Seni koruduğumu düşünüyordum." Acı acı güldü. "Sanki bensiz hayatın çok daha iyi ya da güvenli olabilirmiş gibi..."

Piper babasının elini tuttu. Babası daha önce de onu korumak istediğini söylemişti ama Piper buna asla inanmamıştı. Onun her şeyi bir mantık çerçevesinde yapmak istediğine inanmıştı. Babası kendinden emin ve rahat biriydi. Hayatı bir maceraymış gibi yaşardı. Nasıl olur da Piper'ı bu kadar keyifli bir hayattan sakınmak istediğini söyleyebilirdi?

Nihayet Piper, babasınının, korkularını ve güvensizliklerini ona yansıtmamak için bunu yaptığını anladı. Babası onu gerçekten de korumaya çalışmıştı. Ama artık direnci tamamıyla kırılmıştı.

Piper ona şişeyi uzattı. "Bunu al," dedi. "Belki bir gün kendini hazır hissettiğinde bunları yeniden konuşabiliriz."

"Kendimi hazır hissettiğimde..." diye mırıldandı Tristan McLean. "Sanki önünde daha upuzun bir ömür olan bir çocukmuşum

gibi konuşuyorsun. Oysa yetişkin olan benim." Şişeyi aldı. Gözlerinde ufacık bir umut parıltısı belirdi. "Seni seviyorum Pipes."

"Ben de seni seviyorum baba."

Babası pembe renkli sıvıyı içti. Önce gözleri kaydı, sonra öne doğru sendeledi. Piper onu hemen kolundan yakaladı. Arkadaşları da yardım etmek için yanına koştular.

"Tamam, tuttum," dedi Hedge. Satir dengesini kaybeder gibi oldu ama Tristan McLean'i ayakta tutabilecek kadar güçlüydü. "Pilot arkadaşımızdan babanın uçağını buraya getirmesini istedim. Uçak gelmek üzere. Babanın ev adresi ne?"

Piper tam ona söyleyecekti ki aklına bir şey geldi. Babasının ceplerini yoklayınca Blackberry'sinin hala orada olduğunu gördü. Onca macera atlattıktan sonra bu kadar sıradan bir şeyin hala babasının cebinde olması tuhaftı ama belli ki Enkelados onu almaya gerek görmemişti.

"Her şey burada," dedi Piper. "Adresi, şoförünün telefon numarası... Sadece Jane denen o kadına dikkat et."

Hedge'in gözleri parıldadı. Jane adlı kişi düşmansa belki onunla savaşabilirdi. "Jane kim?" diye sordu.

Piper ona durumu izah edene dek babasının bembeyaz, şık Gulfstream uçağı helikopterin yanına yanaşmıştı.

Hedge ve kabin görevlisi Piper'ın babasını uçağa bindirdiler. Sonra Hedge onlara son kez veda etmek için aşağı indi. Piper'a sıkı sıkı sarıldıktan sonra dik dik Leo'yla Jason'a baktı. "Bu kıza iyi bakın muhallebi çocukları, tamam mı? Yoksa size mekik çektiririm."

Leo hafifçe gülümsedi. "Tamam Koç Hedge."

"Merak etme, mekik çekmemize gerek kalmayacak," dedi Jason.

Piper yaşlı satire bir kez daha sarıldı. "Teşekkür ederim Hedge," dedi. "Lütfen ona iyi bak."

"Aklın onda kalmasın McLean," dedi Hedge. "Uçakta kök birası, sebzeli börekler ve yüzde yüz keten peçeteler varmış. Leziz! Bu uçakla seyahat etmek harika olacak."

Hedge uçağın merdivenlerinden yukarı çıkarken ayakkabılarından teki ayağından fırladı ve toynağı bir-iki saniyeliğine açıkta kaldı. Kabin görevlisinin gözleri faltaşı gibi açıldı ama kadın başını hemen başka yöne çevirdi. Piper onun, babasının seyahatleri sırasında çok daha tuhaf şeyler görmüş olabileceğini düşündü.

Uçak pistte ilerlerken Piper ağlamaya başladı. O kadar uzun süredir ağlamamaya çalışıyordu ki artık dayanamamıştı. Jason'ın yanına geldiğini ve ona sarıldığını fark etti. Leo çekingen bir tavırla yanına dikiliyor, alet kemerinden kağıt mendiller çıkarıyordu.

"Baban emin ellerde," dedi Jason. "Harika bir konuşma yaptın."

Piper başını Jason'ın omzuna yaslamış, burnunu çeke çeke ağlıyordu. Tam yedi kez derin derin iç geçirdikten sonra kaybedecek vakitleri olmadığını hatırladı. Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Helikopter pilotu da sanki onları neden buraya getirdiğini anlayamamış gibi şaşkın şaşkın onları bekliyordu.

"Teşekkürler çocuklar," dedi Piper. "Ben..."

Onlara kendisi için ne kadar önemli olduklarını söylemek istiyordu. Ona yardım etmek için her şeylerini, hatta belki de görevi bile riske atmışlardı. Bu iyiliğin karşılığını nasıl ödeyeceğini, minnet duygusunu kelimelerle nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Ama arkadaşlarının ifadelerinden her şeyi anlayışla karşıladıkları belliydi.

Derken Jason'ın hemen yanında hava ışıldamaya başladı. Piper ilk önce bunun pistin sıcaklığından kaynaklanan bir yanılsama ya da helikopterden yayılan duman olduğunu sandı ama buna benzer bir şeyi Medea'nın alışveriş merkezindeki çeşmede de görmüştü. Bu bir İris mesajıydı. Havada bir görüntü belirdi. Gümüş rengi ka-

muflaj giysileri giymiş, koyu renk saçlı, elinde yay tutan bir kız vardı görüntüde.

Jason şaşkınlıkla geriye çekildi. "Thalia!"

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Thalia. Thalia'nın arkasındaki görüntü tam olarak seçilemiyordu ama Piper bağırışlar, birbirine çarpan metal sesleri ve patlamalar duydu.

"Onu bulduk," dedi Thalia. "Neredesiniz?"

"Oakland'dayız," dedi Jason. "Sen neredesin?"

"Kurt Evi'ndeyim! Oakland buraya yakın sayılır. Gigantın kölelerini kontrol altına aldık ama uzun süre dayanamayız. Güneş batmadan buraya gelmeniz gerek, yoksa her şey sona erecek."

"O halde geç kalmadık!" diye bağırdı Piper. Hera'yı hala kurtarabilirlerdi. Ama Thalia'nın ifadesi durumun hiç de iyi olmadığını gösteriyordu.

"Evet, henüz geç kalmış sayılmazsınız. Ama durum sandığımdan da kötü Jason. Porphyrion dirilmek üzere. Acele edin."

"Kurt Evi'nin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Jason.

"Birlikte yaptığımız son yolculuğu düşün," dedi Thalia. Görüntüsü titremeye başlamıştı. "Parkı ve Jack London'ı hatırladın mı?"

Piper onun söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı ama Jason şok içindeydi. Beti benzi atmıştı ve yalpalıyordu. Derken birden İris mesajı kayboldu.

"Dostum iyi misin?" diye sordu Leo. "Thalia'nın nerede olduğunu anladın mı?"

"Evet," dedi Jason. "Sonoma Vadisi'ne gitmemiz gerek. Uçakla gidersek kısa sürede oraya ulaşırız."

Piper tüm bunları şaşkın şaşkın uzaktan izleyen kadın pilota baktı.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Hanımefendi, acaba bize son bir iyilik

daha yapabilir misiniz?"

"Tabii," dedi kadın.

"Ama bir ölümlüyü savaşa götüremeyiz," dedi Jason. "Hayatını tehlikeye atmış oluruz." Leo'ya döndü. "Bu şeyi uçurabilir misin?"

"Şey..." Leo'nun ifadesi Piper'a pek güven vermemişti ama Leo elini helikoptere dayadı. Sonra sanki makineyi dinliyormuş gibi bir süre öylece kaldı.

"Bu bir Bell 412HP yardım helikopteri," dedi. "Bileşik dört kanatlı bir pervanesi var. Uçuş hızı saatte 40 kilometre, servis tavanı altı bin metre. Yakıt deposunun neredeyse tamamı dolu. Ah, elbette bu helikopteri uçurabilirim."

Piper tekrar kadın pilota bakıp gülümsedi. "Reşit olmayan ve uçuş ehliyeti bulunmayan bir çocuğun helikopterinizi uçurmasında bir sakınca yok, değil mi? Helikopteri size mutlaka geri getireceğiz."

"Benim için..." diyebildi kadın güçlükle. "Sorun değil."

Leo sırıttı. "Atlayın çocuklar. Leo Amcanız sizi gezmeye götürecek."

XLVII

LEO

Helikopter kullanmak mı? Neden olmasın? Leo o hafta bundan çok daha çılgınca şeyler yapmıştı.

Richmond Köprüsü'nün üstünden kuzeye doğru uçarlarken hava kararmaya başlamıştı. Leo zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti; zaman, DEHB ve canı pahasına savaşmak sayesinde bir çırpıda geçivermişti.

Pilot koltuğuna oturduktan sonra bir süre bocaladı. Kah kendinden emin bir biçimde hareket ediyor kah paniğe kapılıyordu. Ne yapması gerektiğini düşünmezse elleri kendiliğinden doğru kolları ve düğmeleri buluyor, yükseklik göstergesini kontrol ediyor, helikopteri dümdüz uçurmayı başarıyordu. Ama ne vakit ne yapacağını düşünmeye başlasa panikliyordu. Gözlerinin önüne ona delinin teki olduğunu ve helikopteri düşürüp öleceğini bas bas bağırarak söyleyen Rosa Teyze'si geliyordu. Teyzesinin haklı olabileceğini düşünmüyor da değildi hani.

Piper yardımcı pilot koltuğuna oturmuştu. "Her şey yolunda

mı?" diye sordu. Leo'dan çok daha endişeli görünüyordu. Bunu fark eden Leo, daha da cesur bir ifade takınmaya çalıştı.

"Harika gidiyor," dedi. "Şu Kurt Evi denen yer neresi?"

Jason koltukların arasına çömelip açıklamaya koyuldu. "Sonoma Vadisi'nde terk edilmiş bir malikane. Jack London adlı bir meleze ait."

Leo arkadaşının kimden söz ettiğini anlayamamıştı. "Jack London bir aktör falan mı?"

"Bir *yazar*," dedi Piper. "Macera romanları yazıyordu, değil mi? *Vahşetin Çağrısı, Beyaz Diş* gibi romanların yazarı."

"Evet," dedi Jason. "Jack London, Merkür'ün, yani Hermes'in oğludur. Kendisi tüm dünyayı gezip dolaşmış bir maceracıdır. Hatta bir süre bir berduş gibi yaşadığı da söylenir. Sonra yazarlığa başlamış ve bir servet yapmış. Şehir dışında bir çiftlik satın alıp Kurt Evi adı verilen devasa malikaneyi yaptırmış."

"Kurtlarla ilgili kitaplar yazdığı için mi oraya Kurt Evi adını vermiş?" diye sordu Leo.

"Nedenlerden biri bu," dedi Jason. "Ama malikanenin olduğu bölge ve kurtlarla ilgili kitaplar yazmasının asıl nedeni aslında kendi hayatından kesitlere yer vermesi. Jack London'ın hayat hikayesinde bilinmeyen pek çok şey var. Nerede doğduğu, babasının kim olduğu, neden dünyayı gezdiği bilinmiyor. Ama bir melez olduğu düşünüldüğünde her şey açıklık kazanıyor."

Körfez arkalarında kaldı ve helikopter kuzeye doğru uçmaya devam etti. Leo ileride uçsuz bucaksız sarı tepelerin olduğunu gördü.

"Demek Jack London da Melez Kampı'na gitmiş," dedi.

"Hayır," dedi Jason. "Oraya hiç gitmemiş."

"Bak dostum, bu garip konuşmadan korkmaya başladım. Sen bir şeyler hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun?"

"Bölük pörçük hatırlıyorum. Ama hatırladıklarımın hiçbiri iyi şeyler değil. Kurt Evi kutsal topraklarda. Jack London küçücük bir çocukken yolculuğuna orada başlamış. Bir melez olduğunu orada öğrenmiş. Daha sonra oraya dönmesinin nedeni de bu. Orada yaşayabileceğini, araziyi satın alabileceğini sanmış ama bu mümkün olmamış. Kurt Evi lanetliymiş. Karısıyla birlikte oraya yerleşmeden tam bir hafta önce malikane yanmış. Birkaç sene sonra London ölmüş ve külleri de oraya gömülmüş."

"Peki, bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Piper.

Jason'ın yüzünde bir gölge belirir gibi oldu. Muhtemelen yüzüne dışarıdaki bulutlardan birinin gölgesi vurmuştu ama Leo gölgenin bir kartal biçiminde olduğuna yemin edebilirdi.

"Ben de yolculuğuma orada başladım," dedi Jason. "Melezler için hem güçlü hem de tehlikeli bir yer. Gaia orayı ele geçirip elde ettiği gücü gündönümünde Hera'yı gömmek ve Porphyrion'u diriltmek için kullanacak olursa tamamen uyanabilir."

Leo elini kontrol çubuğundan çekmeden son sürat kuzey yönünde ilerlemeye devam ediyordu. İleride kapkara bulutlar vardı. Gidecekleri yerin tam üstünde ya sadece kapkara bulut kümeleri ya da bir fırtına vardı.

Piper'ın babası ona bir kahraman olduğunu söylemişti. Leo o ana dek yaptığı şeylere akıl sır erdiremiyordu. Kiklopları alt etmiş, patlayan kapı zillerini etkisiz hale getirmiş, inşaat makineleri kullanarak altı kollu ogrelerle savaşmıştı. Sanki tüm bunlar başkasının başından geçmişti. O, Leo Valdez adlı Houstonlı bir yetimdi. Hayatını hep kaçarak geçirmişti. O anda da kaçmak istiyordu. Ne yani, lanetli bir malikanedeki çirkin yaratıklarla savaşmaya mı gidecekti?

Zihninde annesinin sesi yankılandı: *Her şey tamir edilebilir.*

Ama seni geri getiremem, diye düşündü Leo.

Piper'la babasının kavuşmasını gördükten sonra Leo annesini düşünmeye başlamıştı. Bu görevden sağ çıksa ve Hera'yı kurtarsa bile geri döndüğünde onu dört gözle bekleyen birileri olmayacaktı. Onu seven, üstüne titreyen bir aileye dönmeyecekti. Annesini de göremeyecekti.

Helikopter sarsıldı. Leo birkaç gıcırtı duydu. Sanki birisi Mors koduyla, *Bu son değil, bu son değil*, diyordu.

Helikopterin dengesini sağlayınca gıcırtı da kesildi. Yanılmış olmalıydı. Her daim annesini düşünemezdi ama Gaia'nın ölüleri Yeraltı Dünyası'ndan geri getirdiğini de aklından çıkaramıyordu. Yani, bu durumdan faydalanıp iyi bir şey yapılamaz mıydı? Leo bunlara kafa yormamaya karar verdi. Yapması gereken önemli bir iş vardı.

Tıpkı helikopteri kullanırken yaptığı gibi, burada da içgüdülerini dinlemeye karar verdi. Bu görevi ve sonrasında olacakları çok fazla kafaya takacak olursa panikleyecekti. Asıl mesele fazla düşünmeden görevi tamamlamaktı.

"Yarım saatimiz var," dedi. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu. "Biraz dinlenmek isterseniz bu son fırsatınız olabilir."

Jason helikopterin arka tarafındaki koltuklardan birine oturup emniyet kemerini taktı ve başını arkasına yaslar yaslamaz uykuya daldı. Piper'la Leo'ysa uyuyamadılar.

Birkaç dakika öylece oturduktan sonra Leo, "Baban iyi olacak, merak etme," dedi Piper'a. "Yanında o çılgın keçi varken kimse kılına bile dokunamaz."

Piper başını kaldırıp ona bakınca Leo onun ne kadar değiştiğini fark etti. Geçirdiği değişim sırf fiziksel değildi, Piper'ın varlığı daha çok hissediliyordu. Kendini *belli* ediyordu. Oysa Wilderness Oku-

lu'nda tüm dönemi ortalıkta görünmemeye, sınıfta ve otobüste arka sıralara oturmaya, kantinde en ücra masaya gizlenmeye çalışarak geçirmişti. Diğer çocuklardan hep uzak durmuştu. Ama artık onu görmemek mümkün değildi. Üstünde ne olduğu da önemli değildi, insan gözlerini ondan alamıyordu.

"Babam..." dedi Piper düşünceli düşünceli. "Evet, iyi olacağını biliyorum. Jason'ı düşünüyordum. Onun için endişeleniyorum."

Leo başını salladı. Kapkara bulutlara yaklaştıkça Leo da endişeleniyordu. "Bir şeyler hatırlamaya başladı. O yüzden gergin olması normal."

"Ama ya... Ya o bildiğimizden daha farklı birisiyse?"

Leo da aynı şeyi düşünmüştü. Sis, anılarına bu kadar müdahale edebiliyorsa Jason'ın kişiliği de bir yanılsama olabilir miydi? Ya Jason gerçekten de bildikleri Jason değilse ne olacaktı? Melezler için tehlikeli olduğu söylenen lanetli bir malikaneye doğru yol alıyorlardı. Ya Jason'ın hafızası savaşın tam ortasında geri gelecek olursa ne yapacaklardı?

"Sanmam," dedi Leo. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Yok. Biz bir ekibiz. Jason bunun da üstesinden gelir."

Piper, Diablo Dağı'nda yırtılan mavi elbisesini düzeltti. "Umarım haklısındır," dedi. "Ona ihtiyacım..." Hafifçe öksürdü. "Şey, yani ona *güvenmeye* ihtiyacım var."

"Biliyorum," dedi Leo. Piper'ın, babasının nasıl yıkıldığını gördükten sonra Jason'ı da kaybetmeye tahammül edemeyeceğini biliyordu. Her daim havalı ve kendinden emin olan Tristan McLean neredeyse aklını yitirmişti. Leo bile onu o halde görmeye dayanamamıştı, kim bilir Piper neler hissetmişti. Babasını o halde görmek Piper'ın cesaretini kırmış olmalıydı. Eğer babası aklını yitirecek hale gelebiliyorsa Piper belki de kendinin de aynı şeyleri yaşayacağın-

dan endişe ediyordu.

"Endişelenme," dedi Leo. "Piper, sen hayatımda gördüğüm en güçlü, en kuvvetli güzellik kraliçesisin. Kendine güvenmen gerek. Bana da güvenebilirsin."

Helikopter aniden rüzgarda sarsılınca Leo neredeyse koltuktan düşecekti. Homurdanıp helikopteri dengeledi.

Piper sinirleri bozulmuş bir halde gülmeye başladı. "Sana güvenmemi mi söylemiştin?"

"Kes sesini." Leo ona bakıp sırıttı. Bir an için iyi ve gerçek bir dostla birlikte olduğunu hissetti.

Sonra helikopter fırtına bulutlarının arasına girdi.

XLVIII

LEO

Leo önce cama kayaların çarptığını sandı. Sonra bunun sulu kar olduğunu fark etti. Camın kenarlarını buz tabakası sarmış, diğer taraflarını da sulu kar kaplamıştı, Leo önünü göremiyordu.

Piper motorun ve rüzgarın gürültüsünü bastırmaya çalışarak "Buz fırtınası!" diye bağırdı. "Sonoma bu kadar soğuk bir yer miydi?"

Leo emin değildi ama nedense bu kar fırtınası ona tuhaf gelmişti. Sanki kar tanecikleri gizli ve kötü niyetli bir güç tarafından üstlerine üstlerine gönderiliyordu.

Jason gürültüye uyandı. Sürünerek pilot kabinine geldi ve dengesini sağlamak için koltuklara tutundu. "Yaklaşmış olmalıyız," dedi.

Leo helikopterin dengesini sağlamaya çalıştığı için yanıt veremedi. Birden helikopteri uçurmak zorlaşmıştı; helikopter sarsılıyor, sürekli denge kaybediyor ve buz gibi rüzgarda adeta tir tir titriyordu. Belki de bu kadar soğuk bir iklime göre tasarlanmamıştı. Kontroller çalışmıyordu ve irtifa kaybetmeye başlamışlardı.

Aşağıda sadece ağaçlardan oluşan kapkaranlık bir arazi görünü-

yordu. Her yere pus çökmüştü. Aniden önlerine bir tepe çıkıverdi. Leo tam zamanında kontrol çubuğunu kaldırarak ağaçların tepesine yükseldi.

"İşte, orada!" diye bağırdı Jason.

Aşağıda ufak bir vadi vardı ve vadinin tam ortasındaki malikane belli belirsiz seçiliyordu. Leo helikopteri malikaneye doğru çevirdi. Malikanenin etrafındaki ışıklar, Midas'ın evinin bulunduğu arazideki lazer ışınlarını anımsatmıştı. Arazinin kenarındaki ağaçlar çatırdıyor ve havaya uçuyordu. Pusun arasında bir şeyler hareket ediyordu. Burası adeta bir savaş alanına dönmüştü.

Leo helikopteri evden on beş metre uzaklıktaki karla kaplı alana indirdi ve motoru kapattı. Tam derin bir oh çekmişti ki bir ıslık sesi duydu. Karanlığın arasından birisi yanlarına geliyordu.

"Hemen dışarı çıkın!" diye bağırdı Leo.

Üçü birlikte helikopterden dışarı atlayıp pervanelerden uzaklaştı. Tam o sırada feci bir gümbürtü koptu, yer zangırdadı ve Leo karların arasına savruldu.

Titreyerek ayağa kalkınca dünyanın en büyük kartopunu gördü. Bell 412'nin üstüne kar, buz ve topraktan oluşan devasa bir top düşmüş, helikopteri dümdüz etmişti.

Jason, Piper'la birlikte koşarak Leo'nun yanına geldi ve "İyi misin?" diye sordu. Kar ve çamurla kaplı olmalarına rağmen iyi görünüyorlardı.

"Evet," dedi Leo soğuktan titreyerek. "Sanırım o pilota yeni bir helikopter borçluyuz."

Piper güneyi işaret etti. "Savaş alanı orada!" dedi. Sonra kaşlarını çattı. "Hayır... *Her yer* savaş alanına dönmüş."

Piper haklıydı. Savaş sesleri tüm vadide yankılanıyordu. Kardan ve pustan etrafı göremiyorlardı ama sanki sesler Kurt Evi'nin etra-

fındaki alandan geliyordu.

Tam arkalarında Jack London'ın rüya evi duruyordu. Evin kırmızı ve gri renkli duvarları yıkılmış, kirişleri dört bir yana saçılmıştı. Leo malikanenin yanmadan önceki halini merak etti. Burası, kütüklerden yapılmış bir kulübeyle bir şato karışımı bir yerdi. Ancak milyarder bir oduncu böyle bir ev yaptırabilirdi. Ama pusun ve sulu karın arasında, ev terk edilmiş görünüyordu. Leo bu eve neden lanetli dendiğini anladı.

"Jason!" diye seslendi bir kız.

Thalia üstü başı karlı kaplı vaziyette pusun arasından çıkıverdi. Yayı elindeydi, ok kılıfıysa neredeyse bomboştu. Onlara doğru koşmaya başladı ama daha birkaç adım atmıştı ki altı kollu bir ogre, topraktandoğanlardan biri, arkasında belirdi. Ogrenin altı elinde de birer sopa vardı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Leo. Yardım etmek için yanına koştular ama Thalia her şeyi kontrol altına almıştı. Havaya sıçrayıp bir takla attı, havada ogreye bir ok fırlattı ve sonra usta bir jimnastikçi gibi dizleri bükük bir biçimde yere kondu. Ok ogrenin gözlerinin tam ortasına saplanmış, ogre bir kil öbeğine dönüşmüştü.

Thalia doğrulup oku aldı ama okun ucu kırılmıştı. "Bu sonuncu okumdu." Kil öbeğini hışımla tekmeledi. "Salak ogre, ne olacak."

"İyi atıştı," dedi Leo.

Thalia her zamanki gibi onu duymazdan geldi (ki bu kesinlikle Leo'nun her zamanki gibi muhteşem bir tip olduğunu düşündüğü içindi). Jason'a sarılıp başıyla Piper'a selam verdi. "Tam vaktinde geldiniz," dedi. "Avcılarım malikanenin etrafını çevirdiler ama her an gücümüz tükenebilir."

"Sorun topraktandoğanlar mı?" diye sordu Jason.

"Onlar ve Lykaon'un kölesi olan kurtlar," dedi Thalia. Burnuna

konan kar tanesini elinin tersiyle sildi. "Fırtına ruhları da burada."

"Ama biz onları Aeolus'a teslim etmiştik!" dedi Piper.

"Evet, o da zaten bizi öldürmeye çalışmıştı," dedi Leo. "Belki de yine Gaia'ya yardım ediyordur."

"Bilmiyorum," dedi Thalia. "Ama canavarlar öldükten hemen sonra diriliyorlar. Kurt Evi'ni rahatlıkla ele geçirdik. Muhafızları gafil avlayıp onları dosdoğru Tartarus'a yolladık. Sonra aniden kar fırtınası başladı ve yaratıkların sayısı arttı. Şu anda etrafımız çevrilmiş durumda. Bu saldırının başında kimin olduğunu bilmiyorum ama bu planlı bir saldırıya benziyor. Hera'yı kurtarmaya gelecek kişileri öldürmek için kurulmuş bir tuzak bu."

"Hera nerede?" diye sordu Jason.

"Evde. Onu kurtarmaya çalıştık ama kafesi bir türlü kıramadık. Güneşin batmasına birkaç dakika kaldı. Hera güneş battığı anda Pophyrion'un doğacağını düşünüyordu. İşin kötüsü, bu yaratıklar karanlıkta güçleniyor. Hera'yı kısa süre içinde kurtaramazsak..."

Thalia lafını tamamlamadı.

Leo, Jason ve Piper onun peşinden yıkık malikaneye girdiler.

Jason kapıdan içeri adım atar atmaz yere yığılacak gibi oldu.

Leo onu hemen yakaladı. "Yapma dostum. Neyin var?"

Jason başını iki yana salladı. "Burası... Özür dilerim... Bir anda bir sürü şey hatırladım."

"Demek *gerçekten* de geldin buraya?" dedi Piper.

"İkimiz de geldik," dedi Thalia. Gözlerinin önünden birinin ölüm anı geçiyormuş gibi ciddiydi ifadesi. "Annem bizi buraya getirmişti. Jason daha iki yaşındaydı. Onu burada bıraktı ve bana onun öldüğünü söyledi. Sonra Jason ortadan kayboldu."

"Annem beni kurtlara verdi," dedi Jason mırıldanarak. "He-

ra'nın ısrarıyla. Beni Lupa'ya verdi."

"Bunu bilmiyordum," dedi Thalia. Kaşlarını çattı. "Lupa kim?"

Tam o sırada bina zangır zangır sallandı. Dışarıda mavi renkli, mantar biçiminde bir bulut belirdi. Sanki ısı değil de soğuk saçan nükleer bir patlama olmuş gibi her yana buz parçacıkları ve kar taneleri yağmaya başladı.

"Belki de soru sormanın vakti değildir," dedi Leo. "Bize tanrıçayı göstersene."

Jason içeri girdikten sonra nereye gitmesi gerektiğini hatırladı. Ev kocaman bir U biçiminde inşa edilmişti. Jason onları binanın iki tarafının ortasında kalan bir avluya götürdü. Avluda boş bir yansıma havuzu duruyor, havuzun dibinde de tıpkı Jason'ın daha önce anlattığı gibi her yanı ağaç kökleri ve dallarıyla örtülü, iki tane taş kule yükseliyordu. Ağaç kökleri havuzun zeminini çatlatmıştı.

Kulelerden biri diğerinden daha büyüktü. Kapkaraydı ve iki metre yüksekliğindeydi. Leo'ya taştan yapılmış bir uyku tulumunu anımsatmıştı. Birbirine dolanmış dalların arasında bir yaratığın kafasını, geniş omuzlarını, kocaman belini ve kollarını görebiliyordu. Sanki beline kadar toprağa gömülüyordu. Hayır, gömülmüyordu. Topraktan *yükseliyordu.*

Havuzun diğer ucundaki kule daha küçüktü. Etrafını saran dallar da diğer kulenin üstündekiler gibi sık değildi. Her bir dal bir telefon direği kalınlığındaydı ve aralarında biraz boşluk vardı. Boşluklar Leo'nun kolunu içeri sokabileceği kadar geniş değildi ama en azından kafesin içini görebiliyordu. Tia Callida kafesin tam ortasındaydı.

Tıpkı Leo'nun hatırladığı gibiydi. Siyah saçları bir şalla örtülmüştü. Siyah renkli matem elbisesi hala üstündeydi. Kırış kırış bir yüzü ve parıldayan, ürkütücü gözleri vardı.

Ama ne parıldıyor ne de etrafa güç saçıyordu. Sıradan bir kadın ya

da Leo'nun küçüklüğünden hatırladığı o ruh hastası bakıcı gibiydi.

Leo yansıma havuzuna atlayıp kafese yaklaştı. "*Hola, Tia*," dedi. "Ne o, başın dertte galiba?"

Tia kollarını göğsünde kavuşturup derin derin iç çekti. "Bana sakın ola ki makinelerinden biriymiş gibi bakma Leo Valdez. Hemen çıkar beni buradan!"

Thalia yanına gelip kaşlarını çatarak kafese baktı. Belki de kafese değil de tanrıçaya bakıyordu. "Leo, aklımıza gelen her yolu denedik," dedi. "Ama belki de onu kafesten çıkarmak içimden gelmemiştir. Bana kalsa onu hayatta çıkarmazdım oradan."

"Thalia Grace," dedi tanrıça, "buradan çıktığım zaman seni doğduğuna pişman edeceğim."

"Kes sesini!" diye bağırdı Thalia. "Yüzyıllardır Zeus'un çocuklarının başına musallat oldun. Arkadaşım Annabeth'in peşine ishal inekler taktın..."

"O saygısızın teki!"

"Bacaklarımın üstüne koca bir heykel devirdin."

"O bir kazaydı!"

"Kardeşimi buracıkta elimden aldın!" dedi Thalia titrek bir sesle. "Hayatımızı mahvettin. Seni Gaia'ya kendi ellerimizle teslim etmemiz gerek!"

Jason araya girdi. "Thalia, abla," dedi, "ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama şimdi bunun zamanı değil. Avcılarına yardım etmelisin."

Thalia öfkeyle dişlerini sıktı. "Tamam. Ama bunu sırf senin hatırın için yapacağım Jason. Bana sorarsan o, bunca mücadeleye değmez."

Thalia arkasını döndüğü gibi havuzdan çıktı ve hızla binaya yöneldi.

Leo kıskanmış gibi Hera'ya baktı. "İshal inekler ha?"

"Dikkatini kafese ver," dedi Hera. "Sana gelince Jason... Ablandan çok daha akıllısın. Kahramanımı iyi seçmişim."

"Ben sizin kahramanınız değilim hanımefendi," dedi Jason. "Size yardım etmemin tek nedeni anılarımı çalmış olmanız. Ayrıca diğer kafestekindense sizi yeğleriz. Ha, konu açılmışken, o kafesteki nedir?"

Jason başıyla havuzun diğer tarafındaki, granitten yapılmış koca bir uyku tulumunu andıran kafesi işaret etti. Leo yanlış mı görmüştü, yoksa oraya geldiklerinden beri kafes daha da mı yükselmişti?

"O, gigantların dirilmek üzere olan kralı, Jason," dedi Hera.

"İğrençmiş," dedi Piper.

"Aynen öyle," diye yanıt verdi Hera. "Porphyrion, türünün en güçlü örneğidir. Gaia onu diriltmeye çalışırken olağanüstü bir güç harcamak zorunda kaldı. Bu gücü de *benden* aldı. Gücüm onu diriltmek için kullanıldığından beri haftalardır zayıf düştüm."

"Sera lambası gibi bir şeysin yani," dedi Leo. "Ya da gübre."

Tanrıça öfkeli bakışlarını ona dikti ama Leo'nun umurunda değildi. Bu yaşlı cadaloz bebekliğinden beri hep hayatını mahvetmişti. Onunla dalga geçmeye hakkı vardı.

"Dilediğin kadar dalga geç," dedi Hera sertçe. "Ama güneş battıktan sonra her şey için çok geç olacak. Gigant uyanacak ve bana iki seçenek sunacak: Ya onunla evleneceğim ya da toprak beni yutacak. Onunla evlenmem mümkün değil. O yüzden hepimiz yok olacağız. Bizler ölürken de Gaia uyanacak."

Leo kaşlarını çatıp gigantın içinde bulunduğu kulemsi kafese baktı. "Bunu havaya uçuramaz mıyız?"

"Ben olmadan hiçbir şey yapamazsınız," dedi Hera. "Onu yok etmek bir dağı havaya uçurmaktan farksız."

"Ha, biz bunu bugün yaptık," dedi Jason.

"Elinizi çabuk tutun da çıkarın beni buradan!"

Jason başını kaşıdı. "Leo, denemek ister misin?"

"Bilemiyorum." Leo paniğe kapılmamaya çalıştı. "Hem o bir tanrıçaysa, neden kendisi çıkmıyor?"

Hera kafesin içinde öfkeli öfkeli volta atıyor, Antik Yunanca küfürler savuruyordu. "Beynini kullan Leo Valdez. Seni *zeki olduğun* için seçtim. Tuzağa yakalanan bir tanrının gücü beş para etmez. Bir keresinde baban beni altın bir sandalyeye hapsetmişti. Ne kadar utandığımı anlatamam! Beni serbest bırakması için ona yalvarmak zorunda kalmıştım. Sonra da onu Olimpos'tan aşağı attığım için özür diledim."

"Adalet yerini bulmuş bence."

Hera ona pis bir tanrıça bakışı attı. "Seni bebekliğinden beri gözlüyorum Hephaistos'un oğlu. Çünkü bugün bana yardım edebileceğini biliyordum. Bu rezaleti durduracak birisi varsa o da sensin..."

"Ama kafes bir makine değil ki? Sanki Gaia elini toprağın altından çıkarmış da..." Leo başının döndüğünü hissetti. Kehanetin mısralarından biri geldi aklına: *Demirci ve güvercin kafesi açacak.* "Bir dakika, aklıma bir şey geldi. Piper, yardımına ihtiyacım olacak. Biraz da zamana."

Hava aniden buz gibi oldu. Isı o kadar hızlı düştü ki Leo dudaklarının çatladığını ve ağzından buharlar çıktığını fark etti. Kurt Evi'nin duvarları buzla kaplandı. Ventuslar içeri akın etti. Fırtına ruhları bu sefer kanatlı adamlar gibi değil de, gövdeleri kapkara fırtına bulutlarından oluşmuş atlar gibi görünüyorlardı. Yelelerinde kıvılcımlar çakıyor, bazılarının böğürlerinden gümüş uçlu oklar sarkıyordu. Onların tam arkasında da kırmızı gözlü kurtlarla altı kollu topraktandoğanlar duruyordu.

Piper hançerini çekti. Jason havuzun zemininden buzla kaplı bir

tahta aldı. Leo elini hemen alet kemerine daldırdı ama o kadar sarsılmıştı ki kemerden çıka çıka bir paket naneli şeker çıktı. Leo kimsenin görmemiş olduğunu umarak hemen şeker paketini alet kemerinin içine tıkıp bir çekiç çıkardı.

Kurtlardan biri öne çıktı. İnsan boyunda bir heykeli bacağından ısırmış, o tarafa sürüklüyordu. Sonra havuzun başında ağzını açtı ve heykeli önlerine bıraktı. Bu, kısacık saçlı, yüzünde şaşkın bir ifade olan, okçu bir kızın buz tutmuş heykeliydi.

"Thalia!" Jason heykelin yanına gitmek istedi ama arkadaşları ona engel oldular. Thalia'nın heykelinin değdiği her yer buzla kaplanıyordu. Leo, Jason ablasına dokunur dokunmaz, onun da buzdan bir heykele dönüşeceğinden korktu.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı Jason. Tüm bedeninde kıvılcımlar çakıyordu. "Bundan kim sorumluysa onu kendi ellerimle öldüreceğim!"

Leo canavarların arkasından bir kızın buz gibi bir sesle güldüğünü duydu. Kız pusların arasından çıktı. Üstünde bembeyaz bir elbise, upuzun siyah saçlarının üstünde de gümüş bir taç vardı. Leo'nun Quebec'te bayıldığı o güzel kahverengi gözler, şimdi yeniden ona bakıyordu.

"*Bon soir, mes amis*," dedi kar tanrıçası Khione. Buz gibi bir ifadeyle Leo'ya gülümsedi. "Ne diyordun Hephaistos'un oğlu? Zamana mı ihtiyacın vardı? Ne yazık ki zaman, alet kemerinde bulunmayan tek gereç."

XLIX

JASON

Diablo Dağı'ndaki o mücadeleden sonra Jason bir daha bir şeyden korkacağını ya da çaresizlik hissedeceğini düşünmemişti.

Ama şimdi ablası donmuş bir vaziyette ayaklarının dibinde yatıyordu. Etrafları yaratıklarla çevriliydi. Altın kılıcı kırılmış, eline bunun yerine bir tahta parçası almıştı. Gigant kralının topraktan tamamen çıkmasına ve onları yok etmesine tamı tamına beş dakika vardı. Jason, Enkelados'la savaşırken en büyük numarasını çekmiş, Zeus'un şimşeğini kullanmıştı. Ancak şimdi ne bunu tekrar yapacak gücü vardı ne de yukarıdan yardım gelip gelmeyeceğinden emindi. Yanında sadece sızlanıp duran bir tanrıça, kız arkadaşı olup olmadığından emin olamadığı hançerli bir kız ve karanlıklar ordusunu bir kutu naneli şekerle yenebileceğini düşünen Leo vardı.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi Jason en kötü anılarını hatırlamaya başlamıştı. Hayatında birçok tehlikeli şey yaptığını biliyordu ama ölüme asla bu kadar yaklaşmamıştı.

Düşman, dünyalar güzeli bir kızdı. Khione gülümsedi, elinde

buzdan bir hançer belirirken gözleri parıldıyordu.

"Ne yaptın?" dedi Jason.

Kar tanrıçası bir kedi gibi mırladı. "Çok şey yaptım. Ha, ablanı merak ediyorsan henüz ölmedi. O ve Avcıları kurtlarımıza oyuncak olacaklar. Onları teker teker eritip sırf eğlence olsun diye avlayabiliriz. Bir kerecik de *onlar* av olsun."

Kurtlar duyduklarından hoşlanmışlardı, hırlamaya başladılar.

"Evet canlarım." Khione bakışlarını Jason'dan ayırmadı. "Ablan neredeyse onların kralını öldürecekti. Lykaon bir mağaraya saklanmış, yaralarını yalıyordur ama köleleri efendilerinin intikamını almak için güçlerini bizimle birleştirdiler. Çok yakında Porphyrion dirilecek ve dünyaya biz hükmedeceğiz."

"Hain!" diye bağırdı Hera. "Seni işgüzar tanrıça bozuntusu! Bırak dünyaya hükmetmeye, kadehime şarap koymaya bile layık değilsin sen."

Khione içini çekti. "Her zamanki gibi çok sıkıcısın Kraliçe Hera. Binlerce yıldır işini bitirmeyi bekliyordum."

Khione elini sallayınca Hera'nın kafesinin üstünü buz kapladı. Ağaç dallarının arasındaki boşluklar da kapandı.

"Hah, şöyle," dedi kar tanrıçası. "Şimdi, gelelim melezlerin nasıl öleceğine..."

"Hera'yı buraya gelmesi için kandıran sendin," dedi Jason. "Zeus'a Olimpos'u kapatma fikrini veren de sendin."

Kurtlar hırladı, fırtına ruhları kişnedi. Canavarlar saldırmaya hazırdı. Ama Khione elini havaya kaldırdı. "Sabırlı olun canlarım," dedi. "Konuşmak istiyorsa bırakın konuşsun. Hem ne fark eder? Güneş batmak üzere. Zaman bizim yanımızda. Tabii, Jason Grace. Sesim de kar gibi sessiz, nazik ve soğuktur. Diğer tanrıların kulaklarına bir şeyler fısıldamak benim için çocuk oyuncağı. Hele hele

en derin korkularıyla ilgili bir şeyler söylüyorsam, bu daha da kolay. Aeolus'un kulağına da melezlerin öldürülmesi için bir emir çıkarmasını fısıldadım. Gaia için yapabileceğim en ufak yardımlardan biriydi ama eminim ki gigant oğulları güce kavuşunca beni en güzel şekilde ödüllendirecektir."

"Bizi pekala Quebec'te öldürebilirdin," dedi Jason. "Neden yapmadın?"

Khione kaşlarını çattı. "Babam tüm ziyaretçileri garip bir ısrarla kabul ederken sizleri onun evinde öldürmek hoş olmayacaktı. Ama hatırlarsanız sizi öldürmeyi *denedim*. Sizi orada dondursaydı şimdi her şey çok kolay olacaktı. Ama babam güvenle oradan çıkıp gitmenizi sağlayınca ona aleni bir biçimde karşı gelemedim. Babam şapşal bunağın teki. Zeus'tan ve Aeolus'tan ödü kopar ama kendisi de hala güçlüdür. Yakında, yeni efendilerim uyandığında, Boreas'tan kurtulup kuzey rüzgarının tahtına geçeceğim. Henüz vakit gelmedi. Hem babam bir konuda haklıydı. Görevinizin intihardan farkı yoktu. Buraya gelene kadar hepinizin ölmesini bekliyordum."

"Bunun için ejderhamızı Detroit'te düşürdün," dedi Leo. "Festus'un kafasındaki donmuş teller benim hatam değildi, *sen* yaptın. Bunun hesabını vereceksin."

"Enkelados'a nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı söyleyen de sendin," dedi Piper. "Tüm yolculuk boyunca kar fırtınasında kaldık."

"Ah, o kar fırtınası, evet," dedi Khione. "Artık kendimi size çok yakın hissediyorum. Sizler Omaha'yı geçtikten sonra Lykaon'dan sizi takip etmesini istedim, Jason'ı Kurt Evi'nde öldürmek için."

Kar tanrıçası, Jason'a bakıp gülümsedi. "Kutsal topraklara dökülecek olan kanın, burayı nesiller boyunca lekeleyecek. Melez kardeşlerin öfkeden deliye dönecek. Bir de Melez Kampı'na ait bu iki diğer melezin cansız bedenlerini bulduklarında neye uğradıklarını

şaşıracaklar. Yunan melezlerinin gigantlarla işbirliği yaptığını sanacaklar. Her şey harika olacak."

Piper ve Leo kar tanrıçasının ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı ama Jason her şeyin farkındaydı. Hafızası yavaş yavaş yerine geldikçe Khione'nin planının ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamaya başladı.

"Melezleri birbirine düşüreceksin," dedi.

"Neden olmasın, bunu yapmak çok basit," dedi Khione. "Dediğim gibi, ben sadece şıp diye olabilecek bir şeyi teşvik ediyorum, o kadar."

"Neden?" dedi Piper ellerini iki yana açarak. "Khione, dünyayı yerle bir edeceksin. Gigantlar her şeyi yok edecekler. Bunu kim ister ki? Canavarlarını geri çek."

Khione önce tereddüt eder gibi oldu, sonra güldü. "Büyükonuş yeteneğin her geçen gün gelişiyor melez kız. Ama ben bir tanrıçayım. Beni büyükonuşla etkileyemezsin. Biz rüzgar tanrıları kaos yaratıklarıyız! Aeolus'u devirip fırtınaları serbest bırakacağım. Ölümlü dünyayı yok edebilirsek ne ala! Ölümlüler Antik Yunan döneminde bile bana saygı duymadılar. İnsanlar küresel ısınma lafını ağızlarına dolamışlar, başka bir şey bildikleri yok. Pöh! Hararetlerini bir güzel alırım, neye uğradıklarını şaşırırlar. Antik yerleri yeniden ele geçirdiğimiz zaman Akropol'ü karla donatacağım!"

"Antik yerler mi?" dedi Leo hayretle. "Enkelados tanrıların köklerini yok etmekten söz ederken bunu mu demek istiyordu? Yunanistan'ı mı kastediyordu?"

"Bana katılabilirsin, Hephaistos'un oğlu," dedi Khione. "Beni güzel bulduğunu biliyorum. Diğer iki melez ölse de olur, planım bozulmaz. Kaderler'in sana verdiği saçma sapan geleceği bir kenara bırak. Bunun yerine hayatta kal ve kahramanım ol. Bana çok fay-

dan dokunabilir."

Leo şoke olmuştu. Khione başkasıyla mı konuşuyor diye dönüp arkasına baktı. Jason bir an için endişelendi, güzel tanrıçaların Leo'ya her gün bu tür tekliflerde bulunmadığını biliyordu.

Derken Leo gülmeye başladı. Hatta gülmekten iki büklüm oldu. "Oldu!" dedi. "Sana katılayım da sıkılınca beni dondur, değil mi? Bak kızım, kimse ejderhamı mahvedip sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranamaz. Ateşli bir hatun olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Khione'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Ateşli mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben çok ama çok *soğuğum*, Leo Valdez. İnsanın iliğini dondururum."

Khione melezlere bir buz dalgası fırlattı ama Leo elini hemen havaya kaldırdı. Önlerinde kocaman bir ateş duvarı belirdi ve tanrıçanın fırlattığı kar buharlar çıkara çıkara eridi.

Leo sırıttı. "Gördünüz mü hanımefendi? Teksas'ta kar böyle oluyor işte. Anında eriyor!"

Khione hırlar gibi bir ses çıkardı. "Yeter artık," dedi. "Hera yok olacak, Porphyrion uyanacak. Öldürün melezleri. Yeni kralımızın ilk yemeği olsunlar."

Jason ister istemez olabilecek en saçma silahı, buzla kaplı sopayı sıkıca kavradı ve canavarlar birden saldırıya geçti.

1

JASON

Kurtlardan biri Jason'ın üstüne atladı. Jason geri çekilip elindeki sopayı sert bir biçimde kurdun suratına savurdu. Sopadan *çat* diye bir ses çıktı. Belki kurdu ancak gümüş öldürebilirdi ama sıradan bir sopa da bir hayvanın başını fena halde ağrıtabilirdi.

Jason nal sesleri duydu. At biçimindeki bir fırtına ruhunun üstüne atlamak üzere olduğunu gördü. Hemen dikkatini toplayıp bir rüzgar çağırdı. Fırtına ruhu onu ezmeye fırsat bulamadan Jason rüzgarın yardımıyla havaya yükseldi, atın dumanımsı boynunu kavradı ve hop diye sırtına atladı.

Fırtına ruhu şaha kalktı. Jason'ı sırtından atmaya çalıştı, sonra da ondan kurtulmak için iyice buharlaştı. Ama Jason nasıl olduysa atın sırtında durmayı başarmıştı. Ata buharlaşmamasını emredince de at onu dinlemişti. Jason yaratığın içten içe ona karşı koymaya çalıştığını anlayabiliyor, atın zihnindeki karmaşayı ve serbest kalmak istediğini hissedebiliyordu. Nihayet Jason'ın iradesi üstün geldi ve atı kontrol altına aldı. Bundan çok daha kötü binlerce fırtına

ruhu görmüş olan Aeolus geldi aklına. Yüzyıllar boyu fırtına ruhlarıyla uğraşan Rüzgarların Efendisi'nin hafiften çatlak olmasına şaşmamalıydı. Ama Jason'ın yola getirmesi gereken tek bir fırtına ruhu vardı ve bunu mutlaka başarmalıydı.

"Artık benimsin," dedi.

At ona karşı koyacak gibi oldu ama Jason'ın pes etmeye niyeti yoktu. At boş havuzun etrafında dönerken yelesi parıldıyor, ayakları değdikleri yerde minik minik fırtınalar oluşturuyordu.

"Fırtına mı?" dedi Jason. "Yoksa adın Fırtına mı?"

At adının hatırlandığına memnun olmuş, başını sallamıştı.

"Pekala," dedi Jason. "Şimdi sıra savaşta."

Elindeki buzlu sopayı sallayarak, kurtlara vurarak ve dosdoğru diğer ventusların arasından geçerek savaşa daldı. Fırtına hırçın bir yaratıktı ama kendi gibi bir fırtına ruhunu tepeleyecek olduğunda üstünden o kadar çok elektrik yayılıyordu ki diğer fırtına ruhu bir anda eriyip gözden kayboluyordu.

Jason o karmaşa arasında arkadaşlarının nerede olduklarını görmeye çalıştı. Piper'ın etrafını ogreler sarmıştı ama idare ediyor gibiydi. Piper savaşırken o kadar etkileyiciydi ki adeta güzellik saçıyordu. Topraktandoğanlar onu öldürmeleri gerektiğini unutuyor, hayranlıkla her hareketini izliyorlardı. Piper onlara gülümseyip saldırıya geçtiğinde sopalarını indirip şaşkın şaşkın ona bakıyorlar, sonra ona gülümsüyorlardı. Piper'sa hançeriyle onları delik deşik ediyor, yaratıkları birer çamur öbeğine dönüştürüyordu.

Leo, Khione'yle teke tek mücadele ediyordu. Bir tanrıçayla savaşmanın intihardan farksız olması gerekirdi ama Leo bu iş için biçilmiş kaftandı. Khione ona sürekli buzdan hançerler, soğuk hava dalgaları ve kar fırtınaları fırlatıyordu ama Leo bunların hepsini alevleriyle ısıtıyordu. Tüm bedeni, gazyağına batıp çıkmış gibi alev

alev yanıyordu. Önüne çıkan yaratıkları gümüş uçlu bir keskiyle paramparça ediyor, tanrıçanın üstüne üstüne gidiyordu.

Jason bir ara hayatta olmalarının tek nedeninin Leo olduğunu fark etti. Leo'nun alevler içindeki bedeni tüm avluyu ısıtmış, Khione'nin kullandığı kış büyülerini etkisiz hale getirmişti. Leo olmasaydı, tıpkı Avcılar gibi uzun süre önce donacaklardı. Leo nereye adım atsa karlar ve buzlar eriyordu. Hatta Thalia'nın yanına gittiğinde Thalia'nın bir kısmı erimeye başlamıştı.

Khione yavaş yavaş geriledi. Leo üstüne doğru geldikçe suratında önce öfke, sonra şok, sonra da hafif bir panik ifadesi uyandı.

Jason'ın etrafındaki düşmanlar gitgide azalıyor, kurtlar baygın halde üst üste yatıyordu. Bazıları yıkıntıların arasına kaçmış, acı içinde bağırıyordu. Piper son topraktandoğanı da hançerledi. Yaratık un ufak olup yere yığıldı. Jason'sa Fırtına'yı son ventusun üstüne sürdü ve onu buharlaştırdı. Arkasını dönünce de Leo'nun kar tanrıçasını yenmek üzere olduğunu gördü.

"Çok geç kaldınız!" diye hırladı Khione. "O uyandı! Bu savaşı kazandığınızı sanmayın melezler. Hera'nın planı asla işe yaramayacak. Bizi durdurmadan önce çoktan birbirinizi gırtlaklamaya başlayacaksınız."

Leo elindeki çekiçleri yakıp tanrıçanın üstüne fırlattı ama Khione bir anda kara, daha doğrusu bembeyaz bir kardanadama dönüştü. Çekiçler onu paramparça etti. Az önce Khione'nin durduğu yerde şimdi üstünden buharlar çıkan bir kar yığını duruyordu.

Piper nefes nefese yanına gelip gülümsedi. "Güzel at."

Fırtına arka ayaklarının üstünde şahlandı, yelesinin arasında hala minik kıvılcımlar çakıyordu. Belli ki iltifatlardan hoşlanıyordu.

Jason tam arkasında bir çatlama sesi duydu. Hera'nın kafesinin üstündeki buzlar eriyip bir kalıp gibi aşağı düştü. "Bana bakmayın

canım!" dedi tanrıça. "Tanrıların kraliçesi ölüyor ama olsun, siz keyfinize bakın lütfen!"

Jason atın sırtından inip ona orada beklemesini söyledi. Üç melez hemen yansıma havuzuna atlayıp Hera'nın kafesine koştu.

Leo kaşlarını çattı. "Şey, senin boyun mu kısaldı Tia Callida?"

"Hayır, şapşal! Toprak beni ele geçiriyor. Elinizi çabuk tutun!"

Jason tanrıçadan hiç hoşlanmasa da kafesin içindeki manzara onu endişelendirmişti. Hera toprağa batmakla kalmıyor, toprak da havuz suyu gibi gitgide yükseliyordu. Sıvılaşmış kayalar baldırlarına ulaşmıştı. "Gigant uyanıyor!" dedi Hera. "Uyanmasına saniyeler kaldı!"

"Pekala," dedi Leo. "Piper, bana yardım etmelisin. Kafesle konuşmaya başla."

Piper şaşkına döndü. "Ne?"

"Kafesle konuş. Tüm büyükonuş yeteneğini kullan. Gaia'yı uyumaya ikna et. Uykusunu getir. Onu yavaşlatmaya çalış. Ağaç dallarının gevşemesini sağla. Bu arada ben de..."

"Tamam!" Piper hafifçe öksürdü. "Selam, Gaia. Ne güzel bir akşam, değil mi? Of, amma da yorulmuşum. Ya sen? Biraz uyumak ister miydin?"

Piper konuştukça sesi kendinden daha emin çıkıyordu. Öyle ki Jason gözkapaklarının ağırlaşmaya başladığını hissetti. Piper'ın söylediklerine kapılmamak için kendini zor tuttu. Bir süre sonra Piper'ın sözleri etkisini göstermeye başladı, kafesin içindeki toprak daha yavaş yükseliyor gibiydi artık. Dallar da birazcık gevşemişti ve görüntüleri kaya gibi değil de gerçek birer ağaç dalı gibi görünüyordu. Leo alet kemerinden yuvarlak bir testere çıkardı. Jason koca şeyin minnacık kemere nasıl sığdığını anlayamamıştı. Leo testerenin elektrikli olduğunu fark etti. "Bunu takacak bir priz yok ki!"

dedi hayal kırıklığıyla.

Fırtına adlı ventus hemen havuza atlayıp kişnedi.

"Yapma ya?" dedi Jason.

Fırtına başını öne uzatıp Leo'nun yanına gitti. Leo önce tereddüt etse de testerenin fişini eline aldı. Hafif bir rüzgar, fişi alıp atın yelesinin arasına soktu. Kıvılcımlar fişin ucuyla birleşti ve testere çalıştı.

Leo sırıttı. "Süper! Atında alternatif akım var demek."

Ama çok geçmeden keyiflerini kaçıran bir şey oldu. Havuzun diğer tarafındaki kule çat diye ikiye ayrıldı. Ağaç dallarıyla örtülü dış yüzey paramparça olup dört bir yana taş ve dal parçaları saçıldı. Gigant silkinerek topraktan dışarı çıktı.

Jason, Enkelados'un dehşet verici olduğunu düşünmüştü ama şu an karşısındaki gigant ondan bin beterdi.

Porphyrion bir kere daha uzun boylu ve daha kaslıydı. Bedeninden ısı saçmıyor, ateş de püskürtmüyordu ama her yanından adeta *güç fışkırıyordu*. O kadar iri yarı ve güçlüydü ki sanki kendisine ait bir çekim alanı vardı.

Tıpkı Enkelados gibi gigant kralın da belinden yukarısı insanımsıydı. Üstünde bronz bir göğüslük vardı. Belinden aşağısı pullu ejderha bacakları gibiydi ama teni yeşil fasulye rengindeydi. Uzun saçları yeni açmış yapraklar gibi yemyeşildi ve örülmüştü. Örgülerin ucundan irili ufaklı, eğri büğrü hançerler, baltalar, koca koca kılıçlar sarkıyordu. Bunlar büyük bir ihtimalle binlerce yıl önce melezlerden toplanmış savaş ganimetleriydi. Gigant gözlerini açıp derin bir nefes aldığında gözlerinin mermer gibi bembeyaz olduğu ortaya çıktı.

"Dirildim!" diye kükredi. "Gaia çok yaşasın!"

Jason o kadar dehşete kapılmıştı ki ağzından tam kahramanlara

layık bir cıyaklama çıktı ve anında arkadaşlarının bunu duymamış olmasını umut etti. Hiçbir melezin tek başına bu yaratıkla baş edemeyeceğinden emindi. Porphyrion, bir dağı yerinden kaldırabilecek güçteydi, Jason'ı sadece parmağının ucuyla dümdüz edebilirdi.

"Leo," dedi Jason.

"Ha?" Leo ağzı açık vaziyette giganta bakıyordu. Piper bile afallamış haldeydi.

"Siz işinize devam edin," dedi Jason. "Hera'yı kurtarın!"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Piper. "Kalkıp da onu–"

"Onu oyalamaya çalışacağım," dedi Jason. "Başka seçeneğim yok."

Jason yanına yaklaşırken gigant kral "Mükemmel!" diye kükredi. "Senden iyi atıştırmalık olur! Kimsin sen, Hermes mi, Ares mi?"

Jason bir an için tanrılardan biri olduğunu söylemeyi düşündüyse de içinden bir ses bunu yapmamasını tavsiye etti.

"Jason Grace," dedi. "Jüpiter'in oğlu."

Gigant bembeyaz gözlerini ona dikti. Leo, Jason'ın hemen arkasında elektrikli testeresini çalıştırmıştı. Piper da korkusunu belli etmemeye çalışarak tatlı bir sesle kafesle konuşmaya devam ediyordu.

Porphyrion başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Olağanüstü!" dedi. Bulutlu göğe baktı. "Ne o, Zeus? Oğlunu bana kurban mı edeceksin yoksa? Çok naziksin ama bu hiçbir işe yaramayacak."

Gökyüzünden çıt bile çıkmadı. Belli ki yukarıdan yardım gelmeyecekti. Jason tek başınaydı.

Silah niyetine kullandığı sopayı yere bıraktı. Elleri yara bere içinde kalmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Leo ve Piper'a biraz zaman kazandırması gerekiyordu ve bunu elinde doğru dürüst bir

silah olmadan yapamazdı.

Giganta korktuğunu belli etmeyip kendinden emin davranması gerekiyordu.

"Kim olduğumu bilseydin babamı değil, beni dert ederdin!" dedi bağırarak. "Umarım iki buçuk dakika hayatta olmanın keyfini çıkarmışsındır gigant, çünkü seni dosdoğru Tartarus'a yollayacağım."

Gigant gözlerini kıstı. Bir ayağını havuzdan dışarı çıkarıp rakibini daha iyi görmek için eğildi. "Demek hemen böbürlenmeye başladın," dedi. "Tıpkı eskisi gibi! Pekala melez. Ben gigant kralı, Gaia'nın oğlu Porphyrion. Eski zamanlarda tanrıları yok etmek için babamın cehennemi Tartarus'tan çıkmıştım. Savaşı başlatmak için de Zeus'un karısını kaçırmıştım." Gigant sırıtarak tanrıçanın kafesine baktı. "Selam Hera."

"Kocam seni bir kere yok etmişti, canavar!" dedi Hera. "Bir kere daha yok edebilir!"

"Ama yok edemedi hayatım! Zeus beni öldürecek kadar güçlü değil. Beni yok etmek için zavallı bir melezden yardım istedi ama o zaman bile bizler neredeyse onları yenecektik. Bu sefer başladığımız işi bitireceğiz. Gaia uyanmak üzere. Bizlere birçok vefakar köle bahşedeceğini söyledi. Ordularımız yeri göğü inletecek. Hepinizin kökünü kazıyacağız."

Hera, "Hele bir deneyin," dedi ama yavaş yavaş güç kaybediyordu. Jason bunu tanrıçanın sesinden anlamıştı. Piper sürekli kafese bir şeyler fısıldıyor, Leo'ysa dalları kesmeye çalışıyordu ama Hera'nın kafesinin içindeki toprak hala yükseliyordu. Hera beline kadar toprağa gömülmüştü.

"Göreceğiz," dedi Porphyrion. "Titanlar, New York'taki yeni evinize saldırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Gaia çok daha bilge ve yaşlı. Onun en üstün çocukları, biz gigantlar Kronos'tan bile da-

ha güçlüyüz. Olimposluları sonsuza dek nasıl yok edeceğimizi biliyoruz. Çürük ağaçlar gibi hepinizin kökünü kurutmak gerek. En derine kök salmış olanlarınızı söküp yakmak gerek."

Gigant sanki kafesin başında çalışan Piper'la Leo'yu yeni fark etmiş gibi onlara bakıp gülümsedi. Jason öne çıkıp dikkatini çekmek için bağırdı.

"Seni bir melezin öldürdüğünü söylemiştin!" dedi. "Madem o melez zavallının tekiydi, nasıl oldu da seni öldürmeyi başardı?"

"Hah! Bunu sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Ben Zeus'un yerine geçmek, göklerin tanrısını yok etmek üzere yaratıldım. Onu tahtından indirecek, karısını alacağım. Benimle evlenmek istemezse, toprak, tüm yaşam gücünü emecek. Karşında gördüğün şey sadece uyanmış halim melez. Yenilmez olana dek her saat başı daha da güç kazanacağım. Şu anda bile seni şuracıkta ezip öldürecek kadar güçlüyüm!"

Porphyrion doğruldu ve elini öne uzattı. Topraktan altı metrelik bir mızrak fırladı. Gigant mızrağı kapıp pullu bacaklarından birini hiddetle yere indirdi. Yıkıntılar sarsıldı, avlunun etrafında canavarlar belirmeye başladı. Fırtına ruhları, kurtlar ve topraktandoğanlar gigant kralının çağrısını duymuş, tekrar dirilmişlerdi.

"Harika," dedi Leo. "Tam da daha çok düşmana ihtiyacımız vardı..."

"Acele edin!" dedi Hera.

"Tamam!" dedi Leo ters ters.

"Haydi, uykuya dal kafes," dedi Piper. "Uykun geldi, bak. Evet, şu anda ağaç dallarıyla konuşuyorum. Bu hiç de tuhaf bir şey değil."

Porphyrion mızrağını yıkıntının tepesine fırlatıp bacalardan birini paramparça etti. Dört bir yana tahta ve taş parçaları yağdı. "Zeus'un oğlu! Böbürlenmeyi bitirdim. Şimdi sıra sende. Beni nasıl

yok edecektin, bir daha söyle bakayım?"

Jason etraflarını çeviren ve sabırsızlıkla efendilerinden onları paramparça etmeleri için emir bekleyen canavarlara baktı. Leo hala dalları kesmek için uğraşıyor, Piper da konuşmaya devam ediyordu. Ama çaresiz durumdaydılar. Hera'nın kafesi neredeyse tepeye kadar toprakla dolmuştu.

"Ben, Jüpiter'in oğlu!" diye bağırdı Jason. Söyledikleri etkili olsun diye de rüzgar oluşturup yerden biraz havalandı. "Romalı, melezlerin konsülü, Birinci Lejyon'un yargıcı!" Jason ağzından çıkanları kendi bile anlayamıyordu ama sanki bunları defalarca söylemiş gibi tekrarlıyordu. Kolunu öne uzatıp dövmesini ve SPQR harflerini gösterdi ve o an Jason'ın hiç ummadığı bir şey oldu. Gigantın suratında dövmenin ve harflerin ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bir ifade uyandı.

Porphyrion bir an için huzursuzlanmıştı.

"Truva deniz canavarını öldürdüm," dedi Jason. "Kronos'un kara tahtını devirdim ve Titan Krios'u kendi ellerimle yok ettim. Şimdi de *seni* yok edeceğim Porphyrion. Seni kurtlara yem edeceğim!"

"Vay canına," dedi Leo. "Son günlerde kırmızı eti fazla kaçırdı galiba!"

Jason gigantı paramparça etmeye hazır bir biçimde öne atıldı.

On metre boyunda ölümsüz bir gigantla savaşmak o kadar aptalca bir fikirdi ki gigantın kendi bile şaşırmıştı. Jason yarı uçar yarı zıplar gibi gigantın pullu dizine hopladı ve gigant daha neler olduğunu anlayamadan koluna tırmandı.

"Bu ne cüret?" diye kükredi Porphyrion.

Jason gigantın omuzlarına erişip silahlarla dolu örgülü saçlarının

arasından bir kılıç çekti. "Roma aşkına!" diye bağırıp kılıcı tam önüne, yani gigantın koca kulağına sapladı.

Bir şimşek çaktı ve kılıcı kapladı. Jason yere savruldu. Yere düşünce yuvarlanıp biraz öteye düştü. Kafasını kaldırıp baktığında Porphyrion sendeliyordu. Saçları alev almıştı ve suratının şimşeğin isabet ettiği bölümü yanıp kararmıştı. Kılıçsa kulağında kırılmıştı. Çenesinden aşağı altın renkli ikor damlıyordu. Saçlarının arasındaki diğer silahlar da parıldamaya ve alev almış gibi dumanlar saçmaya başlamıştı.

Gigant neredeyse yere yığılmak üzereydi. Çevredeki yaratıklar hep bir ağızdan kükreyip öne çıktılar. Kurtlar ve ogreler gözlerini Jason'a dikmişlerdi.

"Hayır!" diye bağırdı Porphyrion. Dengesini sağlayıp Jason'a baktı. "Onu kendi ellerimle öldüreceğim!"

Mızrağını havaya kaldırdı ve mızrak parıldamaya başladı. "Şimşekle oyun oynamak mı istiyorsun melez? Unuttun galiba. Ben Zeus'u öldürmek üzere yaratıldım. Bu yüzden de seni nasıl öldüreceğimi gayet iyi biliyorum."

Jason gigantın ses tonundan blöf yapmadığını anladı.

Jason ve arkadaşları bu aşamaya gelmeyi başarmışlardı. Üçü birlikte inanılmaz şeyler yapmışlardı. Evet, kahramanca sayılacak işler bile yapmışlardı. Ama Porphyrion mızrağını havaya kaldırırken Jason onun hamlesini hiçbir şekilde savuşturamayacağını biliyordu.

İşleri bitmişti.

"Tamam!" diye bağırdı Leo.

Piper o kadar hiddetle "Uyu!" dedi ki en yakınındaki kurtlar bile yere yığılıp horlamaya başladı.

Taştan ve ağaç dallarından oluşan kafes paramparça oldu. Leo en alt kısımdaki en kalın dalı kesmeyi başarmıştı. Belli ki bu dal,

kafesi Gaia'ya bağlayan daldı. Kafesin etrafındaki dallar bir anda toza dönüştü, Hera'nın etrafındaki toprak eridi. Tanrıçanın bedeni bir anda büyüdü ve güçle parıldamaya başladı.

Porphyrion geriledi. Hiçbir şey demedi ama öfke dolu bakışlarını son bir kez Jason'a dikti. Ne demek istediği gayet açıktı: *Tekrar karşılaşacağız, bu iş burada bitmedi.* Mızrağını toprağa sapladı ve sanki bir tünele atlamış gibi bir anda toprağın altında gözden kayboldu.

Avludaki yaratıklar panik içinde geri çekilmeye başladılar ama kurtulmaları mümkün değildi.

Hera'nın bedeninden yayılan parıltı güçlendi. "Gözlerinizi kapayın kahramanlarım!" dedi tanrıça.

Ama Jason hala şok içindeydi. Tanrıçanın ne dediğini biraz geç anlamıştı.

Hera'nın bir süpernovaya dönüşünü ve bir güç dairesi biçiminde patlayarak etraftaki yaratıkların tümünü buharlaştırışını seyretti. Güçlü bir ışık ta zihnine kadar işledi. Düşündüğü ve hissettiği son şey, bedeninin yanıyor oluşuydu.

LI

PIPER

"Jason!"

Piper onu kollarına almış, sürekli adını tekrarlıyordu. Çaresizlik içindeydi, Jason tam iki dakikadır baygındı. Bedeninden dumanlar yükseliyor, gözleri geriye kayıyordu. Piper onun nefes alıp almadığını bile anlayamıyordu.

"Boşuna uğraşma kızım." Hera siyah elbisesi ve siyah şalıyla başlarına dikilmişti.

Piper tanrıçanın süpernovaya dönüşünü görmemişti. Neyse ki tam vaktinde gözlerini yummayı başarmıştı ama sonrasında neler olduğu apaçık ortadaydı. Vadiye artık bir kış manzarası hakim değildi, etraf bir savaş alanı gibi de görünmüyordu. Yaratıklar toza dönüşmüş, eriyip gitmiş, yıkıntılar eski haline dönmüştü. Yani ev hala bir yıkıntı halindeydi ama kısa süre önce burayı kurtların, fırtına ruhlarının ve altı kollu ogrelerin istila ettiğine dair en ufak bir iz yoktu.

Avcılar bile kendilerine gelmişlerdi. Birçoğu vadide biraz ötede saygıyla bekleşiyorlardı. Ama Thalia hemen Piper'ın yanına gelip

kardeşinin yanına çömelmiş, elini alnına dayamıştı.

Öfke dolu bakışlarını tanrıçaya dikti. "Bu senin suçun," dedi. "Hemen bir şeyler yap!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın kızım. Ben tanrıların krali–"

"İyileştir onu dedim sana!"

Hera'nın gözleri bir güç ışıltısıyla parıldadı. "Ben onu uyardım. Kasıtlı olarak ona asla zarar vermem. O benim kahramanım olacaktı. Gerçek formuma girmeden önce hepsine gözlerini kapamalarını söyledim."

Leo kaşlarını çattı. "Şey... Bir tanrıyı gerçek formunda görmek pek iyi bir şey değil galiba," dedi. "İyi ama bunu neden yaptın?"

"Size yardım etmek için gücümü kullandım, şaşkın!" diye bağırdı Hera. "Yaratıkları yok edip burayı eski haline dönüştürmek, hatta şu zavallı Avcıların üstündeki buzları eritebilmek için saf enerjiye dönüştüm."

Leo hüzünle başını salladı. "Demek kehanet bu anlama geliyormuş," dedi. "Kehanetin son dizesi *Hera'nın gazabıyla ölüm serbest kalacak* diyordu. Yapmayın hanımefendi. Siz bir tanrıçasınız. Biraz hokus pokus yapıverin de onu diriltin!"

Piper konuşmayı yarım yamalak dinlemişti. Gözlerini bir an olsun Jason'dan ayırmıyordu. Nihayet "Nefes alıyor!" diye bağırdı.

"Ama bu imkansız," dedi Hera. "Keşke dediğin doğru olsaydı melez ama hiçbir ölümlü–"

"Jason," dedi Piper tüm gücünü toplayarak. "Beni dinle. Bunu yapabilirsin. Geri gel. Her şey yoluna girecek."

Hiçbir şey olmadı. Acaba Piper onun nefes aldığını düşünerek yanılmış mıydı?

"Afrodit'in iyileştirme gücü yoktur," dedi Hera kasvetli bir tavırla. "Onu ben bile iyileştiremem melez kız. Ölümlü ruhu–"

"Jason," dedi Piper bir kez daha. Sesinin ta Yeraltı Dünyası'nda yankılandığını hayal etti. "Uyan."

Jason derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Gözleri bir an için saf altın gibi parıldadı. Sonra o parıltı ortadan kayboldu ve gözleri normale döndü. "Ne, neler oluyor?"

"İmkansız!" diye bağırdı Hera.

Piper ona o kadar sıkı sarıldı ki Jason "Boğuluyorum!" demek zorunda kaldı.

"Özür dilerim," dedi Piper. O kadar rahatlamıştı ki hem gülüyor hem de gözyaşlarını siliyordu.

Thalia kardeşinin elini tuttu. "Nasılsın?"

"Her yerim yanıyor sanki," diye mırıldandı Jason. "Dilim damağıma yapışmış. Bir şey gördüm... Korkunç bir şey..."

"Gördüğün şey Hera'ydı," diye homurdandı Thalia. "Majeste Havaifişek Hazretleri..."

"Bu kadar yeter Thalia Grace," dedi tanrıça. "Birazdan seni bir karıncayiyene dönüştüreceğim..."

"İkiniz de susun artık!" dedi Piper. Tanrıça da Thalia da sus pus kesildi.

Piper, Jason'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ona yanlarındaki son nektarı verdi.

Sonra tanrıçayla Thalia'ya dönüp "Hera, Majesteleri, Avcılar olmasaydı sizi kurtaramazdık," dedi. "Thalia, Hera olmasaydı sen de Jason'ı bir daha göremezdin. Hera olmasaydı, ben Jason'la asla tanışmayabilirdim. İyisi mi ikiniz hemen barışın yoksa ileride başka tehlikelerle karşılaşacağız."

Her ikisi de öfkeli bakışlarını ona diktiler. Tam üç saniye boyunca da bir şey demediler. Piper içinden önce hangisinin onu öldüreceğini merak etti.

"Cesur kızsın Piper," dedi Thalia en sonunda. Montunun cebinden gümüş renkli bir kartvizit çıkardı ve bunu Piper'ın kayak montunun cebine soktu. "Bir gün bir Avcı olmak istersen beni ara. Bize faydan dokunabilir."

Hera kollarını göğsünde kavuşturdu. "Avcı haklı," dedi. "Sen de haklısın Afrodit'in kızı." Sanki Piper'ı ilk kez görüyormuş gibi onu dikkatle süzdü. "Seni bu görev için neden seçtiğimi ve Enkelados'un seni kullandığını bildiğim halde sırrını neden bu işin en başında açığa çıkarmadığımı düşünüyor olabilirsin," dedi. "İtiraf edeyim ki şu ana dek ben de emin değildim. İçimden bir ses, senin bu görev için son derece önemli olacağını söylüyordu. Şimdi haklı olduğumu görüyorum. Sandığımdan da güçlüymüşsün. İleride başka tehlikelerle karşılaşacağımız da doğru. Birlik olmalıyız."

Piper kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Hera'nın iltifatına nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Neyse ki Leo araya girdi.

"Evet," dedi Leo, "Porphyrion sonsuza dek yok olmuş olamaz, değil mi?"

"Haklısın," dedi Hera. "Beni ve burayı kurtararak Gaia'nın uyanmasını engellediniz. Bize biraz zaman kazandırdınız. Ama Porphyrion artık uyandı. Henüz tüm gücüne kavuşmadığı için de burada kalmak istemedi. Gigantlar ancak bir tanrıyla melezin işbirliği ile öldürülebilir. Beni kurtardınız ama..."

"Ama o kaçtı," dedi Jason. "Nereye kaçmış olabilir?"

Hera yanıt vermedi. Piper'ın içini kötü bir his kapladı. Gigantın Olimposluların kökünü kurutmaktan bahsettiğini hatırladı. Thalia'nın yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce onun da aynı sonuca vardığını anladı.

"Annabeth'i bulmalıyım," dedi Thalia. "Burada neler olup bittiğini öğrenmesi gerek."

Jason ablasının elini tuttu. "Thalia... Burası hakkında doğru dürüst konuşmadık..."

"Biliyorum." Thalia'nın ifadesi yumuşadı. "Seni bir kere burada kaybettim. Bir daha senden ayrılmak istemiyorum. Ama yakında yine bir araya geleceğiz. Sizinle Melez Kampı'nda görüşürüz." Hera'ya baktı. "Onları sağ salim oraya ulaştırırsın, değil mi? En azından bunu yap bari."

"Bana neyi yapıp yapamayacağımı söy–"

"Tanrıça Hera," diye araya girdi Piper.

Tanrıça içini çekti. "Pekala... Tamam. Artık git buradan Avcı!"

Thalia kardeşine sıkı sıkı sarılıp diğerlerine veda etti. Avcılar gittikten sonra avluya tuhaf bir sessizlik çöktü. Boş yansıma havuzunda Hera'yı tutsak eden ya da gigant kralı geri getiren ağaç dallarından eser yoktu. Gökyüzü berrak ve yıldızlıydı, selvi ağaçlarının arasında hafif bir rüzgar esiyordu. Piper'ın aklına, babasıyla birlikte Oklahoma'da Büyükbaba Tom'un kulübesinin önünde uyku tulumlarında geçirdikleri gece geldi. Sonra Wilderness Okulu'nun çatısında Jason'ın onu öptüğü geceyi düşündü. Gerçi Sis yüzünden bunu yaşadığını sanmıştı ama olsun.

"Jason, sana neler oldu?" diye sordu. "Yani, annenin seni buraya bıraktığını biliyorum. Ama bu toprakların melezler için kutsal olduğunu söylemiştin. Neden? Annen seni buraya bıraktıktan sonra neler oldu?"

Jason huzursuz bir biçimde başını iki yana salladı. "Her şey bulanık," dedi. "Kurtlar..."

"Sana bir kader çizildi," dedi Hera. "Benim hizmetime verildin."

Jason alaycı bir tavırla güldü. "Çünkü annemi bunu yapmaya *zorladın*. Zeus'un annemden iki çocuğu olmasına tahammül edemedin. Thalia doğduktan sonra Zeus ona geri döndü. Ona iki kez

aşık oldu. Bunun bedelini *ben* ödedim."

"Ama bu senin için de en isabetli karardı Jason," dedi Hera ısrarla. "Annen Zeus'un ilgisini ikinci kez çekmeyi başardığında onu kafasında Jüpiter özellikleriyle idealize etmişti. Böyle bir şey daha önce asla olmadı. Aynı ailede Yunanlı ve Romalı iki melezin doğması görülmüş şey değil. Senin Thalia'dan ayrılman gerekiyordu. Senin gibi melezlerin yolculuklarına başladıkları ilk yer burasıdır."

"Onun gibi derken ne demek istediniz?" diye sordu Piper.

"Romalı melezlerden bahsediyor," dedi Jason. "Romalı melezler buraya bırakılır. Dişi kurt tanrıça Lupa'ya teslim ediliriz. Lupa, Romulus'la Remus'u yetiştiren ölümsüz kurdun ta kendisidir."

Hera evet manasında başını salladı. "Eğer melez güçlüyse hayatta kalır..."

"Ama..." Leo'nun kafası karışmıştı. "Ondan sonra neler oldu? Jason Melez Kampı'na hiç gitmedi, değil mi?"

"Haklısın, Melez Kampı'na hiç gitmedi," dedi Hera.

Piper başının döndüğünü hissetti. Sanki yerle gök birleşmişti. "Başka bir yere gitti," dedi. "Bunca senedir *oradaydın*. Melezler için bir yer daha olmalı ama neresi?"

Jason tanrıçaya döndü. "Anılarım geri geliyor ama buranın neresi olduğunu hatırlayamıyorum. Bunu bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi Hera. "Bu, kaderinin bir parçası Jason. Geri dönüş yolunu kendin bulmalısın. Geri döndüğünde iki büyük gücü birleştireceksin. Gigantlara karşı, daha da önemlisi Gaia'ya karşı koyabilmek için bize bir umut ışığı olacaksın."

"Size yardım etmemizi istiyorsunuz ama bazı şeyleri gizliyorsunuz."

"Size yanıtları verirsem bunlar yanıt olmaktan çıkar. Kaderler böyledir işte. Bir anlam kazanması için kendi kaderini kendin çizmelisin. Ama üçünüz de beni bir hayli şaşırttınız. Sizin asla..."

Tanrıça başını iki yana salladı. "Sanırım iyi iş çıkardığınızı söylemem yeterli melezler. Ama bu daha başlangıç. Bir sonraki aşamaya hazırlanmak üzere Melez Kampı'na dönmeniz gerek."

"Tabii, sonraki aşamanın ne olduğunu da söylemeyeceksin," diye homurdandı Jason. "Fırtına ruhu atımı yok ettiğine göre kampa kadar yürümek zorunda mı kalacağız?"

Hera soruyu duymazdan geldi. "Fırtına ruhları kaos yaratıklarıdır. Atını yok etmedim ama nereye gittiğini ya da onu bir daha görüp görmeyeceğini bilmiyorum. Ama kampa geri dönmenin çok daha kolay bir yolu var. Bana büyük bir yardımda bulunduğunuz için bir kereliğine size yardım edeceğim. Şimdilik elveda melezler."

Birden her şey alt üst oldu ve Piper neredeyse bayıldı.

Etrafını görebildiği zaman, kamptaki yemekhanede, açık hava gazinosunda olduğunu fark etti. Akşam yemeği yeniyordu. Afrodit kulübesinin masasındaydılar. Piper'ın tek ayağı da Drew'un pizzasının üstündeydi. Altmış kadar kampçı ayağa fırlayıp hayretle onlara baktı.

Hera onları ta kampa yollamak için her ne yaptıysa Piper'ın midesi alt üst olmuştu. Midesi fena halde bulanıyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu. Ama Leo o kadar şanslı değildi. Masadan aşağı atladığı gibi en yakındaki bronz mangala koştu ve midesini boşalttı. Tanrılara pek de hoş bir adak sunmamıştı.

Kheiron hızla yanlarına geldi. "Jason?" dedi. Sentorun binlerce yıldır bir sürü tuhaf şeyle karşılaştığı şüphe götürmez bir gerçekti ama o bile bu manzara karşısında afallayıp kalmıştı. "Siz nasıl... ne..."

Afrodit kampçıları ağızları açık vaziyette Piper'a bakıyorlardı. Piper, *Berbat görünüyor olmalıyım*, diye düşündü.

"Selam," dedi Piper kayıtsız bir tavırla. "Biz geldik."

LII

PIPER

Piper gecenin geri kalanını hayal meyal hatırlıyordu. Kampçılara başlarından geçenleri anlatıp milyon tane soru yanıtlamışlardı ve Kheiron nihayet ne kadar yorgun olduklarını fark edip iyi bir uyku çekmelerini söylemişti.

Gerçek bir yatakta uyumak harika bir şeydi. Piper o kadar yorgundu ki Afrodit kulübesine geri dönmüş olmaya aldırış etmeden kendini yatağa attı.

Ertesi sabah dinlenmiş bir halde uyandı. Pencerelerden içeri güneş ışığı ve hafif bir rüzgar giriyordu. Sanki mevsimlerden kış değil de ilkbahardı. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, ormanda canavarlar uluyordu. Açık hava yemekhaneden kahvaltı kokuları geliyordu. Salamlar, çörekler ve bir sürü leziz yiyecek onları bekliyordu.

Drew ve çetesi kollarını göğüslerinde kavuşturup başına dikilmişlerdi.

Piper doğrulup gülümsedi. "Günaydın," dedi. "Ne güzel bir gün."

"Kahvaltıya geç kalacaksın. Yani, teftişten önce kulübeyi bir güzel temizleyeceksin," dedi Drew.

Bir hafta önce olsaydı Piper, Drew'un suratına ya bir yumruk indirir ya da yatak örtüsünün altına gizlenirdi. Ama Detroit'te karşılaştıkları kiklopları, Chicago'da Medea'nın elinden nasıl kurtulduklarını, Omaha'da Midas tarafından altına dönüştürülmesini düşününce onu sürekli gıcık eden Drew'a yalnızca gülümsemeye karar verdi.

Drew'un yüzündeki bilmiş ifade silindi. Geri çekilir gibi oldu, sonra Piper'a öfkelenmesi gerektiğini hatırladı. "Sen ne–"

"Sana hodri meydan diyorum," dedi Piper. "Öğle vakti arenada buluşmaya ne dersin? Silahları sen seç."

Piper yataktan kalktı, yavaşça gerindi ve kampçılara gülümsedi. Göreve onu hazırlayan Mitchell'la Lacy'yi gördü. Her ikisi de tereddütle gülümsüyor, heyecanlı bir tenis maçı izliyormuş gibi bir Piper'a, bir Drew'a bakıyorlardı.

"Sizi çok özledim çocuklar!" dedi Piper. "Baş danışman olduğumda birlikte çok eğleneceğiz."

Drew'un suratı kıpkırmızı kesildi. Ona her zaman destek çıkan birkaç kişi bile endişeli görünüyordu. Konuşmanın bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu.

Hiddetle "Sen..." dedi. "Seni cadaloz! Buraya önce ben geldim. Elini kolunu sallaya sallaya–"

"Sana hodri meydan diyemez miyim? Tabii ki diyebilirim. Kamp kurallarına aykırı bir durum yok. Afrodit tarafından sahiplenildim, bir görev tamamladım -ki sen şu ana dek hiçbir göreve gitmedin. Bence senden daha iyi bir baş danışman olabilirim. Bu yüzden de şansımı denemek istiyorum. Tabii istersen görevi hemen bana devredebilirsin. Mitchell, söylemeyi unuttuğum bir şey var mı?"

"Yok," dedi Mitchell sırıtarak. Lacy sanki kanatlanıp uçmaya çalışıyormuş gibi olduğu yerde zıp zıp zıplıyordu.

Diğer birkaç çocuk da Drew'un suratının renkten renge girmesini komik bulmuş gibi sırıtmaya başlamıştı.

"Görevi devretmek mi?" diye cıyakladı Drew. "Sen çıldırmışsın!"

Piper omuzlarını silkti. Bir çıngıraklı yılan hızıyla yastığının altından hançeri Katoptris'i çekti, kınından çıkardı ve sivri ucunu Drew'un çenesinin altına dayadı. Herkes telaşla geri çekildi. Çocuklardan biri makyaj masasına çarpınca odayı pembe bir toz bulutu kapladı.

"O halde düello zamanı," dedi Piper neşeyle. "Öğlene kadar beklemek istemezsen hemen şimdi de yapabiliriz. Bu kulübeyi bir diktatörlüğe çevirmişsin Drew. Eminim Silena Beauregard senden çok daha akıllı bir kızdı. Afrodit, sevgi ve güzellik demektir, yani *sevecen* davranman ve etrafına *güzellik* yayman gerekir. Afrodit, güzel dostluklar, güzel vakit geçirmek ve güzel işler yapmak demektir. Sırf güzel *görünmek* değil. Silena da hata yapmıştı ama en sonunda arkadaşlarının yanında yer aldı. O, bu yüzden bir kahraman. Her şeyi yoluna koyacağım. İçimden bir ses annemin bana yardım edeceğini söylüyor. Düelloya hazır mısın?"

Drew'un gözleri burnunun dibindeki hançere bakmaktan şaşılaşmıştı.

Aradan bir saniye geçti, iki saniye geçti ama Piper'ın umurunda değildi. Çok mutluydu ve kendinden son derece emindi. Hissettikleri gülümsemesine de yansıyor olmalıydı.

"Görevi... sana devrediyorum," diye homurdandı Drew. "Ama bunu unutacağımı sanıyorsan McLean–"

"Umarım unutmazsın," dedi Piper. "Şimdi hemen yemekhaneye

git ve Kheiron'a neden geç kaldığımızı anlat. Kulübenin liderinin değiştiğini söyle."

Drew geri geri kapıya doğru gitti. O güne dek ona destek olan kampçılar bile peşinden gitmedi. Tam dışarı çıkmak üzereyken Piper, "Ha, unutmadan Drew hayatım," dedi.

Kulübenin eski danışmanı tereddütle geri döndü.

"Gerçekten Afrodit'in kızı olduğuma dair en ufak bir şüphen varsa Jason Grace'e gözünün ucuyla bile bakayım deme. Jason henüz bunu bilmiyor olabilir ama o *benim*. Buna karşı gelecek olursan seni bir mancınığa koyduğum gibi Long Island Körfezi'ne fırlatırım."

Drew o kadar büyük bir telaşla dışarı çıkmaya çalıştı ki kapıya çarptı. Sonra da hızla gözden kayboldu.

Kulübeye sessizlik çöktü. Diğer kampçılar Piper'a baktılar. Piper ne yapacağından tam olarak emin değildi. Kulübedeki düzeni kardeşlerini korkutarak sağlamak istemiyordu. Drew'a benzemiyordu ama Afrodit kulübesindeki kampçıların onu kabul edip etmeyeceğini de bilmiyordu.

Ama kampçılar hep bir ağızdan sevinçle öyle bir bağırdılar ki sesleri tüm kampta yankılanmış olmalıydı. Piper'ı dışarı çıkarıp omuzlarına aldılar ve ta yemekhaneye kadar taşıdılar. Piper'ın üstünde hala pijamaları vardı, saçları da karmakarışıktı. Ama umurunda değildi. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Piper öğleden sonraya kadar üstüne rahat kamp giysilerini geçirmiş, Afrodit kulübesinde sabah yapılması gereken işleri de bitirmişti. Artık vaktini dilediği gibi kullanabilirdi.

Elde ettiği başarının keyfi de kaybolmuştu çünkü biraz sonra Büyük Ev'de bir toplantıya katılacaktı.

Kheiron onu insan formunda, tekerlekli sandalyesinde karşıladı.

"İçeri gel canım," dedi. "Görüntülü toplantı hazır."

Kamptaki tek bilgisayar Kheiron'un ofisindeydi. Bu yüzden de odanın her yanı bronzla kaplanmıştı.

"Melezlerle teknolojinin arası iyi değildir," dedi Kheiron. "Telefon görüşmeleri, mesaj çekmek, hatta İnternet'te arama yapmak gibi şeyler canavarların dikkatini çekebilir. Daha geçtiğimiz dönem Cincinnati'deki bir okuldaki genç bir melezi kurtarmak zorunda kaldık. Çocuk Google'da gorgonları aratmış ama iş büyümüş. Neyse, artık kamptasınız ve güvendesiniz. Yine de dikkatli olmakta fayda var. Sadece birkaç dakika konuşabilirsin."

"Tamam," dedi Piper. "Teşekkürler Kheiron."

Kheiron gülümsedi ve Piper tereddütle arama düğmesine basmadan evvel odadan çıktı. Kheiron'un ofisi biraz düzensizdi ama samimi bir havası vardı. Duvarlardan birinde farklı kongrelerden topladığı tişörtler asılıydı. Tişörtlerin üstünde Parti Midillileri '09 VEGAS, Parti Midillileri '10 HONOLULU gibi şeyler yazıyordu. Piper, Parti Midillileri'nin kimler olduklarını bilmiyordu ama tişörtlerin üstündeki lekelere, yanık izlerine ve deliklere bakılacak olursa kongreleri bir hayli heyecanlı ve hareketli geçiyor olmalıydı. Kheiron'un raflarından birinde üstünde "Dean Martin", "Frank Sinatra" ve "40'ların En İyi Hitleri" yazan kasetlerin bulunduğu eski tip bir kasetçalar vardı. Kheiron o kadar yaşlıydı ki Piper bu tarihin 1940'lar mı, 1840'lar mı yoksa M.S. 40 mı olduğunu bilemedi.

Diğer duvarlarsa bir ünlüler geçidi gibi melezlerin fotoğraflarıyla kaplanmıştı. Daha yenice olan fotoğraflardan birinde kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir delikanlı vardı. Çocuk Annabeth'le kol kola olduğuna göre bu Percy Jackson olmalıydı. Daha eski fotoğraflarda da tanıdığı birçok ünlüyü gördü. Bunların arasında tanınmış iş adamları, sporcular, hatta babasının tanıdığı aktörler bile vardı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı.

Acaba bir gün kendi fotoğrafı da o duvarı süsleyecek miydi? Piper hayatında ilk kez kendini büyük bir planın parçası gibi hissediyordu. Melezler yüzyıllardır vardı. Her yaptığını onlar için yapmıştı.

Derin bir nefes alıp arama düğmesine bastı. Önünde konferans ekranı belirdi.

Ekranda Gleeson Hedge ona babasının ofisinden sırıtıyordu. "Haberleri gördün mü?" diye sordu.

"Görmemek mümkün mü?" dedi Piper. "Umarım ne yaptığının farkındasındır."

Kheiron ona öğle yemeğinde bir gazete göstermişti. Babasının gizemli bir biçimde geri dönmesi manşetlere çıkmıştı. Özel asistanı Jane babasının ortadan kayboluşunu ört bas ettiği ve polise haber vermediği için işten kovulmuştu. Tristan McLean'in 'yaşam koçu' Gleeson Hedge tarafından yeni kişiler işe alınmıştı. Gazetedeki habere göre Bay McLean önceki hafta olanları hatırlamıyordu ve medya bu öyküyle çalkalanıyordu. Bazılarına göre bu, McLean'in yeni filmini tanıtmak için yapılan bir reklamdı. Kim bilir, belki de McLean hafızasını kaybeden bir adam rolünü üstlenecekti. Bazıları da onun teröristler ya da çılgın hayranları tarafından kaçırıldığını ve onun Sparta Kralı filmindeki gibi muhteşem dövüş teknikleri kullanarak fidyecilerden kahramanca kaçtığını iddia ediyordu. İşin aslı ne olursa olsun, Tristan McLean şimdi eskisinden de ünlüydü.

"Her şey yolunda," dedi Hedge. "Sakın endişelenme. Bir ay kadar daha, ortalık yatışana dek, onu gözlerden uzak tutacağız. Babanın dinlenmek ve kızıyla konuşmak gibi çok daha mühim işleri var."

"Hollywood'a alışayım deme sakın Hedge," dedi Piper.

Hedge alaycı bir tavırla güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Aeolus, buradaki insanların yanında bayağı bir aklı başında kalır. En kısa

zamanda geri döneceğim ama önce babanın tamamen iyileşmesini bekleyeceğim. O iyi bir adam. Ha, bu arada şu diğer meseleyi de hallettim. Körfez Bölgesi'ndeki Park Hizmetleri'ne isimsiz birisi tarafından bir helikopter hediye edildi. Bize yardım eden şu kadın pilot vardı ya? O da Bay McLean'in özel pilotu olması için harika bir teklif aldı."

"Teşekkürler Hedge," dedi Piper. "Her şey için teşekkürler."

"Sorun değil. Harika birisi olmak için çok bir çaba sarf etmeme gerek kalmıyor, doğuştan böyleyim, ne yapayım... Aeolus demişken, babanın yeni asistanıyla tanıştırayım seni."

Hedge kenara çekildi ve ekranda gülümseyen, güzel bir kadın belirdi.

Piper şaşkınlıkla "Mellie?" dedi. Ekrandaki, kesinlikle Aeolus'un kalesinden kaçmalarına yardım eden aura Mellie'ydi. "Artık babamın yanında mı çalışıyorsun?"

"Evet, harika değil mi?"

"Peki, o senin, şey, bir rüzgar perisi olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ama yeni işimi çok seviyorum. Burası bayağı *havalı*."

Piper gülmeden edemedi. "Çok sevindim. Bu, harika bir haber. Ama babam–"

"Bir saniye." Mellie, Hedge'i yanaklarından öptü. "Gel bakalım yaşlı keçi," dedi. "Ekranı kapatmayalım."

Hedge "Ne?" diye itiraz edecek oldu ama Mellie kenara çekilip "Bay McLean, Piper konferans görüşmesine hazır!" diye içeri seslendi.

Bir saniye sonra da ekranda Piper'ın babası belirdi.

"Piper!" dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Babası harika görünüyordu. Kahverengi gözleri eskisi gibi parıldıyordu. Hafif bir sakal bırakmıştı, kendinden emin bir biçimde

gülümsüyordu ve sanki yeni bir film çekecekmiş gibi saçları özenle kesilmişti. Piper onu gördüğüne hem çok rahatlamıştı hem de içini bir hüzün kaplamıştı. Her şeyin normale dönmesini istediğinden pek emin değildi.

Sonra içinden babasıyla ne kadar konuşacağını hesaplamaya başladı. Sıradan bir iş gününde babasının vaktini otuz saniyeden fazla alması pek mümkün olmazdı.

"Merhaba," dedi cılız bir sesle. "Nasılsın?"

"Hayatım, ortadan kaybolma meselesi için çok özür dilerim. Neler olduğunu bilmiyorum..." Tristan McLean'in yüzündeki gülümseme kaybolur gibi oldu. Piper onun neler olduğunu hatırlamaya çalıştığını anladı. Yaşadığı şeyleri hatırlıyor olması gerekirdi ama bunu yapamıyordu. "Neler olduğunu gerçekten de bilmiyorum. Ama gayet iyiyim. Koç Hedge'i sanki tanrı gönderdi."

"Evet," dedi Piper. *Tanrı gönderdi, tabii.*

"Hedge bana yeni okulundan söz etti. Wilderness Okulu'ndan memnun kalmadığına üzüldüm ama sen haklıydın, Jane de haksızdı. Onu dinlemekle büyük hata etmişim."

Piper içinden konuşmanın bitmesine on saniye kalmıştır, diye düşünüyordu. Ama en azından babası onunla samimi bir tavırla konuşuyordu. Sanki Piper'ın okulundan memnun kalmamasına gerçekten üzülmüş gibiydi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?" diye sordu hüzünlü bir ses tonuyla.

"Tabii ki hatırlıyorum."

Piper tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Hatırlıyor musun?"

"Seni sevdiğimi hatırlıyorum. Bir de seninle gurur duyduğumu. Yeni okulundan memnun musun?"

Piper gözlerini kırpıştırdı. Ağlamamalıydı. Başından geçen onca şeyden sonra o anda ağlamaya başlaması komik olurdu. "Evet, baba," dedi. "Aslında burası okul değil de kamp gibi bir yer... Evet, sanırım burada mutlu olacağım."

"Beni sık sık ara. Noel'de de yanıma gel. Bir de..."

"Evet?"

Babası ona dokunmak istermiş gibi elini ekrana dayadı. "Sen harika bir kızsın. Bunu sana sık sık söylemediğimi fark ettim. Bana anneni anımsatıyorsun. Seni tanısa kim bilir seninle ne kadar gurur duyardı. Hele Büyükbaba Tom..." Cık cık etti. "Büyükbaban bana hep ailemizdeki en güzel sese senin sahip olduğunu söylerdi. Bir gün boynuz kulağı geçecek. Beni Piper McLean'in babası olarak hatırlayacaklar. Sanırım geriye bundan daha güzel bir şey bırakamazdım."

Piper yanıt vermeye çalıştı ama kontrolü elden kaybedip ağlamaktan çekiniyordu. Ekrana dokunup başını salladı.

Arka plandan Mellie'nin sesi geldi. Babası içini çekerek "Stüdyo arıyormuş," dedi. "Özür dilerim tatlım." Sohbetin yarıda kesilmesine gerçekten üzülmüş gibiydi.

"Sorun değil baba," dedi Piper. "Seni seviyorum."

Babası ona göz kırptı. Sonra da ekran karardı.

Kaç saniye konuşmuşlardı? Kırk beş dakika mi? Neredeyse bir dakika ederdi bu!

Piper gülümsedi. Kırk beş dakika uzun bir süre değildi ama yine de bir gelişme sayılırdı.

Piper kampın ortak alanında Jason'ı ayaklarının arasına bir basket topu almış, bir sıraya oturur vaziyette bulmuştu. Jason antrenmandan kan ter içinde kalmıştı ama üstündeki turuncu renkli kamp ti-

şörtü ve şortuyla çok tatlı görünüyordu. Görev sırasında oluşan yara bereleri de iyileşmekteydi. Tabii bu, Apollon kulübesinin tedavisi sayesinde mümkün olmuştu. Kolları ve bacakları kaslıydı, teni güneşten yanmıştı ve Jason her zamanki gibi çok dikkat çekiyordu. Kısacık kesilmiş sapsarı saçları, güneş ışığında Midas tarzı bir altın rengine bürünmüştü.

"Selam, nasıl gitti?" dedi.

Piper onun sorusuna yanıt verene dek aradan birkaç saniye geçti. "Ha? Babamla yaptığım konuşmayı mı diyorsun? İyiydi."

Jason'ın yanına oturdu. Birlikte etrafta koşuşturup duran kampçıları izlemeye koyuldular. Demeter kulübesinden birkaç kız, Apollon kulübesinden iki çocuğa oyun oynuyordu. Çocuklar topu basket potasına sokmaya çalışırken, ayak bileklerinin etrafında çimler bitiyordu. Hermes kulübesinden birkaç kişi de kamptaki mağazanın vitrinine bir ilan asıyordu: AZ KULLANILMIŞ UÇAN AYAKKABILAR, BUGÜN % 50 İNDİRİM! Ares kulübesinden birileri de kulübelerinin önüne dikenli teller çekiyordu. Hypnos kulübesindeki herkes uyuyordu. Kısacası, kampta her şey her zamanki gibiydi.

Bu arada Afrodit kulübesindeki kampçılar bir köşede gizlice Piper'la Jason'ı izliyorlardı. Piper çocukların para değiş tokuşu yaptıklarını gördü, olası bir öpücük üzerine bahse giriyorlardı kesin.

"Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordu Piper.

Jason sanki Piper zihnini okumuş gibi ona baktı. "Pek sayılmaz. Rüya gördüm."

"Geçmişinle ilgili mi?"

Jason evet anlamında başını salladı.

Piper, Jason'ın üstüne varmamaya karar verdi, konuşmak istediği zaman konuşurdu nasıl olsa. Israrcı davranmanın iyi olmayacağını biliyordu. Jason hakkında bildiği her şeyin üç aylık sahte anılar-

dan ibaret oluşu da onu endişelendirmiyordu. Annesi ona, *Olabilecek şeyleri görüyorsun*, demişti. Piper olasılıkları gerçeğe dönüştürmeye kararlıydı.

Jason basket topunu eline alıp çevirmeye başladı. "Hatırladığım şeyler çok da iyi değil," dedi. "Anılarım... hiçbirimiz için iyi değil."

Piper, Jason'ın az kalsın *bizim için* diyeceğinden emindi. Jason sanki sadece ikisinden söz ediyor gibiydi. Acaba geçmişinde bir kız arkadaşı vardı da onu mu hatırlamaya başlamıştı? Ama Piper bunları düşünmemeye çalıştı. Bu kadar güzel, güneşli bir günde Jason'ın yanı başında hiçbir şeyin keyfini kaçırmasına izin vermeyecekti.

"Bir şeyler düşünürüz, merak etme," dedi.

Jason sanki duyduklarına inanmak istermiş gibi tereddütle ona baktı. "Annabeth ve Rachel bu geceki toplantıya geliyorlar. Hatırladıklarımı anlatmak için onları da beklesem daha iyi olacak..."

"Tamam." Piper ayaklarının dibindeki çimleri yolmaya başladı. Gelecekte her ikisini de ilgilendiren tehlikeli bir şeyler olacağını biliyordu. Jason'ın geçmişiyle rekabet halinde olacaktı ve gigantlarla yapacakları savaştan sağ çıkamayabilirlerdi. Ama o anda ikisi de hayattaydı. Piper bu anın tadını çıkarmak istiyordu.

Jason dikkatle onu süzdü. Kolundaki dövme güneşin altında açık mavi bir renge bürünmüştü. "Keyfin yerinde bakıyorum," dedi. "Her şeyin yoluna gireceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü liderimiz sen olacaksın. Seninle her yere gelirim."

Jason gözlerini kırpıştırdı, sonra gülümsedi. "Tehlikeli şeylerden söz ediyorsun."

"Ben tehlikeli bir kızım."

"Bak işte buna inanırım."

Jason ayağa kalkıp şortunu silkeledi. Piper'a elini uzattı. "Leo bize ormanda bir şey gösterecekmiş. Geliyor musun?"

"Hayatta kaçırmam." Jason'ın elini tutup ayağa kalktı.

Birkaç saniye öylece kaldılar. Jason başını hafifçe geriye attı. "Gitsek iyi olacak."

"Evet. Bir dakika."

Piper elini cebine sokup bir kart çıkardı. Bu, Thalia'nın, Artemis Avcıları için ona verdiği gümüş renkli kartvizitti. Kartı mangal ateşine atıp yanışını izledi. Bundan sonra Afrodit kulübesindekiler kimsenin kalbini kırmayacaklardı. Rüştünü ispatlamanın daha asil yolları da vardı.

Yeşillik alanın biraz ötesindeki kardeşleri bir öpüşme sahnesi göremedikleri için hayal kırıklığına uğramışlardı. Bahsi kaybedenler para ödemeye koyuldu.

Ama bu da sorun değildi. Piper sabırlı bir kızdı. Güzel olasılıkların yolda olduğunu hissediyordu.

"Haydi gidelim," dedi Jason'a. "Planlamamız gereken bir sürü macera var."

LIII

LEO

Leo kurtlara soya burgerleri ikram ettiği günden beri hiç bu kadar tedirgin olmamıştı.

Ormandaki kireçtaşı yamaca vardığında gruba dönüp heyecanla gülümsedi ve "Geldik!" dedi.

Avcunda minik bir ateş topu oluşturup elini duvara yasladı.

Hephaistos kulübesindekilerden hayret dolu sesler yükseldi.

"Leo!" diye bağırdı Nyssa. "Sen bir ateş kullanıcısısın!"

"Evet, teşekkürler," dedi Leo. "Biliyorum."

Alçıları çıkarılmış olan ama hala koltuk değnekleriyle yürüyen Jake Mason, "Yüce Hephaistos aşkına," dedi. "Bu, o kadar nadir görülen–"

Derken koca taş kapı açıldı ve herkesin ağzı hayretten açık kaldı. Leo'nun ateşle kaplı eli bile kapının açılmasıyla birlikte önemsiz bir ayrıntı gibi kalmıştı. Piper'la Jason son birkaç gündür inanılmaz şeylere şahit oldukları halde şaşkın şaşkın kapıya bakıyorlardı.

Aralarında bir tek Kheiron şaşırmamıştı. Kalın kaşlarını çatıp sa-

kalını sıvazladı. Sanki az sonra bir mayın tarlasına adım atacaklardı.

Onun bu halini gören Leo daha da heyecanlandı ama artık fikrini değiştiremezdi. İçinden bir ses, burayı diğerleriyle paylaşması gerektiğini söylüyordu. En azından Hephaistos kulübesindekilerin, Kheiron'un ve en iyi iki arkadaşının burada ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kendinden emin bir sesle konuşmaya gayret etti. "9. Depo'ya hoş geldiniz. İçeri girin lütfen."

Depoyu gezen gruptan çıt çıkmıyordu. İçerisi aynı Leo'nun bıraktığı gibiydi. Koca koca makineler, tezgahlar, eski haritalar ve şemalar yerli yerinde duruyordu. Değişen tek bir şey vardı: Festus'un kafası deponun ortasındaki tezgahın üstünde duruyordu. Omaha'da yere çakıldığında nasılsa öyleydi. Eğri büğrü olmuş ve yanmıştı.

Leo tezgaha doğru gitti. Ağzının kuruduğunu hissediyordu. Ejderhanın kafası okşayarak "Çok üzgünüm Festus," dedi. "Seni asla unutmayacağım."

Jason elini Leo'nun omzuna koydu ve "Hephaistos onu senin için buraya mı getirdi?" diye sordu.

Leo evet anlamında başını salladı.

"Ama onu tamir etmek mümkün değil galiba?" dedi Jason.

"Evet. Ama kafasını tekrar kullanabiliriz. Festus bundan sonra da bizimle birlikte olacak."

Piper yanlarına gelip kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Leo yanıt vermeye fırsat bulamadan Nyssa "Çocuklar, şuna bakın!" diye bağırdı.

Tezgahlardan birinin başına dikilmiş, içinde yüzlerce farklı makinenin ve silah diyagramının bulunduğu bir çizim defterine göz atıyordu.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Burada Daedalus'un atölyesinden de fazla inanılmaz fikir var. Her birinin prototipini yapmaya kalksak yüz senemizi falan alır."

"Burayı kim yapmış, neden yapmış?" diye sordu Jake Mason.

Kheiron yanıt vermedi ama depoya ilk girdiğinde Leo'nun da dikkatini çeken Melez Kampı haritasını incelemeye başlamıştı. Harita, Körfez'de üç savaş gemisini, vadinin etrafında tepelerdeki mancınıkları ve tuzakları, siperleri ve pusu mevziileri gösteriyordu.

"Burası bir savaş karargahıydı," dedi Kheiron. "Bir keresinde kampa saldırı düzenlenmişti..."

"Titan Savaşı mı?" diye sordu Piper.

Nyssa başını iki yana salladı. "Hayır. Hem bu harita çok eski görünüyor. Üstündeki tarih ne? 1864 mü?"

Herkes Kheiron'a döndü.

Kheiron endişeli bir biçimde kuyruğunu sallayıp duruyordu. "Kampa defalarca saldırıldı. Harita son iç savaştan kalma."

Belli ki bunu duyduğuna şaşıran tek kişi Leo değildi. Hephaistos kulübesindeki diğer çocuklar da birbirlerine bakıp kaşlarını çattılar.

"İç savaş mı?" dedi Piper. "Yüz elli sene önceki Amerikan İç Savaşı mı?"

"Hem evet hem de hayır," dedi Kheiron. "İki büyük anlaşmazlık, ölümlüler ile melezlerin kendi aralarındaki ayrı anlaşmazlıklar yani, Batı tarihinde sık sık olduğu gibi o zaman da aynı anda meydana geldi. Roma'nın çöküşünden itibaren çıkan herhangi bir iç savaşı ya da devrimi inceleyecek olursanız, bu tarihlerin aynı zamanda melezlerin birbirleriyle savaştığı tarihleri de gösterdiğini görebiliriz. Ama o İç Savaş hepsinden daha dehşet vericiydi. Amerikan İç Savaşı, hala Amerikalı ölümlülerin tarihindeki en kanlı savaştır, ölü sayısı iki Dünya Savaşı'ndakinden bile çok daha fazlaydı.

Melezlerin kendi iç savaşı da aynı derecede yıkıcıydı. Bu vadi o zaman da Melez Kampı'ydı. Bu ormanda günlerce süren kanlı bir çatışma yaşandı. Faturası her iki taraf için de ağır oldu."

"İki taraf mı?" dedi Leo. "Yani kamp iki tarafa mı ayrıldı?"

"Hayır," dedi Jason. "Kheiron iki farklı gruptan söz ediyor. Melez Kampı savaştaki taraflardan biriydi."

Leo bu yanıttan pek hoşlanmamıştı. "Diğer taraf kimdi?" diye sordu.

Kheiron üstünde 9. Depo yazan lime lime olmuş bayrağa baktı. Sanki bayrağın ilk çekildiği günü hatırlıyor gibiydi.

"Bunun yanıtı tehlikeli," dedi. "Styks Nehri üstüne bu konuda konuşmamak için yemin etmiştim. Amerikan İç Savaşı'ndan sonra, tanrılar çok sayıda melez çocuğun öldüğünü görünce dehşete kapıldılar ve bunun bir daha asla tekrarlanmaması gerektiğine kanaat getirdiler. İki taraf birbirinden uzaklaştırıldı. Tanrılar tüm iradelerini kullandı, Sis daha da etkin hale getirildi. Düşmanlar birbirlerini *asla* hatırlamayacaktı, hiçbir görevde karşılaşmayacaktı. Böylece kan dökülmeyecekti. Bu harita 1864 senesinin son karanlık günlerinden kalan bir harita. O tarihte iki grup son kez savaşmıştı. O tarihten bu yana da birkaç kez savaş çıkmasına ramak kaldı. 1960'ların çok zor geçtiğini söyleyebilirim. Ama başka bir iç savaşın çıkması en azından bugüne dek engellendi. Leo'nun da tahmin ettiği gibi, bu depo, Hephaistos kulübesinin savaş karargahıydı. Geçen yüzyılda depo sadece birkaç kez açıldı. Çalkantılı dönemlerde bir gizlenme yeri olarak kullanıldı. Ama buraya gelmek son derece tehlikeli. Çünkü eski anılar canlanıyor, eski anlaşmazlıklar tekrar su yüzüne çıkıyor. Geçen sene, Titan tehdidine rağmen burayı kullanmayı göze alamamıştım."

Birden Leo'nun tüm heyecanı sönüverdi. "Bakın, ben burayı

bulmadım, burası beni buldu," dedi. "Olacağı vardı. Bence bu iyi bir şey."

"Umarım haklısındır," dedi Kheiron.

"Haklı olduğumu biliyorum!" Leo cebinden eski resmi çıkarıp herkesin görebilmesi için tezgahın üstüne koydu.

"Bakın," dedi gururla. "Aeolus bunu bana geri verdi. Bu resmi beş yaşındayken çizmiştim. Kaderim bu işte."

Nyssa yüzünü ekşitti. "Leo, bu sıradan bir gemi resmi?"

"Daha dikkatli bak." Leo duyuru panosundaki en büyük çizimi işaret etti. Bu, bir Antik Yunan savaş gemisi planıydı. Hephaistos kulübesindekiler iki resmi karşılaştırınca hayrete düştüler. Direk ve kürek sayısı, hatta kalkanların ve yelkenlerin üstündeki desenler bile aynıydı.

"Ama bu imkansız," dedi Nyssa. "Bu planın en azından yüz yıllık olması gerek."

Jake Mason planın altındaki sözcükleri okudu: "*Kehanet – Muğlak – Uçuş*... Bu uçan bir geminin planı! Baksanıza, şunlar iniş takımları. Hele silahlar... Yüce Hephaistos, döner mancınıklar, monte edilmiş arbaletler, ilahi bronz kaplamalar... Bu bir ölüm makinesi. Acaba bunu inşa eden oldu mu?"

"Henüz değil," dedi Leo. "Direk başına baksana."

Geminin ön tarafındaki şey bir ejderha kafasıydı. Buna hiç şüphe yoktu. Ama ejderha çok tanıdıktı.

"Festus!" dedi Piper. Herkes dönüp tezgahın üstündeki ejderha kafasına baktı.

"Festus'un direk başı olması gerekiyor," dedi Leo. "O bizim uğurumuz, denizdeki gözümüz olacak. Bu yüzden de gemiyi ben inşa etmeliyim. Ona *2. Argo* ismini vereceğim. Sizin de bana yardım etmeniz gerek."

Piper gülümsedi. "*2. Argo*, ha? İason'un gemisinin adı da *Argo*'ydu."

Jason biraz huzursuz olmuş gibiydi ama yine de başını salladı. "Leo haklı," dedi. "Yolculukta bu gemiye ihtiyacımız olacak."

"Hangi yolculuk?" diye sordu Nyssa. "Daha yeni geri döndünüz!"

Piper, Leo'nun küçüklüğünde yaptığı resmi okşadı. "Gigant kralı Porphyrion'la savaşmamız gerek. Tanrıların kökünü kazıyacağını söyledi."

"Bu doğru," dedi Kheiron. "Rachel'ın Büyük Kehaneti'ni hala tam olarak anlamış değilim ama bir tek şeyden eminim. Jason, Piper ve Leo bu göreve gidecek olan yedi melez arasında. Gigantlara en güçlü oldukları yerde, yani kendi *anayurtlarında* saldırmalısınız. Gigantlar Gaia'yı uyandırmadan ve Olimpos Dağı'nı yok etmeden önce durdurulmalılar."

"Şey..." dedi Nyssa. "Manhattan'dan söz etmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Leo. "*İlk* Olimpos Dağı'ndan söz ediyoruz. Yunanistan'a yelken açmaktan."

LIV

LEO

Konuşulanları herkesin idrak etmesi birkaç dakika sürdü. Sonra Hephaistos kulübesindeki çocuklar hep bir ağızdan soru sormaya başladılar. Diğer dört melez kimdi? Gemiyi inşa etmek ne kadar vakit alacaktı? Neden hep birlikte Yunanistan'a gidemiyorlardı?

Kheiron ayağını yere vurup "Melezler!" diye bağırdı. "Henüz tüm detaylar kesin değil ama Leo haklı. *2. Argo*'yu inşa edebilmek için ona yardım etmeniz gerek. Bu, belki de dokuzuncu kulübenin üstlendiği en büyük proje olacak. Bronz ejderhadan da önemli olduğunu söyleyebilirim."

"Geminin inşası en azından bir sene sürer," dedi Nyssa. "O kadar vaktimiz var mı?"

"En fazla altı ayınız var," dedi Kheiron. "Yaz gündönümünde yelken açmanız gerek. Çünkü tanrıların en güçlü olduğu zaman o tarihtir. Ayrıca rüzgar tanrılarına güvenemeyeceğimiz için de yaz gündönümü elverişli bir tarih. Çünkü yazın rüzgarlar en güçsüz halinde olacak ve gemiyi idare etmek ve yön bulmak da kolaylaşa-

cak. Bu tarihi kaçırırsanız gigantları alt etmek için çok geç kalmış olabilirsiniz. Karadan yolculuk etmekten kaçınmalı, sadece denizde ve havadan yolculuk etmelisiniz. O yüzden bu gemi görev için biçilmiş kaftan. Hem Jason göklerin tanrısının oğlu..."

Kheiron sustu. Leo onun Poseidon'un oğlu kayıp kampçı Percy Jackson'ı düşünüyor olabileceğini tahmin etti. Percy bu görev için mükemmel olurdu.

Jake Mason, Leo'ya döndü. "Bir tek şey kesin," dedi. "Artık baş danışmanımız sensin. Bu hepimiz için büyük bir onur. Karşı gelen var mı?"

Kimse buna itiraz etmedi. Hephaistos'un tüm çocukları ona gülümsüyordu. Leo kulübenin üstündeki lanetin dağılmak, kardeşlerinin çaresizliğinin dinmek üzere olduğunu hissetti.

"O halde, artık resmi olarak baş danışmanımız sensin," dedi Jake.

Leo hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu. Annesi öldüğünden beri hayatını kaçarak geçirmişti ama artık yeni bir yuva ve aile bulmuştu. Yapması gereken bir iş vardı. Olanlar korkutucu olsa da Leo'nun içinden birazcık bile kaçıp gitmek gelmiyordu.

"Eh," dedi en sonunda. "Beni lideriniz olarak seçiyorsanız benden de çılgın olmalısınız. Haydi, hemen şu savaş gemisini inşa etmeye başlayalım!"

LV

JASON

Jason Birinci Kulübe'de tek başına bekliyordu. Annabeth'le Rachel az sonra baş danışmanlar toplantısı için geleceklerdi. Ama Jason'ın biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Önceki gece gördüğü rüyaları sırf diğerlerine değil, Piper'a bile anlatmak içinden gelmiyordu. Anıları hala bulanıktı ama bölük pörçük bir şeyler hatırlamaya başlamıştı. Lupa'nın onu Kurt Evi'nde sınadığı geceyi hatırlıyordu. Lupa onun yavrularından biri mi yoksa mama mı olacağına karar vermişti. Güneye gittiği o uzun yolculuğu pek iyi hatırlayamıyordu ama zihninde eski hayatına dair görüntüler canlanıyordu. Dövmesinin yapıldığı günü, bir kalkanın üstünde havaya kaldırılıp 1. Lejyon'un yargıcı ilan edildiği anı da hatırlıyordu. Dakota, Gwendolyn, Hazel ve Bobby adlı arkadaşları da gözünün önüne geliyordu. Bir de Reyna adlı bir kızı hatırlıyordu. Evet, eski hayatında kesinlikle Reyna adlı bir kız vardı. Bu kızın kendisi için ne anlama geldiğini hatırlayamıyordu ama onun varlığını hatırlaması bile Piper'a karşı hissettiklerini sorgulamasına

neden oluyordu. İçinden hep yanlış bir şey yapıp yapmadığı düşünüyordu. Esas mesele, Piper'dan çok hoşlanmasıydı.

Jason eşyalarını bir zamanlar ablasının uyuduğu kovuğa taşımıştı. Kendini yalnız hissetmemek için Thalia'nın fotoğrafını tekrar duvara asmıştı. Yüzünde bir gülümsemeyle ona bakan görkemli ve onurlu Zeus heykeli de onu artık ürkütmüyordu. Ona bakınca hissettiği tek şey hüzündü.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi heykele.

Heykel yanıt vermedi. Boyalı gözleri ona bakıyor gibiydi.

"Keşke seninle yüz yüze konuşabilseydim. Ama bunu neden yapamayacağını biliyorum. Romalı tanrılar ölümlülerle kaynaşmayı sevmezler. Eh, sen de kralsın. Onlara örnek olman gerek."

Odaya büyük bir sessizlik hakimdi. Jason bir şeyler olmasını bekliyordu. Yani, babasından öyle büyük bir işaret falan gelmesi gerekmiyordu, şimşek biraz daha sert bir biçimde çakabilir, gözlerini kamaştıran bir ışık belirebilir ya da heykel gülümseyebilirdi. Aman yok, kalsın. Heykelin gülümsemesi bir hayli ürkütücü olabilirdi.

"Bazı şeyleri hatırlıyorum," dedi. Konuştukça da açıldı. "Jüpiter'in oğlu olmanın zor bir şey olduğunu hatırlıyorum mesela. Herkes benden bir lider olmamı bekliyordu ama ben kendimi hep yalnız hissediyordum. Sanırım sen de Olimpos'ta öyle hissediyorsundur. Diğer tanrılar sürekli kararlarını sorguluyordur. Bazen zor kararlar alman gerektiğinde diğerleri seni eleştiriyordur. Üstelik diğer tanrılar gibi hemen yardımıma gelemiyorsundur. Beni kayırdığını sanmasınlar diye hep mesafeli davranmak zorunda kalıyorsundur. Neyse, sanırım demek istediğim..."

Jason derin bir nefes aldı. "Sadece seni anladığımı söylemek istiyorum. Elimden geleni yapacağım. Benimle gurur duymanı sağlayacağım. Ama bana yol göstersen de hiç fena olmaz baba. Eğer ya-

pabileceğin herhangi bir şey varsa yap ki arkadaşlarıma yardım edebileyim. Benim yüzümden ölmelerini istemiyorum. Onları nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

Birden ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tam arkasında biri duruyordu. Arkasını dönünce üstünde başlıklı siyah bir elbiseyle omuzlarında keçi postundan bir pelerin bulunan bir kadın gördü. Kadın'ın elinde kılıflı bir Roma kılıcı, bir *gladius* vardı.

"Hera," dedi.

Hera başlığını geriye attı. "Sen beni hep Juno olarak tanıdın. Baban sana bunca süredir zaten yardım ediyordu Jason. Sana Piper'ı ve Leo'yu yolladı. Onlar senin için sırf bir sorumluluk değil, aynı zamanda dostların da. Onları dinlediğin sürece her şey yolunda gidecek."

"Bunları söylemen için seni buraya Jüpiter mi yolladı?"

"Beni kimse bir yere yollayamaz kahraman. Ben bir ulak değilim."

"Ama beni bu işe bulaştıran sensin. Neden beni bu kampa getirdin?"

"Bence bunun yanıtını biliyorsun. Liderlerin takas edilmesi gerekiyordu. Bir köprü kurmanın tek yolu buydu."

"Ama kimse benim fikrimi sormadı."

"Evet kimse fikrini sormadı ama Zeus hayatını bana bahşetti. Ben de sana kaderini tamamlaman için yardımcı oluyorum."

Jason öfkelenmemeye çalıştı. Üstündeki turuncu renkli kamp tişörtüne ve kolundaki dövmeye baktı. Bu iki şeyin birbiriyle bağdaşmadığı gün gibi ortadaydı. Bu haliyle bir çelişki yaratıyordu. Tıpkı Medea'nın yarattığı o tehlikeli iksirler gibiydi.

"Bana anılarımın tümünü geri vermedin. Oysa bunu yapacağına söz vermiştin."

"Çoğunu zamanla hatırlayacaksın. Önce geri dönüş yolunu bul-

malısın. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yeni evinde, arkadaşlarınla birlikte olmalısın. Onların güvenini kazanmaya başladın. Yelken açacağınız vakte dek bu kampa liderlik edeceksin. Daha sonra da iki büyük güç arasında bir barış elçisi olacaksın."

"Ya bana doğruyu söylemiyorsan? Ya bunları yeni bir iç savaş başlatmak için yapıyorsan?"

Hera'nın yüzündeki ifadeyi okumak çok güçtü. Eğleniyor muydu, Jason'ın söylediklerini küçümsüyor muydu, yoksa ona hak mı veriyordu? Muhtemelen ifadesi o anda bu üç şeyi birden yansıtıyordu. İnsan gibi görünse de Jason öyle olmadığını biliyordu. O göz kamaştırıcı ışığı hala hatırlıyordu. Tanrıçanın gerçek biçimi sanki beynine işlemişti. O hem Hera hem de Juno'ydu. Aynı anda birçok yerde birden var olabiliyordu. Ayrıca bir şey yaptığı zaman bunun ardında asla basit bir neden olmazdı.

"Ben aileyi temsil eden tanrıçayım," dedi Hera. "Ailem çok uzun süredir bölünmüş durumda."

"Ama ailen biz birbirimizi öldürmeyelim diye bölündü. Bence bu gayet geçerli bir sebep."

"Kehanet artık değişmemizi istiyor. Gigantlar uyanıyor. Gigantların her biri ancak bir tanrıyla bir melezin işbirliğiyle yok edilebilir. Kehanet'te bahsi geçen yedi melezin bu dönemin en güçlü melezleri olması gerek. Ancak en güçlü melezler şu anda iki farklı tarafa bölünmüş durumdalar. Bir araya gelemezsek gigantlara karşı hiçbir şansımız yok. Gaia da buna güveniyor. Olimpos kahramanlarını bir araya getirip Yunanistan'daki eski savaş alanlarına doğru yelken açmalısınız. Tanrılar ancak o zaman sizinle işbirliği yapmaya razı olacaklar. Bu, melezlerin çıkacağı en önemli, en tehlikeli görev."

Jason babasının ışıldayan koca heykeline baktı.

"Ama bu haksızlık," dedi. "Her şeyi mahvedebilirim."

"Haklısın," dedi Hera. "Ama tanrıların kahramanlara ihtiyacı var. Bu hep böyle olmuştur."

"Senin de mi kahramanlara ihtiyacın var? Onlardan nefret ettiğini sanıyordum?"

Tanrıça ona bakıp tatsız tatsız gülümsedi. "Evet, öyle olduğu sanılır. Ama işin aslı şu ki Jason, diğer tanrıların ölümlü çocuklarını kıskanırım. Siz melezler her iki dünyada da bulunabiliyorsunuz. Sanırım bu durum tanrı ebeveynlerinizin, hatta kahrolası Jüpiter'in bile ölümlüler dünyasını benden daha iyi anlamasını sağlıyor."

O kadar mutsuz bir biçimde içini çekti ki Jason çok öfkeli olduğu halde bir ara neredeyse ona acıyacak gibi oldu.

"Ben evlilik tanrıçasıyım. Sadakatsizlik doğamda yok. Sadece iki tane tanrı çocuğum var: Ares ve Hephaistos. Her ikisi de benim için büyük hayal kırıklığı olmuştur. Dediklerimi yapacak ölümlü kahramanlarım yok. Bu yüzden de Herakles ve Aeneas gibi diğer melezlerden hoşlanmam. Ama tam da aynı nedenden saf bir ölümlü olan İason'u çok severdim. Çünkü ona yol gösterecek tanrı ebeveynleri yoktu. Bu yüzden de Zeus seni bana verince çok sevindim. Sen benim kahramanım olacaksın Jason. Kahramanların en yücesi olacak, hem melezlere hem Olimpos'a birlik getireceksin."

Hera'nın bu sözleri Jason'ın omuzlarına ağır bir yük gibi indi. İki gün önce, melezlere Büyük Kehanet'te sözü geçen görevde eşlik etmek, gigantlarla savaşmak ve dünyayı kurtarmak üzere yelken açmak ödünü patlatabilirdi.

Hala çok korkuyordu ama artık her şey daha farklıydı. Kendini eskisi gibi yalnız hissetmiyordu. Artık uğruna savaşacağı dostları, yeni bir yuvası ve de artık ona arka çıkan bir tanrıça vardı. Tanrıçaya ne kadar güvenebileceğinden hala pek emin olmasa da içi rahatlamıştı.

Jason'ın tıpkı gigant Porphyrion'a çıplak elleriyle saldırdığı anki gibi ayağa kalkıp kaderini kabullenmesi gerekti. Tüm bunları başarması imkansız gibi görünüyordu. Ölebilirdi. Ama dostları ona güveniyordu.

"Ya başarısız olursam?" diye sordu.

"Büyük zaferler, büyük riskler almak demektir," dedi Hera. "Başarısız olursan hiçbirimizin şimdiye dek şahit olmadığı kadar kan dökülecek. Melezler birbirlerini yok edecek. Gigantlar Olimpos'u yerle bir edecek ve Gaia uyanacak. Yeryüzünde beş bin yılda inşa ettiğimiz her şey yok olacak. Hepimizin sonu gelecek."

"Harika, bunu duyduğuma çok sevindim."

Tam o sırada biri kapıya *güm güm* vurdu.

Hera başlığını tekrar kafasına çekti ve Jason'a kılıflı gladiusu uzattı. "Bunu kaybettiğin silahın yerine kullan. Tekrar konuşacağız. İstesen de istemesen de sana arka çıkan tanrıça benim. Olimpos'la arandaki tek bağ da benim. Birbirimize ihtiyacımız var."

Kapı açılırken tanrıça gözden kayboldu ve Piper içeri girdi.

"Annabeth'le Rachel geldiler," dedi. "Kheiron konseyi toplantıya çağırıyor."

LVI

JASON

Konsey hiç de Jason'ın umduğu gibi değildi. Bir kere toplantı Büyük Ev'deki dinlenme odasında, bir pinpon masasının etrafında yapılacaktı. Satirlerden biri herkese patates cipsi ve içecek servis ediyordu. Biri, leopar Seymour'u oturma odasına getirip duvara asmıştı. Baş danışmanlar arada sırada ona mama fırlatıyorlardı.

Jason etrafına bakınıp herkesin adını hatırlamaya çalıştı. Neyse ki Leo'yla Piper yanında oturuyorlardı. Bu, baş danışman olarak katılacakları ilk toplantıydı. Ares kulübesinin lideri Clarisse botlarını masanın üstüne dayamıştı ama bu kimsenin umurunda değildi. Hypnos kulübesinden Clovis bir köşede horulduyordu. İris kulübesinden Butch, Clovis'in burun deliklerine kaç tane kalem sığdırabileceğini görmeye çalışıyordu. Hermes kulübesinden Travis Stoll bir pinpon topunun altında çakmağını çakmış, topun yanıp yanmayacağına bakıyor, Apollon kulübesinden Will Solace da dalgın dalgın bileğindeki bandajı açıp kapıyordu. Hekate kulübesinin baş danışmanı -Lou Ellen gibi bir adı vardı- Demeter kulübesin-

den miranda Gardiner'la 'burun koparma' oyunu oynuyordu. Lou Ellen büyüyle Miranda'nın burnunu gerçekten suratından ayırmıştı. Miranda çaresizlik içinde burnunu geri almaya çalışıyordu.

Jason ablası Thalia'nın da toplantıya katılacağını umuyordu. Orada olacağına söz vermişti ama ortalıkta yoktu. Kheiron, Jason'a endişelenmemesini söylemişti. Thalia sık sık canavarlarla savaşır ve Artemis için görevlere çıkardı ve muhtemelen yakında gelirdi. Ama Jason hala endişeliydi.

Kahin Rachel Dare masanın başında, Kheiron'un yanında oturuyordu. Üstünde Clarion Akademisi'nin üniforması vardı. Bu haliyle diğerlerinin arasında epey tuhaf kaçıyordu ama Jason'a bakıp gülümsüyordu.

Annabeth'se Rachel kadar rahat görünmüyordu. Kamp giysilerinin üstüne zırhını giymiş, hançerini beline asmış, sarı saçlarını atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Jason içeri girer girmez Annabeth sanki irade gücüyle ondan bilgi alabilecekmiş gibi gözlerini ona dikmişti.

"Toplantıya başlayalım," dedi Kheiron. "Lou Ellen, lütfen Miranda'ya burnunu geri ver. Travis sen de pinpon topunu yakmaktan vazgeç. Butch, bence yirmi kalem bir insanın burun deliklerine yeter de artar bile. Teşekkürler. Şimdi, gördüğünüz gibi Jason, Piper ve Leo görevden başarıyla geri döndüler... Daha doğrusu şimdilik başarıyla geri döndüklerini söyleyebiliriz. Bazılarınız başlarından geçenleri kısmen de olsa dinlediniz ama sözü onlara bırakalım da her şeyi kendileri anlatsın."

Herkes Jason'a baktı. Jason hafifçe öksürüp her şeyi ta en başından anlatmaya başladı. Piper ve Leo da arada sırada lafını kesip Jason'ın unuttuğu detayları anlattılar.

Her şeyi anlatmak sadece birkaç dakikalarını aldı ama herkesin

gözü onların üstündeyken aradan saatler geçmiş gibi geldi. Daha sonra odaya bir sessizlik çöktü. Odada DEHB'li onca melezin olduğunu ve başlarından geçenleri çıt çıkarmadan dinlediklerini düşününce Jason yaşananların gerçekten de çılgınca olduğunu düşünmeden edemedi. Konuşmasını, hemen toplantıdan önce Hera'nın söylediklerini anlatarak sonlandırdı.

"Demek Hera *buradaydı*," dedi Annabeth. "Seninle konuştu, öyle mi?"

Jason evet anlamında başını salladı. "Bakın, ona güvendiğimi söylemiyorum ama..."

"Ona güvenmesen iyi edersin," dedi Annabeth.

"...ama başka melezler olduğunu söylerken bunu uydurmuyordu. Ben de diğer melezlerin yanından geliyorum."

"Romalılar." Clarisse, Seymour'a bir parça sosis fırlattı. "Yani şimdi bizim, melezler için bir başka kamp daha olduğuna, bu melezlerin tanrıların Romalı hallerinin soyundan olduklarına inanmamızı mı istiyorsun? Bugüne dek biz de onlardan bihaber yaşadık, öyle mi?"

Piper öne eğildi. "Tanrılar iki grubu birbirinden ayrı tutmuşlar çünkü melezler birbirlerini her gördüklerinde öldürmeye çalışmışlar."

"Hah bunu anlayabilirim işte," dedi Clarisse. "Peki neden görevlerde hiç karşılaşmadık?"

"Ah, evet," dedi Kheiron hüzünlü bir ifadeyle. "Aslında, birçok kez karşılaştınız. Her karşılaştığınızda da ayrı bir trajedi yaşandı. Bu yüzden de tanrılar melezlerin anılarını silmek için ellerinden geleni yapıyor. İki melez grup arasındaki rekabet ta Truva Savaşı'na kadar gidiyor Clarisse. Truvalı kahraman Aeneas kaçıp İtalya'ya gitti. Orada sonradan Romalı olarak anılacak ırkı yarattı. Romalılar

gün geçtikçe daha da güçlendi, Yunanlılarla aynı tanrılara ibadet ettiler ama tanrıların adları ve kişilikleri farklıydı."

"Romalı tanrılar çok daha savaşçıldı," dedi Jason. "Birbirlerine çok daha bağlıydılar. Dünyaya yayılmak, diğer ülkeleri fethetmek ve disiplin kurmak başlıca amaçlarıydı."

"Disiplin mi? Öğk," dedi Travis.

Danışmanlardan birkaçı daha bundan rahatsız olmuş gibiydi ama Clarisse sanki söylenenlerden hiç rahatsız olmamış gibi omuzlarını silkti.

Annabeth hançerini masanın üstünde döndürdü. "Romalılar Yunalılardan nefret ederdi," dedi. "Yunan adalarını istila ettiklerinde ve Roma İmparatorluğu'na dahil ettiklerinde intikam almış oldular."

"Aslında, onlardan tam olarak nefret ettikleri söylenemez," dedi Jason. "Romalılar Yunan kültürüne hayranlık duyar, hatta onları biraz da kıskanırlardı. Yunanlılarsa, Romalıların barbar olduklarını düşünür ama askeri güçlerine gıpta ederlerdi. Bu yüzden Roma döneminde melezler bölünmeye başladılar. Ya Yunanlı ya da Romalı olmayı seçtiler."

"O gündür bugündür de ayrı kalmış olmalılar," dedi Annabeth. "Ama bu çok saçma. Kheiron, diğer melezler Titan Savaşı sırasında neredeydiler? Bize yardım etmek istemediler mi?"

Kheiron sakalını sıvazladı. "Size yardım ettiler Annabeth. Sen ve Percy, Manhattan'ı kurtarmak için melez ordularını yönetirken Kaliforniya'da Titanların karargahı olan Othrys Dağı'nı kim yerle bir etti sanıyorsun?"

"Bir dakika," dedi Travis. "Othrys Dağı'nın Kronos'u yendiğimizde kendiliğinden yerle bir olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Kendiliğinden olmadı," dedi Jason. Gözlerinin önünden savaşa

dair görüntüler geçti. Yıldızlı bir zırh ve miğfer giymiş, kafasında koç boynuzları olan bir dev hatırlıyordu. Melez ordusunun Tam Dağı'nı kuşatıp yılan canavar ordularıyla savaştığını hatırlıyordu. "Othrys Dağı kendiliğinden yerle bir olmadı. Sarayı *biz* düşürdük. Titan Krios'u bizzat *ben* alt ettim."

Annabeth'in gözleri bir ventusun gözleri gibi parıldıyordu. Jason, Annabeth'in zihninden geçen düşünceleri bir araya getirip bulmacayı tamamladığını görebiliyordu. "Bize Körfez Bölgesi'nden hep uzak durmamız söylendi çünkü Othrys Dağı orada," dedi Annabeth. "Ama bu tek neden değildi, değil mi? Roma kampı San Francisco civarında olmalı. Eminim ki Titan bölgesine göz kulak olsunlar diye Romalı melezler oraya yerleştirildi. Romalı melezlerin kampı tam olarak nerede peki?"

Kheiron tekerlekli sandalyesinde huzursuz bir biçimde kıpırdandı. "Bunu size söyleyemem," dedi. "İtiraf etmem gerekir ki kampın yeri bana da asla söylenmedi. Roma kampında benim dengim olan Lupa'nın ağzı çok sıkıdır. Bu bilginin gizli kalması için Jason'ın hafızası silindi."

"Kamp yoğun bir büyüyle gizleniyor," dedi Jason. "Bayağı da sıkı korunuyor. Orayı senelerce arayıp da bulamamamız mümkün."

Rachel Dare parmaklarını birbirine geçirdi. Odada bu konuşmadan huzursuzluk duymayan tek kişi oydu. "Ama kampı bulmaya çalışacaksın, değil mi?" dedi. "Leo'nun gemisi *2. Argo*'yu inşa edeceksiniz. Yunanistan'a yelken açmadan önce de Roma kampına gideceksiniz. Gigantlarla savaşmak için onların yardımına ihtiyacınız olacak."

"Bu hiç de iyi bir plan değil," dedi Clarisse. "Romalılar kamplarına bir savaş gemisinin yaklaştığını görür görmez onlara saldırdığımızı sanacaklardır."

"Haklı olabilirsin," dedi Jason. "Ama bunu denemeliyiz. Buraya Melez Kampı hakkında bir şeyler öğrenmek ve sizi iki kampın düşman olmaması gerektiğine ikna etmek için gönderildim. Bu, bir barış teklifi."

"Hı, hı," dedi Rachel. "Çünkü Hera gigantları yenebilmemiz için iki tarafın birleşmesi gerektiğini düşünüyor. Dolayısıyla Olimpos'un yedi melezinin bazıları Yunanlı, bazıları da Romalı olacak."

Annabeth evet anlamında başını salladı. "Senin Büyük Kehanet'inin son dizesi nasıldı?"

"*Ve Düşmanlar Ölümün Kapısı'na dizilecek.*"

"Gaia ölümün kapılarını açtı," dedi Annabeth. "Yeraltı Dünyası'ndaki en kötü canileri serbest bırakarak üstümüze salacak. Medea ve Midas bunlardan sadece ikisiydi. Dahası da gelecek. Belki de kehanetin son dizesi Romalı ve Yunanlı melezlerin birleşeceğine işaret ediyordur. Melezler ölüm kapılarını bulup kapatabilirler."

"Ya da ölüm kapılarında birbirleriyle savaşabilirler," dedi Clarisse. "Kehanet, melezlerin birleşeceğine dair hiçbir şey söylemiyor aslında."

Kampçılar bu tatsız lafın üstüne derin düşüncelere daldılar.

"Göreve ben de geliyorum," dedi Annabeth. "Jason, şu gemi inşa edildiğinde ben de seninle geleyim."

"Ben de bunu teklif etmeni bekliyordum," dedi Jason. "Bu görevde herkesten çok sana ihtiyacımız olacak."

Leo kaşlarını çattı. "Bir dakika. Yani, göreve bizimle birlikte gelmesinde bir sakınca yok tabii ama neden özellikle Annabeth'in gelmesini istiyorsun?"

Annabeth ve Jason göz göze geldiler. Jason onun bazı ipuçlarını bir araya getirdiğini anladı. Annabeth tehlikeli gerçeği görebiliyordu.

"Hera, iki tarafın liderlerinin takas edildiğini söyledi," dedi Jason. "Böylece, her iki kamp da diğerinden haberdar olabilecek."

"Öyle mi?" dedi Leo. "Eee?"

"Takas iki taraflıdır, *birinin yerine biri*," dedi Jason. "Buraya geldiğimde hiçbir şey hatırlamıyordum. Hafızam tamamen silinmişti. Neyse ki sizler beni aranıza kabul ettiniz de kendime yeni bir yuva edindim. Sizlerin düşman olmadığını biliyorum. Ama Roma kampındakiler o kadar da dostane melezlerden oluşmuyor. Ya nitelikli bir melez olduğunuzu hemen ispatlarsınız ya da hayatta kalamazsınız. Roma kampındakiler benim yerime oraya gönderilen meleze o kadar da iyi davranmamış olabilirler. Hele onun nereden geldiğini öğrendikleri zaman başı iyice derde girecektir."

"Kimden söz ediyorsun?" diye sordu Leo.

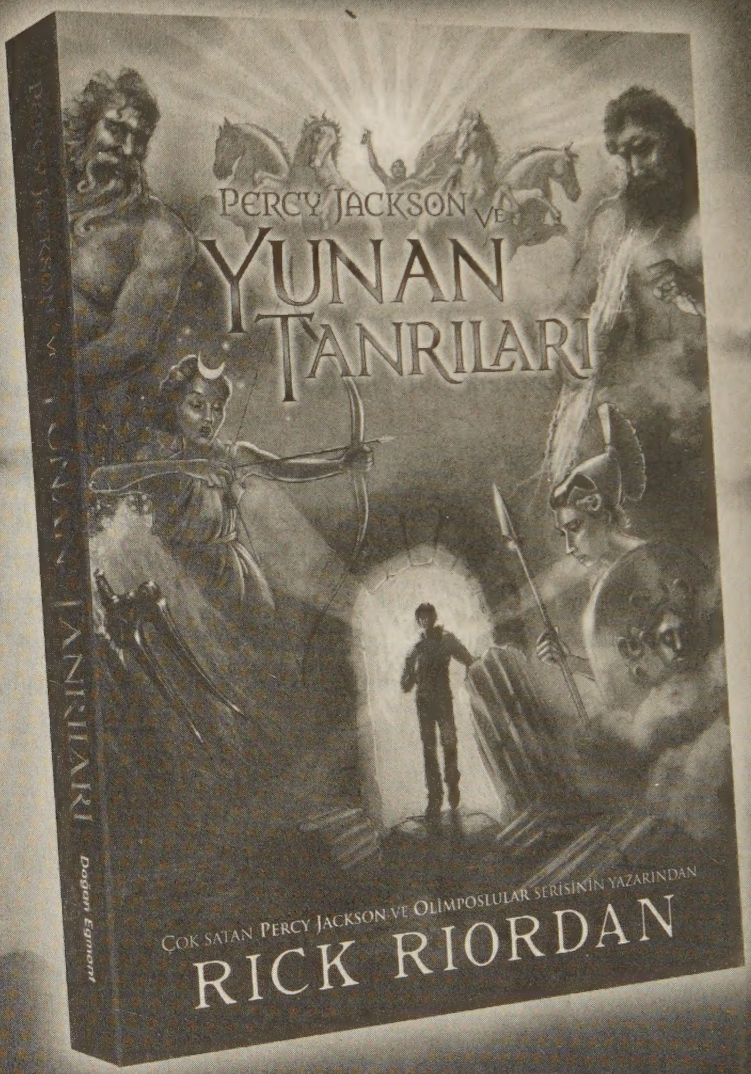
"Erkek arkadaşımdan," dedi Annabeth kasvetli bir ifadeyle. "Percy, Jason'la aynı tarihlerde ortadan kayboldu. Jason, Melez Kampı'na geldiyse, o..."

"Aynen öyle," dedi Jason. "Percy Jackson, Roma kampında ve muhtemelen kim olduğunu hatırlamıyor."

Olimpos Kahramanları
Kitap İki

NEPTÜN'ÜN OĞLU

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE
OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

Percy, sevenlerinin çok özlediği o alaycı diliyle Zeus'tan Apollo'ya, Ares'ten Afrodit'e tanrıların ve tanrıçaların nasıl varlıklar olduğunu ve Yunan Mitolojisi'nin temellerini anlatıyor.

www.de.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir

KAYIP KAHRAMAN

Yunan efsaneleri günümüzde yaşanmaya devam ediyor! *Percy Jackson ve Olimposlular* macerasından sonra yepyeni bir seri başlıyor: *Olimpos Kahramanları*. İlk beş kitabın sonunda, büyük bir savaşın ardından Melez Kampı'nda bıraktığımız dostlarımız, yeni melezlerle birlikte yepyeni bir serüvene adım atıyorlar.

Ancak büyük bir sorun var: Percy Jackson kayıp!

İşte *Olimpos Kahramanları* serisinin ilk kitabı *Kayıp Kahraman*'da tanışacağımız üç yeni melez:

JASON'ın bir sorunu var. Hafızasını tamamen kaybetmiş. Jason buraya nasıl geldi? Burası neresi? Hatta Jason kim? Hiçbir şey bilmiyor ama bir şeyden çok emin. Bu işte ciddi bir terslik var.

PIPER bir sır saklıyor. Ünlü bir kişi olan babası üç gündür kayıp. Jason ve Leo'yla birlikte Melez Kampı adlı bir yere götürülüyor. İçinden bir his burada her şeyin açıklamasını bulacağını söylüyor ama her şeyi öğrenmek isteyip istemediğinden emin değil.

LEO çok becerikli. Melez Kampı'nda yerleştirildiği, alet edevatla dolu kulübeyi görünce kendini hemen evinde hissediyor. Kulübe arkadaşları bir tanrının oğlu olduğunu iddia ediyor. Bunun sürekli hayaletler görmesiyle bir ilgisi olabilir mi acaba?

ISBN 978-605-111-929-8

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺27

Doğan Egmont